

OTÁZKY PRO ŽIVOT

Zdeněk Fritz

Zamyšlení, úvahy, diskuze
nad tématy kolem nás i v nás, vztažené k dílu
Poselství Grálu od Abdrushina

Témata vznikala živelně, neplánovaně, z dotazů a rozhovorů
mezi čtenáři v letech 2012-2017.

Jsou zveřejněna a doplňována na webu: otazkyprozivot.cz

OTÁZKY PRO ŽIVOT

3. díl

otázky č. 139 – 191

Zdeněk Fritz © 2017

Motto: Lidé mají sice Slovo, ne však pochopení. A to je přece to hlavní ve všech věcech. Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá! /Všudypřítomnost/

Nevím jak Vy, ale já mám stále plno otázek. Ale nejen těch, které vznikají při čtení a přemýšlení o Poselství. Právě ten praktický život ukazuje, až příliš často, že přečtené ani zdaleka není prožité. A neprožité je nezpracované a tím pro skutečné situace života jen málo použitelné. Proto si musím stále a stále znovu klást otázky, co s tím přečteným ve skutečném pozemském životě. Protože zcela jistě nám to nebylo dáno proto, abychom to citovali jiným a sobě navzájem. Nebo snad dokonce proto, abychom vypadali moudře... Ale při konkrétní otázce běžného člověka na to, co ho trápí ...jen citovali a citovali, ale vlastně prakticky poradit nebyli schopni.

Proto se chci zabývat vším, co život přináší, ale zkusit to osvětit Poznáním.

Chci zde jen INSPIROVAT, ale určitě nechci POUČOVAT!

Celý soubor se skládá z několika dílů /v této chvíli tří/. Protože nové otázky stále přicházejí /jak je život přináší/, tak otázky přibývají a s tím přibudou i další díly. Soubor je proveden ve formátu PDF a bude existovat ve sloučené verzi všech dílů /určený hlavně pro počítač, tablet/, nebo ve verzi rozdělené na jednotlivé díly /pro možnosti tisku/. Druhá forma /jednotlivých dílů/ je rozdělena proto, aby výsledný tisk bylo možné snáze svazovat do kroužkové vazby a aby svazek nebyl příliš silný /to vede k nesnadné manipulaci a rychlému poškození perforace/.

Každý díl je samostatným celkem, který přímo nesouvisí s ostatními, ale protože všechny úvahy a otázky jsou inspirovány myšlenkami z Poselství Grálu, mají jistou rámcovou spojitost.

Rád bych tímto poděkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zúčastnili tohoto projektu. Ať už dotazy, reakcemi, zájmem, finanční podporou, nebo přímým zapojením do práce s texty /nebo i jinak/. My všichni jistě chápeme, že si svou činností sami vyvoláme příznivé zpětné účinky, ale přesto je vždy správné vyjádřit svůj souhlas, podporu a pomoc i na pozemské úrovni. Proto chci, aby i toto mé poděkování bylo inspirací pro naše vzájemné vztahy.

Přidávám i mé osobní poděkování paní Janě Zapletalové za její nadšení a aktivitu ...bez nichž by se mnohé nestalo skutkem...

Přeji Vám úspěch na Vaší Cestě

Zdeněk Fritz

139. úvaha: Tisíciletá říše včera, dnes a zítra...

-ZF-

Opět jsem byl dotazem navrácen k tomuto důležitému tématu.

Musím nejprve zmínit to zcela zásadní. Nemám potřebu, ani tu nejmenší, někoho o něčem přesvědčovat. Ať si každý myslí, co on chce, také nepotřebuji, ani nechci, aby někdo přebíral mé názory. Někdo se mne zeptal, tak odpovídám. Dávám to i ostatním pro možnou inspiraci k jeho vlastním názorům a závěrům. I já jsem byl kdysi osloven nějakými myšlenkami /jsou uvedeny zcela na konci úvahy/ a ty mi daly směr pro mé vlastní bádání. Zabývám se touto otázkou, a to velmi intenzívně a trvale, více, jak dvacet let. Není to tedy nějaký momentální výtrysk emocí, nálady, cizích názorů, ale výsledek mého osobního procesu. Prosím, aby to takto bylo každým bráno. Nepřesvědčuji, neagituji, jen inspiroji. Také nemám potřebu se s někým o své názory přít, každému přeji ty jeho a očekávám od každého totéž...nic víc a nic méně.

Kdysi Abdrushin napsal /Jestliže vy, nositelé kříže.../: O sobě samých si myslíte, že jen vy máte velké čisté chtění a ti ostatní nikoli...! Ne, vy všichni jste ještě omotáni temnem, místo abyste byli naopak spojeni se Světlem. Já jsem vám otevřel bránu ke Světlu, ale vy zůstáváte stát na místě, místo abyste kráčeli kupředu. Myslíte si, že my jsme na tom dnes lépe? A tehdy zoufalý Abdrushin prosil Otce: Nenechej je zase klesnout do temna, nedovol, aby velká oběť byla marná!

Jak jsem již vícekrát psal, je v nás k tomuto pojmu mnohá nejasnost a to jistě není správné. Věříme v TŘ, chceme v ní žít a žít správně, tak, jak to chce Bůh. A přece celý ten svět kolem, nejenže o tom nic nechce vědět, ale dokonce jde proti všemu, co by mohlo k Vůli Boží i jen směřovat. Všechno se zdá naopak směřovat k další světové válce, Evropa se rozpadá, miliony muslimů se valí zeměmi Evropy a chtějí nastolit muslimské právo, muslimské zvyky, křesťané jsou ochotni se vzdát Ježíše, jen aby se zalíbili muslimům, školství chce míchat zaostalé žáky s chytrými, což je jasné porušení zákona kastovníctví, děti berou drogy, násilí přibývá, korupce, manipulace a lež se stávají denním chlebem člověka a něčím „normálním“, mnozí lidé se již bojí mít své vlastní názory, aby za ně nebyli trestáni a lidé se sobě i druhým vzdalují.

Rouhání se Bohu se stalo běžným a všedním dějem, nad kterým se již nikdo nepozastaví – máme pivní Otčenáš, boží podprsenku, nebo i soulož – nic nenapovídá tomu, že by se Království nebeské přiblížilo, ale spíše právě naopak...a k tomu někteří čtenáři říkají, že už žijeme v Tisícileté říši...to v člověku musí vytvořit zmatek. Kdyby nás nyní někdo přenesl do pekla, třeba takového toho pohádkového: ...kotle, v nichž se vaří hříšníci, čerti všude kolem, šero a tma, zloba a nenávisť, nespravedlnost, ironie, posměch...no zkuste si představit, že žijete v takovém Pekle. A najednou někdo přijde a řekne Vám: „To je Říše Boží, zde to vše je podle Jeho vůle...“. Vy byste mu skutečně věřili? Nebo byste snad přestali věřit, že Bůh existuje, když Jeho vůle tvoří, schvaluje a udržuje Peklo? Přemýšlejte o tom, jak byste někomu něco tak nesmyslného logicky vysvětlili...Ne jako dogma náboženského blouznivce, ale jako logické vysvětlení myslícího člověka...nebo snad nemáme být myslící, máme být jen věřící?

Ano, jsou některé výroky Abdrushina, které vypadají, jakože vše už je dokončeno, uzavřeno a Tisíciletá říše probíhá, jen ještě dobíhají věci z minulosti.../viz např. jeho tehdejší výrok, že soud skončí o slavnosti Letnic v r. 1932–33 – př. Velký pátek 1932 – „...dnes pro celé lidstvo započeti vrcholu duchovního soudu! To potrvá až do příští Slavnosti Svaté holubice! A potom následuje konečné završení. Završení všech rozsudků, které si lidstvo samo vyřklo ve svobodném chtění, jež jim k tomu zůstalo zachováno. Až potom smím předstoupit před Boha Otce a oznámím mu slova závažná svým obsahem: „Dokonáno jest!“/. Je nutné si ale uvědomit, kdy takové výroky Abdrushin pronesl a proč je pronesl, taky to, že on je Tvůrčí síla a proto pronášel věty, které se měly naplnit, jenže je nutné k tomu i domyslet, že vše má různé podmínky a zákonitosti, vše musí do sebe zapadat, nic se nesmí přeskočit a jestli se nesplní jedna věc, na kterou druhá navazuje, pak se ani ta druhá nesplní.

V době, kdy on pronášel nějaké výroky a tím je vlastně stvořil a postavil do stvoření, jistě dění započalo, ale jeho provedení a výsledek vždy závisel a závisí na podmínkách prostředí, ve kterém se děje mají naplnit. Prostředí duchovní, jemnohmotné a bytostné jsou ovlivnitelné i pouhou silou /energií/, ale nejhrubší hmota musí být ovládána jinými silami a sama musí být ještě ve stádiu ovladatelnosti, tedy nesmí být příliš zhutnělá. Proto Jeho výroky dosáhly uskutečnění v jemnějších úrovních, ale v té nejhrubší, kde žijeme, závisí naplnění na stavu zhutnění materie, stavu prostředí a mnohdy i na spolupůsobení duchů, kterým k tomu byly dány pomocné prostředky. Zde je spolupůsobení nutné, protože lidský duch je nejnižším z duchovního druhu, proto se ještě může spojovat s duchovní silou a současně je svým nízkým druhem schopen se účinně spojovat s hmotou. Vyšší osobnosti nemají možnost se spojovat s tím nízkým, proto tu má spolupůsobit lidský duch a bez něj se některé věci k jeho škodě nemohou ZDE naplnit.

Je nutné si také uvědomit, že např. výrok Abdrushina o již skončeném soudu je nutné chápat v pojmech stvoření a ne jen hrubohmotnosti, protože On mluvil všeobsáhle, ale my vše vztahujeme k sobě a to ještě jen k sobě ve hmotě. Jak uvedu dále, pojem „soud“ je pojem určený jen nám, protože jsme šli proti zákonům a proto na tyto účinky narážíme v protikladu /odporu/ a tím vzniká „soud“, ale ten velký děj, který započal na vrcholu stvoření, je vlastně jen „evoluční krok“ vývoje stvoření. Pro stvoření to není „soud“, ale „vývojový krok“. Pro nás hloupoučké to ale mnohdy Abdrushin takto nerozpítvával, ostatně máme se snažit myslet všeobsáhle. Tedy slova „soud skončil“ znamenají, že velký vývojový krok, který se uskutečnil na vrcholu stvoření, již proběhl...

Od odchodu Abdrushina uplynulo 75 let, to je celý jeden průměrný lidský život. Je jistě namístě se ptát sebe sama, jak ještě dlouho bude trvat, než se zevně naplní principy TR? Snad další stovky let a přitom se bude vše ještě zhoršovat, ale pak se „nějak všechno samo náhle změní“? Vždyť Abdrushin mluvil v mnohých přednáškách zcela konkrétně o blízké době, např. v přednášce Nový rok 1935 říká: Nyní přišel nový rok, rok, který jim přinese překvapení a prožití, že jejich vůle je ničím proti všemohoucí vůli Boží, která zlomí každý odpor a srazí je na kolena. Lidé přestanou vyvolávat svou svévolí utrpení ve světě; neboť se musí zoufale bránit valícím se proudům plodů svých vlastních provinění. Rok, který dnes začíná, přinese hrubohmotná vybavení, která budou pozemským lidem viditelná, která budou cítit a hmatat a přes která již nebudou moci nedbale přecházet, jako přecházejí dosud všechna duchovní dění...

Je zřejmé, že nikdy nebylo v plánu něco takového, co se stalo, tedy že uplyne celý lidský život, aniž by došlo k nějaké skutečné pozitivní změně. V samotné přednášce Říše tisíce let se uvádí, že On sám vytvoří zde na Zemi tuto Říši a pak odejde do Hradu. Tuto již Jím zbudovanou říši může POTOM již udržovat „jen“ prastvořený z Hradu.

Je zcela jasné, že Abdrushin zde tuto Říši nezbudoval, protože kvůli selhání lidí odešel předčasně. Jinde hovoří o tom, že dílo Vyslance Božího nemůže za něj převzít někdo jiný, už vůbec ne nějaký člověk. Z toho vyplývá, a je to naprosto logické, že jedině On mohl tuto Říši vybudovat a bez Něj zde není a nebude. My Jej nemůžeme nahradit, dokonce ani žádný prastvořený, toto dílo může vytvořit jen On. Museli bychom tedy očekávat, že On sem znovu přijde a dílo vytvoří. Ovšem proti tomu hovoří mnohé jeho výroky, že je toto poslední milost a že už sem žádný Syn nepřijde. Ono i výroky k povoláním, že pokud oni selžou-zřítí se svět, nám mnoho naděje nedávají.

Také nesmíme zapomínat na posloupnost dějů – nejprve vyvolání soudu, jejímž prvním prvkem je třídění a očista. Tedy oddělení použitelného od nepoužitelného. Pozor, to není třídění – čte Poselství a nechte Poselství. Je to třídění podle stavu a ochoty duše se podvolit Boží vůli, změnit se, přizpůsobit se, sklonit se. Tento děj jistě započal a jak je i psáno, v jemnějších a vyšších úrovních proběhl, protože i ty účinky přicházejí až z nejvyššího místa ve stvoření, kde proběhl děj spojení s Imanuelem. Součástí třídění je i oddělovací akt, který zabráni odděleným duším, ale i temným úrovním, být spojeny s Královstvím nebeským /tedy Tisíciletou říší/. Přece není možné vytvářet Boží říši tam, kde vládou padlé, temné, nepoučitelné duše, které slouží jen Luciferovi. Přece nemůžete věřit, že „v nebi žijí

čerti“. Na tuto Zemi se stále inkarnují temné duše-cesty do Pekla jsou plně otevřené a my jsme s Peklem v trvalém spojení.

Za Abdrushina mělo proběhnout třídění až sem do hmoty, ale my jsme se hutností hmoty zaštitili před účinky soudu, který ve vyšších říších proběhl. Proto zde neproběhla očista – temní se sem stále vtělují-proto tu není žádná Tisíciletá říše, protože v ní panuje JEN Boží Vůle a ne vůle Lucifera, jak tomu tady zcela viditelně a zřetelně je. Nesmíme dopustit, aby nám naše přání „být zachráněni“ zastřelo jasný a nezaujatý pohled na dění kolem nás!

Ale vraťme se k pokusu o pochopení těchto dějů. Musíme začít až zcela na vrcholu stvoření. Parzival je částí Imanuele – v něm je pomocí jeho schrány zakotveno Světlo do stvoření neboli Bezbytnostná částice Imanuele byla obklopena schránou z nejčistšího výtažku tamní „materie“, tedy prastvořeného elementu. Tento obal připoutává Bezbytnostné do stvoření, podobně jako naše pozemské tělo připoutává našeho ducha k hmotě této Země. Děj je podobný, principiálně stejný. Jeho tamní tělo je tedy kotvou Světla do stvoření. Toto jeho Bezbytnostné jádro je oživujícím elementem, bez něž by nic nemohlo existovat, nestačí tedy jen záření vymrštěné přes hranici Božského ven, ale musí k tomu být ještě neustálé oživování zářením z Bezbytnostného jádra ve stvoření zakotveného.

Kdyby Parzival /respektive Jeho Bezbytnostné jádro/ odešel zpět do Božského – vše ve stvoření by POSTUPNĚ uvadlo a rozpadlo by se. To je důležité si uvědomit. Pozdější stvoření nevzniklo při aktu Budiž Světlo, ale až později, proto nebylo přímo spojeno s těmito ději. Toto užší spojení s Vůlí Boží pro pozdější stvoření bylo určeno do konkrétní doby, definované tím, až hmotné světy projdou určitým vývojem, až tedy dozrají duchové v nich se vyvíjející.

Parzival přišel na Zemi v Abdrushinovi, ale děje spojování bezbytnostné podstaty až do hmoty nejsou takové, jako u našeho druhu. U Něj byl totiž děj ještě přímo vázán na jiný zásadní děj na vrcholu stvoření. Je to děj popsáný v př. Budiž Světlo /původní vydání PG/, kde se mluví o spojení části Světla po milióny let oddělené od samotného Prásvětla. Tímto spojením vstoupilo celé stvoření do nové etapy svého vývoje, etapy, která stojí přímo na pojmu Syn Člověka. A tento vrcholný děj nahoře se promítal spojovacím vláknem přes celé stvoření až do konečné kotvy, tedy do Abdrushina.

Tyto velké děje nejsou dílem mžiku, ale probíhají ve vlnách, aby se příslušné prvky mohly zvýšeným zářením postupně v krocích přizpůsobovat. Tak i Abdrushin popisuje, jak tyto vlny do něj pronikají ve vlnách jako do syrového vejce a jeho tělo se jim musí vždy postupně přizpůsobit. Jenže tady měl už spolupůsobit lidský duch ve formě povoláných a sílu z Něj odebírat, aby se v Něm nehromadila. To se však nestalo a tak každou další vlnou bylo jeho pozemské tělo více zatěžováno, až bylo zničeno. I to má podobnost k ději na vrcholu stvoření, kde probíhalo to hlavní spojení částí Světla ve stvoření se Světlem v Bohu – tedy vlastně „spojení s Otcem“. Vždyť do té doby probíhalo spojení cyklicky jen o Letnicích, kdy se na pár okamžiků zjevila Holubice, jako příznak „přítomnosti Boží“ neboli Ducha svatého.

Když se nad tím zamyslíme, náhle si uvědomíme, že vlastně Duch svatý nebyl ve stvoření trvale přítomen, přesto, že v Parzivalovi je trvale přítomna bezbytnostná Vůle Boží /Immanuel/ a právě Imanuele přece nazýváme Duchem svatým. Musí tedy být nějaký rozdíl mezi Duchem svatým a Parzivalem, ale i Jeho Bezbytnostným jádrem, jinak by ona Holubice byla ve stvoření stále a ne jen několik okamžiků o Letnicích. Tak tedy i při velkém ději spojování oddělené části Světla /stvoření/ se Světlem samotným /Božská říše/ musela být učiněna ochranná opatření, aby tělo Parzivala v zesíleném záření nezaniklo. Ano, tam nahoře věrnost sloužících spolupůsobila, ale tady dole proběhlo to, před čím Abdrushin varoval – kdyby věrnost povoláných nebyla dostatečná, tu by muselo Světlo odejít do té výše, kde taková věrnost je.

Tedy nahoře probíhalo to velké spojení bez selhání a tento děj se spojovacím vláknem současně postupně přenášel až dolů do těla Abdrushina. Po cestě dolů jistě Síla vykonala ve všech úrovních vše tak, jak bylo plánováno, protože se jí tam nic neprotivilo. A právě ta síla, která v zesilujících vlnách

měla z Abdrushina proudit, měla vyvolat očistu a oživení všeho /jako nahoře v Hradu/, proto se touto silou mělo také velmi zrychlit i zpětné působení, což jak vidíme se dnes neděje. Mnozí se přímo rouhají Bohu, a přesto prožijí spokojeně celý život, aniž by se jim cokoliv přihodilo. Tak to být nemělo, zesílená síla daná přítomností Světla ve hmotě měla vyvolávat okamžité odezvy /př. Všudypřítomnost/. Zesílené působení síly mělo také stále rychleji přitahovat Kometu, která byla určena pro očistu hmotných rovin.

Najděte si k těmto dějům v původních vydáních Poselství různé formulace, kterých jste si možná nepovšimnuli. Formulace, kde je přímo uvedena mnohá zásadní vazba na spojení Vůle Boží a hmoty v pozemském těle, v mase a krvi, apod. Přitom si člověk může více uvědomit, že mnohé bylo podmíněně vázáno na Jeho spojení se hmotou Jeho tělem, bez tohoto spojení se mnohé vůbec nemůže splnit...

Celé působení Abdrushina můžeme rozdělit do několika velkých oddílů. Na některých museli spolupůsobit lidé – ty se ale proto nepodařilo dokončit. Jiné mohly proběhnout bez přímého spolupůsobení lidí, ty se naplnily. Poselství bylo vytvořeno, což není jen napsání knihy, ale propojení živých mnohotvarých a nám nepochopitelných vesmírných dějů, které nazýváme „Živým Slovem“ s hmotnou formou knihy. Vyvolání projevů soudu, vytvoření nové jemnohmotné a duchovní cesty stvořením. Ta cesta už nebyla průchodná a vedla jinam, než vzhůru, protože jsme sami vytvořili falešné cesty.

Také došlo ke spoutání Lucifera, což umožňuje lidskému duchu, aby si probojovával cestu vzhůru, musí se sice stále ještě sám probít vlastními omyly, formami, ale nestojí přímo proti moci Lucifera – tu by totiž nikdy nemohl překonat a jeho vzestup by byl nemožný.

Těmito ději vytvořil Parzival záchrannou cestu vzhůru, z pomalu se rozkládající hmotnosti až do Ráje. Nová cesta je vytvořena, soud rozpoután, Živé Slovo spojeno s Poselstvím. K tomu nám měla být ještě dána Tisíciletá říše na Zemi, v níž mohli postupně dozrávat všichni duchové, v nichž ještě je vůle ke změně. K vytvoření této říše na Zemi bylo nutné odebírání síly z Abdrushina při jeho postupném přerodu Imanuel-Parzival-Abdrushin /od Božského, přes vrchol stvoření až sem dolů/. Závěrem tohoto přerodu měl být v pozemském těle skutečný Duch svatý osobně neboli Imanuel ve hmotě. Jak jsem psal výše, tento děj probíhal postupně a zde v pozemském těle už jeho závěr neproběhl.

Samozřejmě ve vlastní podstatě Parzivala proběhl /vrchol stvoření/, ale tento děj už nezachytilo tělo Abdrushina, protože bylo dříve spáleno přebytkem neodebírané síly. To je zcela vina lidského ducha, který v osobnostech povoláných nedokázal vytvořit pro Imanuele ve hmotě dostatečně pevné a silné ochranné prostředí a nedokázal odebírat Jeho sílu a předávat ji lidskému druhu, který sám o sobě nemohl najít s Bezbytočným spojením. Propojení tam nahoře proběhlo, ale jeho přímé účinky se plné síle nemohly dostat až sem do hmoty. A právě tyto účinky měly vykonat očistu a úplné oddělení upotřebitelných od neupotřebitelných. Nyní sem proudí jen mnohem menší a nižší síly, protože proudící síla je v každé úrovni přeměněna a stává se trochu jiným druhem /Člověk a Země/.

Ta vyšší síla, která to zde vše měla vyvolat sem mohla přijít jen prostřednictvím inkarnovaného Bezbytočného jádra. V Bezbytočném jsou již obsaženy všechny nižší složky, které se jinak vydělují ochlazováním při klesání stvořením v jednotlivých úrovních. Normální cestou se tedy nic nemůže dolů dostat nezměněno a neodděleno. Jen osobnost jako taková si ponechává svůj druh, takže prastvořený sem může sestoupit, aniž by se z něj něco oddělovalo, ale záření se mění od úrovně k úrovni. Jen z všeobsáhlého Bezbytočného se mohly uvolnit vysoké síly, kterých bylo pro tento dějinný akt potřeba.

Ten děj, který nazýváme soudem, je vlastně „soudem“ jen pro nás, pro stvoření je přechodem do nové etapy existence. Etapy, kdy Bůh sám je ve stvoření přítomen ve svém Synu. Můžeme to přirovnat k ději, jakoby nyní byla Holubice neustále ve stvoření a ne jen na pár okamžiků. Tato nová doba je zcela vázána na Imanuele, který je nyní plně ve stvoření-byl to určitý vývoj /i Parzival měl dětství,

přesto, že jeho jádro je bez vývoje, dokonalé a neměnné/. Imanuel ve stvoření je v osobnosti Syna Člověka-věčného prostředníka mezi Bohem a stvořením. To je nový děj a zcela nová etapa pro celé stvoření, před tím však muselo celé stvoření projít určitým vývojem a jiným, ale vázaným vývojem procházely současně i hmotné světy, aby vše mohlo být propojeno velkým dějem začínajícím na vrcholu stvoření a rozlévajícím se až dolů do hmotných světů.

Nyní musí každý sebevědomý tvor poznat pojem Syna Člověka, protože v tomto pojmu nyní vystupuje Bůh ve stvoření. Proto zmiňuje Abdrushin podmíněnou nutnost znalosti tohoto pojmu pro každého ducha budoucnosti. Už nestačí mít pojem Bůh, protože nyní je Jeho část ve stvoření a ona je spojnici, bez níž se již spojení s Bohem nedá uskutečnit.

Stvoření tedy přešlo do nové etapy své existence, ale my jsme se tomuto procesu postavili, vzbouřili jsme se a odmítli jej. Když se nad tím člověk zamyslí zcela věčně a bez ohledu na svá přání, pak si uvědomí toto:

Odmítnutím, nepřijetím Abdrushina, což není jen o těch, kdo se postavili proti Němu, ale i o těch, kteří ani při dobré snaze, nedokázali splnit to, co bylo nutné a od nich požadované, to vše je vlastně z pohledu stvoření ODMÍTNUTÍM BOHA. Lidstvo bylo zastoupeno 144 000 vyvolených lidských duchů. Selhání těchto duchů znamená selhání celého lidstva /...když selžete-zřítí se Svět/. Tímto odmítnutím jsme vlastně řekli svému Bohu: „my se před Tebou neskloníme, nebudeme Tě poslouchat, raději zemřeme, ale neustoupíme Ti.“

Máme tu Biblické podobenství o Jákobovi, který se také nechtěl před Bohem sklonit a bojoval s Ním, jenže nyní se nacházíme ve velkém dějinném zlomu, a proto už nelze aplikovat nějaké staré vzdory, nyní je to jen o tom – kdo se nyní před Bohem ve stvoření neskloní, pro toho platí napsané: „Nechtěli jste, budtež nyní prokleti a vymazáni z knihy života“. A pokud budeme skutečně upřímní, pak musíme uznat, že my jsme skutečně „nechtěli poslouchat“ a nesklonili se před Bohem. Jak můžeme ještě očekávat, že tu bude ještě nějaká Tisíciletá říše? Říše Boží bez Boha?

K úvaze dávám ještě jeden postřeh:

Hned na počátku Poselství si přečteme něco, co je nám v mnohých formách předkládáno znovu a znovu: ...podle věčného zákona se vrací účinek k východisku...Vyslaná myšlenka se vrací ke svému zploditeli, stejně jako slovo a citová forma. To vše ZŮSTÁVÁ SPOJENÉ SE SVÝM TVŮRCEM. U Vůle Boží to nemůže být jiné, naopak ještě důslednější a zákonitější. A jestliže On zde proslovoval různé výroky a tím vytvořil formu, kterou vyslal do stvoření, pak se ona musela vrátit ZPĚT K NĚMU. On zde měl být v době, kdy návrat nastane. On sám uvádí, že Slovo prošlo světy, aby tam božilo i budovalo...Jenže....když předčasně odešel, pak návrat síly k Němu sem na Zemi již nenastane. A je to právě ta síla, která ve vyšších světech třídila, božila a budovala – která se sem nevrátí, protože ona se vrací k NĚMU, ale On ZDE UŽ NENÍ... Př. Ke 30. květnu 1930 – Mluvil jsem vždy o celém stvoření! Mé poslání zasáhne svět! Nejen ten prášek v něm, který nazýváte Zemí! A tento svět je již očištěn až na vaši část! Neboť má slova tam působila přesně tak přísně a hrozně, jak se zde budou projevovat. – to říkal v r. 1930, kdy bylo v plánu, že tu bude nejen do skončení soudu i zde, ale že také vybuduje TŘ.

Př. K 29. listopadu 1931: A mé Slovo je vynášeno do všech částí světů, proniká jako burácení bouře lámajíc nesprávné a posilujíc správné, otevírajíc přitom brány, které vedou k dosud netušenému Světlu! Ještě dříve, než vaše myšlení může pochopit správně mou řeč, stala se tato již v mnohých říších skutečností! Tam už má slova žít dříve, než jste je vy správně pochopili! Co vy zde v této hrubé hmotnosti stěží pozorujete, to povstává ihned v lehčích říších jako údery mečem nejtěžšího druhu, nebo jako zklidňující balzám, jako léčivý olej a také jako osvobozující uvolnění.

Záleží přitom na druhu říší a duší – tam soud jistě proběhl, jen my jsme se obklopili neprostupností zhutnělé hmoty, takže to tady připomíná nižší světové části, jako je např. Sardes, tedy úroveň, která byla uznána jako nezachránitelná. Tehdy ještě /v téže přednášce/, tedy v r 1931 říká: Avšak těžko-

pádnost této hrubohmotné úrovně vás již neochrání před soudícími, očišťujícími a vše pronikajícími silami mého Slova, neboť ono nabývá na hutnosti mimořádnou rychlostí pod zvýšeným působením všech Prazákonů Stvoření. Tehdy ten děj takto taky probíhal, ale v r. 1935 přišel tzv. mor uředníků, tedy hromadné selhání a tím i porušení spuštěného děje pro tuto hrubohmotnou část. Přerušení odtoku, které nakonec zničilo tělo Abdrushina ještě před ukončením očisty zde a před zbudováním TR.

Ale v r. 1932 /Den Holubice 1932 /už říká: Vy jste mé Slovo dobře přijali! Zdá se vám, že jste ho přijali duchem, avšak to je omyl. Vy jste ho nechali vniknout jen do záhalů duše! Chápete? Pokud se Slovo nespojí s duchem, pak nenastane ani osvobození ducha, protože v záhalech duše jsou všechny naše chyby a slabůstky – to není dobrá půda pro spásu ducha.

Pro mne zůstává jediná naděje. Je řečeno, že Bůh nezničí nic, v čem ještě žhne touha po Světle. Současně si ale musíme uvědomit, že zde je to prostředí, které před 75 lety nedokázalo Světlo udržet – Světlo tu NEMOHLO BÝT, nemohlo se zde UDRŽET. /K 6. prosinci 1932 – Když Světlo nenalezne ve vás postačující pevnou oporu na zemi, vznese se do té jemnohmotné výše, kde získá bezpečné kotviště/.

A od té doby se to jistě nezlepšilo, temné duše se tu stále inkarnují, takže mosty z temných úrovní nebyly zbořeny, dětství je nakaženo prostitucí, pedofiili, drogami, závislostí na agresivních počítačových hrách a příklonem k pohrdání životem v nebezpečných sportech a povrchních zábavách. Lidstvo samo je prázdné, bezduché, propadá stále více konzumnímu životu, bez vyšších ideálů, je svázáno hmotou a k hmotě usilující. To a mnohé jiné ukazuje, že jdeme stále níže a níže. Proto duch, který touží po Světle, a proto touží výše a výše, se bude muset osvobodit od svázání se hmotou a bude muset sám stoupat ke Světlu, které tuto Zemi opustilo.

Tehdy přišlo Světlo sem k nám – a my jsme řekli – nezajímá nás to – nyní proto bude muset každý zájemce jít sám za Světle. A já věřím, že Bůh nevezme tu MOŽNOST dokončit vývoj, ale přitom nebude rušit své zákony. A ty říkají, že ve všem musí být nutná přizpůsobení pro účinná spojení a vázání. V příliš zhutnělé hmotě, jako je např. ve světových částech Pergamos a Sardes, už není hmota dost prostupná, aby umožňovala inkarnovanému duchu dostatečná spojení s oživujícím zařízením. Proto se tam už Světlo neinkarovalo, bylo by to bez užitku.

My /v Efezu/ jsme TEHDY byli ještě ve stavu jisté propustnosti hmoty, ale to se od té doby změnilo, hmota zhutněla a naše bytí i usilování zde také. Duch proto bude muset vystoupit do vyšších úrovní, ještě hmotných pochopitelně, tam by mohl vývoj dokončit. Vstup do takové úrovně vyžaduje určité směřování ducha, určité chtění a vůli ke změně. Tím by pak došlo i k potřebnému třídění, k němuž díky našemu selhání zde ve hmotě nedošlo. Na onom světě se duše stále ještě třídí správně podle svého stavu, jen nejhrubší hmota umožňuje společný pobyt různých, ale současně, jak se zdá, je to jev, který znemožňuje provedení Tisícileté Říše, protože temno má ve zhutnělé hmotě větší moc a současně je v ní duch více spoután.

Pro mne je tedy poslední reálnou nadějí, že Bůh stále ještě ponechá otevřené ty cesty, které prosekali Jeho Synové. Sice to vyplývá z Jeho zákonů, v nichž je i pojem Milost, je to tedy děj zákonitý, ale z našeho pohledu je to projev nevýslovné dobroty a nezasloužené milosti, je to tedy něco, co je nám dáváno nad rámec povinnosti a proto je nutná naše největší vděčnost.

Podle mne je tedy nutné pochopit, že je správné si ponechat touhu po Tisícileté Říši, ale současně je i nutné se osvobodit od očekávání, že to musí být zde na Zemi. Příliš vyhraněné směřování svého očekávání do hmoty ducha svazuje a připoutává na hmotu. Proto by si měl člověk ponechat jen ten pojem, ale být volný v tom, kde se to může uskutečnit. Pak svým duchem půjde člověk vstříc Tisícileté říši, ať už ona bude kdekoliv. Bude-li ji však stále očekávat a vlastně tím i „vyžadovat“ zde na Zemi, může se mu stát to, co Buddhovi – po smrti zůstane připoután u Země a bude se snažit na ni vrátit, místo, aby stoupal vzhůru.

A co s děním v dnešní době?

Věřím, že tvůrčí Slovo vždy vyvolá příslušné děje, ale změna prostředí může vyvolat radikální změny v projevech, ve formách a účincích výše vyvolaných dějů. Zesilovač a Oživovatel všech těchto spuštěných dějů, tedy živá Vůle Boží na Zemi, spojená svým tělem, sluneční pletení, spojkou sluneční pleteně, zářením krve, malým a velkým mozkem – provádějící tak spojení nespojitelných vyšších dějů a nízké hmoty – ta už zde není. Proto hmota nemůže být tak účinně zasažena. Ty děje proběhnou duchovně, jemnohmotně, ale zde hmota vytvoří silnou překážku, která může být ovlivněna jen v nějakých menších projevech. Prostě již zde lapidárně řečeno, není dost energie, aby se provedl převrat, ale přichází jí z dálky ještě dost, aby se vyvolala nějaká jiná nepříjemnost.

Ta už ale je jen nepříjemností, ale ne řešením vedoucím ke změně všeho. Proto jistě budeme prožívat různá strádání, utrpení, ale, podle mne už nepovedou k převratu a vytvoření Říše míru a pokoje, ale jen k dalším a dalším převratům a podle stupně našeho zatemnění a druhu směřování povedou k posilování zlých lidí. Naším úkolem nyní je totéž, co bylo odjakživa – chránit Světlo, posilovat dobré principy.

Ale je tu změna. Lidstvo kleslo o další kus dolů a ještě více se spoutalo se hmotou, proto to, co mělo vést ke třídění lidí – tedy volba mezi duchovními cíli a hmotnými, to už dnes „nezabírá“. Vlastně nikdo skutečně a opravdově nehledá duchovní hodnoty v tom smyslu, jak to mělo být, dokonce ani my čtenáři je nehledáme, ale jen se domníváme, že ano. To proto, že k tomu nemáme skutečný duchovní „pojem“, ale jen naši nejasnou představu. Proto další třídění lidí nebude už probíhat, alespoň v masovém měřítku, na tom, kdo čte, nechte Poselství.

Jistě, že to platí nadále, jak to platilo vždy, ale pro nás už to stále více začíná být neuchopitelné a nepochopitelné, proto si z toho děláme dogmatickou sbírku příkazů a neuvěřitelně složitou rozumovou kombinaci protichůdných vysvětlení k jakémukoliv pojmu. Jednodušší jsou spokojení, protože mají dobrý pocit, že čtou a chodí na pobožnosti a mají výborný výhled na svou záchranu, hlouběji pátrající se zaplétají v různých výročí Abdrushina, dvou vydáních Poselství a mnohoznačných a protichůdných domněnkách nás všech, kteří se poctivě snažíme nějak tomu porozumět...

Jistě nic nenamítám proti našim snahám, děláme, co můžeme, ale ten výsledek, kromě toho osobního uspokojení, ten nějak není vidět. Proto si myslím, že většina lidí se bude nyní třídit na děních ve světě a společnosti. I v nich se totiž zrcadlí některé vyšší děje, i když je snad v nich nevidíme. Až téměř na vrcholu stvoření jsou tři vysoké nepochopitelně dokonalé Praženy: Josefa, Cella a Johana. A čteme, že u nich, v této výši tak vzdálené nám a hmotě, jsou i principy obrany státu, rodiny, apod. Proto i v dnešní zmaterializované době může člověk, který nehledá žádné duchovní hodnoty, svou snahou chránit vlast, rodinu, národ se spojit z proudy až z Prastvoření. Jsou to hodnoty ducha, o něž se dnes bojuje a žel mnohemu čtenáři nedochází, že i on by měl hájit křesťanskou myšlenku proti muslimské, protože tím se staví za Boha a bojuje proti modlářství.

Dnešní Islám není tím, o kterém jsme četli v životopisu „Mohamed“ a dnešní muslimové nejsou těmi, kteří tehdy směli poznat jediného Boha. Ano, dnešní křesťané na tom nejsou lépe, ale zde nejde o jednotlivce, ani o náboženství, ale o pojem. A jestliže je čtenáři jedno, když je Ježíš haněn a odstraňován, když je mu jedno, že křesťané schovávají to, co pro ně Krista připomíná, pak je nám taky jedno, jestli lidstvo vymění, byť pokřivené, vědomí Boha, za cosi násilného, krutého a středověky barbarského. Nejde přece o křesťany, nejde ani o jejich pokřivenou víru v odpouštění hříchů, ale jde o skutečný pojem Trojjediného Boha, ve kterého věříme i my. Pokud je nám jedno, že bude ze světa vymazáno vědění o Bohu, pak máme také dost divnou víru, nejen oni...

Dnes se tedy lidstvo většinou nesoudí přímo na Poselství, ale pořád se soudí na Slovu. A pojem skutečného Boha, ze kterého křesťanství vyšlo, nesmí být námi ignorován, nesmíme být lhostejní k jeho špinění a zapomenutí. Je možné, že lidé přes boj o svou rodinu a národ dojdou nakonec k něčemu vyššímu a časem třeba i k Poselství. Pokud se ale ve lhostejnosti nechají pohltit dnešním

pokřiveným Islámem, pak dojde k vymazání nejen křesťanství, ale časem jakéhokoliv náboženství a věrouky, dojde i k odstranění Poselství. Proto my můžeme a máme vidět dál, za náboženství a doktríny, až k podstatě. **A věřte tomu, nebo ne, dnes se nebojuje o EU, muslimy, Ameriku versus Rusko, ale bojuje o budoucnost s Bohem zde na Zemi, nebo bez Něho. Přemýšlejte o tom.** Je to Vaše věc, nebo se Vás to netýká? I v tom je soud...

Kdo je tak naivní, zbabělý, nebo duchovně líný, že nevidí v dnešním dění úžasnou příležitost, aby dokázal, jak jsou mu tyto hodnoty cenné, že je ochoten za ně nejen obětovat své pohodlí, přemoci se a studovat věci nepříjemné, pohlížet do temných zákoutí světa, jen aby mohl Světlo chránit, jestliže se tomu všemu vyhne, ať už si to obhájí čímkoliv, pak... se určitě vyhne tomu, co mu řekl Abdrushin svými posledními slovy: „Nyní jděte a prožívejte...“ Schovat se někam a tam se radovat z vlastní spásy, protože já mám přece „Slovo“ je jen lenost a hlavně je to promarnění uzrávání.

Proč jsme zrozeni právě v této době? Určitě proto, abychom jí využili k boji za Světlo ve světě i v sobě. Jsme zrozeni v době boje, a proto se mu určitě nevyhneme, ať se budeme snažit schovat jakkoliv. Poselství nám poukazuje na první křesťany, kteří se nebáli ani smrti pro svou víru a za chvalořečení kráčeli smrti vstříc... pěkně se to čte, ale nastává doba, která po nás bude chtít něco podobného, jsme na to připraveni?

Když dnes mnohý čtenář chce jít otevírat hranice, aby Mohamed už konečně nahradil Boha, a jiní čtenáři nechtějí o situaci ve světě ani slyšet – je to přece temné a oni jsou světlí... To má vyjadřovat pevný postoj za morální hodnoty? To je boj za Světlo proti temnotě? No, mně to tak rozhodně nepřipadá. Př. Nemáte svůj pozemský život...: Co mi prospějí malátní, unavení duchové, kteří couvnou zpět před nejmenším vánkem? Síla Lásky, která se obnovujíc k vám přibližuje, je zničí; neboť nejsou schopni být pomocníky na díle Světla. Co mi prospějí duchové, kteří znají jen sami sebe a vlastní pozemský život? Budou spáleni žářem Lásky, která zkoumajíc posílá jejich vyzařování kolísavým pozemským okruhem a všechno spaluje. Před ní světlo jejich lásky neobstojí. Jene, vyškrtni jejich jména z knihy splňování!

Zkusím na závěr zrekapitulovat hlavní myšlenky zde popsané.

1/ Zcela zásadní je položit si následující otázku: Věřím v to, že jen Bůh všechno stvořil a vše udržuje, bez Něj nemůže být ničeho. On je nejen Stvořitelem, ale i základem čehokoliv. Bez Něj prostě nemůže nic ozdravět, nic nemůže být správné a nic nemůže trvale existovat, snad jen krátce vegetovat, ale vzápětí zaniknout. Věřím skutečně v tuto větu? A jestliže je Parzival Jeho součástí, která sem přišla v Abdrushinovi – pak je pro mne i tato část částí Boha? A jestliže tato část zde NEMOHLA DOKONČIT očistu a nemohla zde zbudovat Tisíciletou říši – jak SAMA URČILA A NAPSALA /čtěte často přednášku o TŘ v původním Poselství/, pak je to JEDNO? Nezáleží na tom, nic se tím nezměnilo, vše se splní i bez Něj? Bůh už není zapotřebí, proč sem tedy přišel, když to nebylo tak nutné a i když se nesplní to, co On měl vykonat, pak to nevádí, půjde to i bez Něho?

Kladte si stále a stále znovu tuto otázku a jí podobné, prostě pomocníky o pomoc s pochopením odpovědí.

2/ Pojem „soud“ chápu jako veliké dění ve stvoření, jako novou etapu vývoje v celém stvoření. V těchto pojmech a v těchto úrovních neznamena posuzování a odsuzování, ale pouze posílení, obrodu a pokrok. Jen v hmotných světech, kde lidský duch vytvořil věci nesprávné, je tento děj skutečným „soudem“. „Soud“ /lépe obroda/, ve stvoření proběhl, ale účinky ve hmotných světech se řídí stavem propustnosti hmoty, tedy jejím zhutněním. Takže ve vyšších hmotných úrovních /světech/, jako je Thiatira, pravděpodobně proběhla očista a výstavba, tak, jak tomu mělo být i v Efezu.

3/ V Efezu se účinky soudu nemohou již v plné míře projevit – tedy nebude dokončena očista a tím ani nemůže začít výstavba – chybí oživující síla vtělené Vůle Boží.

4/ Protože neproběhly potřebné děje, které měly předcházet /roztřídění a očista/, neproběhla výstavba Tisícileté říše, a proto můžeme říci, že zde v hrubohmotnosti Země Tisíciletá říše nenastala, děje se zastavily v určité fázi a nemohou přejít do další /chybí síla/. Proto bude tento současný děj „souzení“ probíhat tak dlouho, pokud Země umožní fyzický život inkarnovaných lidí. Potom budou tyto duše stále k Zemi připoutány, ale protože život v těle zde nebude možný, budou „žít“ v astrální úrovni Země tak dlouho, pokud vše nebude vehnáno do nálevky rozkladu.

5/ Duše, které ještě bojují za svou spásu, budou muset dojít prožitím k poznání, že hmota již nepřináší smysluplnou existenci a budou se od ní chtít uvolnit. Aby se však dostaly do Tisícileté říše, která vznikla někde v jemnějších hmotných úrovních, budou muset odpykat vše, co je k nejhrubší hmotě váže a taky vnitřně toužit po uvolnění se ze hmoty. To jim umožní po odložení pozemského těla vystoupit do světa, kde probíhá, řekněme „náhradní forma Tisícileté říše“ /zdůrazňuji-forma, ne smysl, obsah a pojem, ty zůstávají neměnné/ a kde bude moci vývoj dokončit. Tyto duše však již nesmí být spojeny se Zemí, která bude postupně stahována do rozkladu /př. Jestliže vy, nositelé...: nositel kříže, který splňuje, již nemusí zpět na Zemi/. V určitém okamžiku tímto klesáním dojde k překonání meze, ze které se již duše ani při dobrém chtění nebudou moci uvolnit a připoutány ke hmotě s ní budou taženy do rozkladu. Bytostné bude uvolněno a vytaženo a tím dojde k rozpadu hmoty, i hmotných záhalů duší.

Je tedy pro nás životně důležité využít ten kvas dění a snažit se v něm naplnit svou touhu po Světle, ale hlavně prokázat svou oddanost, věrnost a statečnost při obraně skutečných hodnot. Přitom se však na Zemi nevázat a i pojem Tisícileté říše mít volný a nikam nesituovaný. Touha po Tisícileté říši dovede duši bezpečně tam, kde ji bude moci naplnit. Kdo Světlu slouží, toho Světlo chrání a vede k sobě. Služba Světlu není modlení – modlení je snaha o spojení, nikoliv služba. Služba Světlu se projevuje ve vnitřních postojích, ale i ve vnějších reakcích.

Člověk sloužící Světlu bude vždy stát proti všemu temnému, bude natolik bdělý, že rozpozná, co je temné a co je světlé, i kdyby se to všemi označovalo naopak. On musí být schopen s poznáním, kterého se mu dostalo – dohlédnout vždy na konec každé snahy a pokud vede ke zlu, pak se nesmí nechat zmást proklamací a manipulací světa. Takový člověk se nikdy nemůže stát tzv. naivním Sluníčkářem, protože „pozná“, že dnešní tzv. láska a pomoc druhým /ať je jakkoliv „dobře myšlena“/ nakonec vše dovede k válce a zkáze a to i pro ty, kterým chtěla pomáhat.

Tato fáze soudu, ve které se nacházíme, je pro nás nesmírně užitečná, protože si každý má uvědomit, co je cenné a co nikoliv. Vede to i opětnému hledání skutečného obsahu naprosto zneužívaných a pokřivených dnešních pojmů: lidskost, pomoc druhému, obětovat se, láska, soucit, pokora, hrdost, vlastenectví, národ, rodina a mnoho dalších zásadních pojmů souvisejících s duchem. Tyto pojmy jsou dnes zneužívány především k manipulaci a znásilnění druhých duší, vnucení jim svých přání a uvržení je do bolesti a zkázy. Proto MUSÍ každý duchovní člověk využít tuto dobu k tomu, aby zmoudřel a našel pevný postoj, ostrý jako ocel, spravedlivý, nestranný, který vždy dohlídá až „na konec věcí“ a nedá se zmást přítomnou iluzí.

O tom je nyní soud pro nás, inkarnované na Zemi...

PS.: Hlubší pochopení takovýchto náročných témat je možné jen s použitím všech dostupných materiálů, pokud má člověk předsudky a obavy číst původní spisy, pak bude mít dost velký problém tyto věci pochopit a taky si uvědomit, jak velké změně předčasným odchodem Abdrushina došlo. Bez původního znění přednášek Budiž Světlo, Všudypřítomnost a dalších, je vlastně nemožné pochopit děj, jehož důsledkům říkáme „soud“.

Na závěr bych uvedl myšlenky učedníka pana M. Schlaurotha. Myšlenky, kterými se intenzivně a každodenně zabývám více jak 20 let a které byly impulzem k mým dnešním názorům i k závěrům řečeným v této úvaze:

Myšlenky z 29. 12. 1971 (od Müller-Schlaurotha)

1. Slovo Imanuelovo není jako slovo proroků, nýbrž je samo působením.
2. Slova se splňují.
3. Tak dlouho od vás soud neustoupí, dokud nebude dosaženo stanoveného bodu.
(z vyslechnuté přednášky)

Tato od Země vyslaná slova se vrátí naplňující se zpět k Zemi. Ona dosáhnou Zemi také ještě během jejího klesání a budou tvrdší, pokud se jedná o soudící slova, a projeví se (nynější doba). Zde se naplní slova soudu a zničení, přitom slova o říši míru přijmou formu nad Zemí, v té výši, ve které by se Země po jejím vyzdvižení měla nalézat. Tato splňující se slova o soudu mohou následovat řítící se Zemí, pokud lidé na ní žijí – neboť v nevyhnutelném soudu stojí zde dole ještě všechno inkarnované duchovno.

Nezvratnou skutečností ale zůstává, že jen s pozemsky inkarnovaným Pánem měla a mohla následovat výstavba tisícileté říše. Všechna zaslíbení a všechna slova ze Světla o vysvobození a pozvednutí Země a jejího lidstva se mohou splnit jen po soudu (na Zemi se ale víc nestane). V duchovnu jsou již činem, visí ale nad námi jako světlá vlákna, která nenalézají žádnou půdu k zakotvení, protože soud neustále trvá.

V průběhu tohoto pokračujícího dění budou muset všichni lidé postupně Zemi opustit. Tím zůstane tisíciletá říše zde dole neuskutečněna. V trvalém soudu uvolní se rovnoměrně zachránění a odsouzení, až lidský duch nebude mít na Zemi více žádný příbytek. Země se bude ještě dlouho hnát prázdná vesmírem jako jen bytostnými oživené těleso. Znenáhla bude silněji chladnout – potom přijde absolutní konec.

Hvězda měla přinést nejprve zničení toho nesprávného (ale všechno je nesprávné); potom měla působit její síla pro výstavbu a pomoc. Podobné bylo působení, které vycházelo z pozemsky inkarnovaného Pána.

Kdyby byly soud a možnosti výstavby následovaly po sobě v krátkém čase, mohl by Pán na Zemi zůstat, protože jeho pravý princip, tak jako i této hvězdy, je toliko výstavba. Ale soud nebral žádného konce.

Jak daleko byl Pán nyní nad Zemi pozvednut, když ji musel předčasně opustit, tak daleko zůstává také od Země vzdálená hvězda, hvězda Pánova. A Země klesá.

Dnešní pohyb lidstva pochází ze zkřivené touhy, která se ze strachuplného, ohlušujícího nízkého neklidu stává uzavřenou, a tak lidstvo musí zakusit současně údery zpětného působení a důsledky soudícího Slova Pánova.

Když ale Země byla tak temná, že Pán už na ní nemohl zůstat, potom je odsouzená. Kdo ale pochopí Slovo, které prochází celým Stvořením, Slovo Pánovo, ten se nemůže ztratit; tomu bude ještě poskytnut čas k dozrání na jiných světových tělesech jako náhrada za tuto, pro Zemi ztracenou, tisíciletou říši.

Věřím, že snad pro nás ještě stále platí přísná slova, která v sobě ale ještě stále nesou naději: Jen tvrdým zápasem v zoufalství s vynaložením plné síly se můžete ještě zachránit! Nic vám nyní nesmí být kromě toho ještě cenné! To platí pro celé vaše bytí! /př.: Vy, kteří jste si vzali za cíl.../

Děkuji všem za jejich reakce. Jsem potěšen, že mnozí vnímají situaci podobně jako já. Dovolte jen pár výňatků z Vašich reakcí:

J.K.:

Prajem dobrý den pan Fritz

Akurat som docítal Vasu úvahu o Tisícročnej ríši a musím povedať, že s Vami úplne súhlasím. Este pred dvoma rokmi som žil v očakávaní Božej ríše na Zemi, no svetové udalosti ma prinútili viac sa nad tým zamyslať a zmeniť uhol pohľadu. Veľakrát, nezávisle na Vašich úvahách alebo jednotlivých prednáškach z Posolstva, mi hlavou preletela myšlienka na prvých kresťanov, ktorí sa nebáli umrieť za vieru v Ježišove slova. Tiež v tom vidím akúsi analógiu s dnešnou dobou, kedy by sme sa mali pripravovať na smrť a intenzívne spytovať svedomie. Či som ako jednotlivec urobil dosť pre svoj duchovný vývoj, či sa snažím o uprimnosť, cestnosť, spravodlivosť. Aké je moje sebaovládanie, aký mám vzťah s ľuďmi okolo.

Tá Ríša už určite niekde existuje, ale my k nej musíme putovať, ona nám sama nespadne do naručia. V dnešnej dobe, si myslím, už nie je proste možné niečo IDEÁLNE na Zemi vybudovať. Pociťujem aj názory iných ľudí (aj necitateľov) ktorí očakávajú zánik tejto civilizácie, ale pri tom dúfajú a očakávajú, že po tom zániku tu zavládne mier a Božia vôľa. A ja sa na to opýtam, že ako kto ju tu nastolí? Na každého jedného človeka má temno väčší alebo menší vplyv. A po zániku civilizácie tento vplyv bude naďalej pretrvávajúť. Dokonca si dovoľujem tvrdiť, že bude ešte silnejší, pretože väčšina ľudí už bude žiť len pudmi. Starosť o jedlo a sex a k tomu pridružené boje o postavenie budú viac pripomínať ríšu zvierat ako duchovného človeka. Takže človek to nebude. Nebude v jeho silách aby niečo vybudoval. A Boží vyslanec sa sem už nevráti, to je úplne vylúčené. Bolo by to pre Nehu iba trápenie oveľa väčšie ako v posledných dvoch pripadoch.

Stále sme priťahovaní vysokými osobnosťami z nadpozemských (nadhmotných) úrovní, ide len o to, aby sme sa s tými prudmi dokázali spojiť. Pri naozaj silnej túžbe po nich nám určite pomôžu prekonávať dnešné strasti a po pozemskej smrti môžu byť nápomocní, aby nás vyviedli z dosahu rozkladu. Ale to spojenie, to je naša úloha, ktorú za nás nik nevykoná.

Generácie po nás to budú mať čoraz ťažšie, ak nie aj takmer nemožné. Už teraz tu prevláda množstvo temných duší nad tými, v ktorých je ešte nejaké svetlo. A s každou ďalšou generáciou bude toho svetla ubúdať. Svetlé duše, ktoré sa dostatočne vyvinuli, už nebude potrebovať túto planétu ku svojmu vývoju, inkarnovať sa budú a už sa aj inkarnujú duchovia z oblastí, ktoré boli už odsúdené a ich svetové časti už neposkytujú možnosti hmotnej existencie.

Na druhej strane som ale optimista a myslím si, že byť dnes na Zemi to málo svetlých duší, ktoré tu ešte sú, bolo by to tu ešte horsšie a podmienky k vývoju prakticky mizivé. To málo svetla, ktoré v nás ešte tleje, poskytuje ešte možnosť k inkarnácii duším, ktoré ešte nemajú dokončený vývoj v hmote, duším, ktoré nie sú vyslovene zlé, ale skôr slabé a majú možnosť zosilniť v hmotnom prežívaní. Tie ale treba usmernovať už od raného detstva v rámci RODINY a vstupovať im univerzálne platné zásady a morálne hodnoty. Vyzaduje to ohromnú zodpovednosť za zvereneho ducha v detskom tele a veľkú dávku ODVAHY, schopnosť kráčať vlastnými cestami, ktoré sa nebudú spájať s cestami temnými.

F.K.:

Se zájmem jsem si přečetl Vaši úvahu o Tisícileté Říši a nemůžu nic jiného, nežli s Vámi souhlasit, my sice máme pomáhat těm, co ještě spí, ale opravdu jenom tam kde je zájem a to se zas tak často nestává u běžných lidí. Konstatuji, že s touto civilizací TŘ nevybudujeme, ani nezačneme, jsme národy zkažené a o tom nikdo nepřemýšlí, ani se tím nikdo nezabývá. Slova, která řekl Pán, a teď jděte a prožívejte, to si lidé vykládají tak, že si mají užívat všeho toho nejlepšího, co se nabízí a to je neštěstí pro nás pro všechny.

Kdyby ale přišla doba, že by bylo ohroženo slovo Boží, slovo Pánovo, věřím tomu, že nositelé kříže ho budou bránit i za cenu zdraví a života. To by byla ta největší věc, ale taky poslední, co bychom měli a museli udělat. Nevíme, co bude za pár let, ale odhodlání bránit Slovo Pravdy v nás musí zůstat, jinak bychom zklamali.

140. Tisíciletá Říše – jak ji vnímal učedník pan Müller-Schlauroth

-FZ-

Aktivitou jedné „dobré duše“ se mi dostal do rukou zbytek úvahy učedníka pana Müller-Schlaurotha, z níž jsem v otázce č. 139 část citoval.

Někteří z Vás se mne na tuto úvahu ptali, proto chci využít tuto příležitost, abych ji zde zveřejnil celou a tak ji předložil Vaším duchům k prožití a zpracování:

Z A M Y Š L E N Í nad níže uvedenými s l o v y dne 29. 12. 1971. Od pana Müller-Schlaurotha

1. Imanuelovo Slovo není jako slovo proroků, ale samo je působením.
2. Slova se splňují.
3. Soud neustoupí od vás dotud, dokud nedosáhne určeného bodu.
(Toto jsou slova z jedné vyslechnuté Pánovy přednášky). Müller-Schlauroth

Tato, od Země vyslaná slova, se vracejí při splňování zpět k Zemi. Zasáhnou Zemi ještě během jejího klesání a zhuťňování, pokud se jedná o soudící slova a projeví se (současná doba). Zde se naplní slova Soudu o zničení, přičemž Slova o Říši Míru přijmou formu nad Zemí, v té výši, ve které by se Země měla nacházet po jejím vyzdvižení. Splňující se slova o Soudu mohou následovat řítící se Zemi, pokud na ní žijí lidé – neboť zde dole se ještě všechno inkarnované duchovní nachází v probíhajícím soudu.

Nezvratnou skutečností však zůstává, že jen s pozemsky inkarnovaným PÁNEM by byla mohla a měla následovat výstavba Tisícileté Říše.

Všechna zaslíbení a všechna Slova ze Světla o záchraně a vyzdvižení Země a jejího lidstva, se mohou splnit jen po Soudu (ale to se na Zemi už víc neuskuteční). V duchovním jsou už činem, ale visí nad námi jako světlá vlákna, nenacházející žádnou půdu k zakotvení, protože trvá Soud. V průběhu tohoto pokračujícího dění budou muset všichni lidé postupně Zemi opustit. Tím zůstane Tisíciletá Říše zde dole neuskutečněná. V trvajícím Soudu se budou rovnoměrně uvolňovat zachránění i odsouzení tak dlouho, dokud lidský duch už nebude moci mít na Zemi podmínky k životu. Země se bude ještě dlouho pohybovat prázdná vesmírem, jen jako bytostnými oživené těleso. Postupně bude silněji chladnout – pak nastane absolutní konec.

Hvězda měla nejprve přinést zničení všeho nesprávného (ale všechno je nesprávné); potom měla její síla působit pro výstavbu a pomoc. Podobné bylo působení vycházející z pozemsky inkarnovaného Pána.

Kdyby Soud a možnosti výstavby následovaly po sobě v krátkém čase, mohl by PÁN zůstat na Zemi, protože jeho pravým principem, tak jako i této hvězdy, je jen výstavba. Ale Soud nebral konce. Jak vysoko byl PÁN pozvednut nad Zemi, když ji musel předčasně opustit, tak daleko zůstane také vzdálená hvězda Pánova od Země. A Země klesá.

Dnešní pohyb lidstva pochází ze zkřivené touhy, která se pro dotyčné stala omamujícím, ponižujícím a vzrušujícím nepokojem, plným strachu, kteří nyní musejí prožívat jednak údery zpětných působení a jednak účinky PÁNOVÝCH soudících Slova.

Ale když Země byla už tak temná, že na ní nemohl už PÁN víc zůstat, pak byla odsouzená. Kdo se však chopí Slova procházejícího celým Stvořením, SLOVA PÁNOVA, ten nemá být ztracený; tomu bude ještě dán čas k dozrávání na jiných světových tělesech, jako náhrada za ztracenou Tisíciletou Říši na Zemi.

Nevěřící řeknou: „Boží Vůle“ se neprosadila. Stoupenci Grálu křečovitě čekají na katastrofy, aby mohli dokázat správnost jejich víry. Já vám však říkám: Země je vyřazená a musí nyní pomalu zaniknout. Na všech pláních zeslábnou semena i plody a pobledne i nebeské světlo. Kolem Země se rozloží výpar a bude dusit i ty, co žijí ze MNE, až pokud poslední nevydechne. Všichni musejí přejít do jemnohmotné říše a tam znovu prociťovat bolesti z toho, co tady způsobili. Šíří se strnulost a ta vytváří už jen mrtvá díla hrubohmotného rozumu, bez tvořivé duchovní síly.

Nádherná Boží zahrada, kterou byla kdysi Země při svém vzniku pod zářením kruhu bytostných, byla vyprázdněná ze svých pokladů a zdevastovaná tím, že lidé popřehazovali všechny věci, které se nyní uvolňují a vybíjejí v živelných katastrofách, působíc zpětně i následně a tak přinášejí vyrovnání. Ale pak Země už nebude schopna být místem vývoje pro mnohé. Srazí se na masu a bude se zpracovávat jako stará (odpadová) hmota ve velkém díle Stvoření.

Avšak v živém duchu, který si uchová v sobě Boha, v něm bude dál přežívat vzpomínka na krátký úsek jeho bytí, strávený tu na Zemi. Protože tito duchové se už tu na Zemi začali zachvívat, vyburcování Slovem jejich PÁNA a stali se lehkými.

Slovo je věčné! Nekonečně velké a lidem nepochopitelné. Pochopí jen tu část, která souvisí s nimi, tu, ve které žijí.

Ale člověk je vřazený do pravidelného působení všech sil, udržujících Stvoření a jak tvrdohlavě se pokouší stále se z toho vymanit – to se mu však nikdy nepodaří. Tak lidé zničí vlákna, která je drží a promeškají čas k dozrání a pochopení.

Vyšší inkarnace byly na Zemi vždycky dovolené Boží Milostí, aby se spojení udrželo v čistotě. Tito vždy se blížili radostně k Zemi, protože je vedlo duchovní volání o pomoc a prosby k rozšíření vědění. Ale většina lidí se vždy uzavřela a takovéto vyslance považovala za rušitele klidu a zvrhlíky, aniž by pochopili, že oni, jako lidé, sešli z jim předurčené cesty. Podivující ptají se vysocí povolání, kdo je vlastně volal a už se i domnívají, že si spletli cíl svého poslání.

Země se stane prázdnou a malátnou. Nikdy víc neopustí krajinu soumraku.

Kdo je z ducha, ten nechť přijme sílu z duchovního, jinak musí být ztracený na zatemněné Zemi, a to na celou věčnost.

Vědění kleslo níže k tušení, tušení k domnívání se a domnívání se bylo zatlačené uvažováním (myšlenkou). Tak klesal lidský duch úrovněmi Stvoření do tíže hrubohmotnosti, kde se mu zalíbilo, takže se na ni upnul; tato však nemůže existovat bez vrstev duchovního a bytostného, majících vlastní teplo.

Lidský duch se stal nejhutnější formou duchovního a při svém návratu, po osvobození se se sevření, může se dostat jako obnovený zárodek duchovního jen do nejspodnější úrovně duchovního. To byl ten zločin sebevědomého lidského ducha na Stvoření.

PÁN přišel až na Zemi, protože tato se mu nepřiblížila. Přinesl SLOVO na prosbu zavražděného Spasitele. A to vše se stalo kvůli několika. Ale i tito selhali; selhali v poslušnosti vůči PÁNOVI. A tak smutný opustil Zemi, třebaže přinášel život. Kdyby mohl PÁN zůstat na Zemi podle zákona, byla by se splnila pomáhající a budující zaslíbení ze Světla. Protože, když PÁN musel sestoupit až tak hluboko dolů, aby umožnil záchranu lidských duchů, pak to mohlo znamenat jen to, že tato hluboko kroužící část Stvoření by byla očištěná a pozvednutá. Jenže lidé se zdráhali a vymkli se mu. Potom musel i ON od nás odejít a Země klesla zpět do tisíciletého spánku.

Při správném postupu vývoje lidstva na Zemi by se PÁN nepotřeboval inkarnovat do hmoty. Trůn nad oblaky by se byl zjevil na konci času pro tuto Zemi tomuto a následně dokonalému lidstvu, které

při pohledu odtud vzhůru by bylo mohlo uvidět Jeho nádheru v Hradu. Kdo může toto uvidět, dosáhl nejvyšší možný stupeň zralosti na Zemi a v duchu má povolený vstup do Ráje. Když však čistota vymizela, musely sestoupit dolů plameny spravedlivosti, lásky a čistoty – na pomoc. S nimi se uvolnila hvězda z praduchovní říše, aby se inkarnovala do hlubších vrstev. Syn Člověka ji vídával už v době svého pozemského mládí na vysokém obzoru. Lidé kráčeli po cestě duchovních pohodlností a nesa-mostatnosti, i když to považovali za vlastní rozhodnutí. Člověk je zodpovědný jedině svému Bohu. Proto musí svůj pohled obracet nahoru jen k Němu. Z toho potom vyplývá též pravá cesta ve Stvoření.

Luciferův svěhlový protiproud si vyžádal očištné dílo Parsifalovo. Protože mnozí tvorové se připojili k pokušiteli a vytvořili nemocné místo na těle Stvoření. Proto určitá část záření z Parsifala se zformovala a putovala s proudy Stvoření – ty jsou podobné krevnímu oběhu našeho těla – všemi úrovněmi. Tím byly tyto úrovně „ozářené“ vyšší silou a tak i očištěné a vyléčené, nebo alespoň uvedené do radostnějšího pohybu, když předtím zůstaly čisté.

Země však, kvůli nesprávně jdoucímu lidstvu, se stala takovým vředem, že její očišťování se podobá postupnému pustošení, ve kterém se nacházíme dnes. Světlo spálí ve zpětném působení a v návratu soudících Slovo PÁNOVÝCH všechno lidské působení zde dole, protože je nesprávné a dokonce kráčí ještě po falešné cestě. Parsifal se vrátil; ale soudící síla lpí na nás. Proto bude Země osvobozená až tehdy, když ji osvobodí lidé. Protože Země se stala už příliš temná a těžká; mozky příliš hutné, takže pravé pochopení a přijímání Božího Slova a s tím spojená obnova a proměna člověka je tu dole už nemožná. Lidský duch musí jít vzhůru, do vyšších úrovní, aby pokračoval v cestě dozrávajícího zdokonalování. Pohyb s Božím Slovem na Zemi je však oporou a podporou pro vzestup. Proto si člověk nesmí o tom dělat nesprávnou představu, jinak by se ztratil v duchovní poušti, ve které žije dnes většina lidí, protože v ní ztratili směr.

PANE, chceme si učinit správný obraz o Tvém díle a působení, protože víme, že jen tak budeme moci proputovat zpět tu dalekou cestu, kterou jsme sem přišli jako poslední duchovní sraženiny, toužící po sebeuvědomění a vývoji.

Boží výdech a vdech je životem Stvoření, začátek i konec; den a noc, narození a smrt, léto a zima, sázení a sklizeň, vysoký tlak a nízký tlak, příchod a odchod, odliv a příliv, horko, teplota a chlad, přijímání a odevzdávání, hora a údolí, dávání a brání, dýchání lidí, zvířat, rostlin, země, činnost srdce, žena a muž, činnost Grálu, láska a vůle, bytostné a duchovní, Ježíš a Imanuel – všechny tyto děje přicházejí z Božího dechu, jsou obrazy anebo části Jeho působení, Jeho samého. Z toho pochází také číslo dvě pro Stvoření.

Z dechu bezbytostného vzniká bytostné, zrcadlí v sobě opět velký děj v koloběhu záření mezi bytostným a duchovním mimo Božskou sféru. Bůh nejdřív vydechne a z toho žije všechno mimo NĚHO. Tvorové napřed vdechnou, protože musejí přijmout, aby mohli žít.

Kříž má dvě ramena, Ježíše a Imanuele, kteří však přece každý nesou celý zářící kříž v sobě, protože jsou z Boha a Bůh je v nich. Ve Stvoření pod božskou sférou působí tyto dvě síly odděleně, z čeho opět vyplývá trvalá snaha jeden k druhému, k dokonalosti kříže. Nositelé Kříže Pravdy stojí v Lásce a ve Vůli Boží.

V dnešním světě života a práce spočívá luciferský princip – neustále se zabývat hrubohmotností, bez toho, aby člověk mohl přemýšlet, neboť tělo potřebuje nejen spánek, ale i odpočinek. Tak zůstávají duše i duch skoro nečinné, protože většinu činností dnes není možné odvodit od duchovně duševního pohybu.

Poznání o tkaní ve Stvoření je to nejvyšší, čeho se může člověku dostat, protože mu otvírá brány k životu.

Hledejte PÁNOVU Pravdu na Zemi!

Když si člověk celkově podmaní a porozděluje Zemi, potom nastane konec, konec tisíciletí trvající nesprávné cesty, spočívající ve zneužívání duchovních a bytostných darů. Země už nebude moci snést lidstvo.

Pozemské tělo samotného člověka se jeví jako vzdálený obraz všeho existujícího. Jen když člověk rozpaží, vznikne mezi hlavou a špičkami prstů trojúhelník, jevící se jako zobrazení Božího trigonu. Ramena člověka jsou, obrazně řečeno, srovnatelné s rameny Boha, pod čímž si můžeme domyslet Jeho oba Syny, působící samostatně a přece jsou jedno s Otcem; bez Něho by byli nemyslitelní. V celém lidském těle je zobrazený kříž, přičemž poznáváme prodloužení svislého ramene, které můžeme chápat jako rameno Vůle.

Základní formy Stvoření můžeme najít všude: kruh, trojúhelník, kříž, čtverec, elipsa. S tím související čísla a barvy. S těmito tvary, pocházejícími od Boha, budoval člověk např. i domy. Též rovná čára se najde často, ve slunečních paprscích anebo např. ve sloupech. Avšak čáry jsou jen části výše uvedených forem.

Duchovní se musí pro člověka ještě teprve stát tím, čím je jeho hrubohmotné okolí. Potom bude sloužit ve Stvoření správným způsobem.

141. úvaha: V předvečer Slavnosti...

-ZF-

V předvečer Slavnosti...

Většina čtenářů dnes s nadějí očekává zítřek. Všichni to máme „načteno“, tedy věříme tomu, co jsme si přečetli v Poselství. Věříme, že zítra budou všechna nebesa otevřena a nahoře na samém vrcholu stvoření se otevře Brána k Otci a Jeho síla bude proudit do Jeho díla. Ano, věříme tomu, že Duch svatý bude vylévat oživující sílu, bez níž by vše uvadlo, zaschlo a zahynulo.

Již mnohokrát jsem zažil, díky Poselství vědomě, tento doslova životodárný akt. Prožil jsem ho na různých místech na zemi, včetně Vomperbergu, kde jej prožíval i Abdrushin. Prožil jsem jej v různém rozpoložení mysli a s přibližně vždy stejnou touhou otevřít se síle a zužitkovat ji pro vše dobré v sobě i kolem sebe. Ale dnes se mi objevuje nová úroveň tohoto dění. Nová, protože náš svět se mění.

Letos ke mně přistoupila nová otázka, nový úkol, nový postoj. Kdo jen trošičku sleduje dění na této zemi, jistě chápe, že nastává jakýsi bod zlomu, možná v jistém smyslu i určitý „okamžik pravdy“. Ano, všechno je jinak, než mělo být a Pravda, která měla zaplavit zemi a přinést novou dobu bez temna, nenašla dobrou živnou půdu v lidských srdcích. Nenašla ani věrnou péči a dokonce mnohdy ani pochopení. Duchovní děje nenalezly spojení s lidským duchem, protože on spí, a proto se zdá, že v současné době prožíváme, a ještě prožívat budeme, jen zhutnělé reakce na děje, které měly vznikat v jemných formách. Nejsme již z ducha, a proto k nám musí mluvit hmota, tu alespoň vnímáme, i když viditelné děje, zdá se, také neumíme správně interpretovat.

Svět stojí na hraně nože a stačí málo, aby se převrátil do strašných bolestí. S milióny imigrantů proudí do evropských zemí milióny zlomových okamžiků, jejichž určité nakupení vyvolá lavinu destrukčních dějů. Zcela průhledně a okatě probíhá obkličování Ruska americkou armádou a to logicky musí vyvolat odezvu. Neustálé pokusy vyvolat válku s Ruskem přibližují každým novým tlakem, novou provokací, novým přesunem zbraní k jeho hranicím reálný okamžik začátku třetí světové války. Nezní vám docela strašlivě titulky z novin: Po 75 letech stojí opět ozbrojení Němečtí vojáci na Ruské hranici... A já k tomu se smutkem dodám – a Čeští vojáci se tam spolu s nimi snaží vyvolat třetí světovou válku... A bude to válka zcela jistě jaderná a naše země budou bojovým polem raket z obou stran.

Je příznačné, že Amerika, která od druhé světové války rozpoutala nesčetně válek a konfliktů v jiných zemích – nikdy neprožila skutečnou válku doma – ne tu občanskou, jako byl Sever proti Jihu, ale skutečnou, zvenčí přicházející. Je snadné vyvolat válku v cizí zemi, když u mne doma bude klid a mír. Americe chybí osobní zkušenost, co to je, kdy je nebe plné bombardérů a raket, kdy umírají tisíce lidí vlastní země ve svých domech, kdy jsou města ničena a rozbíjena na prach, proto se tak do války žene a generálové USA už veřejně hlásají, že i jadernou válku s Ruskem oni vyhrají /o obětech nemluví-oni to však nebudou/.

A žel i naše mládež již ztratila pochopení pro hrůzu války, pro ně je to jen obdoba počítačové hry, zábava, adrenalin a po skončení svého života ve hře se jde na kolu do baru. Je snad nutné, aby jedna každá lidská generace osobně prožila válku, zažila smrt blízkých, utrpení a bídu, aby se před tím měla na pozoru a vši svou mocí se bránila vyvolání války podlými politiky? Pokud ano, pak musí být naše budoucnost velmi a velmi temná.

Mládež je zcela spoutána technologiemi a netuší, že tím ztrácí vše. Svět se pro ni stává pouhou iluzí a jediný skutečný svět je ten v mobilu a na internetu. Z reálného světa se tedy člověk přesouvá do svého vymyšleného. Potom je mu jeho inkarnace k ničemu, protože z ní nemůže získat nutné prožitky a poznání v interakci s okolím, které mu jeho vlastní karma přináší. Mladé generace v Japonsku už odmítají vycházet ven, chtějí jen sedět u monitoru a žít svůj umělý život. Co si odnese z celého pozemského života taková duše na svou další pouť? A půjde to dále, protože lidé se této zábavy dobrovolně nevzdají a výrobci neopustí lukrativní obchod s lidskou slabostí a hloupostí. Utopistický film

Matrix se každým dnem stává více a více skutečností. Lidé žijí v umělém preludu a proto jim na skutečném světě už ani moc nezáleží. Na co potřebuje člověk sedící celý den u monitoru, četující s „přáteli“ po celém světě o důležitých věcech svého života /co jsem snědl a vypil, jaký byl dnes sex a kdy a kam půjdu na mejdan/ -na co potřebuje takový člověk národ, na co vlast, na co společnost – na nic – jemu stačí dobré připojení na internet a kupa „přátel“ na Fejzu se stejnou životní náplní, jakou má on. Je zcela jedno, jestli sedí u monitoru, tabletu, telefonu v Americe, Japonsku, Česku – je dokonce zcela jedno, jestli nějaké Česko existuje /proto se tito mladí nijak moc nebrání multikulti – oni si totiž myslí, že o nic neprijdou/ .

Následující vtip, již přestal být vtipem: Ptá se člověk učitelky u pískoviště s dětmi – „Nebojíte se, že se Vám některé ztratí?“ „Nebojím, signál wifi končí metr od pískoviště...“. Tento technologický trend zcela znehodnotí milost inkarnací a také zcela ubije duše a povede je jen do zániku...

Křesťanství zapomíná na Ježíše a líbá nohy Mohamedovi... Sklání se tak pod zákon šaria, popírá sebe samo, potvrzuje zneuznání role ženy, kterou muslimský svět považuje za tvora bez duše. Tímto přijetím a skloněním se pod muslimskou ideologii křesťanství nejen popírá Trojjednost Boží, ale popírá i svůj vlastní kult Bohorodičky, protože muslimové neuznávají ženu jako vůdčí element, ale vždy jen jako podřízený. Žena nesmí být takto opěvována, nesmí stát „před lidem“. V Německu odmítají muslimové pracovat, když je na jakékoliv pozici nad nimi žena v řídicí roli, žena musí být vždy pod mužem a nesmí mít žádnou vnější roli.

Moderní multikulturalisté plánují zrušení států, zrušení rodin, zrušení přirozeného třídění lidí a tím i potlačení Božích zákonů. Vše směřuje proti Bohu, proti řádu, pořádku, ale nikdo to, zdá se, nevidí. Jen někteří chápou, že to vše vede k zániku řádu světa a nastolení čehosi nového, co však nebude uznávat Boží a přírodní řád, nebude uznávat bílou rasu, ženu jako rovnocenného partnera muže a právní řád národů. Vše s čím inovátoři přichází, přináší každý den nějakou novinku, která je šílenější, než ta včerejší... /míchání dětí s omezeným intelektem s jinými, adopce dětí homosexuály, kvóty pro nutný počet žen v úřadech, ale současně kvóty pro muslimy, které ženy v úřadech nesnesou, práva pro homosexuály a ještě větší práva pro muslimy, kteří homosexualitu potírají.../

Svět se zcela zjevně dostal do rukou lidí vedených luciferovým principem, kteří se zde snaží vytvořit období temných říší, které jsou jim z jejich pobytů na onom světě tak dobře známé. Pokud se jim to podaří, bude to svět plný hrůzy, rozbrojů, násilí a vzájemného znásilňování, a to nejen žen, ale samotného lidství.

Jsou ale i lidé, kteří si uvědomují, že stojíme v bodu zlomu. Buď se vrátíme ke skutečným lidským hodnotám, nebo bude konec civilizovaného světa, jak jej známe. Tito lidé neznají Poselství a neví nic o velkých dějích ve stvoření, ale tuší, že nyní jde o vše, o celou další budoucnost lidstva. Neznají vysoké duchovní pojmy, ale ví, co je pravda, morálka, vlast, národ a rodina. A tyto pojmy jsou pro ně nyní v jejich nezralosti ztělesněním nejvyšších hodnot. Jsou pro ně prvními příčkami žebříku, na němž, v určité výši, přichází i setkání s pojmem Bůh. Tito lidé tedy mohou mířit k Bohu, jehož ještě neznají. A těmto lidem má být pomáháno. Ovšem ne tak, jak jsou čtenáři „naučení“, tedy podstrkováním Poselství. Těmto lidem se má pomáhat podporou v jejich snaze zachraňovat hodnoty, které jsou pro ně nyní těmi nejvyššími. Nelze dělat skoky, vývoj musí být naplněn.

V tomto stavu světa i lidstva vstupujeme do Slavnosti Letnic. Mění se tím něco, oproti Slavnostem minulým?

Pro mne ano. Tato Slavnost pro mne přestává být osobním pohlazením a pochutnáváním si na Boží milosti. Stává se úkolem a posláním. Selžete-li, zřítí se svět – to říkal Abdrushin svým povoláním. My nejsme oni, ale přesto i pro nás platí tato Jeho slova. Platí, ale v trochu jiném významu, který vyžaduje jisté pochopení.

Pokud se budeme ve svých životech bděle rozhlížet kolem sebe, nalezneme ty, kteří usilují k morálním hodnotám a chtějí zachovat mír, zachovat posvátnost pojmu rodina, zachovat jedinečnost individuality národů, ctí pravdu a tím se jejich srdce neuzavřela světlu. Mysleme na ně v těchto dnech a hodinách, posíláme k nim sílu a spojujme jejich duše s proudy ve stvoření. Nemusí to ani být konkrétní lidé, stačí pojem tohoto lidského druhu s jeho usilováním.

Pochopme, právě v těchto dnech, o co se bojuje v tomto našem světě. Bojuje se o ducha člověka, o ducha lidstva, o budoucnost, která ještě má otevřenou cestu k vývoji, nebo jen k cestě zpět-do středověku, dávno překonaných barbarských zvyků, do nenávisti, rozbrojů, občanských válek a nukleární války celosvětové. Nechme skrze sebe proudit sílu do celého tohoto dění a prosme, aby zvítězilo Světlo a tmářské ideologie, které chtějí rozvrátit krásný a dokonalý Boží řád, byly odstraněny. Už bylo dost rouhání a hříchů, přičiňme se, aby temno bylo poraženo. Prosme, aby i skrze nás, bylo bytostné i tato země tak naplněna silou, aby ze sebe mohla setřást všechnu lidskou domýšlivost, pýchu, zpupnost a velikášství. Zaujal mne v posledních dnech údajný výrok pana Grygara, člověka, který se zabývá vesmírem. Údajně pronesl: Až se zeměkoule naštvě, tak nám to všechno spočítá a imigrantům obzvláště...

Já nechci být tak adresný, a proto nemyslím na imigranty, ale všeobecně na všechno, co nás vede do zkázy. Toto všechno destrukční nás vede do zkázy i proto, že ve skutečnosti má málo svých vlastních starostí, a proto vymýšlí, jak vytvořit problémy druhým. A tak si říkám, kdyby se musel každý plně soustředit na řešení svých zásadních problémů a nevměšoval se do životů druhých, vše by se zjednodušilo. Mnoho zla by ubýlo...

Tak si taky říkám, že nějaký velký národ, který jezdí po celém světě a všude staví své vojenské základny, má za sebou mnoho vyvolaných válek a převratů a jediné, co ho nyní zajímá, je vyvolat světovou válku – ten národ má asi málo svých vnitřních starostí. Dovedu si představit takovou situaci veliké živelné pohromy, kdy by všechna svá vojska musel stáhnout domů a starat se o svoji zemi – mnoho napětí ve světě by zmizelo a země, které tento dobyvačný národ nenávidí pro jeho vměšování, by mu pak rády přišly na pomoc. A tento mechanismu by podobně pomohl v kdejaké zemi, která chce ve světě vyvolávat nepokoje a bolest.

Také si říkám, že kdyby přestal fungovat internet, nebo kdyby přestaly fungovat mobilní sítě – co by dělali všichni ti lidé, pro které je jen toto „život“? Co by dělali? Museli by se začít snažit žít jinak – nic jiného by jim totiž nezbylo – byli by donuceni ke změně...

Proto se budu zítra snažit posílat sílu i přímlovu k bytostným, této zemi i všem lidem, kteří touží po míru, řádu a pravdě. Budu posílat sílu všem národům, které si chtějí uhájit svou svobodu, nezávislost, zdraví a vlastní identitu. Nepřeji nikomu utrpení a bolest, naopak svobodu a radost. Avšak jsou-li zde lidé, a ono jich je mnoho, kteří chtějí opak, pak si přeji, aby přicházející síla v očištném dění pomohla tyto destrukční elementy zastavit.

Nepřeji si žádnou kolosální živelní katastrofu, žádnou pohromu, ale logicky vzato – dovede nás něco jiného alespoň ke snaze, řešit věci jinak? Politici žvanili a žvanili o terorismu, o nebezpečí. Scházeli se, rokovali, ale ...nic, vůbec nic neudělali. Až atentáty je donutily k nějaké aktivitě. Nepřeji si katastrofy – ale život sám ukazuje, že s námi jiná komunikace asi neexistuje...

Je zřejmé, že něco pozitivního lidstvo přijímá jen sraženo na kolena, jinak jen vzdoruje, nebo ho to „nezajímá“. Má-li nám tedy být ještě pomoheno, musí to být metoda – škoda každé rány, která padne vedle... Proto příchod Světla síly musí znamenat katastrofu pro vše špatné...ale Abdrushin říká, že vše musí být nové, tedy vše je špatné. Pomáhejme tomuto procesu tím, že se budeme zajímat o tento svět, budeme chápat, znát jeho nečistoty a bolesti z vlastního prožití, aby ke všem těmto hříchům mohla skrze nás proudit náprava...Pomozme takto Světlu, aby mohlo očistit ten Audiášův chlív, který jsme my všichni vybudovali. Vedme sílu do těch míst, která jdou proti Božímu řádu, jen tak využijeme

Letnic pro svět, zemi, lidstvo a tím i pro sebe... Proto vstupuji do tohoto svatého dne, do tohoto Božího děje nejen se slovy, ale i příkazem pro sebe sama:

„Budiž Světlo na této zemi.“

142. V podvečer po Slavnosti ...I.

-ZF-

Když jsem se tak v duchu procházel prožitím této Slavnosti, přistoupila ke mně Lítost, protože jsem si uvědomil, že někteří čtenáři nemohli zažít velikost přednášek určených k tomuto ději, protože tyto přednášky nebyly zařazeny do knižního vydání Poselství. Rád bych se s Vámi o tuto velikost a milost podělil, a proto budu nyní každý den zveřejňovat jednu z těch několika přednášek, které jsem směl o této Slavnosti prožívat.

Dnes tedy první:

4. Slavnost svaté Holubice 1927 (30. 5. 1927)

Nezadržitelně valí se Země svojí dráhou podobna zrnku ve velikém Stvoření! Pohybuje se vstříc času, který jí byl ve věčném koloběhu určen.

Již jsem to zvěstoval. Kdo slyšet chtěl, mohl slyšet!

Nechte se tedy dnes zavést do míst, která se jednou mohou stát vaším domovem.

Když nyní povznesete, a zamíříte svůj pohled neochvějně k východu, musíte putovat dalekými, dalekými cestami. Tak dalekými, jaké si neumíte ani představit.

Vše se stává stále světlejší a světlejší, až vás nakonec obklopí záře, kterou oko vašeho ducha sotva snese.

Je to hranice veškerého Stvoření, hranice Říše ducha, domova všech čistých lidských duchů!

A když jste se dostali až sem, musíte znovu pozvednout svůj pohled dále a výše! Teprve potom uvidíte v obrovské dálce a ve světlejší, nedostupné výši majestátný Hrad Grálu! Zářivý a zaslíbený!

Bezpočet duchů hledí nyní k tomuto místu, plno zbožnosti, díky a jásotu!

Neboť tam, jen tam je místo, ve kterém je Božství spojeno se Stvořením skrze Svatý Grál!

Hrad podobá se úzké bráně, skrze níž prochází proud života pro všechno, co velké Stvoření skrývá a čím jest.

Kdyby této brány již více nebylo, kdyby musela být jednou uzavřena, aby nemohla být stále se zesilujícím znečištěním lidstva a jeho prázdnější, pyšnější a při tom malou a žalostnou rozumovou domýšlivostí její čistota pošpiněna, potom by to muselo mít za následek zánik celého Stvoření. Všechno by muselo zvadnout, zaschnout a rozpadnout se. Život by onemocněl a vyhasnul!

Neboť bez spojení s Bohem není více žádného života!

A toto spojení, tuto vysokou bránu, tvoří Svatý Grál! On je výchozím bodem ke Svatému Duchu, který v Bohu-Otci tká, ke kterému Boží Syn nyní opět vešel. A Svatý Grál je opět cestou Boží Vůle do Stvoření. Ještě více! *Živoucí Boží Vůle je soustředěna v Grálu!* Z toho Stvoření žije.

Každý rok tedy musí být nahromaděná síla Božské Vůle v Grálu obnovena k dalšímu trvání celého Stvoření! Neboť toto Stvoření není zcela nezávislé, jak se tak mnozí lidé domnívají. Vaše možnost bytí je v poměru k obrovskému dílu stále měřena jako velmi krátká! A toto pro Stvoření nutné obnovení síly je nyní podnětem k vysoké Slavnosti Holubice! Nastane v hodině našeho dnešního společného shromáždění!

Tím jste seznámeni s velikou vážností dějů, abyste uměli ocenit nezměrně drahocennou hodinu a poznat, co to pro každého tvora, především pro celé duchovno znamená!

Neboť tento veliký Boží Dar samotný přináší možnost vývoje duchovna v člověka. Tím je umožněno lidskému duchu být vědomě účasten věčné radosti, kterou mu Boží blízkost jednou daruje!

Vy ale buďte šťastni, že již dnes smíte toto velké vědění v sobě nést!

Nebudte netrpěliví, když vás lidé nebudou tak rychle chápat.

Neboť Vám, kteří jste to přijali skrze mne, se zdá pochopení lehkým... ale je to nekonečně těžké pro ducha, který je zatížen velkými omyly, jak tomu u dnešních lidí je!

Hrad Grálu jako strážce průchozí brány k Božskému je dnes bohatě vyzdoben. Touhyplně, ve vroucích modlitbách, je očekáváno objevení Svaté Holubice. Neboť tato Holubice jest symbol přítomnosti Svatého Ducha, do jehož samotné světelné záře není schopen pohledět žádný duch.

V modlitbě a díky, plni pokory, klečící, sklánějí se vyvolení strážci Svatého Grálu a s nimi všechno, co tuto věčnou říši oživuje, dokud tento nejvyšší okamžik Božské Milosti neproběhne!

A vy, vy máte tu milost, že smíte být účastni Svaté Síly, která z ní vychází! Také nad vámi bude dnes zářit Svatá Holubice.

Vůbec netušíte, co to pro vás znamená. Teprve po letech budete moci správně pochopit, snad teprve na onom světě, celou velikost této milosti!

Chopte se tohoto okamžiku, aby se vám ve vřelé pokorné prosbě dostalo Boží Síly, kterou tak nálehavě potřebujete!

Nevšímovně jde dnes veškeré lidstvo kolem této významné hodiny rozhodnutí mezi dalším bytím nebo zánikem ve Stvoření, ve které všemohoucnost velké Boží Lásky poskytuje možnost... k dalšímu bytí!

Jak velká je při tom shovívavost Boha, musíte poznat z bezcennosti nynějšího lidstva, které buďto kolem toho přechází jen s pousmáním nebo se dokonce Božství posmívá a v pravdě o tomto pravém Božském daru pochybuje!

Kdo nyní nechce prohlédnout, kdo nechce slyšet, ten už nemůže více doufat.

Běda všem falešným vůdcům, kteří se neúnavně snaží jednoduchou cestu ke světlým výšinám lidem ztížit nebo tuto cestu zcela zakrýt záplavou slov svých bezobsažných hovorů, vzbuzujících zdání vědění!

Běda také nejubožejším, kteří slova takovýchto vůdců slepě následují, kteří snad dokonce z toho důvodu odmítnou živoucí Slovo svého Boha, které jim nyní bude opět poskytnuto. Vyřknou si tím sami svůj rozsudek, a klesnou do noci rozumu! A není pro to žádné omluvy.

Žádná prosba o prodloužení lhůty ke zrání nebude více vyslyšena.

A vy, kteří dnes toužíte po hostině, budete pak dosti silní a zdoláte věrně až do konce všechna nebezpečí, abych vám jednou směl nechat otevřít bránu ke světlým říším svého Otce?

Dostane se vám k tomu dnes síly, v této Bohem posvěcené hodině!

Máte stát jako světelné sloupy v temnotách, které tuto zemi stále ještě obklopují.

Volní v duchu, velcí a silní, máte být jako ostrovy, na kterých se ještě mohou tonoucí zachránit!

Neste v sobě Slovo Světla v plné čistotě, která vám byla navracena nepředstavitelně velkou Láskou vašeho Boha! Že vy jí smíte přijmout nejdříve, bude pro vás milostí. Nezakopejte hřivnu, kterou tím smíte spravovat.

Klid a mír Boha budiž s vámi!

Amen

143. V podvečer po Slavnosti...II.

-ZF-

Dnes tedy zveřejňuji druhou přednášku k tématice Slavnosti Holubice s nadějí, že to pomůže čtenářům, kteří dosud tuto možnost neměli, k mnohem širšímu pohledu na celou problematiku. Zítra zveřejním další.

23. Den Holubice 1932

Vy staňte se mým Poselstvím! Vy jste je slyšeli, také do sebe přijali, avšak nežili jste podle něho!

Není vám k užítku, že o mém Slově víte, že je znáte, že je trvale nesete v sobě, když podle něho denně, každou hodinu nejednáte. Vy, kteří se nazýváte hledajícími, učícími se, povoláními a také učedníky, hledali jste také v sobě jak uzrát pro novou dobu, avšak vaše myšlení, hovory, vaše konání přesto zůstává jen málo odlišné, nicméně stále ještě totéž, jako bylo dříve.

Jednejte podle Slova a nenaslouchejte mu jen! Tak muselo již před dvěma tisíci lety být k lidem voláno, tak znělo poslední napomenutí na Atlantidě, a také ještě mnohem dříve, a tak musím opět dnes volat!

Co ale šlo v dřívějších dobách opakovanými inkarnacemi dohonit, co mnozí v úrovních jemnohmotných světů mohli v prožití uvolnit, to není dnes více možné; neboť od nynějška platí pro všechny tvory Stvoření ten často předpovídaný a opomíjený světový a konečný soud!

Když Slovo Páně nechcete ve vás samých oživit, tak musíte být podle zákonů Božích zničeni! A v tom je pravěčná Spravedlnost ve splnění vaší vlastní vůle.

Zůstáváte-li tak neživí ve vás samých, pak je to bezpodmínečně výrazem vaší vlastní vůle ke zničení; neboť vy jste se potřebovali jen konečně jedenkrát duchovně pohnout, abyste tím byli ihned zachráněni, směli zůstat ještě dále ve stvoření, být si vědomi sami sebe!

Avšak museli byste být v sobě čilí duchovně, nikoli myšlenkově! Lidský duch ale spí hlubokým spánkem, tak hlubokým, že vůbec nemůže rozeznat, co je duchovní! On považuje myšlenkovou činnost za duchovní působení, a nemůže více pochopit, jak se projevuje duch, který zcela sám je rozhodující před Bohem a ve Stvoření.

Vy jste mé Slovo dobře přijali! Zdá se vám, že jste ho přijali duchem, avšak to je omyl. Vy jste ho nechali vniknout jen do záhalů duše! Kdybyste ho přijali duchem, pak byste ani nemohli jinak, než v tomto mém Slově stále žít. Nemohli byste vůbec jinak myslit, mluvit, jednat, než podle mého Slova, v mém Slově! Byli byste s ním zajedno! Museli byste se zachvívat ve smyslu mých slov. Trvale, neochvějně.

Avšak toto zachvívání chybí. Projevilo by se navenek, muselo by být viditelné ve styku s vašimi blízkými, jakož i ve vaší rodině. Všechno by muselo být jiné, zcela vyrovnané, příkladné pro lidstvo.

Pokusili jste se někdy správně pochopit Boží zákony ve Stvoření, kterými se máte řídit? Potom byste také věděli, co musím nyní od vás požadovat.

Snažili jste se tak často v dobrém chtění vyrovnávat duchovní pozemskými hodnotami. To je nesprávné! Každému co jeho jest, to je zákon. Duchovní duchovnímu, bytostné bytostnému, hmotné hmotnému! Nejinak to musí být, když má získaná harmonie zůstat. Tak požaduji od vás duchovní za duchovní dary, které jsem vám dal. A budu bytostné požadovat za to bytostné, které vašemu tělu

může být novou silou. Pozemskému působení musíte dodat pozemské uplatnění, které má nastat nyní od této hodiny, a které bylo dáno vyvoleným již od hodiny jejich pozemského zrození!

Napomenutí jsou nyní u konce! Paprsek Božího Světla vás zasáhne a s veškerou ostrostí odvrhne stranou všechno kalné, slabé a vlažné, aby se to stalo čistým a zářící světlo mohlo svítit na této Hoře spásy! Tak jasné jako krystal musí ležet vaše životy přede mnou! I když nejsem ve vaší blízkosti. Kdo z vás si nyní ještě potřebuje rozmyslet, co má nebo nemá dělat, jak má jednat v některých případech, ten nemá Slovo vtisknuto pevně v duchu, ten drží ducha uzavřeného.

Člověk stojí nyní od této hodiny u svého nového počátku! Co to pro něho znamená, jsem často vysvětloval. Nyní vám slova nemohou být více k užítku; neboť vstupujete do prožívání! Člověk musí, i když se chce proti tomu vzpírat. Nic mu to nepomůže. Božské kolo odplaty valí nyní všechno jeho dosavadní konání a myšlení před něj!

Bude to lehké všechno přestat jen tomu, který má napomenutí bral tak vážně, že je uposlechl, dal je pro sebe na nejvyšší místo a nedomnívá se, že k tomu bude mít dosti času, nebral je jen povrchně.

Pravda je neoblomná, křišťálově jasná, neosobní! Ona jest! Nepřijde člověku naproti a neslouží mu! On ji nemůže také pro sebe používat tak, jak by si sám rád chtěl namlouvat! Nýbrž člověk musí jí sloužit, když chce obstát.

Tak je to také s mým Slovem! Ono se jeví slabochům jako kruté, jelikož přináší rozčarování každé domněnce, která se snaží bázlivě zastírat přirozenost přísnosti čisté Pravdy.

Jak málo tuší člověk tu hrozivost neúprosně chladné věčnosti Boží vůle!

Já jsem ale s touto Vůlí zajedno! A všichni lidé, kteří nestojí ve Slově Pravdy jako živoucí, musí od této hodiny zůstat od ní vzdáleni!

Vy ale, kteří mé Slovo chcete následovat, buďte připraveni za všechno, co jste přijali, nyní vystoupit! Proměňte nyní Slovo v čin! Kráčejte směle vpřed. Bůh je s námi! Země se musí sklonit. Světlo zná jen Světlo samotné! Nemůže strpět i ten nejmenší prášek!

A vlníc se rozlévá se nyní Boží Slovo jako proud nad celou Zemí. Kdo se chce stavět na odpor, bude odmrštěn pryč, bez záchrany zničen; neboť všemohoucí vůle Boží je, aby v celém Stvoření bylo nyní Světlo a tím Spravedlnost!

Prožívání je nyní pro lidstvo jediná záchrana, vzestup, vítězství! Kdo v sobě všechno neoživí, nebude se hýbat, aby svůj úkol jako člověk v tomto Stvoření poznal a věrně vyplnil, ten bude vyřazen z kruhu Světla a tím přestane býti! –

Vy ale, rytíři, apoštolové, učedníci! Vám platí mé volání v tuto hodinu!

„K činu, vy vyvolení! Požaduji nyní splnění vašeho slibu! Každý nyní na své místo! V ruce meč! Do střehu! Ostrý buď pohled, neklamný v čistotě citění! Imanuel je mezi vámi! Světlo svrhne tmu dolů do rozkladu! A s ní všechno, co jí sloužilo! Staň se tedy podle Svaté Vůle Boží! Amen.“

Budiž nyní Světlo zde na Zemi. Aby se stala Boží zahrada podle Vůle vašeho Stvořitele!

Božská Pravda proniká zářící, aby již více nemohl žádný záhyb zůstat zastřený a každá nepravda pominula. Dík, chvála a sláva buďtež Pánu.

Amen

144. V podvečer po Slavnosti...III.

-ZF-

Mým cílem není zde opisovat všechny nezařazené přednášky, ale pouze ukázat těm, kteří je neznají, jaká je v nich velikost, kolik se z nich dá načerpat informací, témat k vlastním úvahám... Ani zde nechci chronologicky vypisovat všechny přednášky k tématu Slavnost Holubice. Předkládám zde jen těch několik, které mne osobně oslovily nejvíce. Každý, koho to zaujme, může získat soubor takových přednášek na nějakém informačním webu.

V případě zájmu bych před další Slavností /září/ opět zveřejnil několik přednášek k této Slavnosti, tentokrát před Slavností a ne až po ní. Tím bychom mohli navázat určitý most, v individuálním a přece v něčem stejnorodém, zabýváním se stejnými přednáškami ve stejnou dobu. Zatím je to jen má úvaha...

Takže dnes další přednáška ke Slavnosti Holubice:

32. Den Holubice 1934

Nepochopitelná pro lidského ducha je Boží milost!

Tato nemožnost pochopení však neopravňuje lidi k opovázlivosti, trvale očekávat trpělivost, když své chyby pěstují, místo aby je odkládali, a když lehkomyšlně vlastní nedbalostí nehledají ve Stvoření všechny zákony Boží.

Velikost Boží nespočívá ve velkomyslném přehlížení všech nezvedností a v tom, aby za zlé chtění daroval ještě dobro! To by se těmto domýšlivým lidem hodilo! Ale přání lidí a jejich myšlení nemá přitom nejmenší hodnotu a žádný vliv; neboť Bůh není takový, jak vy jej očekáváte, nýbrž on je a zůstává takový, jaký byl od počátku! On zůstává ve všem nezměněn!

Já vám říkám, že ještě nepochopitelnější než milost Boží je lhostejnost ve vás vůči Božím zákonům! Lhostejnost vašich duchů přináší vlažnost, která musí být vyvržena z tohoto Stvoření, které se zachvívá v Božích zákonech, ze kterých jste vznikli a jimiž trváte! Být vyvrženi ze Stvoření ale znamená, v horečné hrůze stát se vyvrženým jako nemocná, škodlivá část, aby se to zdravé ještě zcela nenakazilo!

A poněvadž v tomto Stvoření jen lidský duch sám je příčinou a nositelem nemoci, tak bude nyní on vyvržen, odvržen ve velké očistě, která musí přinést úplné uzdravení.

Milost Boží spočívá v zákonu, kterého člověk nedbá. A z tohoto důvodu nemůže být také více účasten milosti, poněvadž skutečná milost může spočívat jen ve splnění zákonů. Jednostrannost je tím vyloučena, jelikož jednostrannost je ve vůli Boží zcela nemožná.

Vy jste ale chtěli býti účastni milosti, aniž byste se starali o zákon! Takové bylo dosavadní myšlení a jednání všech lidí zde na zemi. Je to potupné pro toho, který měl býti korunou tohoto Stvoření.

Místo, abyste se stali duchovně svobodnými vládci, udělali jste ze sebe jen ubohé žebráky! Beze studu kladete svá přání do modlitby, a nemyslíte na to, že jen v samotném dávání může býti přijímání a že dávání spočívá jen ve splnění zákonů, které vám Bůh ve Stvoření dal. A teprve plnění povinností skrývá práva, která člověk v tomto Stvoření smí užívat.

Jak jste jednostranní a malí! Avšak jak opovržením hodní stojíte před Stvořitelem, který vám všechno svěřil! Procitněte k vlastnímu poznání, lidé, chcete-li dále žít v milosti Boží. Jestliže chcete zůstat účastni požehnání vědomého bytí, potom nezůstávejte více tak línými jako dosud, nýbrž plňte konečně své povinnosti ve Stvoření.

A opět vám chce milost Boží nechat otevřít brány ve světlém Hradu, aby záření Svaté síly proniklo dolů do Stvoření, které je pro to připraveno, k jeho posílení a udržení, jak se to děje každý pozemský rok.

Děkujte Pánu, že vám ještě poskytuje milost obnovy této síly, a hleďte ve věrném plnění povinností jako nejvyšší tvorové pozdějšího stvoření tyto zákony následovat! Potom v této síle Světla ještě zesílíte, protože ona bude konečně správně použita, a ponese vás vzhůru k oněm světlým výšinám, po kterých toužíte!

Slavnost Svaté Holubice! To je nejvyšší Slavnost, která naplňuje chrám Svatého Grálu ve světlém Hradu a jehož síněmi proudí jásavý dík. Síněmi, které pojmu světy.

Je to ono světelné dění, bez něhož by Stvoření nemohlo existovat, to, které je podporuje a udržuje. A všechno, co smí ve Stvoření žít, z toho žije.

V pokorném odevzdání klečí andělé a Prastvoření. Neodvažují se pozvednout tvář k této veliké Boží Lásce, která daruje sílu v nejsvětější Čistotě a nepředstavitelné hojnosti.

Od této Čistoty bude odmrštěn ten lidský duch, který se nezměnil podle Slova a nedal se cestou, kterou mu předepisují zákony ve Stvoření, jež v sobě nesou vůli Boží.

Ti však, kdo v pokoře hledají Boží vůli, aby vděčně podle ní utvářeli svůj život, přijmou dnes netušenou sílu, která milostiplně pozvedne jejich ducha vzhůru, aby jejich touha došla naplnění.

Dnes je to jiné než dříve! Po prvé proudí Svatá Boží Prasíla ničím netlumena dolů. S radostnou nadějí na ni Země čeká, aby byla nyní schopna setřást násilím všechny následky zlého lidského chtění v síle svého vlastního Pána a Stvořitele, který jí posílá vykoupení z jařma hanebného zbloudění na dobu tisíce let.

Následky dnešního dění budou otřásající, neboť Svatá Prasíla uvolňuje jasně a zřetelně nejen Boží požehnání, nýbrž i Svatý hněv, jenž, očekávaje tuto sílu, vznáší se už týdně nade vším lidstvem!

A vpravdě, nyní je toto lidstvo zralé! Samo svým myšlením a konáním uvolňuje všechno pro sebe i proti sobě. Neboť každé myšlení, každé jednání působí teď jako stisk tlačítka rozvodné desky, která spustí proud této Boží síly, což vyvolá bezprostřední zpětné působení dosud netušené intenzity.

Násilně budou nyní pozemští lidé posunuti před neúplatnou Boží spravedlnost, před níž neobstojí žádný sebeklam, kterému se dosud oddávali.

Modlete se vy, kteří jste přijali mé Slovo jako takové, aby se vám v této hodině dostalo síly, kterou budete potřebovat, abyste obstáli před soudným paprskem Božím.

Amen.

145. V podvečer po Slavnosti...IV.

-ZF-

Ještě jedna přednáška ke Slavnosti:

53. »Kdy lidé pochopí Božské ...«

Kdy lidé pochopí Božské? Nikdy, neboť to nemohou pochopit. Kdy ale budou tak daleko, že učiní velký krok, který je cele postaví do mého Světa?

Je Den Svaté Holubice, kdy se Boží láska vylévá do Stvoření. Přináší vám život a sílu. Otevřete své duše dokořán, využijte každého okamžiku. Kdo mě slyší, ten stojí v soudu a můj hlas proniká nejhlubšími hlubinami hmotnosti. Spoutal jsem Lucifera a tím byl zlu stanoven konec. Buďte bdělí, neboť vás povolám ke žnám, kdy to nebudete očekávat.

Pomozte mi třídit čisté od nečistého, aby divoké bouře nevrhaly hluché klasy do čistých polí. Otevřete se mé lásce, dejte prostor mé přisnlosti, aby projela vašimi dušemi jako očištný oheň a rozjasnila je, neboť vězte, že vás miluji pro vaše dobré chtění, i když vás temnota tuze zatížila. Moje láska však není vašeho druhu, nýbrž z Otce, je svatá. Proto jí nebudete nikdy rozumět. Ale budete-li se z ní radovat a snažit se, abyste jí byli hodni, pak jste učinili dost.

Immanuelův hlas k lidskému tvorů:

Já jsem, který JSEM!

Já jsem Vůle Boha, tvého Stvořitele a Udržovatele, já jsem tvůj Pán! Já jsem provždy věčný. Já jsem počátek a konec, Alfa a Omega! Já jsem tvým prostředníkem k Božímu trůnu, sídlu Všemohoucího – jediného Bezbytnostného!

Přišel jsem, abych zvěstoval Pravdu! Přišel jsem, abych ti přinesl Světlo a umožnil ti, aby ses sám vymanil z okovů zla, pokud se budeš v dobré vůli řídit mým Slovem.

Přišel jsem z Věčnosti, vrátím se zpět k Věčnosti, a přesto zůstávám u tebe a ty můžeš cítit mou Všudypřítomnost, pokud v pokoře otevřeš své nejhlubší nitro záření světlé Síly, kterou dávám bez omezení, vždy a všude. Jsem částí všesvaté nezávislosti z Boha, která je zákonem. Splňuji Boží zákon a ten zákon zní:

Spravedlnost!

Poznáš při tom, že dokonalá Boží spravedlnost se tobě a tvým bližním zdá příliš tvrdá a že by mohla být dokonce pocítována jako nespravedlivá. Je to však jen proto, že vy, tvorové Všemohoucího, jste během tisíciletí zkřivili pojem pravé Boží spravedlnosti a spoutali ji pouty vašeho rozumu.

Nyní jsem vstoupil na vaši temnou zem, do chaosu temnot, abych vás připravil a přinutil k tomu, aby se ten falešný pojem stal opět takovým, jak to chtěl Bůh, abych vám ještě jednou přinesl Slovo. Ted' ti pravím:

JÁ a SLOVO JEDNO jsme!

Jestliže se chceš zachránit před věčnou smrtí, ponoř se hluboko do Slova, osvoj si je a vybuduj v duchu chrám pro Slovo.

Kdo nechce takto zachránit své já, ten musí zbloudit na bludných stezkách života a zahynout. Ještě ti pravím: Kdo by chtěl svůj život zachránit, musí jej ztratit.

Neboj se! Vytyčil jsem ti cíl, a pokud mi zachováš věrnost, budu tě posilovat. Dokonce i v hodinách největšího pokušení budu nad tebou držet svou ruku, aby ses jí mohl chopit! Přemýšlej, co znamená mé Jméno! Poznej, kdo jsem!

Lidstvo, které usiluje vzhůru, dosáhne ve mně cíle své touhy.

Ale ví o tom?

V Synu Člověka se naplní osud všech lidí!

146. úvaha: Tisíciletá říše: „...a co dál“

-ZF-

Tento náš svět není moc povzbudivý a nedává sám o sobě mnoho naděje na nějaké světlé duchovní zítřky. Čím více se člověk dovídá o stvoření, tím více si uvědomuje rozdíl mezi tímto „naším světem“ a tím, jaký by podle Boží vůle měl být. Je to skutečně propastný rozdíl. Se vzrůstajícím poznáním se člověk pochopitelně přimyká stále více k ideálu, který získal studiem Poselství. Jenže i když jsme tvorové duchovní, jsme nyní srostlí se svými pozemskými těly i touto zemí. Vzdálená naděje na krásné světy je inspirující, ale přece jen...velmi vzdálená. A člověk potřebuje útěchu i naději nyní a zde a ne jako muslim, kterého čeká blaženost s pannami až v Ráji a tady boj proti nevěřícím psům.

Chceme naději nyní a štěstí na dosah a to, alespoň podle naší představy, nabízí život v Tisícileté říši. Plně chápu, že některého čtenáře se bolestně dotkne možnost, že by se snad Tisíciletá říše neměla odehrát nyní a zde. Pokud je člověk poctivý sám k sobě, najde v sobě přesvědčení, že když on poctivě čte Poselství a věří mu, přece není možné, že by snad on sám nebyl v této Říši, určené pro „dobré lidi“, mezi něž on jistě patří. A protože si takovou možnost vůbec nechce připustit, odmítá i možnost, že by tato říše mohla být třeba jinde, než na zemi. Ale pozor – musíme poznamenat: ...na té zemi, na které jsme my lidé její provedení sami znemožnili. Upíná se zatvrzele na některé věty z Poselství a odvolává se na Slovo Páně, vyhrožuje rouháním každému, který se jen chce pozorně a nezaújatě dívat kolem sebe a nechce ignorovat to, co vidí.

A přece je v tom cosi dětsky zatvrzelého, pošetilého a nelogického. Proč ta hysterie, proč ten strach? Když se důkladně zamyslíme nad rozdílem mezi TŘ na zemi, nebo někde jinde a odložíme vše naučené, včetně našich představ, když k tomu přistoupíme se svobodnou myslí, pak... Pak zjistíme, že vůbec není nutné se trápit tím, jestli ještě bude tato říše zde, nebo snad bude někde jinde, v jiné úrovni a snažící se do ní dostane až po pozemské smrti. Uvažujme-co by se vlastně změnilo? TŘ měla být už za Abdrushinova života, což se nestalo. Uběhl celý jeden lidský život a nic nenasvědčuje, že jsme snad zde, pozemsky, jejímu vytvoření nějak blíže.

Milióny putujících muslimů, narůstající násilí, atentáty, zcela reálná atomová válka, masivní globalizace, ničení přírody ve velkém, multikulturismus, sexuální úchytky uznané jako nezávadné, a jiné – to vůbec nevypadá, že by toto mělo přivodit TŘ. I když budeme, zcela bez ohledu na dění ve světě, věřit, že se tady nějak TŘ v tom všem i přesto vytvoří, pak musíme připustit, že to může být zadlouho, vždyť uplynulo již více jak 70 let od doby, kdy už tu měla být ...a nic se nezlepšilo. A jestliže snad může nastat až za další desítky, nebo stovky let, pak opět stojíme v situaci, kterou nechceme připustit-tedy že my tu snad v té době ani nemusíme být přítomni v pozemských tělech.

To je velmi podobná situace, jako když uvažujeme, že by TŘ byla v jiné úrovni a my do ní šli až po odložení pozemského těla. Toto uvědomění ukazuje, že není vůbec nutné, ani smysluplné, se vázat na to, jestli TŘ bude tady, nebo jinde. A co se týká našeho života nyní a tady, pak možnost, že TŘ bude, nebo nebude tady, nebo jinde – ta na našem životě a hodnotách přece nemění naprosto nic. Přece člověk, který věří Poselství, musí VŽDY svůj život změnit a musí se VŽDY snažit jej přizpůsobit Božímu řádu. Musí VŽDY podporovat pozitivní hodnoty v jejich jakékoliv podobě. A to dělá proto, že věří v Boha, ne proto, aby byl v TŘ.

Tudíž jeho život, jeho snaha po vlastním zlepšení, jeho vztahy k lidem a spolupráce s lidmi, kteří usilují o věčné hodnoty, nemůže být naprosto jiná ať TŘ bude tady, nebo bude jinde. Jinak by byl jen licoměrníkem, vychytralcem a podvodníkem, který se chce změnit jen proto, aby byl zachráněn – ne proto, že chce konečně žít ve stvoření spořádaně, nechce škodit, ale naopak pomáhat a začlenit se. A pokud by snad skutečně chtěl být dobrým člověkem jen z prospěchářství – pak by byl stejně zničen, protože takový postoj by v TŘ byl zcela zásadním „propadákem“.

Myslím si, že myšlenka možnosti realizace TŘ ve vyšší, méně hmotné, úrovni, právě naopak vede ke zvýšenému úsilí, k intenzivnější snaze se nepoutat na hmotu /jako Buddha, který uvážnul, přes svou duchovní zralost, ve hmotě, protože se od ní nechtěl odloučit/. Uspokojení, že TŘ je už jistá a já do ní musím vejít, protože jsem věrným čtenářem, vede k pohodlnosti a domýšlivosti, zatímco vize vzdálené Říše, kterou si musím ještě zasloužit a od mnohého se nejprve osvobodit-to vede k mnohem větší aktivitě a snaze. Také „pole působnosti“ se tím nijak nezmenší, spíše naopak. Jen je nutné „žít v přítomnosti“, tedy své představy živě koordinovat s měnící se situací v tomto lidském světě a společnosti. To musel i Abdrushin, takže naše neochota být pružní a přizpůsobiví, není Jeho následováním, ale jen ustrnutím, jako když Židé očekávají Mesiáše, kterého před 2 tisíci lety sami zabili.

Za Abdrushina bylo vše postavené na základním rozdělení na „lidi ducha“ a „lidi hmoty“. K tomuto třídění samozřejmě náleželo Poselství jako obrovský duchovní břít, na němž se rozdělí vše. Jenže naše nezralost a zatvřelost spolu s připoutaností ke hmotě a neschopnost duchovního chápání, to vše situaci zásadně změnilo. Abdrushin vyslal Slovo do stvoření, v otevřenějších světech, a to včetně Pozdějšího stvoření, účinky vytvořily třídění a příslušné děje i následky dějů. Naše přílišné zhutnění a selhání učedníků ještě před dovršením očistných dějů zde na zemi, to vytvořilo hutné brzdicí prostředí. Mezitím jsme se stále více ztotožňovali s hmotou a naše duchovní chápání více a více sláblo. Proto dnešní člověk již není „člověkem ducha“, a proto na něj duchovní třídění nemá ten vliv, jak mělo mít.

Protože však spuštěné děje se kvůli nám nezastaví, dochází pouze k jiné interaktivní rovině, k jinému „poli působení“. Už to nejsou vysoké duchovní děje a pojmy, na nichž se třídí lidstvo, ale jen nižší pojmy, které ale s duchem stále souvisí. Nejsou to už pojmy, které lidstvo chápe, jako „náboženské“, ale takové, které chápe jako „morální“ a hodnotové. Ač se při nich nehovoří o Bohu, který se v našem pojetí stal „majetkem církve“, jimiž je různě interpretován, přesto jsou to pojmy, které jsou v duchu zakotveny a má je rozvíjet. Takovými pojmy jsou rodina, národ, pravda, morálka, čest a další.

Pro dnešní zhutnělé lidstvo jsou tyto pojmy tím nejvyšším a nejčistším, protože pojmy související se Stvořitelem jsou lidsky tak zdeformované, že již nevytváří jednotu, ale jen zmatek a třídění, fanatismus a přetvářku. „Lidský Bůh“ lidských náboženství nemá s tím skutečným nic společného, my jsme našim představám importovali nejen své lidské klady, ale i lidskou malost. Takový Bůh nikdy nikoho nedovede do Ráje, ale jen do církevní společnosti – tady i tam. Proto lidstvo intuitivně hledá jiné „vysoké hodnoty“, k nimž by se přimknulo.

A zde musí čtenář, chce-li být užitečný lidstvu i stvoření, přizpůsobit svou představu nové realitě světa. Jeho postoj byl dříve jistě platný a správný, ale dnes musí nejprve posilovat v lidech „morální hodnoty“ a až zesílí, pak jim může nabídnout i něco tak vysokého, jako je Poselství. Pokud bude tuto realitu poklesu lidstva ignorovat a tvrdošijně podstrkávat Poselství nezralým lidem, pak nejenže se bude dopouštět znehodnocení významu Poselství, ale mnohdy odradí ty, kteří by při jeho větší trpělivosti časem a mnohem později hodnoty ducha objevili. Tím jim zavře cesty a sám si naloží zbytečné břemeno z vlastní nepřizpůsobivosti, setrvačné dogmatickosti a strachu, aby nepřišel o svůj sen.

Živý duch nikdy nemůže nic brát dogmaticky a to ani věty z Poselství – to stojí za přemýšlení, ne? Když si nezaujatě a s otevřenou myslí vezmete například přednášku Boj, můžete v ní najít až příliš mnoho vět, které jako by byly napsány pro mnohé dnešní situace. Jenže tehdy byla celá přednáška postavena na boji lidí ducha a lidí rozumu. Dnes tytéž věty* vystihují rozpor, tedy boj, mezi lidmi hájící multikulturní společnost s jejími prvky zrušení hranic, likvidaci různosti národů, likvidaci tradic a historických souvislostí – oproti lidem, kteří hájí pojmy rodina, národ, individualita. Jistě, žádná z obou skupin nehledá Boží řád a nepídí se po Poselství. Z hlediska čtenářů jsou tedy obě skupiny bezcenné.

Když se však na věc dokážeme podívat z nadhledu a v širších souvislostech, pak skupina lidí, kteří znovu objevují význam rodiny, národa a „kořenů společnosti“, nevědomky usilují o návrat do nějakého řádu, který povstal z původního správného řádu světa. Skupina „moderního, nového lidstva“ však usiluje o zboření jakéhokoliv řádu a proto míří zcela a nepokrytě proti Boží Vůli. Dnes se tedy odehrá-

vá v jiné, ztuhlělé podobě, onen boj, který měl kdysi, za Abdrushina, rozdělit lidstvo na lidi použitelné a opravitelné a na lidi zatvrzele jdoucí proti Bohu.

Skupina toužící po návratu k „hodnotám“, k morálce, individualitě, jistě zasluhuje podporu a pomoc. Pokud se však čtenáři Poselství budou dogmaticky vázat na myšlenku, že jen ten, kdo čte Poselství je člověk hodný spásy, a ostatní všichni propadli Peklu, proto nejsou hodni naší podpory a posily, pak promarníme příležitost, která je nám během dějin dána. Promarníme ji jen proto, že vypadá jinak, než čekáme...příkladů bychom našli v historii dost a dost, za všechny zmiňovaný příklad Židů a Ježíše...

Například následující slova z přednášky Boj můžeme dnes vnímat v televizních zprávách každý den:

Zcela nápadně projevuje se prázdna méněcennost útoků vždy právě v tom, že tyto nikdy nejsou čistě věčné! Vždy jest to skryté nebo zjevné špinění osoby hledatele Pravdy. To dělá jen ten, kdo nedovede namítnouti nic věčného.... Najdou se vždy takoví lidé, kteří se snaží sraziti posměchem nebo násilím ony, kdo usilují vzhůru. Chtějí je strhnouti do tupého soumraku nebo pokrytectví davů.

Tak se dnes doslova křičí na každého, že je xenofob a fašista, když jen zapochybuje o tom, že jiná národnost se zcela jinými hodnotami nemůže ve větším množství harmonicky žít uvnitř zcela jinak orientovaného národa.

Nebo následující výrok, když jej vztáhneme k postojům politiků a vlád, nebo představitelů EU ke svým členským zemím, či směrem k občanům vlastního národa:

Ku podivu domnívali se po tisíciletí, že mají plné právo vnucovati zákonem i mocí svá omezená přesvědčení i těm lidem, kteří chtěli žít podle jiného přesvědčení...

Dnes už se takové postoje nezaujímají k lidem, kteří věří v Boha, nebo lidem, kteří hledají duchovní hodnoty. Dnes se křičí na ty, kteří jen prohlásí, že základem státu je přece normální rodina, ne svazek dvou homosexuálů s adoptovaným dítětem... Proti lidem, kteří jen chtějí zachovat individualitu národa a ne jej nechat splynout s ostatními, vymazat, nebo přepsat historii, zapomenout na dobu, kdy ještě nějaké národy existovaly a vybudovat nového člověka bez tradice, minulosti, osobního směřování, tedy člověka omezeného a naprosto neidentifikovatelného. To je však zcela proti smyslu vývoje lidského ducha a tím i tato „pozemské inovátorská snaha“ jde proti Bohu – ale ten, kdo ji odmítá, tak nevědomky hájí řád stvoření.

Svět je rozdělen, to je zjevné. Lidé se probouzejí a zjišťují, že dosavadní cesta konzumu, pseudo-demokracie a apatie nás dovedla tam, kde jsme. Ke stavu otupělého davu ovládaného aktivními moci chtivými politiky a oligarchy. Lidé si začínají uvědomovat obrovsky negativní dopady naší stagnace, lenosti ducha, apatie a příjemné iluze „ušlechtilé lidskosti“, která už nedbá na nějaký řád a pořádek, ani na důsledky, ale jen „zachraňuje vše kolem“ za cenu zničení vlastní existence.

Tento spasitelský komplex není projevem ušlechtilosti, ale jen pýchy na vlastní nadřazenost, lenosti nejen cítění, ale i myšlení, neschopnosti či neochoty pohlížet na důsledky vlastních rozhodnutí, neochoty přijmout vlastní odpovědnost, zničující bláhovosti převzít karmu druhých na svoje bedra za cenu vlastního sebezničení. To vše je jen směsice duchovní pýchy a duchovní lenosti – nic z toho není ušlechtilost ducha.

Nacházíme se ve velké a nesmírně významné době. Není to ale doba nečinného čekání „až se tu nějak vytvoří Tisíciletá říše“, až „Otec sám to vše vykoná“, doba ve které budeme povýšeni, dekorováni a budeme stát jako vůdci lidstva, protože léta čteme Poselství... Je to naopak doba, kdy každý procitlý duch má bojovat za každou duši hledající „lidské hodnoty“. Pochopme to správně, tyto lidé musí nejprve bojovat za lidské hodnoty, aby pak někdy později snad zatoužili i po vyšších duchovních hodnotách. Dnešní doba tedy klade na čtenáře více požadavků, než ta včerejší. Čtenář, jako člověk pokročilejší, musí umět v boji světa najít morální hodnoty a touhy, které bude vždy posilovat.

Přesto, že se stále domnívám, že Tisíciletá říše na zemi bez Abdrushina se může těžko uskutečnit, přesto věřím, že to, co prožíváme, nás podle našich snah, našeho úsilí, k ní může značně přiblížit, nebo v nečinnosti a pýše vlastnictví Slova nás od ní může velmi vzdálit. Třídění „na Slově“ jistě zůstává, to je neměnné a souvisí přímo s působením Božího řádu. To však nevylučuje, že před tím může ještě proběhnout třídění na nižší úrovni, které oddělí ty, kteří i pozemsky jdou k destrukci a rozkladu světa /i když to třeba budou „myslet dobře“/ od těch, kdo touží po nějakém ideálu /i když zatím ještě neduchovním/.

V tomto smyslu stále ještě věřím i v boj, který může zemi přinést návrat k lepšímu společenskému řádu, lepšímu uspořádání světa, lepším vztahům k přírodě. Řekněme, že to nebude přímo Boží říše, ale může to být lepší svět, který připraví lidi na svět ještě vyšší – na svět, který se rozkládá „u nohou Syna Člověka“. Na svět, do nějž vejdou až ti lidé, kteří se osvědčí v dnešním zpozemštěném boji o morálku.

Pro mne tedy možnost, že by Tisíciletá říše nebyla zde na zemi, ale někde výše – blíže Synovi Člověka, neznamena žádný pesimismus, ani nejmenší pasivitu a smíření se s osudem, kňučení a hledání viníků. Neznamena to pro mne zbytečnost „čtenářských aktivit“, zbytečnost udržování vztahů, budování a posilování hodnot. Naopak tato myšlenka mne vede k činorodosti, snaze pomoci lidem na jejich úrovni chápání světa a tím i budování předpolí a cesty do Tisíciletí říše – ať už bude kdekoliv. Já ani v nejmenším netrvám na myšlence, že Tisíciletá říše už NEMŮŽE být na zemi, jen mi to logicky připadá málo pravděpodobné.

Ale nejsem tak pyšný, abych si myslel, že se nemohu mýlit – proto připouštím jakoukoliv možnost a nechci nikomu brát jeho představu, nebo jeho sen. Ale jsem přesvědčen, že tento svět potřebuje naší pomoci, bez ohledu na to, jestli my jej odsuzujeme, protože „nechte“. My přece nejsme soudci...

Přestaňme se tak přehnaně zaměřovat na „duchovno“, které nikde kolem není vidět – a proto se vlastně ani nic nedá dělat, ale pomáhejme tam, kde je pomoc zapotřebí, i když to nebude pro nás jediná „skutečná hodnota“, tedy šíření Slova. Když nemůžeme „šířit“, pak tu, podle nás, nemáme co dělat a vlastně ani není proč něco dělat – takový postoj nám zavře cestu k mnohému „dobru v jiném šatu“, které kolem nás denně přechází. Není to škoda? Není to hřích?

Já mám před sebou naději. Možná dokonce dvě naděje – první, že se tento lidský svět ještě vzpamatuje /a on se o to snaží/ a bude bojovat o návrat k Řádu /...A V TOM MU CHCI POMÁHAT/.

A druhou naději-že kdo dnes nepodlehne beznaději, ale také nepodlehne pýše ani apatii, bude se snažit i v tomto podivném světě chránit hodnoty, ten dojde do Tisícileté Říše, ať už bude kdekoliv.

V tomto světě, který je, jaký je, mi to připadá jako dost optimistický a přitom nesnílkovský, nesluníčkářský a nenaivní postoj. Postoj, který bez útěku k dogmatům, představám a vlastním přáním, vychází z reality a tu se snaží podporovat k vyšším cílům.

O.J.

Dobrý den pán Fritz, srdečně Vás zdravím. Vo viacerých posledných vašich úvahách sa zamýšľate nad potrebou akejsi akcie na záchranu tohoto sveta. Určite každý čitateľ Posolstva Grálu si položil otázku „Čo ja mám robiť konkrétne v zmysle naplňovania dobra v tomto živote a v zmysle Posolstva Grálu?“ No pozrime sa aký je ten dnešný svet. Už za života Abdrushina viac ako polovica ľudstva nepatrila na túto planétu, teda boli temní. Ostatná drvivá väčšina bola vlažná a spiaca a potom tu bol malý počet hľadajúcich a usilujúcich k svetlu. Dnes je situácia určite rovnaká a možno ešte horšia. Čo majú robiť „svetlí“ ľudia keď temnota je na zemi doslova zažratá, v drtivej prevahe a obsadila všetky mocenské pozície, ktoré majú najväčši a najsilnejší vplyv na ľudí atď? Napadá ma len podobenstvo s zaburenou, zaplevelenou zahrádkou, ktorú treba vyčistiť, aby sa dali nasadiť ušľachtilé, užitočné a krásne rastlinky.

Kto a ako však má vyburiť túto zahrádku. Majú samotné pekné kvetinky začať bojovať s burinou, aby ovládli zahrádku? Dokážu pekné kvetinky vybojovať priestor na zahrádke s burinou, ktorá je silnejšia? Temnota, teda temní ľudia, sú v hrubohmotnosti a na zemi silnejší ako svetlí, píše Abdrushin niekde v prednáškach. Čo majú urobiť „svetlí“ ľudia? Temnota sa svojich pozícií a priestoru nevzdá dobrovoľne a tiež sa dobrovoľne nezmení. Majú „svetlí“ ľudia preto vyvolať vojnu a násilím ničiť všetkých temných ľudí, ktorí svojou mocou ničia zem? Ja si myslím, že to nieje úloha „svetlých“ ľudí. Zaburenú zahrádku dokaže vyčistiť len záhradník, teda niečo vyššie ako sú pekné kvetinky. I v Posolstve Grálu sú citované slová z biblie „Moja je pomsta, Ja dám odplatu“ teda myslené ako Boh dá pomstu a odplatu.

Preto Abdrushin v prednáške „80. Bylo jednou..“ píše „Bude mnoho rozumových lidí, kteří se opět chtějí posmívat vývodům v této přednášce, aniž však při tom, jako ostatně vždy, mohou uvést jediný skutečně věcný důkaz o opaku, kromě prázdných hesel. Avšak každý vážně hledající a uvažující bude muset takovéto slepé horlení brát jen jako nový důkaz toho, co jsem zde vyložil. Tito lidé prostě nemohou, i když se snaží. Považujeme je proto ode dneška za nemocné, kteří budou brzy potřebovat pomoc a ... klidně toho vyčkejme. Žádný boj ani žádné násilí není nutné, aby se vynutil nutný pokrok; neboť konec nadejde sám od sebe. Také v tom vybaví se zcela neúprosně a dochvilně přirozené dění v nezlomných zákonech veškerého vzájemného působení.“

Teda poľa slov Abdrushina žiadny boj ani žiadne násilie nieje nutné aby sa vynútil pokrok, lebo koniec nadejde sám od seba. Treba len čakať. Z týchto slov je preto samozrejme, že dnešná úloha „svetlých“ ľudí nieje vyvolať ozbrojený boj s temnotou, ani vyvolávať konflikty, ani ako politický vodcovia získať moc a vplyv a postaviť sa do čela nevedomému davu, ale ako najvyššia úloha a ako pocta zostáva šírenie Slova a podávanie pomocnej ruky hľadajúcim. Šíriť informácie, zdieľať duchovné poznanie, proste pracovať na duchovnej úrovni. Zmeniť sám seba podľa Posolstva Grálu a v spoznanej a realizovanej Láске Otcovej pôsobiť na svoje najbližšie, alebo širšie okolie.

Na zemi sú viaceré druhy a kategórie ľudí. No v zásade pre pomoc zo Slova prichádzajú len hľadajúci. Duchovne hľadajúci večnú Pravdu. Teda nie tí, ktorí sú politicky aktívni a hľadajú spravodlivejšie sociálne systémy, ako boli napr. komunisti. Musí to byť duchovné hľadanie. Len to vedie k oslobodeniu a do svetlých výšin a k možnosti ďalšieho zotrvania v stvorení – v Božom kráľovstve.

V úvode Posolstvu Grálu píše Abdrushin – „Mluví jen k těm, kdo opravdově hledají.“ Teda duchovná pomoc v Slove má prísť len k tomu, kto opravdove hľadá. V tom je určenie, spravodlivosť a súd. Samozrejme, že inak napr. materialne, dobrou radou i duchovnou, môžeme pomôcť komu chceme, keď nás k tomu vedie láska a nie len rozum. No zásada platí, že usilovať o duchovný pokrok musia sami hľadajúci. Od nich musí vyjsť prvý krok. Nemožno donášať duchovno medzi ľuďmi, ktorí sami po tom netúžia a orientujú sa len na materialistické zmeny a vylepšenia v spoločnosti a to je dneska väčšina aktivizmu. Tu musí najskôr dôjsť k hlbšiemu uvedomeniu, aby sa mohla podať záchranná ruka. Len samotný moralizmus k duchovnému prebudeniu nestačí. V človeku musí byť iskierka Pravdy, aby sa mu dostala pomoc zo Slova, ktoré je jedinou záchranou od všetkého falošneho. Preto je spravodlivé, keď tie masy ľudí, ktorí nemajú túto iskierku Pravdy v sebe, ostali napospas svojmu chceniu až do Hodiny Súdu a kráčali napr. aj po falošnej duchovnej ceste. Stojíme predsa v Súde. Každé zbytočné vychádzanie v ústrety prináša škodu. Je to tvrdé, čo píšem, ale myslím, že spravodlivé. V prístnosti je Láska a Spravedlnosť. Domnievam sa, že dnešný svet nieje možné zachrániť. Musí prísť zásah od záhradníka – od Boha, aby nadišlo zlepšenie.

S priateľským pozdravom, O. J.

147. otázka: Povznesení vlastní kultury a vývoj

O.J.:

Dobrý den pán Fritz,

srdečně Vás pozdravujem. Chcel by som sa spýtať na váš názor ohľadne spájania Posolstva Grálu s našou starou slovanskou kultúrou. V prednáške „Krása národů“ je napísané „Povznesení vlastní kultury je jediným pravým pokrokom pro každý národ! Přizpůsobený půdě, klimatu a rase! Člověk se musí stát v čistém smyslu pevně zakořeněným ve své půdě, pokud chce vyrůstat a očekávat pomoc ze Světla! Jen žádné přejímání odlišných národních mravů, zvyků a cizích názorů. Zakořenění v půdě je základní podmínkou a jedině to zaručuje zdraví, sílu a zralost!“.

Teda Abdrushin vyzýva rozvíjať svoje vlastné národné tradície. Chcel by som sa preto v tejto súvislosti spýtať či je správne vrátiť sa k našej pôvodnej slovanskej kultúre a napríklad okrem tradičných Slávností Grálu, sláviť aj slnovrat a rovnodennosť, a ostatné staro-slovanské sviatky. Popríklad sa vrátiť k oslovovaniu a sláveniu bytostných, ktorých poznali starí Slovania. Podobne je to aj s obliekaním. Či na Slávnosti Grálu by nemali prichádzať čitatelia v tradičnom národnom kroji a nepreberať kroj a oblek nemecký. V dnešnej dobe je v našich krajinách veľký vplyv anglosaskkej kultúry či už v mode obliekania alebo najmä v hudbe. Ako napríklad prijímať tento vplyv napr. v hudbe keď je pre ľudí tak príťažlivý. Mali vzniknúť hudobné diela inšpirované z Grálskych výšin. Ako sa malo naložiť s takýmto hudobným dielom mimo kultúru, v ktorej vzniklo? Myslíte si, že má význam sa vrátiť k našim staroslovanským tradíciám? Obliekať sa v bežnom živote podľa tradičných krojov atď. ? Ako tradičnú kultúru skĺbiť s Posolstvom Grálu, keď všetko má byť nové? Ďakujem.

S priateľským pozdravom, O J

-ZF-

Děkuji panu OJ za zajímavou otázku.

Odpověď na ni není jednoduchá a ta moje bude v sobě skrývat další otázky a témata. Je to totiž téma dosti košaté a má několik rovin, jako vše v Poselství.

Jedna rovina hovoří o špatném, uniformním stavu našeho chování. Tedy, že všichni jsme podlehlí diktátu módy a nátlaku cizích vlivů. Přestali jsme být osobnostmi a stali se z nás napodobovatelé předložených vzorů a matric. V tomto směru je to ještě srozumitelné a jasné – každý má být svým umělcem a tvůrcem svého vnějšího obrazu, který na venek ukazuje ducha člověka. Pak je tu ještě rovina národní, ale i krajová. A ještě všeobecně vžitá – například forma pánského společenského obleku.

To vše do sebe zasahuje a vytváří jakési schéma, v němž nabývá vrchu to, co v daném společenství přetlačí ostatní vlivy. V Tyrolích se dodnes nosí krajové oblečení, u nás na Valašsku také. V těchto /a jistě i jiných/ oblastech zůstal nějaký obyčej, který je stále lidmi udržován, natolik silný, že jej módní a jiné vlivy nedokázaly eliminovat. Je to vlastně vždy určitý boj mezi tradicí a modernou spojený s nějakou ješitnou snahou vyrovnat se druhým, být atraktivní, apod., což tradici potlačí. V tomto smyslu by byl návrat ke krajovým či národním oděvům jistým zlepšením situace. Oddělil by různé skupiny lidstva od sebe i v oblékání, což je vnější obraz jejich vnitřního rozdělení podle krajových a národních odlišností – tedy podle ducha národa, či ducha kraje.

Na druhé straně i ty oděvy souvisely s druhem činnosti, který je dnes jiný. V kroji se daly tančit krajové tance, v některých oděvech pást skot, ale sedět v prosklené kanceláři moderního mrakodrapu v našaseném kroji plném různých doplňků mi přijde podivné – i když i docela komické... To je však jen vnější forma, podstatnější je ta vnitřní. Kdo z nás má vztah k takovým oděvům? Nebo bychom je nosili jen proto, že je to „správné“, ale s vnitřním odporem? Takže nejprve by se obyvatelstvo muselo chtít vnitřně vrátit k nějakým hodnotám, mezi něž v první řadě patří láska k vlasti, touha poznat vlastní historii, a mnohé další. Teprve taková vnitřní vazba na svůj národ by člověka vedla i k touze po příslušném vnějším vyjádření v oděvu.

Na Slavnosti na Vomperberg přijíždí lidé z Afriky. Přijíždí i dnes ve svých „krojích“, které jsou u mužů zcela rozdílné od pánského evropského obleku. S nikým z nich jsem nikdy nehovořil, ale chovají se v těchto šatech nenuceně a přirozeně, věřím, že si je neoblékají jen proto, že „jedou na Slavnost“, ale proto, že je to pro ně přirozený slavnostní oděv vycházející z nějakých jejich tradic a historie. Pokud bychom měli i my nějaké takové přirozené potřeby, pak by to jistě bylo správné – samozřejmě je otázka, jestli by nás vedení Vomperbergu pustilo na Slavnost, to nevím, protože u nás to není zavedená „tradice“. V dobových spiscích je uvedeno, že kdysi naši lidé jeli na Horu v krojích a nebylo to nijak zpochybňováno. Ovšem nevím, jestli takto chodili i na pobožnosti. Nicméně, já to беру, že by to za daných, již zmíněných podmínek, bylo správné.

Otázka pro nás ovšem je, ke které době v historii bychom se snad měli vracet? Která byla ještě správná, tedy do jisté míry v souladu s proudy ve stvoření? Dejme tomu, že bychom našli ten historický bod, kdy Slované ještě stáli v řádu stvoření a chtěli bychom se vrátit do té doby. Je pak ale namístě si k tomu položit otázku: jestliže ve stvoření je vývoj a my máme být součástí vývoje – je vůbec něco statického a během času zcela nezměnného? Vrátit se ke „kořenům“, znamená se vrátit na rozcestí, kde jsme se dali na nesprávnou cestu. To je však děj především myšlenkový a citový. Znamená hlavně se vrátit do vývojového zlomu, kde jsme začali mít nesprávné životní postoje, nesprávné názory. Vrátit se tam, pochopit „kde se stala chyba“ a postavit se k životu jinak.

Jistě k tomu patří i oblékání, ono je součástí odklonu, ale možná není nutné se vrátit, pomyslně do doby Kristovy a obléct se do tehdejšího oděvu...možná by stačilo si jen vzít z tehdejšího oblékání nějakou ideu, ne kompletně to okopírovat. Říkám-li ideu, mám na mysli např. volný střih, oblékání dělené podle stavů, podle různých národů – tedy dělené podle řádu. Nemyslím si, že bychom se měli zcela vrátit do minulosti a to ani v oblékání. Měli bychom si z minulosti vzít ty „dobré myšlenky a postoje“ a aplikovat je do dnešní doby. Zachovat je v jádru, ale vnější forma může být přizpůsobená vývoji.

Vrátím se ke zmíněným pánským oblekům. Ano, připadají mi uniformní, jednotvárné a do jisté míry potlačují individualitu. Oblek je stejný v Japonsku i Americe a tím nerespektuje národní odlišnost a gumuje tradici, takže národní různorodost by byla na místě. Individuální odlišnost i v rámci kast v jednom národě je také eliminována. V tomto všeobecném chaosu ale těžko někde hledat pevný bod – vše se má zřítit a stavět znovu. Proto reálně si dnes těžko umím představit, jak sedím ve valašském kroji ověšený barevnými pentlemi, na hlavě frajerský klobouček a z něj trčí dlouhé péro z mrtvého bažanta. Na nohách vyleštěné čizmy, každou chvíli si povyskočím a radostně něco zahalám. Ta představa je mi dílem směšná, ale ještě více nepříjemná. Pokud by to po mně někdo chtěl...radost bych neměl. Vlastně nevím, jak chodili odění staří Slované, snad se mi to spojuje s nějakou dlouhou řízou, pláštěm a to mi už nepříjemné není.

Vše vychází a přichází shůry. Tam jsou vzory a ideály. Náš problém je, že nevíme ani jak tam jsou oblečení. Ano obecně se malují dlouhé světlé řízy, záhaly, měkké pláště až po zem. Otázka je, jak by se v takovém oblečení dnes dalo pracovat u strojů, apod. Možná, že v Tisícileté říši by časem lidstvo došlo k nějakým takovým oblekům. Myslím si však, že i to je věc vývoje. Nejprve se lidstvo mělo vrátit k základním oděvům, které charakterizují národní odlišnost – Čína, Japonsko, Tyrolské kroje a nějaké další, které si neumím nyní vybavit. Toto by vycházelo z historie národů. Jak by šel vývoj i na zemi dále, zřejmě by se i toto sjednocovalo a přibližovalo by se to nějakému ideálu z vyšších říší. Přitom by ale byla zachována rozdílnost mezi národy, základní rys by však byl sjednocující /např. ten měkký plášť, ale v různých tvarech a barvách pro různé národy/.

Podobně to chápu i s hudbou. Každý národ by měl svou, která by odpovídala jeho charakteru, nesla stopy jeho tradice. Všechny hudby všech národů by však měly nějaký sjednocující prvek, protože jsme všichni jednoho duchovního druhu. Hudba Grálu je pojem přicházející shůry, ten nevychází z tradice jednotlivých národů a jejich vývoje, proto stojí nad národy jako ideál, z něž by si tvůrci v jednotlivých národech brali inspiraci /prvky a vzory/ pro svou tvorbu pro svůj národ. Jako když mělo být napsáno mnoho knih inspirovaných Poselstvím...každá z takových knih mluví jinak a jiné budou i formy v různých národech, jazycích, různé výrazové prostředky, různé myšlení spjaté s duchovní

úrovni národa, jeho tradicemi, jeho frázováním i jeho „pořekadly“, pokud to tak lze nazvat. Přes všechnu různost takových knih, které pak každá více osloví nejen jinou skupinu lidí, ale i jiný národ – všechny budu vycházet z Poselství – směřovat k Poselství, opakovat myšlenky z Poselství, ale nikdy nebudou samy Poselstvím, ač v sobě ponesou jeho stopy.

Jak jsem „varoval“ v úvodu – je to otázka košatá a proto i má odpověď je mnohostranná a nese v sobě mnoho dalších témat k přemýšlení. Právě proto, že jsem to příliš rozčlenil, zkusím na závěr odpovědět jen stručně a heslovitě.

- Ano, národy by se měly vrátit k tradičnějším oděvům, ale i ty by měly být přizpůsobené jinému stylu života, který dnes vedeme.
- Ano společenský mužský oblek by také měl být navrácen do jiné podoby. Ale to vše nejde udělat naráz, beze změn celé společnosti. Jako nejde najednou přejít od masité stravy k vegetariánství, ale musí to jít cestou postupných kroků, tak i odívání by mělo jít podobnými kroky. Aby nedošlo ke směšnosti a tím i znevážení ideálu Grálu.
- Vše by mělo jít v postupných krocích, z nichž ten, který je návratem k nějakému bývalému ideálu – není tím konečným, ale opět jen stupněm k dalším změnám, které by měly postupně vést k vyššímu ideálu oblékání.
- Bez změny společnosti to nejde provést – člověk by se stal exhibicionistou, za takového by byl považován a byl by přiřazen k transvestitům a podobným. Vysoká idea by tím byla znevážena. Je však možné se podle svého cítění a vkusu oblékat jinak, než určuje móda a najít si svůj styl bez ohledu na módní vlivy. Neměl by to však být styl natolik výstřední, aby člověka samého znevážil.
- Slavení staroslovanských oslav. Jistě bychom měli mít úctu i vděčnost k bytostným, jako projevu Boží vůle. V historii lidstva však bytostní byli často ctěni jako vrchol moci a ne jako nástroj Boží. Proto bych byl opatrný v návratu ke starým zvykům, ani ony nemusely vycházet ze správného postoje, i když snad mohly být mnohem lepší, než dnešní bezvěrectví. Jistě bych se nebránil bytostné oslavě Díkůvdání – v našem společenském chápání tomu říkáme Dožínky. Jen by se této oslavě musel dát správný obsah a chápání. Ale vracet se k druidským rituálům apod. mi připadá jako návrat ve vývoji ducha zpět. Vše má být nové, takže i oslava bytostného působení – JAKO PROJEVU BOŽÍ VŮLE – by měla mít novou formu, ale hlavně obsah.
- I hudba by měla vycházet v každém národu z jeho „ducha“, ale současně by měla být i hudba „vyššího druhu“, která je přinesena povoláními umělci shůry. Ta pak je nad národními hudbami jako ideál, k němuž všechny hudby usilují, ale každá po svém. Tato vyšší hudba je pak nadnárodní a neslučuje se s národními hudbami, ale stojí nad nimi.

Závěrem – vše podléhá vývoji a proto i náš návrat ke ztraceným či zapomenutým dobrým zvykům by neměl být jen strnulým pádem do minulosti, ale moudrou změnou přítomnosti o správné prvky minulosti. To platí pro všechno...

148. úvaha: O symbolice...

-ZF-

Jistě každý, i průměrný čtenář, má „načteno“ z Poselství, že existuje jakási symbolika, která se vztahuje ke karmickému vyrovnání. Všichni jsme si mohli „přečíst“, že když se člověk snaží napravit nějaké své dřívější pozemské pochybení, musí se i přes naši velkou snahu, jako uzavření tohoto děje odpykání a nápravy, vytvořit jakýsi děj, který připomíná v nejvnitřnějším principu původní provinění. Symbolický děj však není bolestný, ale povzbudivý, až radostný. Jistě jsme to mnohokrát četli, snad o tom někteří i přemýšleli, ale nevím, kolik čtenářů má svoji praktickou, prožitou skutečnost tohoto děje.

Pro ty, kteří takový zážitek neznají, bych zde rád jeden svůj vylíčil.

Od doby, kdy jsem Poselství začal brát skutečně velmi vážně a svědomitě, jsem nabyl dojmu, že jsem měl „cosi společného“ s životem Pana Ježíše na této zemi. To ovšem taky nejspíš znamená, že se mi tehdy vše tak úplně „nepovedlo“ a že mám vůči Ježíši a té době nějaký dluh. Nemám žádný konkrétní obraz, co jsem tehdy dělal či neudělal, ani jsem po tom nikdy nijak nepátral. Ale ten vjem, ta lítost, ten pocit viny, to vše mluví jasnou řečí. Velké pátky jsem vždy prožíval velmi těžce, a proto jsem nikdy neměl pochopení pro čtenářská přání Veselých Velikonoc, ani skákajících králíčků či pískajících kuřátek. Vždy jsem to bral jako nepochopení, které by čtenář už neměl mít, ale což, to je věc každého a ne moje...

Ale vraťme se k té symbolice. Před nějakými roky jsem pojal nápad vyjádřit svou vděčnost Bohu, ale i stud nad naším tragickým činem cíleným symbolickým činem. Chtěl jsem věnovat svou péči nějakému opuštěnému, neudržovanému kříži s postavou Ježíše. Tenkrát jsme měli chalupu na Rýmařovsku. To je krajina s malou ekonomickou prosperitou, krajina chudá. Vesnice a osady nemají ten „glanc“ jako v blízkosti větších měst. Tak nebyl problém najít jeden takový kříž kousek od chalupy. Stál přímo u silnice, byl to dost vysoký dřevěný kříž s plechovou, notně rezavou postavou ukřižovaného Syna Božího.

Nejdříve jsem hledal, které farnosti kříž patří, abych nebyl církví nakonec pokárán ve smyslu pořekadla „za dobrotu na žebrotu“. Nebylo jednoduché v těchto chudých obcích, kde není ani obchod, veřejná doprava, často ani kostel – najít někoho, kdo mi udělí souhlas. Nakonec se to ale povedlo. Tehdy přijel na návštěvu jeden známý a nabídnul mi pomoc. Cílem bylo demontování plechové postavy, její odvoz na chalupu, odrezení a nátěr nějakou dobrou barvou. Ten přítel je také čtenář a tak měl pro můj úmysl pochopení. Naložili jsme 6-ti metrový žebřík, jediný, který jsem měl, a dojeli ke kříži. Tam jsem zjistil, že pod křížem je ještě poměrně hluboký příkop zarostlý travou. Když jsme žebřík pracně postavili a já se po něm škrábal nahoru...dolezl jsem jen k nohám Ježíše a to jsem se ještě třepal na konci žebře a měl co dělat, abych nespádl dolů. Přítel stál dole, přidržoval žebřík a lakonicky pronesl: „chtěl ho sundat, ale už bylo pozdě...“. Až mnohem později mi došla hloubka toho výroku, o níž, podle mne, neměl přítel ani zdání.

Ježíše jsme tedy tehdy z kříže nesejmuli... Natřel jsem Jej jen barvou pomocí dlouhé tyčky a válečku... A život šel dál.

Po mnoha létech.

Mé manželce zemřela maminka a my nyní musíme něco podniknout s pozůstalostí. Jsou to starší věci pořízené s jiným vkusem, takže pro nás moc nepoužitelné. Ale již dávno jsem měl od maminky slíbeno, že až tu nebude, mám si vzít dřevořezbu hlavy Ježíše, kterou měli na zdi v pokoji. Líbila se mi a ona věděla, že jsem člověk věřící s vroucím vztahem k Ježíši. Zajímavé je, že dědictví bylo odkázáno nějakých vnoučkům a tak manželce toho, mimo hlavu Ježíše, mnoho nezbylo...

Tak jsem hlavu dovezl domů. Jak jsem psal, na zdi se mi líbila, ale doma jsem zjišťoval, že mnohé na ní mi není „příjemné“. Což je u hlavy s trnovou korunou celkem logické. Ale nebyla to jen ona „křesťanská“ forma, která mne nutila, něco s tím „udělat“, nějak to vylepšit. Dřevořezba je pěkná, ale je celá žlutá a textura dřeva není k poznání. Tak jsem si řekl, že ji obrousím a namořím, aby vypadala „přirozeněji“, že ji to „oživí“. I v tomto životě jsem se již s řezbářstvím potkal a pár jednodušších věcí i vyřezal. K nim patří i dvě řezby s Ježíšem... Začal jsem tedy obrousovat, ale nešlo to. Vypadalo to, že dřevo je nalakované. Nakoupil jsem různá rozpouštědla a několik dnů se snažil o odstranění čehosi, co na dřevě bylo. Nešlo to. Pak jsem začal razantněji a tvrději. Dost mi překážela velká trnová koruna, která vystupovala z hlavy a byla s ní spojena do jednoho kusu. Začal jsem po kouskách korunu odřezávat. Bylo to dost složité a musel jsem porušit i samotnou strukturu hlavy. Nakonec jsem korunu odřezal...

A tu se mi teprve rozsvítilo! Ježíše jsem před lety sejmut z kříže nemohl, ale sejmut mu – alespoň symbolicky – bolest, kterou jsme Mu vytvořili – to jsem mohl. Pracoval jsem na tom několik dnů a práce mne naplňovala. Nemohu říci, že jsem měl radost, ani že jsem cítil úlevu. Jen jsem cítil silné nutkání v tom pokračovat. Pochopení přišlo, až byla koruna odstraněna, ne dříve. Celý obličej i vlasy jsou však napuštěny jakousi žlutou barvou, kterou musím odřezávat řezbářskými dlaty, protože žlutá prosákla do hloubky dřeva až na několik milimetrů.

Teprve když obličej osvobozuji z té žluté a on zbělá původní světlou barvou skutečného dřeva – si uvědomuji, že i zde „osvobozuji Ježíše od našeho pošpinění“. Je to tedy další akt „pokání“ a nápravy starých našich i mých hříchů.

Ale, co s tou trnovou korunou, kterou jsem tak pracně a po kusech odstranil? Rád bych se jí zbavil, zahodil ji, spálil, ale mám na to právo? Náš hřích odstranit nemohu. Ale mohu se snažit, aby jím Ježíš netrpěl. Tak jsem se rozhodl, že i trnovou korunu opravím a dám „dohromady“. Pokusím se ji opravit, co nejlépe, aby byla technicky „v pořádku“. Už ji ale nebudu spojovat s hlavou Ježíše. Tak symbolicky znázorním, že náš hřích trvá a připomíná se nám, ale už jím netrpí Bůh...

Musím k tomu zdůraznit, že pochopení přišlo až po uskutečnění práce. Celou dobu jsem jen cítil potřebu „vylepšit tu dřevořezbu“, protože se mi nelíbí. Nedělal jsem to tedy s nějakým duchovním cílem a už vůbec ne, jako odpykání. Ano, je to logické, jinak by to bylo chtěné rozumem, naplánované, a proto by to žádné odpykání nemohlo přinést. Až dodatečně mi také došlo, že ta žlutá barva působí jako barva „kalné žluti“, zmíněná v Poselství jako barva znamenající nesprávné působení lidského ducha. On pak tuto barvu použije k vyjádření svého chtění a tím ukazuje i svou podstatu. Proto i výběr barvy pro znázornění Ježíše naší rukou ponese tuto pečeť nesprávného.

Toto mé symbolické vyrovnání nějakého dluhu, který si nesu k Synovi Božímu Ježíši, neproběhlo skokově, stálo mne mnoho úsilí, námahy, různých zklamání i odvážných rozhodnutí. Neměl jsem zpočátku odvalu sáhnout dlaty na pěkné řezbářské dílo. Roky jsem na dláta nesáhnul a nejsem žádný řezbář, jen jsem si párkrát něco vyzkoušel a dál se tomu nevěnoval. Celý ten symbolický děj měl tedy mnoho různých rovin a mnoho různých emocí. To říkám proto, aby bylo zřejmé, že nelze vždy očekávat jen nějaké velmi jednoduché řešení, které je jen ilustrativně popsáno v Poselství. Co není skutečně prožito – to není z ducha a nemá duchovní hodnotu. To se těchto dějů týká vždy...

Jsem rád, že jsem právě tyto dny, kdy se přibližujeme ke Slavnosti, jako součásti velkých Božích dějů, směl prožít tuto pomyslnou „službu Ježíši“, sklonění se před Ním v pokoře a službě. Jsem rád, že před rozkvetlou Lilií smím pomyslně, ale i pozemsky, položit tento obraz mé vděčnosti, malosti a snahy po nápravě své duše i cesty...

Nakonec se vše podařilo. V den Předslavnosti jsem dokončil „osvobození Ježíše“ a tím ode mne rázem odpadl ten tlak, který mne neustále nutil to dodělat. Dřevořezbu jsem pověsil na zeď a tím okamžikem, jakoby mne přestala zajímat, odpadlo to ode mne. A tak to má být, když člověk vyplácí své karmické dluhy...

149. Přednáška 1. k tématu Očista

21. srpen 1932

Dnes uplynulo sedm dní již od oné lhůty, kterou jsem mohl ještě jednou poskytnout k dobrovolnému splnění všeho toho, co vyžaduje vznešený úkol, má-li být dokončen Bohem chtěným způsobem.

Ve splnění mého Slova sestupuje nyní utrpení na ty, kteří nemohli dokázat odhodit od sebe staré, nepotřebné, aby našli vážnost, již potřebují a jež je nezbytná. Před sedmi dny se vydalo na cestu utrpení, aby vypálilo všechno, co se ve vás staví proti možnosti splňování, podle zákona odplaty, který je spravedlivý a neúchylný.

Tak mnohý mezi vámi je v nebezpečí! Zcela nedotčen nezůstává nikdo kromě dvou rytířů, neboť každý s sebou ještě vleče nesprávné s houževnatostí, kterou bude po soudu shledávat zcela nepochopitelnou. Musí to ven anebo bude člověk sám vržen zpět jako ten, který selhal!

Selhat a při vážení být nalezen příliš lehkým! Neznáte váhu těchto slov, neboť jinak by vám to nedopřávalo žádného klidu dnem i nocí! Ukáže se nyní již velmi brzy hmotně, kdo k tomu patří! Co vy víte o moci Božího Slova ve Stvoření! Co můžete jen tušit o jeho ostrosti, o jeho síle! Ono žije! Nepodobá se vašim slovům, jež jsou jen matnými stíny ve srovnání s žárem, který se vylévá ze Slova Božího na celý svět, který stravuje nebo buduje, usmrcuje, probouzí, řídí po všechnu věčnost!

Nyní vstoupilo mezi vás, zčásti jako přítel a zčásti jako nepřítel, jako lékař nebo jako soudce, vždy podle skutečného stavu jednotlivce, ve všech případech však nesmírné pro veškeré lidské pochopení!

Budiž vám k tomu dána ještě rada: Jedna věc vám činí potíže! Myšlení, které se trvale zabývá úkolem, který vám byl dán ve službě Grálu. Jedině to vás nechává v něm trvale žít. Vy, kteří bydlíte na Hoře, musíte vědět, že ještě nic nebylo vykonáno tím, že jste zde na Hoře a přesně dodržujete čas k jídlu, nezmeškáte nikdy hodiny pobožnosti a snažíte se žít v míru s ostatními. To všechno se nepočítá za nic.

Hlavní věci jsou vaše myšlenky! Na ty však dbáte příliš málo a necháváte je vzájemně poletovat po nejneužitečnějších cestách. Kdo je schopen pozorovat vaše myšlenky, ten vidí obraz, kterého by se každý zhroutil.

Představte si tábor či ležení, jehož obyvatelé zastávají nejzávažnější službu v době tuhé války a na jejich bdělosti spočívá osud celého lidstva! Vítězství nebo zánik! A obyvatelé tohoto tábora si počínají tak, jakoby již dostačilo, jsou-li přítomni na místě, kde mají být. Bezstarostně si chodí po své denní práci, protože přece musí jíst, pít a spát a oblékat se, k čemuž potřebují všechen svůj čas s výjimkou několika málo instrukčních hodin! A náhle přitáhne do tohoto tábora nepřítel. Je těžce vyzbrojen a dobře připraven, poněvadž dobře ví, že takový tábor musí jen překvapit, chce-li se zmocnit celého lidstva.

Následuje divoký zmatek mezi dosud bezstarostnými obyvateli tábora, poněvadž přísná kázeň a pořádek a především správné provádění rozkazů platilo pro ně vždy za cosi neobvyklého a proto se v tom necvičili. Porážka je pak již při prvním vážném útoku neodvratná přes nejlepší vůli, která samojediná nemůže dostačit, jestliže se denně a v každou hodinu nezoceluje činností.

Takovými jako tábor těchto obyvatel, kteří nebyli bdělými, jste dnes z největší části i vy, když pozoruji váš myšlenkový život. A s tímto myšlenkovým životem srovnávám onen tábor. Vy se oddáváte zcela nevinně nejruznějším myšlenkám, zatím co v myšlenkovém životě je již v plném proudu nejostřejší boj!

V myšlenkách buďte na stráži dnem i nocí! Pak to zcela pronikne do cítění. Myslete stále na to, že nepřátelé jsou kolem vás, že číhají na každou nejmenší slabinu, aby ji použili k proniknutí do nitra vašeho tábora.

Musíte se zděšeně zhrozit, jestliže se přistihnete při tom, že vaše myšlení se ubírá po cestách, které jsou pro vás nicotné, lhostejné nebo dokonce nesprávné, jež nepatří ke vznešenému úkolu, který máte již dlouho před sebou. Toto musím nyní požadovat od každého, kdo trvale žije v mém okolí: být stále bdělý ve svých myšlenkách! Obranně myslet na nepřátele, pronikaje vítězně vpřed pro sílu Světla.

Pro lepší porozumění vám chci ukázat obraz o účinku a rozvinutí dějů, které máte nyní vyvolávat v jemné hrubohmotnosti.

Buďte bdělí! Často jsem k vám volával! Být bdělými můžete jen tehdy, když vaše myšlenky jsou neovlivněné u věci, kvůli níž prodléváte zde na Hoře! Bez myšlenek, jež k tomu patří, není žádné bdění v lidském duchu!

Vy víte, že množství duchovních pomocníků a bojovníků Světla je vám po boku k nádhernému splnění ve službě Grálu, stále připraveno zasáhnout tam, kde se jim k tomu poskytuje možnost. Tuto možnost, a to si přesně uvědomte, dáváte vy svým myšlením! Všichni silní bojovníci musí stát nečinně, pokud vy, kteří žijete v hrubohmotném těle, jim nedáte možnost k boji a zásahu pomocí svých myšlenek! Neboť tito duchovní pomocníci a bojovníci potřebují vašeho zprostředkování, poněvadž pro ně samotné je tu nepřekročitelná propast k hrubohmotnosti.

Vaše myšlenky vznikají činností hrubohmotného mozku. Tyto myšlenky jsou proto kanálky z jemné a nejjemnější hrubohmotnosti, které vedou do hutnější hrubohmotnosti a pronikají jí. Duchovní pomocníci a bojovníci mohou zasahovat do hrubohmotnosti pouze pomocí vyzařování těchto kanálků a přivádět tak k uskutečňování to, co myslíte!

Je to vědomý akt posílení, který vychází z těchto pomocníků. Ale všichni pomocníci, kteří slouží Grálu, mohou dosáhnout přirozeně spojení jen s takovým vyzařováním, které jest ve smyslu úkolu služby Grálu. Mohou tedy hrubohmotně působit jen prostřednictvím vašich myšlenek, jestliže tyto směřují k vašemu vznešenému úkolu čistě, mocně a jasně. Jedině tam mohou plně uplatnit svou silnou pomoc. Nikoliv v jiných věcech.

Myslete na to! Namáhejte se, abyste správně pochopili smysl tohoto vysvětlení a pak poznáte, jak vaše odpovědnost roste do ohromných rozměrů a jaká vina vás zasáhne za každou jednotlivou myšlenku, která nepatří službě Grálu.

Volám vás k bdělosti! Jednejte nyní! Myšlenky jsou vaší velikou mocí, již musíte všechno vyvolat! Moc, kterou tím budete vykonávat, je na zemi nedosažitelná, nepřekonatelná nepřáteli, poněvadž s tím je úzce spojena celá útočná síla duchovních bojovníků, kteří slouží Světlu! Tato síla se rozvine až do nejtěžších hrubohmotných říší! Zostřete proto své myšlenky proti všem nepřítelům, proti všemu zlu, proti všemu temnu, zostřete je k věrné strážce a k silnému boji!

Neprovozujte s tím žádné nedbalé dětské hříčky! Jste nyní meči, jste nyní kopími, neboť svatá síla Božského Světla, jež vás k tomu určila, vede ke konečnému vítězství ve ztrnulé hrubohmotnosti tohoto světa!

Proto nechť nyní působí zákon, že meče myšlenek, které v budoucnosti nevytasíte v obraně proti nepříteli, a kopí vašeho chtění, které nechcete vrhnout do temnot k jejich zničení, budou silou Světla namířeny na vás samotné, aby ničivě zasáhla toho, kdo je příliš líný a příliš zbabělý vést je Bohem chtěným způsobem! Bez odkladu má být Světlo ve stvoření! Již příliš dlouho se v něm mohlo zdržovat temno.

Od této hodiny budou pomocníci Světla očišťovat na zemi také všechny mediální kruhy, které napáchaly mezi hledajícími mnoho zla a hněv je zasáhne celou silou, neboť byly horší a lidským duchům mnohem nebezpečnější ve zákazonosné domýšlivosti svých představ než temno samo.

Nemají již déle otravovat tuto zemi projevy nevědomých duchů, kteří se domnívají, že jsou vědoucími a oznamují lidem věci, kterým sami ještě nerozumějí, poněvadž jsou k tomu ještě příliš nezralí.

Pomatení mysli a zatemnělost zasáhnou ta media, jejichž zaslepenost je tak veliká, že ve své domýšlivosti nechtějí sloužit Světlu Pravdy!

Jsou za to připraveny již čisté nádoby mezi všemi národy. Poslové Grálu se s těmito nádobami nyní spojují, aby jejich pomocí ohlásili Syna Člověka, jak je to ve vůli Boží! Aby tak ve všech řečech a všem národům byla ukázána pravá cesta! Volám nyní tyto posly, aby započali se svou službou!

Při tom se také splní zaslíbení, že nedospělé děti budou prorokovat a mluvit před ohromenými učenci a nevědomými rodiči. Kolem těchto věcí nemůže přejít nikdo, aniž by se s tím nějak vážně nevypořádal. Blaze těm, kteří se při tom ještě probudí a najdou pravou cestu ke Světlu. Ale běda všem, kteří ani tím nebudou probuzeni ze svého duchovního spánku, neboť oni jsou jako shnilé plody ve stvoření, které musí být zničeny, dříve než přenesou hnilobu na jiné, dosud zdravé.

Nezadržitelně se nyní všechno tlačí kupředu! Usměrnujte to na správnou cestu, vy povolání a vyvolení, druhem svého myšlení, které musíte stále ovládat a nikoliv je nepotřebně promarňovat! Nebudete-li to brát dost vážně, snese se to na vás a musí vás to samotné rozdrtit.

Je to jako těžké břemeno, které se vám neúprosně valí vstříc aniž byste se mu mohli vyhnout, ale jste bezpodmínečně donuceni k činnosti Bohem chtěným způsobem. Budete-li k tomu příliš málo bdělí, pak vás to musí roztříštit! Vždyť vy nesete odpovědnost za zdar v této hrubé hmotnosti, poněvadž vám k tomu byla mnou dána síla po vašem slibu!

... Všechno se žene vpřed, poháněno všemohoucností Boží; očista stvoření a vřazení všech tvorů do svatých zákonů Jeho vůle je nyní vynucováno! Událost za událostí se budou řadit k těžkému řetězu strašlivých zklamání, které jsou však pro lidi léčivými, protože by se jinak nikdy neprobudili z bláznovství vlastního sebepřeceňování. Musí se konečně sklonit před tím, jehož vůlí smí vůbec být: před Bohem!

Jak mnoho lidí potom nalezne záchranu ve všemohoucnosti Boží a bude ji smět prožívat, to záleží také ve veliké míře na vás. Bude zcela záležet na tom, jak vy se ve vašem vzorném pozemském životě ukážete potom jako nositelé mého Slova pozemskému lidstvu, které se bude probouzet jako z hlubokého spánku, hledajíc Boha, neboť to je ten most proražený ke mně. „Skrze vás naleznou mne potom ve Slově!“ Buďte proto také věrní v tomto!

Nikdy neumdlévejte, neboť být bdělým duchovně a také pozemsky, to je druh boje, který vedete. A bdělost vám přinese svaté vítězství. Věrnou stráží zajistíte také trvalou ochranu. Vaše boje se odehrávají převážně v duchovnu a jemnohmotnu, poslední se však projevují až na hranici pozemské hmotnosti. Boje nejsou ještě skončeny. Všechno je v trvalém pohybu a vy v tom nesmíte ochabnout ve své bdělosti. Bez ustání musíte v trvalém zachvívání svých kruhů plných síly odmrštit všechno přibližující se zlé chtění tak, aby ani jediná myšlenka z toho se nemohla proplížit přes kruhy vaší pozemské ochrany.

Vaší duchovní a také pozemskou bdělostí přemáháte totiž již zlé úmysly temna a vyhlazujete je. Vy bojujete při tom skutečně duchovně zbraněmi, které vám propůjčilo Světlo pro tento boj.

Když zůstanete denně svým citem, vycitňováním a svým myšlením trvale vědomi vznešené úlohy, kterou jste slavnostně slíbili svému Pánu plnit a nedáte-li se od ní odvést všední prací a denními

všedními dojmy, a když nepropadnete v líné, příliš pozemsky pociťované myšlenkové hloubání, pak je váš duch stále bdělý a na místě dnem i nocí, uzavře vstup, jakmile se začne formovat zlý úmysl a snaží se vplížit do jemné hrubohmotnosti. Není nutné, abyste toto také věděli svým denním vědomím. Jestliže jste ve věrnosti neustále starostliví a bdělí, tu jedná váš duch podle toho, aniž byste pozemsky o tom věděli.

V dobách, kdy se připravuje nové světelné dění, tu se snaží temnoty obzvlášť nepřátelsky pronikat na Horu. Proto jsou všechna splnění ze Světla na zemi doslovně doprovázena těžkými boji s vnikajícími temnotami, které chtějí zabránit nebo ještě v posledním okamžiku zadržet, rušit, i kdyby to bylo jenom vzrušením tvrdošíjného boje.

Modleme se:

Otče, prosím Tě, nech přejet kolo řízení přes tuto zemi, aby mohla vzniknout Tvá nová říše.
Amen.

150. Přednáška 2. k tématu Očista

MÉNĚ ZNÁMÁ PŘEDNÁŠKA

K 6. prosinci 1932

Mocné dění Světla uskutečnilo se v roce, který nyní končí! I kdyby důsledky z toho pro vás ještě nebyly pozemsky znatelné, tak se přesto duchovně uskutečnily a jemnohmotně se již splňují. – Počátky tohoto duchovního dění byly ale ve svých prvních vybaveních již také hrubohmotně celosvětově pozorovatelné.

Mnoho duchovních bojů bylo již vítězně vybojováno, jiné jsou v plném proudu. Bojovníci Světla hledí ostražitě na vás, nositele kříže; neboť vy máte pomáhat všude na zemi dobýt vítězství Svatého Světla. Proto také držte věrně stráž, abyste spolu se silnými bojovníky Grálu, kteří působí v jemných hmotnostech nad astrální úrovní, jasným, čistým, na vysokou věc směřovaným myšlením, bojovali ve správném smyslu a mohli být úspěšní v obraně před plížícími se temnotami!

Legie duchovních pomocníků a bojovníků Světla vám stojí v přenádherném splnění ve službě Grálu po boku, stále připraveni zasáhnout tam, kde jim k tomu budou dány možnosti. Možnosti k tomu – poslouvejte to přesně – dáváte vy svými myšlenkami! – Nečinně musí stát všichni silní bojovníci, jestliže vy, kteří žijete ve hrubohmotném těle, jim vašimi myšlenkami nedáváte možnost bojovat a zakročit! Neboť duchovní bojovníci a pomocníci vás potřebují jako prostředníky, protože pro ně samotné existuje ke hrubohmotnosti nepřekonatelná propast.

Vaše myšlenky se vytvářejí činností hrubohmotného mozku. Myšlenky jsou proto z jemnější a nejjemnější hrubohmotnosti formované kanály, které do této hutné hrubohmotnosti vedou a tuto zasahují. Duchovní pomocníci a bojovníci mohou zasáhnout v této hrubohmotnosti jen skrze záření těchto kanálů a tak přivést k uskutečnění, co vy myslíte. To je vědomě zesílený akt, který z těchto pomocníků vychází. Všichni pomocníci, kteří slouží Grálu, ale mohou obdržet přirozeně spojení jen s takovým zářením, které vychází ze smyslu povinností služby pro Grál. Oni mohou tedy působit hrubohmotně jen skrze vaše myšlenky, pokud tyto jsou čisté, plné síly a jasné a jsou namířeny k vaší vysoké úloze. Jen tam mohou potom nasadit svou silnou pomoc. Uvažte to dobře! Dejte si tu námahu, abyste celý smysl tohoto objasnění pochopili, a potom poznáte, jak vaše odpovědnost narůstá do nezměrna. Tak mnozí z vás sílu, která vám mohla být dána, nenechávají zářit dále tak, jak je to nutné. Museli byste dnes již pro všechny ke Světlu usilující působit pozemsky jako zářící magnety na této Zemi!

Ujasněte si to! Neboť nyní to zasáhne všechny v tom váhající! Avšak nechápejte tato slova v malém, úzkém smyslu; neboť není to chtěno tak, abyste s námahou nepřetržitě to a ono promýšleli ve slovech a větách. Ne, jen při těchto věcech musíte zůstat pevní. Nepotřebujete se v myšlení vyjadřovat slovy, jako u modlitby! Máte být bdělí, to znamená, být si vždy vědomi nebezpečí! Nikdy nezapomeňte, že nepřátelé vás všude sledují. Napjatý buď každý nerv ve vycitování nebezpečí, přicházejícího od vašich bližních, chtějících zlo, a od duchů z onoho světa. Buďte vyzbrojeni, buďte jako pevná stěna. Vždyť živoucí Světlo je jako ocelová stěna, která přibližováním zesiluje váš tlak, až luciferské temnoty budou nakonec doslova rozdrobeny a rozmělněny jako mezi dvěma ocelovými stěnami. –

Vy, nositelé Svatého kříže, musíte vědět, že ti, kteří vám chtějí pomoci, jsou často skrze vás proto napadáni nenávistnými temnotami, tak jak jsem byl jimi slepě napadán a také již Syn Boží Ježíš. – Tedy pozemsky bude Božské Světlo na zemi působit skrze věrnou službu nositelů kříže. Těm opakovane nespolehlivým milionům lidí, kteří se snaží ve smyslu Boží vůle žít a touží po pravém lidství a svobodě ducha – pomůže nalézt jejich cestu ke Světlu vážné hledání a opravdové poznání. – Když Světlo nenalezne ve vás postačující pevnou oporu na zemi, vznese se do té jemnohmotné výše, kde získá bezpečné kotviště. Proto vytvořte věrný ochranný val kolem mého pozemského těla, které je

ještě tak citlivé jako syrové vejce, tedy velmi lehce zranitelné. Byl jsem vám tím z nejvyššího Světla doslova dán do rukou.

Jen vaší věrností a láskou ve službě může být ještě zachráněno před duchovní smrtí také mnoho Světlo hledajících, kteří by jinak museli být ztraceni, protože jsou příliš slabí v duchu, aby se bez vaší pomoci sami ze sebe ještě v pravý čas probudili. Je proto vaší nejvyšší úlohou, jako vzory předcházet celé pozemské lidstvo ve službě PÁNU! Tím nesete obrovskou odpovědnost, ale také tu nejnádhernější ze všech povinností! – Budte zářným příkladem v celém svém bytí; neboť tím můžete vystavět most a býti těmito mosty pro mnoho pravdu hledajících lidí, kteří vás tiše očekávají. Osud celého pozemského lidstva je tím ve vašich rukou! – Neberte to proto tak lehce!

Avšak kdo se již více nechce probudit ze spánku svého duchu, ten je nyní nenávratně ztracen. Nikdo a nic jej potom více nezachrání před pádem do hrůzyplné propasti rozkladu.

Vy, nositelé Svatého kříže, ale kujte zbraně světlých činů a vyzbrojte se k velkému duchovnímu boji! Když jen na okamžik nebudete tak bdělí, jak to síla Světla požaduje, může být celá duchovní bitva zde ohrožena, jakož také jednotliví nositelé kříže jako bojovníci! – Pokud takto v pevném chtění k dobrému plní síly působíte ve SLOVĚ a věrně sloužíte PÁNU všech světů, je úspěch a vítězství všude s vámi! Děkuji

e v pokoře BOHU za jeho milost, že smíte být účastni na výstavbě jeho nové říše zde na Zemi, díky nevyčerpatelné síle jeho pomáhající Svaté lásky!

Amen

151. úvaha: Očista...a nová cesta

-ZF-

Očista...

Blíží se den 7. září, který byl ustanoven Abdrushinem jako den Čisté Lilie, den ženství, den čistoty v širším slova smyslu.

Aby zde mohla Čistota působit, musí být nejprve odstraněno temno, tedy musí nastat očista... Proto tento den jistě souvisí s očistou našich končin ode všeho, co jde proti Božímu řádu, proti Jeho vůli.

Všichni čtenáři jistě touží po tom, aby zde konečně vládl Řád, nastal mír a harmonie. Otázka, kterou si při této příležitosti musíme zákonitě položit, zní: „Mohu tomu nějak napomoci? Stačí, že věřím v Boha, modlím se a usilovně čtu Poselství? Nebo snad mohu udělat ještě něco více?“ Ano, to jsou jistě správné otázky, protože, pokud se ohlédneme až ke vzniku Poselství a následně na celý ten časový úsek, kdy tady Poselství je – nezdá se, že svět byl nějak výrazně změněn k lepšímu.

Musíme si tedy položit další zásadní otázku. Jestliže se prodaly tisíce knih Poselství, jestliže tisíce lidí četlo Poselství a snažilo se ze všech sil podle něj i žít...jak je možné, že se to nikde neprojevalo? Přece věříme, že lidská vůle je nyní podvázána, ochromena a že není schopna vzdorovat samotné Vůli Boha a přesto se tu temným projevům stále velmi dobře daří. Když se podíváme jen na zevní, dobře pozorovatelné děje, pak musíme se smutkem konstatovat, že se mnohé špatné věci od doby napsání Poselství ještě mnohem více rozvinuly, že se tedy temno rozrůstá a sílí.

To však je opakem našeho očekávání. Masový rozvoj narkomanie a konzumenti již i mezi dětmi, konzumní způsob života, masové ničení přírody, snaha o rušení stabilizujících národních hodnot, jako je národní cítění, rodina, to vše nahrazováno rozvojem sexuálních úchylek, degradace školství, ještě hlubší pokles křesťanských církevních hodnot a mnohé jiné – to vše ukazuje na rozklad lidstva a pád do duchovní smrti – nic tedy zevně nenasvědčuje nějakému znovuzrození lidstva a vybudování lepší společnosti.

Ba naopak, stojíme na prahu třetí světové války a současně v probíhajícím dění intenzivní likvidace bílé rasy, která měla být v Tisícileté říši rasou vůdčí. Přesto je tato bílá rasa neustále degradována, je pomlouvána a vytváří se umělý postoj, že by měla ustoupit jediné správné rase – jakékoliv barevné. Ovšem právě tak je upřednostňována homosexualita před normálním vztahem žena /muž. To vše jde prudkým tempem PROTI přírodě a tím i proti Božímu řádu.

Máme tomu mlčky přihlížet, nebo snad chodit na manifestace a křičet spolu s ostatními hněvivá slova? Nebo máme raději sedět doma u svíčky, číst si Slovo a čekat, že Bůh sám to vyřeší? Máme snad vytvořit politickou stranu a pokusit se zvrátit dění touto cestou? Nebo se máme raději izolovat, nic z toho ošklivého dění nesledovat, protože každému citlivému člověku je z toho špatně. Sledováním politiky, nebo jen společenského a světového dění, padá na člověka úzkost a malomyslnost, pak nemá světlé myšlenky, ale spíše jen strach. Je tedy lepší se zavřít ve svém bytě, na své zahrádce, promlouvat k bytostníčkům při péči o květiny a vše ostatní ignorovat?

Co říkáte, co je správné? Kladete si tyto otázky? Někteří určitě, jiní jsou si zatím jisti svou „vírou“ a vše ostatní je pro ně jen špinavost, ovšem ti ani nečtou tuto úvahu, protože i ona by jim kazila náladu...

Já si stále kladu tyto otázky. Chtěl bych být radostný, ale dění kolem mi k tomu nedává mnoho materiálu. Chtěl bych být užitečný, ale tento svět o to nestojí. Mohu klidně říci, že ani ke čtenářům nejde najít otevřenou cestu. Jsou rozdělení podle příslušnosti k té či oné skupině, podle druhu vydání Posel-

ství, podle osobností, ke kterým vzhlížejí, podle odporu k jiným, nebo příklonu k něčemu. A nezlepšuje se to, naopak pokračuje další a další tříštění, vyhrocování...

Nicméně k nějakým postřehům jsem dospěl. Vycházím-li z přednášky 21. srpen 1932 /zveřejním ji celou v závěru/, pak docházím k názoru, že nám chybí dvě věci. Možná je to jen jedna věc s dvěma oddíly. Každý má povinnost si sám dělat své závěry, a to i z této přednášky, proto nechci nic citovat, ale napíši jen svůj závěr, jak to chápu já.

Člověk se má neustále věnovat obranným myšlenkám. Po zkušenostech, a to letitých, se čtenáři vím, že obecně je mezi nimi nechuť k nějakému myšlení, protože to je přece ten rozum a to je přece veškeré zlo. Raději se tedy věnují různým pocitům a vjemům, které nazývají citění, protože v Poselství je citění označeno jako to jediné správné. Takže „myšlení“ my čtenáři moc neuznáváme a nepěstujeme, a přece v této přednášce je zdůrazněno, že všichni duchovní pomocníci a bojovníci mohou zde vybojovat boje na odstranění temnot JEDINĚ POMOCÍ NAŠICH MYŠLENEK. Těch myšlenek, kterými my vlastně pohrdáme a myšlení se spíše vyhýbáme.

Takže podle mne je prvním bodem k našemu působení vůbec pochopit a připustit, že myšlení není nic špatného a že Poselství po nás nechce, abychom je nepoužívali. NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JSOU VAŠE MYŠLENKY, říká Abdrushin...

Druhým bodem je ale pochopení, jaké myšlení to má být. Ono totiž nestačí „jen myslet“, to dělá kde kdo, ale je to naopak na škodu. Myšlení správným způsobem je pak cestou pro působení neviditelných pomocníků. Toto správné myšlení musí být spojeno s pevným bojovným postojem proti negativním účinkům temna. Tady je opět problém, protože čtenáři chtějí být pacifisty, kteří odmítají násilí a tím i boj. Avšak bez boje nemůže být temno poraženo, už slovo „poraženo“ to objasňuje.

Temno nemá být přemluveno, nemá se před ním člověk skrývat, ale má se proti němu bojovně postavit. Jde prvořadě o vnitřní postoj, ten může někdy vykristalizovat i do vnější situace přísného výroku, nebo jen v přesvědčení vysloveného názoru. Ale hlavní je pevný, neotřesitelný vnitřní postoj – stojím proti temnu jako nástroj Boží moci, On přese mne provede to, co On chce – porážku temna.

Ve zmíněné přednášce vyzývá Abdrushin povoláné, že MUSÍ NEUSTÁLE MYSLET NA NEPŘÁTELE KOLEM NICH. Jistě se nesrovnáváme s tehdejšími povolanými a jejich úkoly, ale tyto všeobecné postoje jsou v soudu univerzální pro každého procitlého lidského ducha, který chce SLOUŽIT SVĚTLU /Bojovníky Světla máte být všichni, od prvního do posledního... /Zejí rána/. Čím bychom jinak chtěli sloužit Světlu v Soudu, snad tím, že si čteme Poselství, nebo že chtěně neubližujeme ostatním? Že organizujeme pobožnosti, na nichž se cítíme být tak trochu již spasení? Tím nejsme nástroji pro pomocníky, aby oni zde mohli provést boj proti temnu a očistu. Bez našeho myšlení, nemohou pomocníci nic vykonat. Pomocníci však naleznou spojení s našimi myšlenkami jen tehdy, pokud jsou tyto ve smyslu očištného dění. Takže druh našeho myšlení musí být nějak usměrněn. Jak, napíši dále.

Třetím bodem je, že my musíme být spojeni se současným děním, protože jen to, co je prožito se všemi hloubkami i výškami, jen to je spojeno s duchem a pak může tento duch pomocí myšlenek mozku vytvořit kanálky na spojení pomocníků s ději, ke kterým má být přivedeno jejich působení. To znamená, že pokud chceme, aby pomocníci porazili různé negativní děje v lidské společnosti, pak musíme mít tyto děje osobně prožité, musíme s nimi být v nějakém spojení. Toto spojení musí být konfrontační, tedy my musíme stát v bojovém postoji proti různým negativním jevům, které jdou proti Božímu řádu.

Z tohoto našeho bojovného dotyku vzniká třetí plocha, kam pomocníci zasáhnou. My tedy musíme být spojeni jednak se světlými pomocníky a pomocnými proudy, ale současně musíme mít i jisté spojení s ději, které mají být jimi poraženy. Tady je, podle mého názoru, jeden ze zásadních problémů. Mnoho čtenářů se izoluje od světa, protože je ošklivý a hledá jen spojení s příjemnými proudy.

Tím v nich samých nemůže nastat bojové pole a pomocníci tedy nemohou temno přemoci. Čtenář se cítí příjemně, protože si „pochutnává na příjemných proudech“, ale pro svět nemá jeho postoj žádný užitek.

To však neznamená, že čtenář se má neustále zabývat všemi těmi negacemi světa a jim věnovat své myšlení! To jistě ne. Měl by se však zabývat světovým a společenským děním do té míry, aby věděl, co se děje, proč se to děje a jaký je mechanismus těchto dějů. K tomu potřebuje co nejpravdivější informace. Nestačí se tedy letmo kouknout na televizi, nebo do novin, protože tyto zdroje jsou nyní nejvíce využívány temnem pro manipulaci lidstva. Člověk tedy musí věnovat přiměřenou energii a čas, aby si opatřil informace z jiných zdrojů, kde je větší naděje, že se tam alespoň dozví jiné informace, které jsou temnem cíleně skrývány.

K takovým zdrojům dnes jistě patří internet. I tam je jistě manipulace a lež, ale současně jsou tam informace, které mocní a temní světa před člověkem skrývají a které NEJSOU ve sdělovacích prostředcích. S těmito informacemi však musí čtenář zapojit i své cítění, aby si rychle udělal určitý obraz o daném ději. Má-li tento obraz, pak k němu může zaujmout vnitřní postoj – podporující, nebo obranný. A tento postoj, spojený s neustálým všeobecným postojem proti temnu v myšlenkách – to teprve vytváří prostředí pro pomoc ze Světla. A to se, podle mého, neděje. A proto taky nedošlo k žádnému výraznému omezení moci temna, ale naopak ono stále více sílí.

Nyní se nacházíme ve zlomové situaci. Moc temna je již tak velká, že hrozí zcela reálné nebezpečí změn všech pozemských podmínek pro rozvoj ducha. Pokud nevyvoláme my svými obrannými postoji, neustálým bojovným myšlením a současně informovaným postojem pomocnou reakci, pak budou podmínky země tak změněny, že zde bude pozitivní rozvoj ducha velmi, velmi ztížen. Dojde-li k jaderné celosvětové válce, dojde-li k totálnímu zaplavení Evropy muslimskou kulturou a zvyky, bude zevně jakákoliv duchovní aktivita krutě potlačována násilím. A to takovým zvráceným násilím, které si ani neumíme představit, natož mu vzdorovat. Málokdo z nás je tak duchovně silný, aby v takové atmosféře nepodlehli negativnímu myšlení anebo dokonce i odpadnutí od ideálního směřování.

Tak jako Abdrushin říkal povolaným, že kdyby oni měli správný bojovný postoj a myšlení, pak by se boj odehrál v neviditelné úrovni a na viditelné, pozemské úrovni by vůbec nevzniknul. Tak stejně by mohli čtenáři vytvořit pole působnosti pro mocné neviditelné bojovníky a zevně by nedošlo k válce, ani vymazání bílé rasy z povrchu země, ani k dalším devastačním plánovaným projevům, jejichž konečným projevem by byla jistě i likvidace Poselství. Ovšem chce to změnit mnohé naučené stereotypy, které si neseme z minulých inkarnací jako životní postoje. Ať již je to odpor k boji /myšleno vnitřní bojovný postoj/, nebo křesťanský postoj – Bůh je všemohoucí a proto to vše zařídí, stačí v Něho věřit, modlit se a číst Slovo. On už udělá zbytek... Právě kvůli takovému, mezi čtenáři rozšířenému, postoji se nedá nikde vyzorovat vítězství Světla – my jsme to Světlu neumožnili. Uvažujete o tom...

II. Díl

S tím neustálým myšlením na tento nutný úkol je to sice jednoduché, ale pro nás hůře pochopitelné. Abdrushin sice na jedné straně říká, že člověk má neustále myslet, že jej obklopují nepřátelé, ale jinde zase uvádí, že toto „myšlení“ se neprojevuje promyšlením konkrétních slov a vět, ale člověk má neustále zůstat „u věci“...přednáška K 6. prosinci 1932 /uvedl jsem ji celou pod číslem 150./.

Je tedy dobré toto myšlení/nemyšlení trochu objasnit.

Člověk prochází různými situacemi a prožívá v nich různorodé stavy mysli, pozitivní, negativní, radostné, bolestné... Z těchto prožitků si časem vytváří svůj vlastní obraz děje k nějaké dané, ale i podobné situaci. Tento obraz je jednoduchý a dal by se snadno popsat, ale pro druhého člověka by jeho popis přinesl zcela jiné chápání a jiný pojem. To proto, že vnímání jednotlivých prožitků je osobní a obraz z toho vzniklý je také zcela osobní. Obrazy druhých lidí mohou mít třeba podobný vzhled, ale jiný obsah. Ten specifický obraz může být také pojmenován jako nějaký pojem, výrok.

Uvedu příklad. Dávno po Ježíšově odchodu se stoupenci křesťanství chtěli setkat s posledním žijícím učedníkem, který Ježíše osobně zažil. Všichni se těšili, jak jim bude dlouze a barvitě popisovat různé zážitky s Mistrem. Jenže když přišel na setkání, reagoval na jejich vroucí přání jediným výrokem: milujte se... Byli velmi zklamáni. Jenže z pohledu učedníka jim řekl vše. Pro něj se pod touto jedinou větou skrývalo tisíce malých i velkých prožitků a ty všechny jsou v duši vryty, i když na ně člověk přímo nemyslí. To vše je spojeno do jediné věty, nebo do jediného slova, či do nějakého obrazu. Ten pak vysloven, vyvolán v mysli, automaticky oživí to vše dříve prožité. Ovšem – oživí to jen v tom člověku, který si tento obraz sám vytvořil.

Čtenář vážně se zabývající Poselstvím, který znovu a znovu hledá odpovědi na své otázky a prožitky svého života srovnává s poznatky z Poselství, si tak vytváří takový živý obraz. Aby však byl skutečně „živý“, musí s ním stále pracovat, musí jej oživovat. Jistě si většina čtenářů svou důvěrou v Poselství a láskou k Bohu vytváří obraz spojený s Poselstvím. To je správné, ale má to často jeden zásadní nedostatek. Protože se zcela podvědomě, nebo vědomě a cíleně, chceme vyhnout nepříjemným věcem, oddělujeme ten příjemný obraz vzniklý z Poselství, od nepříjemného světa kolem nás. Tím nechťe vytváříme to, co nám Poselství samo zapovídá. Izolujeme Poselství od života a Poselství se nám stává posvátnou relikvií ukrytou do zlatého oltáře, který otevíráme při zvláštních příležitostech.

Potom je ten náš vnitřní obraz sice krásný, ale vlastně umělý a neživotný, a to v i případě, že se při něm skutečně a opravdově zachíváme radostí. Tomu obrazu chybí spojení se skutečným světem, ve kterém žijeme, který jsme sami stvořili a sami zkazili. Do tohoto světa však, ne náhodou, přicházíme, jsme s ním spojeni a musíme jej prožívat, jinak neuzrajeme ani neodpykáme. Pokud by však náš obraz byl spojen nejen s pojmy stvoření, ale i s naším světem, pak by vytvářel tu potřebnou cestu pro duchovní bojovníky kolem nás.

Pak by skrze naše myšlenky spojené s těmito obrazy mohli působit zde v nehnutnější hmotě, se kterou jinak nemohou najít spojení. Pokud bychom měli v sobě takový obraz, který neustále doplňujeme a oživujeme novými zjištěními z Poselství, posilujeme jej svou touhou po Boží blízkosti, ale současně i spojujeme v poznání s tím, jak chápeme nesprávné řízení světa námi lidmi a naším temnem – pak bychom splňovali to, co chtěl Abdrushin už po svých povoláních a co chce Světlo po každém čtenáři...

Pokud člověk udržuje na pozadí svého myšlení, konání, neustále takový živý obraz, pak nemusí myslet na všechny věty z Poselství, nemusí myslet na svou touhu, nemusí ani konkrétně přemýšlet o dění ve světě. Jen stále vnímá svůj obraz, za ním se skrývá vše, co jsem uvedl. Jeho myšlenky pak míří jen k tomuto obrazu, ale vlastně tím současně míří k tisícům jiných myšlenek, životních postojů a názorů, které všechny tento jeho obraz stvořily. Člověk má s tímto obrazem spojen i určitý postoj, odvážné přesvědčení, že Bůh je nade vším a že On vždy zvítězí. Je to i postoj, že já smím být Jeho nástrojem, aby zlo bylo nadobro poraženo a rozprášeno.

Takový obraz a postoj vytváří přímou cestu pro bojovníky Světla, ale je ještě nutné je dovést až k podstatě, jádru problému. Na to je pak nutné, abychom i my byli více obeznámeni s tím, jak konkrétně zde temno řídí svět, co stojí za různými ději, kdo a proč, ale i jak chce zničit Boží řád na zemi i ve vesmíru. Pak teprve naše myšlenky povedou pomocníky až k jednotlivým dějům a oni tam budou moci zasáhnout zcela konkrétně. My jim neradíme, co mají dělat, ani jak, ale dovedeme je až k těm, kteří ničí Boží řád. To stačí, kdyby toto dělali všichni čtenáři, pak by temno nikdy nezískalo takovou moc, jakou má.

Jenže nám musí být napřed jasné, co je dobré a co je špatné, kdo je dobrý a kdo jen lže. Pokud se však čtenář o svět nezajímá, pak mu „jasno“ není. Buď „nemá názor“ na situace, nebo je zneužit tímto prolhaným systémem a přidává se k temnu, aniž by to tušil. Dnes totiž temno používá zcela běžně pojmy lidskost, láska, soucit, pomoc bližnímu, tolerance a ohleduplnost na to, aby dosáhlo svých rozkladných cílů. Neznalý čtenář slyší jen tato krásná slova, ale protože není dost informován, nechápe, že je dnes používá temnota, aby se ukazovala „lidumilná“ a vytvářela svůj klamný obraz.

Takovýto neznalý čtenář pak nemůže být pomocníkem světlým bojovníkům, protože i on sám vytváří nesprávný obraz, nebo je izolován od světa a proto od něj ke světu nevede cesta, po níž by bojovníci došli, až k cíli s nímž mají bojovat.

Proto není nikde vidět, ani znát, že tu tisíce lidí v přesvědčení uvěřilo v Poselství a snažili se podle něj žít. Pokud člověk zůstává izolován od světa, může jistě rozšiřovat své poznání, jeho láska k Bohu může sílit, ale na dění ve světě je jeho život bez většího vlivu.

S tím vším souvisí i pojem „služba“. Nejen učedníci, ale každý skutečný čtenář má nějaký úkol, poslání a tím i službu, ve které to má naplnit. Na rozdíl od běžného člověka, který má nějaký karmický úkol ke své osobě, snad i rodině, má čtenář, a to každý, i úkol k lidstvu, zemi, ke karmě lidstva. Je tedy nutné si vytvořit obraz svého „poslání“ a tímto obrazem pak žít. Labutí panny žijí svou činností, svou službou a v tom jsou ...šťastné, pělí nádherné písně, což je výron jejich štěstí ze služby. Takové štěstí v naší temné době životně potřebujeme a dá se získat jen službou. Nikoliv ale službou organizací, jiným čtenářům, hledajícím, pobožnostmi – to vše jsou lokální a časově ohraničené děje.

Život v obraze služby musí probíhat v každém okamžiku každého dne, tedy neustále. A to souběžně s normálním životem, ne v izolaci, askezi. Na pozadí jakékoliv činnosti musí probíhat vnitřní život služby Světlu, spojení se stvořením, cit souznění. Abdrushin důrazně napomíná povolání, aby žili ve své službě, jen to dává štěstí, naplnění a vlastně i spojení se všemi proudy, které působí ve Vůli Boží. Toto je cesta i pro nás dnes, jak zažívat radost i v této neradostné době. Radost ze služby totiž není závislá na vnějším dění, ale na vnitřním zaměření člověka.

Co konkrétního si představit pod zmíněným „obrazem“?

Samozřejmě něco zcela individuálního a ne od někoho okopírovaného. Musí to být spojeno s člověkem, který si tento obraz vytvořil, musí to odpovídat druhu jeho osobnosti, ale musí to současně odpovídat požadavku pojmu obránce, bojovníka, zprostředkovatele. Na první pohled se zdá, že to platí jen pro muže, ale tuto roli musí zastávat každý skutečný stoupenec Poselství, tedy i žena. Vzpomeňme na vysokou prastvořenou – Vasithu. Je to žena, ale druh její činnosti je i pozitivní. Dřímá v ruce kopí, její zrak proniká hluboko do nitra všech přicházejících a třídí vše, s čím přijde do styku. Obraz této prastvořené by klidně mohl být modelem pro obraz, který si v naší těžké době vytvoří žena – strážkyně, pomocnice.

Za ta léta, kdy jsem potkal vícero čtenářů, jsem nabyl dojmu, že většina žen inklinuje jednostranně jen k obrazu zahradnice, vychovatelky dětí a snad i víly pobíhající po rozkvetlé louce. S takovým vnitřním obrazem se ale nebude moci stát zprostředkovatelkou cesty pro pomocníky, kteří jediní ještě mohou pomoci odvrátit od země to nejhorší. Chápu, že ženě je bližší příroda, zahrádka a děti, ale stojíme ve vrcholné fázi soudu a rozhoduje se každým okamžikem o osudu budoucnosti čtenářů na zemi, o budoucnosti vývojové možnosti pro rozvoj ducha na zemi. Je to situace mimořádná a vyžaduje i mimořádné postoje. Žena, která se snaží takto pomáhat, nepřichází o svou ženskost, neznamená to přechod k mužskému směřování. Ženský princí chladné, vznešené čistoty, odstup od všeho špatného, rozhodnost, přísnost, ostrý postoj k nesprávnému a falešnému – to vše se dá vnořit do obrazu bojovnice za čistotu. Bojovnice, která stále zůstává ženou, ale její postoj je ostrý jako meč.

Muž si samozřejmě snáze vytvoří obraz bojovníka, i když znám více čtenářů, kteří si výroky z Poselství o dětskosti vyložili nesprávně a snaží se situovat do role dětsky naivního prostáčka, jehož nástrojem není meč, ale květina. To „nejodvážnější“ u těchto mužů je zorganizování nějaké přednášky, v níž jiný muž poučuje druhé, jak mít čisté myšlenky, nebo něco podobného. Tito muži odchází od své mužské role, přesto, že si myslí, jak citlivě ji naplňují v liteře Slova. Muži přestávají být skutečnými muži a je to již obecně známé. Inklinují k ženským přáním /tetování pro krásu, ne jako bojovný znak bojovných kmenů/, módní oblečení, účesy, apod.

Protože „čtenáři“ jsou taky „jen lidé“, týká se jich odklon od bojovné mužnosti pochopitelně též. Bojovnost ve smyslu odvážného hrdinství je nahrazována „rytířskostí“, pod níž se skrývá takt a vybrané společenské chování /podržet ženě dveře, apod./. Konzumní lidé hledají odvahu alespoň v adrenalinových zábavách, což se pro čtenáře jaksi „nehodí“ a navíc je obtížen představou, že boj je hrubost a proto není pro „duchovního muže“ vhodný. Vzpomeňme, že na vrcholu všeho myslitelného jsou rytíři, kteří mají meče, a sám Parzival je popisován v šupinové zbroji a Jeho projev je přirovnán k meči. To vše naznačuje určitý směr, jen si ho připustit.

Onen obraz, živý obraz, který si člověk vytvoří svými životními postoji, pak stojí před duchovním zrakem člověka v každé situaci, při každé činnosti. Člověk pak může mluvit, konat, přemýšlet, ale současně stále vnímá, na pozadí všech svých činností, onen obraz. A ten obraz je spojen se vším tím, o čem jsem se zde snažil načrtnout zjednodušený model. Pak je člověk neustále pomocníkem na očistném procesu a jeho život se stává službou Světlu. A taková služba přináší člověku vnitřní náplň, dává smysl jeho životu a v neposlední řadě přináší radost a spojení. Nestojí to za přemýšlení, nestojí to snažení, nestojí to za vyzkoušení?

Tato Slavnost Čistoty může být bodem obratu pro každého z nás. Tím pak může ještě nastat v současném světovém boji převážení k hodnotám lidství. Ať již čeká tuto zemi osud jakýkoliv, my stále ještě můžeme změnit mnohé. Jen nesmíme stagnovat, říci si, že se s tím nedá nic dělat, nebo že Bůh všechno zařídí či snad, že my to dělat nebudeme, protože jsme příliš čistí a tak bychom se světem znečistili.

Přemýšlejte o tom...pokud to se službou Světlu a stvoření myslíte vážně.

Reakce pana JK:

Dobrý neskorý večer pán Fritz. Práve som dočítal Vašu poslednú úvahu na tému Očista. Často premýšľam nad budúcnosťou ľudstva, nad tým, akými cestami sa uberá. Dosiahnuť v tomto čase a priestore trvale šťastie, ktoré človeka vnútorne naplní, je náročná úloha. Pri spôsobe života, ktorý ako ľudstvo vedieme, to proste nieje možné. Človek sa má sám namáhať, aby mu bolo Posolstvo vložené do cesty. Musí vnútorne sám chcieť zmeniť seba a svoj život, pochopiť, že ten doterajší spôsob života nebol správny a tento postoj ho dovedie k Posolstvu. Veľa čitateľov Posolstvo propaguje, niekomu daruje, niekomu, kto nieje pripravený, alebo aj vnúti. Tak sa môžeme stretnúť s nepochopením Posolstva, bránim ho dogmaticky, alebo dokonca aj zneužitím kvôli osobnému prospechu. Sám som daroval Posolstvo, s tým, že bude aspoň prečítané, ale ani to sa nestalo.

Nemôžeme sa preto čudovať, že dnešné ľudstvo je v stave agónie, najmä biela časť populácie. Z osobných skúseností môžem povedať, že v mojom okolí sú nečitatelia, ktorí majú triezvejší názor na dianie okolo nás, ako čitatelia Posolstva. Nemajú síce tak slušné vystupovanie, nechodia na pobožnosti, ale sú názorovo pevní a hlavne citiaci nebezpečenstvo, ktorému budú čeliť.

Skutočne je potrebné sledovať dianie okolo nás a vo svojom vnútri sa pripravovať na nadchádzajúce udalosti, s ktorými budeme skôr či neskôr konfrontovaní. Je potrebné, aby príležitostne zobral čitateľ na seba rolu detektíva a dopátral sa objektívnej skutočnosti. Rozum má byť predsa sluha a nie pán. A udržiavať krb myšlienok čistý tiež neznamená bezmyšlienkovitosť. Muž je vo svojich prejavoch činnosti hrubší ako žena, ale tiež má v sebe aj niečo jemné; žena citlivejšia, jemnejšia inklinujúca k opatere v sebe nesie aj málanko toho mužského, ináč by nemohli tvoriť pár navzájom sa dopĺňajúci. Žena tiež môže a musí byť bojovníčka, podporovať muža v boji za správnu vec. Dnes je žiaľ žalostný pohľad na mužov aj na ženy, ako sa snažia vymeniť si úlohy, ktoré im ani nepristanú.

Presvedčenie o Pravde Posolstva Grálu, poznanie Zákonov Božích je nutné konfrontovať s udalosťami dnešnej doby. Skúmať, pátrať ako pozemská „pravda“ obstoja pred Pravdou večnou. Je nutné sa namáhať, premýšľať nad tým a hlavne nechať priestor čistým myšlienkam obrany, aby sa prejavili. Tiež si myslím, aby muž bojovník aj pozemsky vyjadril svoje odhodlanie byť obranca Pravdy, národa, rodiny. Fyzicky náročná práca, technika boja holými rukami, zaobchádzanie so strelnou zbra-

ňou. Blížime sa do bodu, kedy skutočný bojovník bude nútený ovládať tieto zručnosti, ak bude chcieť brániť to čo mu je sväté.

So srdečným pozdravom a prianím všetkého dobrého JK.

P.S.:

Dnes je už odvážne o problémoch doby aj otvorene hovoriť, nieto ešte vykonať správny čin. Veľa bežných ľudí od problému radšej utečie, miesto toho, aby ho riešili a vyriešili, a to sa týka problémov osobných ako aj spoločenských. Na riešenie problému treba odvahu a to je to, čo chýba aj čitateľom Posolstva. Človek odvážny sa môže cítiť ako baran medzi vlkami. Je ale bdelý a ide za svojím presvedčením, lebo inak ani nemôže, nechce.

-ZF-

Dobrý den pane JK.

Děkuji za Vaše postřehy. Potěšilo mne, že jsou ještě mezi čtenáři „normální“ lidé. Připojuji se k Vaším postřehům na téma, že jsou mezi lidmi nevěřícími, nebo i materiálními, lidé mnohem otevřenější, nedogmatictí a tím i normálnější a tím i pro svět použitelnější, než náboženští blouznivci, mezi které žel, patří až příliš často i čtenáři Poselství.

A právě pro tento fakt je dobré neustále podporovat tu hrstku normálních, aby se jim nezdálo, že jsou sami a tím vydědění, nejen od blouznivců Sluníčkářů, ale dokonce i od čtenářů. Proto je nutné, aby každý, kdo najde sílu k odporu a postavení se proti duchovnímu příšeří, které se určité síly snaží budovat a posilovat, aby každý takový dal těm slabým najevo, že je možné vzdorovat a bojovat. Tím i jim dodá sílu, naději a inspiruje je.

152. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 1.

-ZF-

Jako při minulé Slavnosti, chci i dnes dát možnost těm čtenářům, kteří jsou otevření a nejsou dogmatictí. I mezi nimi budou takoví, kteří uvítají přednášky, které nebyly zařazeny přímo do knihy Poselství, ale autor je proslovil k povoláním. Z nich můžeme i dnes čerpat velmi mnohá poučení a poznání. Všechny uvedené přednášky jsou určeny k těmto dnům Slavnosti Čisté Lilie /7. 9./ a u nás budou v tento den vzpomínány.

Takže první:

49. Slavnost Lilie

Pro člověka to není jednoduché žít správně podle vůle Pána, poněvadž jeho myšlení je pokřiveno až k těm nejjemnějším kořenům. Musí se učit něčemu a znovu budovat od prvních do posledních věcí.

Všechno, co si cení jako nejčistší citění, jako ideál ušlechtilého lidství, všude se dal rozum nesprávnými cestami. Pokřivil, posunul a podle lidské vůle zkálil zcela nepozorovaně i to dobré, krásné, pravdivé, co přišlo ze Světla Vůle Boží.

Nyní stojí před dušemi vysoká zeď nesprávných názorů, na scestí svedených pocitů a pokřiveného působení. Musejí ji odstranit, chtějí-li vejít do říše Pána.

Člověk teď dělá všechno špatně, poněvadž nyní v soudu musí všude ukázat svou neschopnost, aby se stal zase skromným a malým. Musí se naučit úctě k Pánu a k Jeho svatému působení. Lidé, co jste si to způsobili, když jste opustili světlou stezku, kterou vám ukázala nejsvětější Láska. Všichni nyní bloudíte na svých cestách, každý zaslepeně a domýšlivě jde jinou cestou, posmíváte se jeden druhému a věříte, že jste každý našel to pravé.

Tady si cení pústy a sebetřýznění jako zbožnost, jinde vedou v trvalé modlitbě a daleko od světa »Bohulibý život«, aniž vědí, že s každým dechem urážejí nejsvětější jméno Všemohoucího. Zde je oceňováno hrdinství a láska k vlasti, pod jejímž pláštíkem se roztahuje sobectví a ctižádost. Mnozí bojují čestně, avšak slouží přitom jen mocichtivosti jiného.

Co se stalo ze vznešených čistých žen – toho vzoru lidstva, toužícího po Světle – které byly matkami, vychovatelkami, služebnicemi i paními, jejichž pohled byl obrácen k výšinám a v ušlechtilé počestnosti napomínal a vedl duše?

Podívejte se na ženskost, jak se dnes nabízí, majíc za samozřejmé pohrdání všemi nejpodstatnějšími ženskými mravy a zdrženlivostí. Lidé, na svých ženách musíte přece poznat, jak zkaženým a pokřiveným se stal váš život, jak se odvrátil od věčného Světla a jeho svatých Zákonů!

Proto se také musí sklonit nejdříve žena a do nového života musí kráčet v čele, chce-li se lidstvo ještě uzdravit. Tak jako šla lehkomyslně a pohrdavě vpředu ve věcech špatných, tak musí ukázat cestu také k dobru a nebude jí ulehčeno, aby ji našla.

Musí se zbavit ješitnosti, která následovala žádostivě každé lákání temna, musí nesprávné změnit ve správné, ve smysl pro krásu, zaměřený ke Světlu, v němž si půvab a ženská důstojnost podávají zářivé ruce.

Pryč nyní s falešnou láskou, v níž tak dlouho panovala změkčilost a sobectví. Láska se opět stane čistou bystřinou, která nádherně osvěží, obcerstviví a ochlazuje tělo i duši.

Pryč se vším, co vám pomáhal stavět Lucifer. Strhněte kameny ze zdí temna, sebelásky, vlastního chtění. Až budou kameny s rachotem padat, pak se zhroutí před vámi i moc temna a světlo nového dne zazáří vítězně před vašima oslněnými očima.

Pak poznáte Pánovu svatou Lásku, která vám svítila i ve hněvu, pak bude jásos a radost na Zemi a váš dík pokorně poklekne před tím, který kvůli vám opustil přesvatou vlast, přišel na Zemi, aby soudil a zachraňoval.

153. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 2.

-ZF-

Jako při minulé Slavnosti, chci i dnes dát možnost těm čtenářům, kteří jsou otevření a nejsou dogmatictí. I mezi nimi budou takoví, kteří uvítají přednášky, které nebyly zařazeny přímo do knihy Poselství, ale autor je proslovil k povoláním. Z nich můžeme i dnes čerpat velmi mnohá poučení a poznání. Všechny uvedené přednášky jsou určeny k těmto dnům Slavnosti Čisté Lilie /7. 9./ a u nás budou v tento den vzpomínány.

Druhá přednáška:

37. Slavnost Čisté Lilie

(7. 9. 1935)

Kovovou pěstí buší nyní osud na brány všech lidských duší!

Nezadržitelně, každý odpor rozbíjející, valí se nyní uzavření kruhu všech zpětných působení nad touto Zemí, a přitom vyhubí domýšlivost prohnaného rozumu a nechá opět vzniknout pokoru, která samotná urovná cestu k Boží milosti.

Lidstvo, soudící ruka všemohoucího Boha na tebe těžce dopadne! Musíš poslechnout nebo zahynout! Není pro tebe žádná jiná možná cesta, když jsi zameškalo všechn čas a nechtělo slyšet volání, které tě mohlo ještě v pravý čas zachránit.

Chtělo jsi to vědět lépe a musíš nyní sklidit plody své setby, musíš na sobě poznat výsledky svého chtění. Jak nesprávné toto chtění bylo, to budeš nyní prožívat a s hrůzou přitom uvidíš, jak blízko ti byla vždy pomoc, kterou jsi pohrdalo, ano posmívalo se jí v přemíře své velké viny, jak jsi nedbalo na svou spásu, a dokonce často s nenávistí ji pronásledovalo.

Nyní ale začíná zpětné působení podle Vůle Boha. Každé slovo, které jste pronesli, stihne teď vás, pokud se nezachvívalo v prazákonech Stvoření, nebo pokud bylo zaměřeno proti tomu, koho vám Bůh poslal ku pomoci. Je lhostejno, v kterém pozemském období v obratu tisíciletí jste je vyslovili. Musíte se nyní za to zodpovídat. V zúčtování postihne to vás! Nebude vám prominuta ani myšlenka, tím méně jednání, které mířilo proti vůli Boha.

A neklamte se ještě v posledním okamžiku: I nedbání Svatého Slova Božího je jednání, které vám bude připočteno k tíži! Neboť jste tím projevili jasně lenost vašeho ducha, který se nechtěl dosti hýbat, aby poznal Pravdu, který se v liknavé nedbalosti hleděl přidržet nesprávných výkladů církví toužících po pozemské moci.

Takový člověk bude zcela opuštěný; neboť jeho církev mu nemůže poskytnout žádnou ochranu, ani mu pomoci, když se také nad ním Boží soud vynoří, jelikož všechny církve samy musí zjevně stát pod svatým Božím soudem, neboť jejich jednání v sobě nemá žádný život, nýbrž je jen prázdné a vás vždy brzdilo, překáželo vám a troufalo si stavět se mezi Boha a vás!

Vy všichni musíte nyní kráčet ostrým paprskem Boží Spravedlnosti, který vaše pokrytectví a faleš neomylně obnaží a to, co jste dosud často chytře skrývali, ukáže ve skutečném světle. Zhroutí se, co bylo falešné a prázdné, a obstojí jen skutečně pokorné úsilí po poznání Boha!

Nyní už není třeba žádných slov, která by vás varovala a přiměla k zamyšlení, neboť vstupujete do prožívání, jehož způsob se bude řídit podle stavu vašich duší.

Trpělivost Boha je u konce! Očištěna musí být Země od odporného chtění vědět všechno lépe, ha-
věti Luciferových trabantů a sluhů lidského rozumu, kteří se chtěli vyvyšovat nad Boží moudrost.
Stejně také ode všech pokrytců a pomlouvačů, od podlézavých příživníků, zbabělých slabochů a ode
všeho, co špatného je ještě na zemi. Nic z toho nesmí zůstat, má-li dojít k ozdravení.

Velká očista začíná! Údery mečem z ruky Boží nechají stranou bolestný křik všech postižených,
stejně jako radostný hlas díků stoupající k nohám Jeho trůnu, jakož i koktané prosby těch, kteří pod
ranami soudu ještě přicházejí k poznání Boha.

Temno musí zmizet, zářící bude den! Den Svatého Světla, který přináší zmrtvýchvstání nového lid-
stva, toho lidstva, které se v čistotě namáhá, opravdově sloužit Bohu, celým způsobem pozemského
bytí a ne jen slovy, jež leží jen lacině na rtech a nepřicházejí z duše. Bez čistoty celého vašeho chtění a
činů nemůže již být lidstvo na zemi, když Bůh nyní dokoná svůj soud! Neboť všechno nečisté bude
potom rozbito a zničeno a nesmí už nikdy znovu povstat.

Také vy se musíte v sobě znovuzrodit, musíte svého ducha vykoupat v paprsku Světla, který vás
očistí a uschopní všechno nečisté v budoucnu vyloučit.

Toto dění platí této Slavnosti, která nás dnes zde svedla! V tuto hodinu si máte tiše slíbit, že se
změníte a budete žít k Boží spokojenosti. Tím vy nyní na Zemi, zasažené pronikavým zářením sprave-
dlnosti, můžete v tom obstát! Ono přichází z ruky Pána a nutí vás v nitru ke konečnému zúčtování pro
vaše celé, dosavadní bytí, ne jen pro tento pozemský život. Buďte se v duchu nově zrodíte plni díky
nebo budete jako nepotřební a škodliví ve Stvoření úplně zavrženi a musíte klesnout do věčné smrti.

Chopte se milostiplné pomoci, kterou vám Boží Láska dnes opět nabízí tím, že v duších všech těch,
kteří JEJ o to prosí, dá zazářit síle Božské čistoty, jež je schopna pozvednout každého člověka, který
v sobě nosí žhavou touhu po tom, a který tuto touhu v milostiplné hodině během této Slavnosti for-
muje v modlitbu, a je tím schopný nastoupit na cestu přísné pokory do oněch světlých výšin, které
jsou uzavřeny temnému chtění, jakož i povrchnosti po všechny časy!

Přijměte do sebe sílu čistoty, kterou IRMINGARD pod ochranou prackrálovny ELISABETH smí na té-
to Slavnosti darovat podle nejvyšší Vůle Všemohoucího!

Využijte sílu, kterou můžete přijmout pro sebe a pro ty lidi, kteří jako znovuzrození po svatém
soudu smí na zemi žít, aby povždy svým životem BOHA uctívali tím, že se vděčně postaví do tohoto
zákonitého zachvívání jeho Stvoření. Jen tak budete, uzrávaje v duchu, růst a sílit, abyste nakonec byli
ve vytoužené světlé zahradě Boží věčného blaženství, které v ní spočívá, v očištěném nádherném díle
Stvoření, jásavě působíce povždy k počtě vševědoucího Stvořitele a radosti každého tvora!

Tím obdržíte korunu svého bytí jako lidský duch v tomto Stvoření. Působení v Božích zákonech
s čistotou chtění, plného pokory, je samo vyvrcholením a skrývá v sobě současně také věčnou blaže-
nost!

Jako všechno na Zemi utvoří se nejdříve vyvíjející se dění skrze přání a myšlenky v dílně jemné hru-
bohmotnosti, aby se potom projevilo v pevných formách nejhrubší hmotnosti, tak musí ženství ve
svém jemném, pasivním způsobu zachvívání, nejdříve záření čistoty přijmout a v sobě zpracovat, aby
v novém lidstvu v tom neochvějně předcházelo, vzhůru ke Světlu! Potom se působením zákonů Stvo-
ření toto zpracované nezkřiveně ponoří do hrubšího zachvívání, aktivního působení všeho mužství,
aby v činu a povrchnosti zesílilo.

Proto platí tato Slavnost dnes také v první řadě ženství na zemi! Ta zůstane také vždy vysokým
dnem ženství, poněvadž ženství bylo vyhlédnuto jako prostředník jemnějšího záření Světla.

Vyšlo dnes jasné a ostré volání ven nad celou Zemí: ženství předcházej ve vzestupu k Boží říši tisíce let! Chce a musí se uzavřít kruh, který přinesl klesání a pád tohoto pozemského lidstva, přičemž ženství jako vedoucí šlo v čele, následujíc lákání temnot.

Nyní musíte také vy být první, kdo se vymaní ze spojení, které brzdí každý vzestup, musíte předcházet v pokoře, která uchopí ze Světla podanou ruku, a tím část lidstva ještě může být zachráněna od věčné zkázy.

Uzavření kruhu selhání vám v každém případě přináší proto vzestup nebo pád, život nebo smrt! Proto vzchopte se, abyste také poslední síly ve vás samých napnuli v boji s temnotou, která vás nechce nechat a tak ještě pokud možno hledí vás v pádu strhnout s sebou dolů, když vás již jednou držela zcela v sevření, což se jí leností vašeho ducha tak lehce mohlo podařit.

Přijměte tolik síly ze Světla, kolik můžete! Nechte do sebe proudit paprsek čistoty, té čistoty, kterou můžete a máte použít jako štít a meč současně, jako povznesení i jako oporu! Bude vám tím podán nejvzácnější poklad, o jehož síle si nejste schopni udělat ani představu; to, co by vás ještě mohlo táhnout dolů nebo dole zdržovat nezmůže nic, když vy se tímto paprskem opásáte a radostně usilujete vzhůru.

Otevřete široce brány své duše, aby do vás proudilo toto požehnání Světla a nemuselo být násilně přerušeno žalem!

Milost všemohoucího a věčně neměnného Boha budiž s vámi všemi!

Amen.

154. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 3.

-ZF-

Jako při minulé Slavnosti, chci i dnes dát možnost těm čtenářům, kteří jsou otevření a nejsou dogmatictí. I mezi nimi budou takoví, kteří uvítají přednášky, které nebyly zařazeny přímo do knihy Poselství, ale autor je proslovil k povoláním. Z nich můžeme i dnes čerpat velmi mnohá poučení a poznání. Všechny uvedené přednášky jsou určeny k těmto dnům Slavnosti Čisté Lilie /7. 9./ a u nás budou v tento den vzpomínány.

Třetí přednáška pro den před Slavností:

15. Předslavnost Slavnosti Lilie

Připravte se nyní všichni ke Slavnosti Čisté Lilie, a budete v modlitbě ve Světle Boha Otce.

Nejjemnější, nejčistší duchové zahálí se Jeho silou a působí dolů do hmotnosti, aby uviděli zahradu světlých květů, do níž nepříjde nic, co by bylo nečisté, ani žádné záchvěvy ani žádná myšlenka.

Přichází paprsek Světla shůry v předvečer svaté Slavnosti, který pronikne obloukem a proudí požehnání síly z Božského, aby se naplnila touha lidských duchů po Prasíle čistého ženského principu z pramene ducha.

Ke trůnu Božské Vůle na zemi je připojena tato svatá Prasíla, k výstavbě zaslíbené říše, jako doplněk mužského principu ve Stvoření. Od rozštěpení na muže a ženy, tedy během výstavby Stvoření samotného z Boží Vůle, mohl duch následovat tento vysoký praobraz síly jako mužskou a čistotu a něžnost jako ženskou, darovanou a přijatou sílu.

Touha lidí po čistotě nalézala celou dobu sílu v modlitbě a ona vytvářela představu, ze které vznikl kult. Ale lidstvo od pádu do hříchu zůstávalo stále jen lpět na vnějších představách, které strhly s její touhou čistou Boží sílu do prachu, formujíc obraz a podobenství, které si jako tretku pověsili a tancovali kolem ní, neboť lidstvo musí všechno zkrivit a strhnout dolů, pokud tato touha bude setrvávat v pocitech. Boží vůle opět v soudu uvolňuje cestu k citu ostrou ranou meče, který odřízne trnitý zmatek rozumu a poskytne opět možnost čistého vzestupu vašich duchovních plamenů.

Jak dospějete ke Světlu, tak v prožívání ducha vám bude dáno živoucí slovo a bude působit jen požehnání, jako živoucí dar skrze spojení se Světlem ve vás. Tak můžete požívat živoucí chléb a všechno to, co spočívá ve vašem duchu!

Opět proudí skrze Čistou Lilii síla ze Světla k pozemskému ženství, tak nepokřivená jako před pádem do hříchu. Buďte toho pamětliví, je to vám znovu daný, čistý dar, o který se lidstvo v ženství pokusem lehkomyslně připravilo.

Tento klenot prožít, abyste ho dosáhli a podrželi, to je úlohou nového pozemského ženství!

Nedělejte si žádný obraz a podobenství; neověřujte se pozlátkem stejně jako primitivní národy, ale prožívejte a žijte zbožně čistotě a věrnosti, které vyzařující na vás shora ušlechtilé ženské ctnosti vzbuzují ve vás jen čistotu a tak pomáhajíc, získávají pro vás bohatství.

Panny, ženy a matky, žijte v této Boží síle, kterou vám Jeho Vůle milostiplně poskytl.

Amen!

155. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 4.

-ZF-

Jako při minulé Slavnosti, chci i dnes dát možnost těm čtenářům, kteří jsou otevření a nejsou dogmatictí. I mezi nimi budou takoví, kteří uvítají přednášky, které nebyly zařazeny přímo do knihy Poselství, ale autor je proslovil k povoláním. Z nich můžeme i dnes čerpat velmi mnohá poučení a poznání. Všechny uvedené přednášky jsou určeny k těmto dnům Slavnosti Čisté Lilie /7.9./ a u nás budou v tento den vzpomínány.

Přednáška – den po Slavnosti:

19. Slavnost Čisté Lilie

Ano, muselo to tak přijít; neboť velikášství lidí v jejich chtění vědět je v podstatě jen požadavkem proti zákonům Božím, které spočívají ve Stvoření a které se člověk opravdově ještě nenamáhal po celou dobu brát v úvahu. A takové požadavky mohou mít jako poslední následek jen úplné potlačení, mohou jen skončit zničením všech těch, kteří se postavili proti Boží vůli!

V přírodních děních není jiné řešení. Toho si musí být člověk jednou vědom a svou dosavadní ješitnost poznat pln studu jako nedůstojnou! Jinak mu nebude pomoheno! Neboť on musí dojít ke kořenům.

K záchraně vede jenom jedna cestu: poznat a změnit se! Žádná oklika nemůže zde pomoci, sebeklam nic neprospívá. On musí! Na toto slovíčko si má nyní člověk zvyknout, jestliže chce dále žít! Příliš hanebné bylo jeho zločinné hospodaření s nejcennějšími dary, které mu byly k dispozici, které on směl používat podle svého mínění. Nyní ale bude donucen podřídit se vůli Boží, poněvadž se prokázal jako příliš slabý, než aby dobrovolně usiloval jen o ušlechtilé!

Zanechejte proto své ješitné domněnky, chcete-li se zachránit!

Kdo se nemůže od ješitnosti osvobodit, ten není hoden vyslechnout i jen jediné slovo Pravdy; neboť ješitnost jakéhokoliv druhu je tím nejhanebnějším u lidského ducha, čeho se přidržel při putování světy. Nevíte ani, co všechno k ješitnosti patří, k té ješitnosti, které jsou lidé ochotni obětovat nejen svou vlastní duši, nýbrž ještě také bez rozpaků duše těch, kteří jim byli svěřeni na zemi!

Já vám ale říkám: ani jediná lidská duše nemůže stoupat ke Světlu dříve, dokud nenahlédne svou malost, a neuzná, že jen ve službě, v pokoře a v díku může radostně zesílit. Poté, co prosíc, spočine na kolenou před Stvořitelem, probudí se v ní velká síla k nejvyšším činům!

Lidské duše se ale proti tomu vzpírají. Dokonce i ty, jimž bolesti a nouzí jsou ulomena křídla jejich pýchy. Neboť mnohé duše v tomto prožití nespátřují napomenutí moudrého vedení, které je chce zachránit před umrtvující povrchností, nýbrž nechají sice ve své bolesti vlastní velkolepost konečně padnout, ale přitom se hněvají na svůj osud a považují se jen za mučedníky, kterým byl připraven nezaslouženě těžký životní úděl! V těchto dohadech pozvedá se opět stejná pýcha rychle vzhůru, i když v jiné formě, ale přesto neméně silná. Vlastní velkolepost mění se v domnělé mučednictví. Velkým chce se člověk jevit v každém případě! Ba i v nejhorší nouzi! Za každou cenu! Dokonce i za cenu vlastní duše! Svého celého já!

Z tohoto důvodu nelze mnoha lidem pomoci. Staví se nepřátelsky ke každému dobře míněnému vedení a přináší tím do světa smrtelnou zkázu!

Ve své nezdravé panovačnosti nechce člověk uzrát k plodu, který při sklizni nemusí být zavržen. Proto přichází nyní zničení, které samotné může ještě vést ke zlepšení, a ku blahu, jež v tom ještě jednou ukáže, že všechna moc spočívá jen v rukou Boha!

Člověk zřetelně pocítí, že tato moc dosáhne také k němu, jakmile to bude nutné, a že tato moc může jeho vůli zlomit, právě tehdy, když on se domnívá býti v tom nejsilnější.

Neboť část této Boží vůle se vtělila na Zemi! Nic více nebylo potřeba, aby si všechno ve stvoření podmanila. Vzpírajíc se, bude tím tato falešně jdoucí lidská vůle roztříštěna. Avšak jen tato falešná vůle tím bude zničena pro všechny časy. Pravá lidská vůle má zesílit, obdržet touto Boží vůlí oporu a sílu, aby konečně přišel mír a pokoj, který patří ke kráse přírody, a který se člověk svou odpornou závistí a svou panovačností snažil rušit!

Harmonie bude opět v celé hmotnosti, až se lidské chtění skloní před Boží vůlí, to znamená, až se bude podle Boží vůle řídit. A běda každému člověku, který bude chtít opět vytvářet nové temno! Bude vyhuben dříve, než jeho konání dospěje k uskutečnění.

To lidstvo, které po Světle touží, má žít nyní opět v míru a radosti, jak mu to kdysi bylo zaslíbeno. Nastává nyní nová doba! Skrze moc Pána!

A potom bude Jeho nádhera zářit nad Zemí! K vaší spáse a vašemu štěstí! Neboť Bůh je skutečný vládce! Štěstí pro lidi nespočívá v pozemské rovnosti, jak o tom dosud snili mnozí. Rovnost může nastat jen stejnou zralostí duší. Ničím jiným! Kde není tato bezpodmínečná rovnost ve zralosti duší, tam nemůže nastat také nikdy rovnost ve vnějších poměrech!

A nikdo nebude chtít snad nyní tvrdit, že lidé zde na zemi mají stejně zralé duše. Jak velký je v tom přece rozdíl.

Největší křiklouni po pozemské rovnosti jsou ti, kteří ve zralosti své duše stojí většinou ještě na nejnižším stupni.

Tito lidé ale, kteří chtějí pro své bližní pozemskou rovnost, jsou jed přinášející blouznivci, kteří jednají proti zákonům Božím! Přinášejí zkázu místo požehnání; neboť berou své oběti každou možnost k dozrávání a ke vzestupu. Každý člověk může se duchovně rozvíjet jen na tom místě, na kterém byl zrozením postaven, což přesně bez jakékoliv výjimky odpovídá současným vláknům jeho karmy.

Ti, kteří chtějí obšťastnit lidi vábením k pozemské rovnosti, nabízejí proto smrt duším! Tito pošetilci chtějí božská ustanovení, která spočívají v železném zákonu zvrtného působení, svou činností zkřivit a zlepšit, domýšlejíce se, že jsou moudřejší než Boží vůle. Přináší tím jen zmatek a nakonec zkázu.

Jsou to jen pokrytečtí poslové temnot, nebo duchovní slaboši, které temnoty využívají ke svým cílům, aby lidské duše zdržovali od nutného dozrávání!

Ani tito svůdci, ani ti, kteří je následují, nebudou v Boží říši trpěni; neboť jsou to nepřátelé Božích zákonů. Tito svůdci nemohou proto nikdy vést k míru a pokoji, nemohou nikdy vést ke spáse, nýbrž vrhají veškeré lidstvo bezpodmínečně do náruče temna.

Jen ten, kdo v jášavém díku radostně tvoří na každém místě, které je mu osudem určeno, ten má možnost ke vzestupu Světlu vstříc a tím také zde na zemi; neboť uvolní vlákna, která si kdysi utkal a kterými byl osudem posazen na to místo, které je pro něj vhodné. Stejným způsobem je umožněn zdravý vzestup pro jednotlivého člověka a tím pro celý národ. Potom jsou stupně ke vzestupu vybudovány neochvějně, nemohou nikdy kolísat, jakmile vzestup rychle následuje. Co z pravé půdy vychází, stojí vždy pevně a bezpečně. Na to dbejte, to dodržujte, je to jedno z nejvyšších přikázání. Toto

samotné je zdravým základem, protože je to přirozené. Pak je také vyloučena každá nespokojenost! Kdo se k tomu nepřipojí, bude vyloučen jako škůdce, který si nezasluhuje nadále žít!

To si ujasněte vy, kteří si toužebně přejete, abyste náleželi k nové říši. Nebudou tam povolena žádná nezdravá přání. Kdo by se o to znovu pokoušel, bude ihned poznán a vyhuben s nejbezohlednějším úsilím, v zájmu těch, kteří chtějí Boží mír a pokoj a zaslouží si ho! Přísnost až k tvrdosti je v tomto příkazu! Potom se konečně bude ozývat z úst těchto osvobozených lidí jásot:

„Tvá je moc, ó, Pane, a Tvá je nádhera, nyní i na věky věkův!“
Amen

Slavnost Čisté Lilie!

Akt milosti pro ty, kteří jsou na zemi čistého chtění. Zářící síla proudí k tomu pozemskému ženství, které se dnes blíží v prosbě a přitom navazuje ke svým duším a také ke hrubohmotnému tělu jemná vlákna ze Světla, která si podrží a neztratí již více pravou cestu, kterou ženství nyní jít má ku slávě Boží a k radosti celého lidstva! Pouze když si opět sami odříznou tato vlákna nedbalostí a strhnou dolů svou vysokou úlohu v tomto Stvoření, jen potom se mohou ještě jednou zřítit a ztratit oporu, kterou jim ke Slavnosti Čisté Lilie darovaná Božská síla dává!

Přijměte dnes proto dar Páně s nejvyšší vážností. Nekresejte na mysli; neboť milost Boha jest s vámi!

Máte se stát nositeli čistoty a lidmi plnými vznešenosti! Tím vaše vyzařování pozvedne celou Zemi vzhůru ke Světlu, míru a pokoji!

Amen!

156. úvaha: O symbolice...dodatek

-ZF-

Ještě zmíním postřeh z minulé Slavnosti. Byla to Slavnost Holubice a k nám domů, na parapet okna do místnosti, kde jsme se snažili v tyto tři dny hledat spojení s vesmírným dějem, přilétla o předslavnosti holubice. Z nepochopitelných /rozumově/ důvodů si sedla na parapet okna a celé tři dny a noci tam seděla. Okno je jen v prvním patře, po ulici běhají děti, jezdí auta, ona tam přesto seděla celé tři dny. Dokonce se mne na to ptala sousedka, jak to, že tam pořád, ve dne v noci, sedí holub? Po skončení poslavnosti prostě zmizela... Také pěkná symbolika, nezdá se vám?

A jak tedy v symbolice proběhla tato slavnost Čistoty, kterou jsem navodil konkrétním tématem svého nedávného článku „Očista“?

Zajímavě a poučně!

Dalo by se říci, že mi „příroda“ potvrdila moje slova, kterými jsem v otázce č. 151 vyzýval k postavení se proti všemu nežádoucímu celou myslí, ale i životním postojem.

Již předslavnost byla pod velkým nutícím tlakem a asi bych ten tlak nenazval příjemným, ale určitě vynucujícím a požadujícím. Před vlastní Slavností bylo u nás vše připraveno, očištěno, jak nejlépe jsme dokázali, a to po všech stránkách viditelných i neviditelných. Ráno, nedlouho před vlastní Slavností, jsme v klidu spočinuli v pokoji a pozorovali přes prosklené dveře přírodu na zahrádce. Do domu vešel „náš kocour“. Kočku těžko můžete nazvat „svou“, protože ona nikdy nikomu nepatří, jen dovolí, abyste vy jí projevovali svou náklonnost. Manželka poznamenala, že ten černý kocour je taky tak trochu jako imigrant, všechno přijímá, ale nic za to nedává, dělá si, co chce, kdy chce a jak chce, prostě on se neintegruje, to musíme my. Náš kocour je celý černý, jen má pár bílých doplňků. Žije venku a k nám se přichází ohřát, najíst, a když má náladu, zůstane u nás tu chvilku, jindy déle a jindy třeba celý den, ale pak si zase jde, kam chce.

Kocour tedy před začátkem Slavnosti přišel, aby nám dovolil dát mu jídlo, pohladit ho a vyslovit mu poděkování za jeho přízeň. Byl v pokoji a hleděl přes prosklené dveře do zahrady, pak se zvednul a zamířil po schodech do patra. To udělal již mnohokrát, ale vždy ho zaženeme dolů, protože to bere, že návštěva se nemá sama courat po domě a dělat si v něm kdoví co. Za chvilku tedy manželka šla nahoru, aby kocoura nasměrovala dolů do pokoje. Ozval se však její zoufalý křik: „rychle, otevři rychle dveře...“. Okamžitě otevíráme dveře na zahradu a s údivem zírám na manželku, která prudkými přískoky pádí po schodech dolů a kocoura přitom drží co nejdále od sebe v křečovitě napjatých pažích. A už je venku, ale po krátké chvíli nás dostihne a uzemní těžký pach kočičího nadělení. A jak tak manželka běžela s tím rozmetačem dolů po schodech, kocour nelenil a hnědým paprskem zdobil celou chodbu i schodiště. A musím poznamenat, že to je cesta, která vede až do prostor, kde se snažíme v pokoře a „čistotě“ sklonit před Nejvyšším. Tato světlá cesta se okamžitě změnila na cestu hnědou a páchnoucí, tak, jak je nám plánováno to nové hnědé Evropské obyvatelstvo s nulovými vyměšovacími návyky...

Tak jsme chvíli před slavnostním dějem ještě větrali kočičí puchy, umývali celé schodiště, přemalovali bílou malbu chodby a zachraňovali, co se dalo. Nakonec vše dobře dopadlo a kočičí lekce nezanechala nic, než to pravé a prožité poučení.

Když jsem viděl kočku kráčet po schodech, stačilo jen v bdělosti zasáhnout a vypustit ji ven. Nedošlo by k žádné nemilé příhodě. Já jsem však byl k tomu viděnému ději příliš laxní, ne dost důrazný a aktivní. Kocour nikdy nic v domě neudělal, nikdy taky nic neudělal, když vyběhl do patra, nebyl tedy rozumově důvod k obavám, ale duchovní bdělost to chápe zcela jinak. Tato příhoda mi jen potvrdila, že postoj člověka, který chce sloužit Světlu a čistotě, musí být neustále bdělý, rozhodný a věcně nekompromisní. Je jedno, jestli problém může vyvolat někdo „nepřátelský“, nebo přátelský. Abdrushin

nás varuje, že největší temno se na nás vrhá právě od osob blízkých, protože jim jsme nejvíce otevřeni. Každý může být temnem použit jako nástroj, i čtenář, i člověk věřící, i rodinný příslušník, dítě, manželka, manžel – každý může být přes své slabosti používán, ...tedy i my sami. Naučit se věčně posuzovat temné proudy bez ohledu na to, kdo je momentálně jejich nositelem, je další umění, které jsme nezvládli. A nezvládli je ani povolání tehdy, což si každý může prostudovat v různých původních přednáškách.

Stát pevně proti čemukoliv, co jde proti čistotě a řádu stvoření – to je příkaz, který budeme muset naplňovat dnem i nocí, jinak to s touto zemí i s námi dopadne velmi, velmi špatně. Je velice důležité se osvobodit od všech klišé, od všech manipulací, nátlaků, zneužívání naší dobroty, soucítění, ohledů k těm, kdo je nemají k nám. Nic z toho není skutečná láska, ale jen slabost, lenost a pokřivené zvyky, které nám vnucují ochotné nástroje temnot – politici, novináři, různé organizace, zdánlivě se zabývající humanitou, ale ve skutečnosti sloužící jen rozvratu Božího řádu. Musíme se na dění začít dívat zcela věčně, bez falešné soustrasti, s dalekým náhledem až k důsledkům dnešních rozhodnutí.

Co nevede ve svých důsledcích k Bohu, vede k Luciferovi. Je jedno, jak se dnes pojmenovává a za čím se skrývá. I symbolické obrazy jsou dnes zneužívány, jméno Boží je používáno v reklamách, obraz růže, letícího ptáka – v politice. Pojem „lidskost“ vede k válce a krutosti – vše je pokřiveno a přetvářeno se více, jak kdy jindy. Tato doba je Dobou lži. Dnes je tedy bdělost prvním příkazem pro každý postoj a názor, které zaujímáme.

Dokážeme využít tohoto impulsu, který Slavnost přinesla? Dokážeme najít takový vnitřní postoj, že se budeme neustále, v každém okamžiku, cítit být součástí Božího řádu stvoření? Dokážeme neustále přijímat očišťující paprsky a posílat je ve vlastním neochvějném postoji vůči všemu nečistému, ať je to cokoli a kdokoli? Dokážeme se stavět proti všemu, co chce rozbít řád a mír pevně, věčně a neustále?

Tyto otázky nám zcela jistě budou předkládány každým okamžikem vždy znovu a znovu. Obstojíme? Nevím...

157. otázka: Žena – bojovnice?

O.J.:

Dobrý deň pán Fritz,

srdečne Vás pozdravujem. Dnes som bol v meste a na hlavnom námestí bola akcia „Deň otvorených dverí Konfuciovho inštitútu Komenského Univerzity“. Bola to akcia na propagáciu čínskej kultúry. V programe bol Drači tanec, hudobné vystúpenia, predslovy, občerstvenie a tak.

Jedným bodom programu boli aj ukážky bojových umení. V rámci tohto bodu programu vystúpili s bojovými ukážkami a zostavami aj deti. Vystúpila tam jedna asi 13 ročná dievčina, veľmi pekná, oblečená do čínskeho bojového úboru, s dlhými vlasmi uviazanými na guľu vzadu na hlave tak ako to majú aj baletky. Jej vystúpenie ma zaujalo možno práve preto, že ho robilo tak mladé dievča.

Popri jej vystúpení som si však všimol, že v obecnstve, ktoré postáva na námestí a diva sa na show, je skupinka tak asi 11–13 ročných dievčat. Prvé, čo ma napadlo a čo som si všimol pri pohľade na ňe, bol ten obrovský rozdiel medzi tými dievčatami, ktoré sa dívali a medzi tou asi 13 ročnou peknou dievčinou, ktorá predvádzala bojové umenie a cvičila svoje zostavy ako ukážku. V tej skupinke dievčat, čo sa dívali, bola jedna s dvoma copmi a posobila veľmi žensky, veselo a radostne. Bol to pre mňa šok pozorovať ten rozdiel. Tá dievčina, čo cvičila bojové umenie, na mňa pôsobila, ako by bola pokrivená a pomužťovala sa aj keď bola pekná a ženská, lebo sa venovala drsnému mužskému oboru, čo určite bojové umenie je. Ja vnímam, že bojové umenie je doménou mužov a mužská činnosť.

Naproti tomu to dievča s vrkočmi, čo sa dívalo, pôsobilo veľmi žensky, radostne, čo ma v spojitosti s týmto zážitkom ukažky bojového umenia duchovne nesmierne povznieslo. Bolo cítiť, že to dievča s vrkočmi vysíela svojou ženskosťou /dievčenskosťou, aj keď bolo ešte dieťa res. dievča, čosi do okolia, čo povzbudzuje a povznáša každého muža. Aj z tohto zážitku som si jasne uvedomil, že ženy by mali ostať čisté, krásne a ženské a nie sa pomužťovať aktivitami, ktoré patria mužom.

Prečo hovorím o tomto zážitku? Lebo ma napadlo Posolstvo Grálu a pritom Vashita. Aj tá je prastvorenou ženou a má kopiju a pôsobí ako strážkyňa, čo je väčšinou mužská úloha. Vashita mi pripomína, že je to bojovníčka s kopijou. Ako to teda je? Je bojové umenie výsadou len mužov? Mne sa zdalo pri tom 13 ročnom dievčatku, čo cvičilo bojové umenie, že sa pomužťuje. Že vykonáva činnosť, ktorá patrí mužom. Na prekvapenie ale túto činnosť mužskú bojovnú alebo strážnu vykonáva prastvorená v prastorení a to je žena. Mám od detstva hlboký vzťah k bojovým umeniam. Vždy ma priťahovali. Cvičil som karate a tai-chi, od ktorých som postupne odišiel, ale stále ma ešte trochu priťahujú a v rámci poznania Posolstva Grálu sa mi zdá, že bojové umenie posiluje mužský charakter muža. V duchovných úrovniach sú bojovníci s mečami a prilbicami, čo je taký mužský archetyp. Ako to je teda s bojovým umením a ženami, keď bojovníčkou je aj Vashita? Môžu sa bojovému umeniu venovať ženy?

Ďakujem vám za odpoveď.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Děkuji za zajímavou otázku. Na první pohled to vypadá velmi jednoduše a dalo by se na to odpovědět téměř jedinou větou, ale byl by to jen zjednodušený a vlastně i trochu omezený pohled. Nicméně, začnu jím.

Pozitivní činnost je pro ženu nesprávná, sport je také nežádoucí – takže z toho vyplývá jednoznačně – žena a bojový sport = degradace ženství.

Zkusme se ale na téma podívat v trochu širších souvislostech.

Nejprve musím zmínit jeden postřeh, který jsem si uvědomil postupně a později /podle poválečného vydání Poselství bych jej nevěděl dodnes/. Muž není stoprocentně pozitivní a žena negativní. V nich je vždy jen převažující pozitivní, nebo negativní, ale současně je v nich v menší míře i to druhé /před. Pohlaví/. To také dává duchu možnost se přiklonit k jiné pohlavní formě... /ona je totiž v něm již obsažena a on ji jenom rozvine.

To je docela důležité, protože z toho vyplývá, že naše dělení na muže a ženu ve smyslu, že správná žena nemůže mít žádné pozitivní působení – nemusí být správné.

Berme ale základní dělení a základní působení. V tomto je jistě nesprávné, aby žena vykonávala ryze pozitivní činnost. Nicméně, je tu současně dosti důležitá otázka, jestli naše „představa“ o ženě a pozitivní činnosti je vůbec správná a jestli opět nevycházíme jen z nějakého vykonstruovaného modelu. Za ta léta setkávání se čtenáři jsem si vytvořil určitou představu o čtenářském obrazu „pravé ženy“. Netvrdím, že si všichni čtenáři „musí“ ženu představovat takto, ale já jsem se s tímto obrazem setkal velice často. Jak tedy vypadá čtenářský ideál ženy? Nesmí vypadat moc atraktivně a sexuální znaky musí být potlačené. K tomu patří vlasy stažené do nějakého uzlíku, jistě žádné líčení, krátké rukávy a krátké šaty a už vůbec ne kalhoty. To je jeden model, řekněme model „stará panna“. Nevýrazná, nebarevná, nepohlavní a antiseptická.

Druhý model je „víla bez udání věku“. K tomuto modelu naopak patří více barev, nejlépe květinové vzory, šaty volné, aby se při pohybu vzdouvaly jako mořská vlna.

Činnost obou typů musí být ženská, to znamená, že musí rodit děti /několik/ a vychovávat děti, když ne svoje, tak cizí. Musí pěstovat květiny a nejlépe pracovat na zahrádce. Povahově a zájmově musí potlačovat myšlení, její postoj musí být naivní, jednoduchý a bez orientace ve společnosti a světě – to není ženské. Musí „vycitňovat“, tedy pořád zachytávat nějaké svoje pocity a ostatním je sdělovat, aby se poučili. Přemýšlení se u ženy bere jako nežádoucí a je hodnoceno, jako duchovní prohřešek. Často je žádoucí zdůrazňovat, že ona je žena, tedy „něco jiného“ /nevysloví se to, ale je jasné, že je to „něco lepšího“ – nejen jiného/, o mužích se mluví trochu z nadhledu, někdy i mírně diskriminačně. Hlavně je však naznačováno, že „ženské vnímání světa“ je vyšší a lepší. Má-li žena něco z toho vyššího jiným vysvětlit, je téměř vždy odpověď: „...to se nedá těmi slovy vyjádřit, já to tak prostě cítím...“

Jako celek mi to připadá dost umělé, často nepřírozené, jakoby se ženy neustále cíleně manipulovaly do jakési „role“, která byla vykonstruována podle „literary Slova“.

Ty případy, kdy se žena snaží přemýšlet a umí se zorientovat ve světě, se berou jako „neženské a rozumářské“. Pochopitelně v tomto „čtenářském modelu ženy“ není nejmenší prostor pro jakoukoliv pozitivní činnost. Tento model se mi však jeví příliš dogmatický, tím i neživý a zcela ignoruje mnohostvárnost dějů ve vztahu k prostředím a okolnostem, nerespektuje pohyb, změnu, ale je statický a tím i dogmatický.

Už od mládí se mi „nelíbilo“, když žena řídila auto, přišlo mi to neženské. Časem jsem i vyzoroval, že v dnešní agresivní společnosti skýtá řízení auta mnohé stresové situace, které se řeší agresivně, nadávkami, výbuchy emocí. Ani žena, ani muž jistě nejsou dokonalí, a když jsou vsazeni do negativních okolností, moc to jejich duším neprospívá. Jenže... To je však jen jeden úhel pohledu. Znáte náboženskou skupinu Amišů? Oni mají přísná nařízení, že nesmí používat žádnou techniku a tak vše vykonávají jako ve středověku. Když budeme ženství a pozitivní činnost chápat příliš dogmaticky, dojdeme velmi brzy k postojům, podobným těm, které zastávají Amišové.

Žena, která žije sama, například rozvedená, vdova a má různé povinnosti spojené s přemísťováním břemen /nákupy, péče o jiné spojená s častým přemísťováním zboží/ si může ušetřit mnoho námahy a snad i zdraví, když použije nějakou mechanizaci /třeba i to auto/. Beru to tedy tak, že záleží i na okolnostech, nelze je ignorovat a vytvářet statická schémata. Zde nejsme ve světlých říších, kde se

prostředí formuje podle ducha, zde je to mnohdy naopak. Duch se někdy musí podrobit hmotným okolnostem.

Pak tu máme něco, jako osobní předurčení. Vezměme si nejprve muže. Existuje hrdinství, ale každý muž nemá být hrdina, jen někteří jsou k tomu předurčení a jsou potřební pro nějaké děje. Podobně – ve stvoření máme popsány různé ženské osobnosti. Na samém vrcholu stvoření je Maria, ale je napsáno, že ona není spojena s ženstvím. Pak tu, níže, máme Johana, ta je činností spojena s rodinou, ale pozor, i s obranou vlasti. K tomu vzpomeňme známý přírodní fakt – samice bojující v ochraně o svá mláďata a tento pud se projevuje i u žen – těžko ho v takovéto situaci budeme označovat za špatný.

Ale vraťme se do struktury stvoření – máme tu Vasithu s kopím a jejím pevným, až bojovným postojem... Jsou tedy v Božím řádu „ženy“, které mají funkci bojovnice, jiné ji zase nemají. Jak nahoře – tak dole, vše se opakuje podle nejvyšších vzorů, ale mění formu, podle prostředí. Myslím si, že i zde mají být některé ženy, které budou mít pozitivnější roli, a přesto však zůstávají ženami. Vyžaduje to jejich poslání. Vypadá to, na zběžný pohled, že taková žena je vzdálena ženství, ale je to jinak. Žena má mít pevný postoj, aby mohla čelit všemu nesprávnému. Žena nemá být sladkým dílčkem hopsajícím po louce, ani velkododavatelkou „krásných dušiček do hmoty“. To skutečné ženství taky není jen v pěstování zeleniny.

Jestliže je řečeno, že žena má blízko přírodě, pak je to hlavně proto, že příroda je hrubohmotný projev bytostného působení – a žena má mít spojení s bytostným děním. Příroda je jen malou částí tohoto působení. Jde tedy především o vnitřní postoj, a z něj vyvstávají, jako hlavní aspekty, nikoliv něžnost, plačtivost, ani lapání energií, ale pevnost, chladná důstojnost, odstup, jistá odměřenost. Tyto postoje vůbec nejsou vzdáleny od pevného postoje Vasithy, která ukazuje kopím cestu a třídí pevnou rukou a ostrým zrakem vše, co se k ní přiblíží. Její „bojovný postoj“ je jen jinou vnější formou „pevného, přísného a chladného postoje“ ženy, spojeného s pojmem čistota.

Další příklady. Vesnice v době války. Všichni muži odešli, nebo byli zabiti. Ve vesnici jsou jen ženy a stovky kilometrů není žádná jiná vesnice. Co budou dělat tyto ženy bez jakéhokoli pozitivního působení? Zemrou a děti s nimi. Nebo se prostě přizpůsobí a některé z nich, ty s větším množstvím pozitivních složek, se naučí střílet, vyrábět zbraně, atd. Bude to hřích a porušení předurčení ženství? Já myslím, že ne.

Ovšem jiná situace je ta popsaná v samotném dotazu. Je mír, není třeba se bránit, ale žena přesto tíhne k fyzickému boji. Vyniká v boxu, kickboxu, karate a jiných sportech. Tady půjde o inkarnační zmatek a nevyjasněnost v druhu vlastní osobnosti.

Vnější bojovná forma u ženy, není však, podle mne, vždy něčím „špatným“. Záleží ale na vnějších okolnostech, situaci v národě, době /válka, mír/, poslání té oné jednotlivé osobnosti a míře i formě bojovnosti, kterou tato žena připustí.

Vnitřní „bojovná forma“, tedy přesněji „postoj“, je správný u každé ženy, protože vyjadřuje její spojení s pojmem „čistota“, očista, odpor k nečistému a temnému. Zde to vždy je aktivní postoj /vnitřní/, nikoliv pasivní – to však nemá co dělat s „mužskou činností“ a s mužským „postojem“. Vždyť i péče o domácnost a péče o děti je aktivní činností, nikoliv pasivním otevřením se proudům ze stvoření.

Máme tu však ještě jeden důležitý faktor. Tímto faktem je selhání muže. On přestává být skutečným mužským elementem a stává se čímsi zcela pokriveným a tím i nepotřebným. Muž dneška dbá na to, aby se módně oblékal, nosil ty správné doplňky, používal správnou kosmetiku, měl správné tetování, vyholenou hlavu, apod. Pokud patří do „vyšší vrstvy“, pak pěstuje sporty, ani ne tak pro vnitřní touhu po pohybu, ale protože se to hodí k jeho postavení, je to moderní, je to prestižní, je to cool... Z muže se tak stává trubec, který je po splnění oplodnění vyhnán z úlu, protože jeho další činnost je zbytečná.

Pak je logické, že žena mnohdy přebírá mužskou roli, protože muž ji odvrhnul. Tím samozřejmě neomlouvám mužatky a emancipované „ženy“, ale ve velkém proudu vždy nastává nějakým způsobem vyrovnání. Absenci mužské role v rodině, po úmrtí otce, přebírá syn a není-li tam, tak do nějaké míry dcera. Ve velkém se to děje v národě i lidstvu. Za pomužštění žen mohou, do jisté míry, muži-nemuzi.

V Německu a severských státech, zaplavených nebezpečnými znásilňovači, se ženy hromadně hlásí do sebeobránných kurzů. Proč to dělají? Myslíte si, že pro zábavu, protože jsou emancipované a chtějí se vyrovnat mužům, nebo proto, že je nikdo nechrání a je to jen projev strachu, pudu sebezáchovy a beznaděje i opuštěnosti? Policie, politici, novináři – všichni dbají „práv“ znásilňovačů více, než práv žen. Co má žena dělat? Snad dobrovolně přijmout roli sexuální otrokyně bez vůle, má přijmout roli prostitutky a hodit se pod nohy násilníkům, nebo začne sama hledat, jak se uchránit? Žena za to v tomto případě jistě nemůže – mohou za to muži – především politici...Kdo tedy vlastně jde proti řádu stvoření a kdo jen hledá určitou rovnováhu, donucen selháním protipólu?

Na druhé straně, žena bojovnice, není o mnoho horší, než žena kulturistka, žena politička a žena-mužatka, ani žena-lesba o čemž svědčí humorně smutná historka těchto dnů:

Íránské úřady byly pobouřeny tím, že jejich zástupkyně /muslimka/ podala ruku politikovi – muži....ale pak se ukázalo, že Německá ministryně jen vypadá jako muž, ale úředně je žena /i když s homosexuálními sklony, které veřejně přiznává/. Ovšem skutečná „žena“ – ministryně Íránu zase se zbrání v ruce v ozbrojené skupině kdysi přepadla americkou ambasádu...

Závěrem. Žena, jako bojovnice, sportovkyně, předvádějící se před publikem, jak je uvedeno v dotazu – to jistě nebude správné. Ale v jiném případě, situaci, to nemusí být proti řádu stvoření. Při pohledu na tyto bojovnice bychom měli my, muži, především přemýšlet, jestli jsme jim k tomu nepomohli i my a jak to napravit převzetím mužské role.

Pak, až tuto roli převezmeme, pak ty ženy, které i potom budou pokračovat v mužských činnostech, aniž by musely, pak ponesou svá provinění proti řádu, ale dnes je to jen ukázka selhání nás všech.

Reakce paní Zapletalové:

Pane Fritz, jsem vděčná za tuto Vámi rozpracovanou otázku a pohled na ženy a souhlasím s Vámi. Podle mne je plně individuální, jak se žena dneška má přiblížit tomu, aby byla „správnou ženou“. Zase to nemůžeme dát do šablony a dogmatu, např. oblečení do uniformity, protože i v této otázce ženství musíme postupovat a rozvíjet, co je v té určité ženě třeba....a to by měla poznávat sama, svým vkusem a citem....nenechat se strhnout a ovlivnit svým okolím – ať bližším nebo kritikou jiných „čtenářů“, protože jen ona sama ví, jak se cítí dobře a rozvíjející se, svobodná.... Pokud je poctivou čtenářkou Poselství, tak sama pozná, že už se v některém oblečení, které dříve nosívala, necítí volně, ani když je sama doma, a proto ho odloží a nahradí vhodnějším. Nestačí se jen „opičit“, je třeba, aby to měla v sobě prožito poctivě a nepodléhala jen módnosti a doradování okolí....

Setkala jsem se s takovým případem, kdy se mi svěřila jedna paní, že byla na přednášce ke čtenářům Poselství a bylo tam řečeno, že žena nesmí vůbec oblékat kalhoty, protože na onom světě pak bude nahá. Paní se toho velmi vyděsila, radila se se mnou, co má dělat....Je po operaci kolena a v zimě chodívá ve volných slušivých kalhotách, na které nosí halenu. Pěkně jí to sluší, znám ji už dlouho, vždy je pečlivě upravená a šikovná. Odpověděla jsem jí, že mi to nikdy nenapadlo a že bych se toho nedržela, že podle potřeby svého těla, podle jeho zdravotního stavu a svého vkusu a podmínek, ve kterých žiji, podle ročních období, se budu i oblékat. Nemáme všichni stejné podmínky k oblékání, ani finanční, ani zdravotní, ani věkové.... Ale nesmím si z tohoto svého postoje, že budu oblékat jen a jen kalhoty, vypěstovat závislost nebo nějaký truc, tak jak je to se vším hmotným..... Jistě nebude naším vkusem oblékat se jako dnešní „celebrity“.

V dnešní době, kdy se pod vlivem celého směřování naší společnosti stále více vzdalujeme od Světla, tak se i žena bude muset přizpůsobovat přítomné situaci a postupně, podle možností, se vracet k pravému žensství.... A jak píšete, někdy některá potřebujeme v sobě probudit i tu mužskou část, která dosud v nás dřímala, ale nyní je jí třeba k obraně a k uchování svých hranic a možná i hranic našeho národa, co vím? Snad, pokud se muži neprobudí? Vždyť si uvědomuji, že bez bolesti dnes už není možná změna, a bolest (dočasná) je i při změně ve vztazích, kdy musíme určitou dobu vykázat i velkou přísnost a pevnou vůli, abychom dokázali odolat tlaku nevědomého okolí, které nás chce mít takové, jako dříve a zatím nechápou. Jen po dobrém to často už není možné.

Okolí pochopí až za delší čas, až se v sobě dopracujeme do určitého stupně očistění duše a tím se změní i vyzářování a pak nemusíme už tolik odrážet slovní útoky, ale vnitřním hlubokým klidem situaci snadněji ustojíme. Někdy stačí říct jen důrazně jednu krátkou větu a útok se rozplyne, tak rychle, jak vznikl. Při učení se tomuto „umění“ mi velmi pomohla rada přítele, abych si pročetla v knize „Verunčina tři světla“ od Manfreda Kybera část 6 – pod názvem Zázrak s ropuchou. Je to tam srozumitelně a pravdivě popsáno.

Pod vlivem nových zákonů, které musíme dodržovat (i když v dnešní době se prý na každého člověka najde zákon, na základě kterého by mohl být usvědčen a potrestán – zákonodárný systém je tak složitý, že ho už ani jeden soudce nedovede jednoznačně vysvětlit a proto jsou i u soudů různá protichůdná rozhodování...); pod vlivem nových „multi-kulti“ metod ve školství a pak i výchova k neustálému soupeření děvčat s chlapci – to má také dalekosáhlé následky a projevuje se často pak i u dospělých dívek a i v manželství se stále dál chovají tak, že závodí se svým mužem ve všem možném i nemožném.... Prostě, mají to v sobě zaseto a nese to nesoulad mezi mužem a ženou do té doby, než pochopí....a tak bychom mohli pokračovat dál....

Domnívám se, že tak, jak je Slovo Boží živé např. v tématu možnosti vzniku Tisícileté říše a snažíme se to pochopit, tak je živé v každém směru, i ve směru, jak se má žena chovat, aby se přiblížila víc Světlu...A Zákon zpětného působení to ukazuje každé jednotlivé ženě a vede nás, abychom pochopily, co je po nás žádáno, co máme změnit.... No někdy nám to trvá déle, až přijde ostřejší „upozornění“, pak teprve pochopíme....

Řeknu Vám za sebe, že mám velmi ráda humor, ráda se směji a to vesele a radostně.... Ale několik let u nás doma nebylo veselo, ale nyní, když byste přišli, tak už je to u nás zase vše v dobrém rozmaru (jistě, ne vždy nepřetržitě). A to naši nepřijali Poselství, ale snažím se svým příkladem uprostřed nich – to bylo docela nelehké, trpělivost, důvěru a dobrosrdečnost jsem brousila v sobě řadu let, ale účinné. Snažím se porozumět Slovu v souvislostech a také porozumět příčinám současného stavu v lidské společnosti. Nejen důsledkům, které vidíme povrchně, ale těm hlubším příčinám. K tomu v plné míře využívám informací na webu cozivotdal.eu a děkuji za něho..... Jsem velmi vděčná za všechno, co mohu prožívat.

Z celého srdce přeji nám všem ženám, abychom dokázaly poznat, jak se máme držet ve Vůli Boží a plnit ji, a to nejen ve vnějších věcech.... Chce to moc odvahy v každém směru, stojí to za to, tak do toho s chutí a Sílou Ducha Svatého....

Děkuji za tyto všechny otázky, pane Fritz, jsou pro mne oázou, kde se mohu nejen poučit, ale i podělit o své názory, které nikomu nevnučuji, ani netvrdím, že jsou jediné správné, jsou to moje prožití, šitá na míru mé duše...možná někoho osloví.....s úctou Jana Zapletalová 14. 10. 2016

-ZF-

Vážená paní Zapletalová, děkuji za Váš příspěvek. Že si sebe navzájem vážíme je jistě pěkné a nás dva to může těšit, ale pro ostatní to nemusí mít žádný význam, ale je tu něco, co ostatní inspirovat může a já bych to zde chtěl zdůraznit.

Jste jedna z nemnoha těch lidí, kteří pochopili, že dogma svazuje a to i dogma vyrobené z Poselství. Poselství mělo duchu dát křídla a křídla slouží k letu. V letu se může člověk povznést nad všechna omezení a ohraničení – nad všechna dogmata. Pak teprve vnímá jednotlivá slova a věty z Poselství VŠEOBSÁHLE a nestlačuje je do dogmatických jednovětných příkazů, kterými se pak člověk svazuje, možná víc, než ten nešťastný materialista. Ten se váže hmotou a po smrti ho to může opustit, my se ale často svazujeme v duchu a po smrti budeme stejně dogmatictí, jako zde. Výsledkem je pak, že dav lidí u tyčí na onom světě se bude stále rozšiřovat a budou tam čtenáři mávat Poselstvím a citovat z něj věty...ale bez výsledku.

Poselství není sbírka zákonů, ani breviář dobrého chování a mravů, ani románek z Červené knihovny, aby se dívkám dobře snilo o budoucnosti, je to duchovní pobídka pro ducha, aby začal zde na zemi a následně i v jiných úrovních, žít vědomě, využil každé příležitosti života, jak vlastním a zcela osobním prožitím najít vlastní osobní cestu životem nyní a teď. Duch sám, a tím i člověk v mase, si musí sám vytvářet své názory na vše, proto je zde. Nic mu nesmí být tabu, nad nic se nesmí povyšovat, ale prožitím procítit kvalitu či bezcennost čehokoliv zde na zemi. Je to cesta zcela individuální, nelze ji od někoho okopírovat, ale nelze ji ani opsat z Poselství – musí být osobně objevována člověkem samým ve všedním dnu, ve všedním životě, ve spojení nejen s přírodou a stejně smýšlejícími čtenáři, ale i ve spojení se společenstvím národa, do nějž přišel ne náhodou. Spojením s celým lidstvem i v jeho bludných názorech – to vše musí být prožito, ne jen povrchně odsouzeno – to je temno, a já už žiji ve Světle.

Kdyby to udělal Abdrushin, museli bychom nyní všichni svorně běhat s ostatními materialisty po světě, protože v Poselství by byla jen tato věta, kterou bychom snad uměli opakovat, ale jinak by s námi ani nepohnula...

Boudný Jaroslav

Dobrý den pane Fritz.

Chci jen v krátkosti zareagovat na článek, který pojednává o tzv. „ženském pomužšťování“, a naopak vlivem modních trendů bojových sportů, či jiných moderních zájmových činností, ryze „mužského „snažení. Jak píšete sám, není možné toto plošně ani cíleně bagatelizovat a podle litery Poselství šablonovitě zformovat obě pohlaví.

To by bylo myslím si čistě rozumové a strnulé, protože Slovo poselství dává mimo jiné obrazy ideálu ženství a mužství v dokonalém působení a vědomé činnosti ve Světle nám zatím nedosažitelných výšinách bytí, abychom měli tyto vzory a obrazy ideálů před duševním zrakem, jako zdrojem sil a pomoci a inspirace v těchto nejistých časech v současném životě, ale i ve „smrti“.

Dnešní sportovní pojetí tzv. „bojových umění“ jsou dalece vzdáleny původnímu smyslu a filosofii, těchto stovky, možná i tisíce let pěstovaných umění na ochranu života svého i svých bližních, kde tyto cvičení byly tajně vyučovány, jako např. v Japonské Okinawě, čínskými mistry, z důvodu sebeobraný prostých a slabých vesničanů, kde bylo zakázáno nosit zbraně, pod trestem smrti. A jelikož tamní vesničané, muži i ženy, museli chránit své potomky, obživu před vetřelci a sebeúctu nevyjímaje, bylo to jistě nutné, žádoucí a ducha posilující dění. Nelze samozřejmě v dnešní době plošně odsuzovat ženy, že jsou v mnohém aktivní jako muži, protože to může být jistým impulsem pro muže, ne-muže, aby se snažili překonat svoji změkčilost a lenost, probudit v sobě muže a nenutit tak nepřímou ženskou pohlaví „suplování“ mužství. Ale to platí i naopak.

Možná je dobré zde připomenout historickou /15 století/, „Pannu Orleánskou“, dívku známou pod jménem Johanka (JOHANA?) z Arku(17 let), která probudila ducha francouzských umdlévajících vojáků při letitém obléhání Francie Angličany a tím osvobodila svoji zem od útluu výjimečnou statečností, odvahou a vírou v Boha a duchovní vedení (hlasy,vize,které se splnily). V roce 1909 papežem Piem X blahořečena.

Kéž by dnes a v časech budoucích se ženství probudilo správným směrem pro ochranu národa našeho a celé země.

Děkuji i tímto za posilující články a úvahy o věcech pozemských a nepozemských na vašich stránkách, pane Fritz. S pozdravem Boudný Jaroslav.

158. úvaha: Volby – karma – imigranti

-ZF-

Volby, karma, imigranti...

Následující úvahu jsem psal pro veřejnost, kterou nezajímá nějaké „duchovno“, proto jsou tato témata podána zjednodušeně a Vás prosím, abyste je takto i brali. Nicméně, v této úvaze jsou také myšlenky, které mohou i pokročilého čtenáře inspirovat. Protože, i přes vysoké vědění, kterého se nám dostalo zvenčí, zůstáváme ve svých nitrech stále nezkušení a mnohá rovina života nám uniká. Uniká nám tím spíše, že se zaměřujeme na různá, sice vysoká, témata, ale praktický život spíše zaměřujeme jen do ideální představy a domníváme se, že pro ozdravení tohoto světa stačí, že tu byl Abdrushin a že my máme „dobré myšlenky“.

Takže, máte-li zájem, zkuste se nyní podívat i na praktické otázky života kolem nás. Většina čtenářů, které jsem v životě potkal, se těmito otázkám vyhnula, považovala je za nečisté a hluboko pod jejich duchovní úrovní. Nicméně, já jsem došel k tomu, že odpovědnosti za tento svět nelze uniknout tím, že čtu Poselství a mám dobré myšlenky, protože na tento svět nemyslím. Chcete-li nyní chvíli věnovat pozornost určitým souvislostem mezi tím vysokým, v co věříme a tím malým kolem nás – máte možnost:

Občané – coby případní voliči, jsou rozděleni do několika kategorií. Mohou to být jednak lidé, kteří se orientují v politice i společenském dění, nebo naopak lidé, které to vůbec nezajímá, také ale i lidé starší generace, odkojení televizí a novinami, naučení, že to je jediný zdroj informací. V těchto posledních je také zakořeněn smysl pro řád a zodpovědnost ke své zemi, a proto půjdou k volbám, ale budou volit ty strany, které se prostřednictvím mediální masáže vetrou do jejich přízně – a to samozřejmě bude jediné některá ze stávajících velkých stran. Mladí, pokud je to vůbec nějak bude zajímat, budou podporovat to, co je ze světa zajímavé – tedy něco, co souvisí s internetem, facebookem, hraním her a zábavou. To je strana Pirátů a proto ve studentských pokusných volbách měla tato strana u nich úspěch...

Takže, když to zrekapituluji. Máme tu voliče, kteří skutečně věří stávajícím politickým stranám a budou je opět volit. Někteří také jen ze setrvačnosti a protože „...u nich v rodině se vždy volila křesťanská strana“, nebo, „naši volili vždy komunisty, tak v tom pokračuji i já...“, apod. Pak tu máme voliče, kteří se o tom nějak trochu snaží přemýšlet, ale jsou lapeni do mediálních manipulací a tak budou taky volit stávající strany.

Dále tu máme část mládeže, která bude volit „stahování filmů zadarmo a facebook“. Velkou část obyvatelstva pak tvoří ti, kteří volit nepůjdou, protože je to nezajímá a jsou líní se tím zabývat.

A nakonec – hrstka lidí, kteří věnují čas, energii a mnohdy i nervy tomu, aby si udělali „jasno“ ve skutečné situaci světa – a ti NEBUDOU VOLIT STÁVAJÍCÍ STRANY, protože chápou, že tyto strany nás v TĚŽKÝCH DOBÁCH NEOCHRÁNÍ. A těžké doby čekají za téměř všemi hranicemi se sousedními státy a volají, že už jsou na cestě k nám. Tyto těžké časy ukazují každému, kdo neoslepl a neohluchnul, každým dnem stále nové bědy, utrpení a bolest, které ze zahraničí přijdou k nám, pokud budeme tak lehkomyšlní, jako byli oni.

Máme tu ale ještě jednu skupinu lidí, kterým se nikdo moc nevěnuje, protože z hlediska společnosti jsou „tak trochu mimo“ a z hlediska jejich je „mimo“ celá společnost. Jsou to lidé, kteří chápou pojem „člověk“ trochu širěji, než jen jako hromadu masa ve vzhledné, či méně vzhledné formě /což lze napravit plastickou chirurgií/, poháněnou mozkem. Tito lidé chápou člověka, jako jistou osobnost, která skrytě ovládá mozek i celé tělo. Tato osobnost není tedy tělesného druhu, ale je něčím mnohem vyšším, co to tělesno ovládá a řídí. Řídit je může jednak úspěšně, v rámci přírodních zákonů a tím nevytváří žádné negativní odezvy u jiných lidí, přírody ani vesmíru. To je ale spíše jen jakýsi ideální stav, protože ani ta vnitřní osobnost člověka není ještě zdaleka tak zralá, aby nedělala nikdy chyby.

Nebo, a to je stav obvyklý, dělá člověk chyby a vytváří si tak nepříjemné reakce. Těmto reakcím se pak říká „karma“, nebo také zpětné působení. Tito zmínění lidé věří, že ona lidská osobnost, která není tímto viditelným tělem, ale řídící psýchou, smrtí těla nezanikne, ale existuje dále s nabytými zkušenostmi z pozemského života. Proto také věří, že zpětné působení, tedy karma, může člověka dosáhnout i po smrti, nebo dokonce, až když se zde znovu narodí.

V jediném pozemském životě totiž není možné získat tolik zkušeností, aby byl celý vývoj dokončen – proto je nutné přijít na zemi vícekrát. Karma jednotlivého člověka nějakým způsobem souvisí i s karmou ostatních lidí v jeho národě. Bere se to tak, že člověk se rodí do národa, ale blíže i do rodiny s nějakými společnými rysy. Lidé v jednom národě pak sdílí společný „národní osud“, jako karmu národa z minulosti. V tomto smyslu pak občané nejsou „nevinou obětí“ těžkého osudu národa, ale dřívějším spolutvůrcem dnešních problémů, které takto musí prožívat.

Proč to zde celé zmiňuji? A jaký to má vztah k volbám a imigraci? Dost podstatný. Tito lidé, věřící v karma, si každé dění světa vysvětlují jako dopad předešlých skutků lidí i národů. To jistě bude do nějaké míry pravda, ale není přece jen minulost, jsou tu jistě i dnešní rozhodnutí a proto svalovat vše, co se děje, na karma z minulosti, je vlastně tak trochu zbabělost a hlavně lenost a apatie. Člověk má svou svobodnou vůli a tak si vytváří stále nové karmické vazby, každou myšlenkou, hnutím mysli i činem. Karma stále nově vzniká, zatímco účinky karmy z minulosti na člověka současně dopadají v přítomnosti, protože vše má svůj čas, vše je proces. Není taky jen „špatná karma“, ale i dobrá, která člověka staví do příznivých situací a dějů. Když ale člověk bere vše jen jako zasloužený trest „z minula“, pak se ani nesnaží nějak se bránit a věci napravovat. Stačí mu jen pasivně přijímat „rány osudu“ a ...je to...

A hlavně pro tyto lidi, kteří trpně a pasivně přijímají valící se nebezpečí, aniž by se mu s živou bdělostí postavili, pro tyto lidi zde chci napsat zamyšlení nad současnou situací z pohledu karmy. Karmu, respektive její důsledky, je třeba pochopit, nejen ji tupě přijímat.

Krátké vysvětlení pro ty, kteří pochybují o nějakém „minule“. Je mnoho věrohodných knih napsaných odborníky, dokonce i lékaři, vč. autentických zážitků lidí, kteří si živě vybavují své zážitky z minulého života, zážitky, které lze věrohodně a bez všech pochybností ověřit a nejde je vysvětlit rozumem jinak, než tak, jak to objasňují dotyční. Nelze vysvětlit, jak si může malé dítě pamatovat cizí krajiny, kdesi na druhé straně zeměkoule a v nich konkrétní místa do všech detailů i s historií a lidmi. Kdo není dogmaticky uzavřen širšímu pohledu na svět, vesmír a roli člověka, ten, po četbě takových knih, alespoň zapochybuje o ryze materialistickém chápání pojmu „člověk“, nebo dokonce připustí, že na těch knihách a hlavně myšlenkách asi cosi pravdy bude.

Pokud tedy jste otevřené mysli natolik, že jste ochotni to alespoň připustit, pak čtěte dále... Osud člověka můžeme jistě spojovat s pojmem karma, protože předchozí činy a postoje člověka vytváří určité předpoklady pro jeho současný život, zdraví, rodinu i národ – tedy jakýsi rámec jeho života je dán, jako podmíněná reakce z dřívějška, ale on se v tomto rámci pohybuje podle své svobodné vůle a svých rozhodnutí. To není dopředu dáno. Jen jeho zvyky, návyky a zlozvyky /...ty si také přináší z minula, kde si je osvojil/ vytváří jisté pravděpodobnosti, že se rozhodne tak a tak. Ale on může své zvyky překonat a rozhodnout se jinak. Různé situace, do nichž ho karma zdánlivými náhodami doveče, může řešit různě a tak může měnit svůj osud.

Lidé, kteří věří v karma, chápou tyto děje příliš schematicky a apaticky. S povzdechem „to je moje karma“ neřeší situaci, do níž je osud postaví a myslí si, že tím napravit minulost. To ale vůbec nemusí být pravda, ba naopak. Člověk je karmou doveden do nějaké situace a v ní má zaujmout aktivní roli, čímž teprve může odčinit nějakou dřívější chybu.

Dopady karmy jsou totiž několikerého druhu. Jsou tu projevy, které mají člověka dovést k radikální změně životních postojů. TYTO NÁVRATY KARMY MUSÍ ŘEŠIT.

Pak jsou dopady, které řešit nemůže – např. jakým se narodí rodičům, jestli bude postižený, jaké má nadání. To jsou rámce, které MÁ PŘIJMOUT.

Také jsou dopady, kdy je vázán k nějakým dějům, kdy je MÁ PŘIJMOUT, ALE PAK ODLOŽIT. Např. dítěti zemře jeden z rodičů a on musí částečně převzít jeho roli v rodině. Po nějakém čase, jak více dospěje, musí tuto roli odložit, musí se osvobodit a jít vlastní cestou za vlastním osudem, nesmí zůstat zdánlivým otcem rodiny a manželem, jako náhrada mamince po zesnulém tatínkovi. NIKDY ČLOVĚK NA SEBE NESMÍ BRÁT KARMU DRUHÉHO – to je pohrdání moudrostí velkého řádu vesmíru. Je to výraz, že nevěřím ve spravedlnost Řádu a chci jej napravovat, za něj zaskakovat a vylepšovat ho.

Ano, člověk má pomáhat druhým /ale ne pykat místo něj/ – pokud jsou toho hodni – tedy, pokud sami mají nějakou snahu, pokud jsou za pomoc vděční a snaží se, ze všech svých sil a možností vrátet poskytnuté dobro zpět. Pokud to tak není – nesmí jim být pomáháno tímto způsobem – má se jim jen dát příležitost, aby si mohli svou vinu odpykávat poctivě sami – jinak je to proti řádu stvoření. Člověku, který chce pomáhat, i člověku, který si nevděčně „nechá pomáhat“, z toho vznikne jen další vina.

A tady se dostáváme k současnému dění. Evropou se valí miliony imigrantů. Jejich chování je požadovačné a agresivní. Mnozí z nich prohlašují, že si jdou vybrat to, co jim Evropa v jejich státech a národech vzala. Na to se pak odvolávají mnozí „duchovní lidé“ věřící v karma a říkají – vidíte, to je trest za to, že jsme jim ubližovali, je to tedy karma, s tím se nedá nic dělat – musíme to přijmout...

Jenže je to jinak. Ano, většina velkých států ve své historii omezovala, znásilňovala a zotročovala jiné, menší, nebo bezbrannější státy a proto jsou tyto státy a národy skutečně karmicky obtíženy. Odpykání však znamená vždy „napravení“, nikdy se nedá nic napravovat sebevraždou, nebo dokonce předhozením oběti jiného, do děje nezapojeného. Jestliže např. národy Francie, Anglie a Německa dříve poškozovaly a vykořisťovaly Africké kolonie, pak to jistě mají napravit a osud jim k tomu dá příležitost. Taková příležitost, DANÁ OSUDEM, je však vždy „neřízená lidmi“, vzniká jako „náhoda“, „souhra okolností“, apod.

V tomto dnešním případě je však zřejmé, že imigrace je řízena jinými velkými státy, které si tak vytvoří velmi těžkou karma, která v budoucnosti přinese velké utrpení těm, kteří tuto situaci uměle vytváří. Migrační proud by musel vzniknout nějak přirozeněji, aby mohl být chápán jako karmický děj. Např. velkou živelnou pohromou, která by dala do pohybu lid z postižených oblastí. Potom by dřívější vykořisťovatelé oprávněně a spravedlivě měli nabídnout veškerou pomoc postiženým. Ale i tak by to nesmělo být za cenu zničení vlastní civilizace a už vůbec ne civilizace jiných národů. To je případ dnešního EU a jejich plánů s kvótami, čímž chtějí důsledky svých špatných rozhodnutí hodit na bedra nezúčastněných – tím si nyní vytváří těžkou karma pro budoucnost.

Ale pojďme k situaci našeho národa. Náš národ neměl nikde žádné kolonie, takže ani ta dnešní falešná řešení dřívějších kolonizačních chyb se na něj nevztahují. NENÍ TO TEDY NAŠE KARMA – A MY TO TAKTO NESMÍME BRÁT. Jistě i náš národ má svou karma, protože zde není národa, který by historicky byl bez jakékoliv viny. Tato naše karma vytváří rámec, ve kterém se i náš národ dostává do celkové špatné situace Evropy a je s ní nějak vázán a konfrontován. Protože naše karma k tomuto ději není tak velká, dostali jsme „za odměnu“ šanci se bránit. Na rozdíl od kolonizačních zemí, my máme na výběr, můžeme hledat cesty, jak se ubránit ničující vlně, která rozloží a pak zcela zničí Evropu. Tato šance je DAR, který jsme si ale zasloužili. Jeho nepřijetí je pohrdání Řádem stvoření. My si nesmíme nechat vnutit „sdílenou odpovědnost“, která se rovná „sdílené karmě“, takového nic neexistuje.

Pokud člověk takto pohrdá svou obranou a nechá se dobrovolně zničit a zotročit – dopouští se velkého prohřešku proti karmě i zákonu vývoje. On pohrdá zákonitým vývojem svého národa, odhazuje vše získané, mnohdy těžce a trpce za velkých obětí, předchozími generacemi a odhazuje to jako bezcenný brak. TEPRVE TÍMTO VZNIKÁ TĚŽKÁ KARMA NYNÍ VYTVOŘENÁ pošetilými lidmi, kteří jsou líní přemýšlet a zbabělí bojovat za zachování řádu vesmíru. Takoví lidé jsou pro tento řád bezcenní a

budou oprávněně vyhubeni nájezdníky – ano to pak bude jejich karma. Příčinou jejich zničení tedy nebude jakási stará karma, nebo DŘÍVĚJŠÍ kolonizace, vyhubení indiánů a jiných etnik, ale jejich DNEŠNÍ ZBABĚLOST, DUCHOVNÍ LENOST A APATIE.

Být dnes apatický a tvrdit, že přívál muslimů a zničení Evropské civilizace je naše karma se tak stává samo rozsudkem, který si nad sebou sami vynesou lidé za své DNEŠNÍ hříšné pohrdání přírodními zákony, včetně pudu sebezáchovy.

VOLBY. To, že se nacházíme ve stavu celkové zkaženosti politiky je jistě i naše vina. Ale ta vina bude z velké části i „vinou lenosti a nezájmu“. Naše apatie, náš nezájem o společenské dění, naše nechuť zabývat se něčím tak přízemním – to vše vyneslo dnešní bezcharakterní politiky do vládnoucích rolí. Ano, je to taky naše „karma“. Ale její náprava nespočívá v tom, že nepůjdeme k volbám a necháme je řídit podle jejich libosti a ničit svět stále více. Náprava spočívá v tom, že jim zabráníme v konání dalšího zla. Bez krveprolití je jen jediná cesta – chodit k volbám a volit takové lidi a strany, kteří chtějí radikální změnu stávajícího.

Chceme-li odpykat a vyčerpat svou karmu, pak se prostě MUSÍME ZAČÍT ZABÝVAT SPOLEČENSKÝM DĚNÍM, MY MUSÍME CHODIT K VOLBÁM, I KDYŽ SE NÁM TO NELÍBÍ A OŠKLIVÍ SE NÁM PŘI NICH VYBÍRAT NĚCO LEPŠÍHO Z TOHO CELKOVĚ ŠPATNÉHO. I v tom je jisté odpykání – zapojit se do toho, zabývat se tím, abych chápal a věděl. Konat, BÝT AKTIVNÍ a tím přijmout odpovědnost a svou aktivitou se snažit změnit osud této země, tohoto národa. Tím teprve budeme všichni napravovat chyby z minulosti, nejen své, ale i celého národa. A má to i rovinu kolegiální, protože pak se můžeme v tavícím kotli pomatenosti Evropy stát ostrůvkem míru. Místem, kde nebudou přepady, znásilňování, pouliční boje a občanská válka.

Pak možná jednou budeme přijímat jiné imigranty – Němce, Francouze...lidi, kteří hledají mír a váží si míru, chtějí ho zachovat. Nejdou jen za bezpracným životem na dávkách a nejsou naplněni náboženskou nesnášenlivostí, nenávisť k bezvěrcům, křesťanům, židům, nezahaleným, ženám, psům a všemu, co není „jejich“ a podle „jejich přání“. A takoví imigranti už nebudou těmi současnými požadovačnými „imigranty“, naplněnými závisť a záští, ale skutečnými přáteli v nouzi – takové přijmeme, ale ne jiné. A VOLBY jsou cestou do budoucnosti, nebo návratem k cestě zpět do středověku, do doby temna, bolesti a ...ztráty svobody I PROBUZENÉHO DUCHOVNA. Pokud tomu nebudeme aktivně bránit, zmizí vše duchovní a bude nahrazeno bigotními násilnými dogmaty, která nemají s Duchem, duší a Řádem stvoření nic společného.

Vy, lidé, kteří věříte v ducha, jej musíte ochraňovat, bojovat za něj a ne jej hodit pod nohy nevděčným, nechat jej rozšlapat spolu s vašimi světlými ideály. Kdo o svobodu a ducha nechce bojovat – tomu bude odňato vše, čeho si takto neváží a nechce pro své ideály ani obětovat svou pohodlnost, lenost a pocit svého povznesení i své pomyslné velké duchovní hodnoty.

Kdo nebojuje o ducha, ať již svého, nebo ducha národa, tak ani nebojuje za ducha svobody a tím ani za Řád stvoření – tím neslouží Dobru, ale jen temnu, které tak sám pomůže posílit a odevzdá mu nejen celou zemi, ale i vesmír. Dosáhne tak pravého opaku toho, co si přeje, v co věří a pro co by, jak se sám jen domýšlí, „obětoval i svůj život“.

Přemýšlejte, komu tím sloužíte...

159. Jak bojovat proti temnu, aby se člověk neobtěžil vinou

-ZF-

Žijeme v těžké době! Nejen proto, že je soud, nejen proto, že jsme každou Boží pomoc odmítli, nejen proto, že jsme žádnou moudrou radu „s hůry“ nechtěli slyšet a než bychom se sklonili v pokoře před Řádem světa, raději volíme smrt. Nejen pro to všechno jmenované je tato doba těžká. Naším příklonem k technice a hlavně metodě „sdílení“ každého vjemu všem, jsme zahlceni nesmírným množstvím podnětů, z nichž většina je negativní, nebo je to jen žvanění zahlcující mysl člověka prázdnou vatou a často i lží. Honba za senzací, snaha vytvořit drama ze všeho, vybičovat emoce, protože jinak už dnešní člověk necítí, že žije – to vyvolává intenzivní snahu vytvářet spory, hádky a z každého člověka vytáhnout, nebo alespoň to nějak zinscenovat – nějakou špínu, pomluvu, kritiku a negaci jakéhokoliv druhu.

Tak se nám ve veřejném a společenském životě neustále demonstrují lidé, jejichž cílem je destrukce, zmar, rozklad a zničení všeho, co ještě má nějakou hodnotu. Neustále jsme konfrontováni s těmito kreaturami všeho druhu a vyvolává to v každém myslícím a cítícím člověku odpor a boj. Jaký boj? Člověk cítí, že tento, zde se prezentující člověk, je zlem a on přece takové zlo nechce. Chtěl by ho odstranit, aby už neničil Boží řád a nekazil svět. V člověku se rozmáhá hněv a rozhořčení, nezřídka myšlenka, takovou zrůdu okamžitě odstranit z krásného Božího stvoření. Ale tady vyvstává problém.

Člověk si současně uvědomí, že my přece nejsme povoláni být soudci druhých a také, že hněv není nejlepším rádcem. Mám právo si přát zničení jiného člověka, mám právo si přát jeho odstranění? Není toto proti Vůli Boží, neberu si zde práva, která nemám, když je přece řečeno: „Má jest pomsta a já dám odplatu“? Jenže na druhé straně – bylo by správné se dívat na zlo, jak vše ničí bez odporu? Nechat to na Bohu, ať On to řeší? A co já, já se mám tvářit, že to nevidím, nebo snad pokývat hlavou a konstatovat: „...kdo jsi bez viny, hod' první kamenem“? Ano, je to dilema – myslící a cítící člověk zažívá ve svém nitru boj. Neví, co je správné a přece by chtěl správně žít. Co s tím? Nejen v této problematice, ale i v mnoha jiných, je naším největším problémem, že neumíme být věcní, ale vždy až příliš osobní.

Zkusme se nejprve podívat na pár postřehů někam výše, jak to „dělají“ tam. Nejdříve někam poblíž. Náš duchovní pomocník je s námi spojen nějakým „problémem“, později pak nějakou ctností. I když je to třeba milovaný strýček, přesto je pojátkem mezi námi právě ten „problém“, který nám chce pomoci zvládnout. Ve jmenovaném případě je přes osobní vztah, tím hlavním „obecná věc“, nebo, řekněme nějaký princip a ne to osobní. Ten princip – tedy něco neosobního, může spojit všechny, aniž by je na sebe nezbytně vázal osobně. A právě ty osobní vazby jsou přece nejvíce poznamenány naší nezralostí a nepochopením. Z nich nejčastěji vzniknou spory, zloba, nenávist, dotčenost a mnoho dalšího.

Měli bychom si taky uvědomit, že když náš „strýček“ splní svůj úkol nám pomoci v nějakém našem konkrétním problému, tak odchází a přichází jiný pomocník, aby nám pomáhal s jiným naším problémem. Jde tedy vždy o ten princip pomoci a ne osobu, která jej momentálně vykonává. Náš osobní vztah k té osobě je věcí „navíc“, ale není tím základním v oné pomoci. Když se pokusíme dohlédnout přes různé pomocníky a pomoci až k „pomocníkovi“ nejvyššímu, najdeme tam nějakého prastvořeného, který zosobňuje, působí a vysílá určitý základní princip, ale nikdy ne osobní chtění. On není osobní a také nečeká, že my budeme osobní k němu, jde tu jen o věc samotnou, ne o osobu.

Z toho pro mne vyplývá všeobecná zákonitost – člověk má usilovat o napojení se na základní princip toho, co hledá, co řeší, s čím si neví rady. Jestli se při tom setká s osobnostmi, které tento princip uznávají, nebo dokonce naplňují, může k nim jistě mít vztah osobní, ale neměl by tyto dva pojmy zcela spojit, aniž by si byl vědom, že jsou to věci dvě.

Tím se mi ujasnil jeden základní mechanismus a nyní jej mohu aplikovat i na ostatní situace. Rozdělení na dobro a zlo je sice podstatné, ale současně je nutné si uvědomit, že pro oba pojmy musí

platit stejné zákony stvoření a stejné mechanismy pro přístup k nim. Jestliže jsem došel k tomu, že podstatné je neustále hledat základní zákonitosti a to osobní přesouvat až na druhou pozici, protože jinak mi osobní sympatie a antipatie překryjí úsudek, pak to musí platit i v přístupu k temnu. Zásadní v tomto dilematu je otázka: Co mi vlastně vadí – ten člověk, nebo to zlo, které z něho prýští? Kdyby myslel a jednal jinak, vadil by mi? Asi ne, takže problém je v tom, co říká a dělá, ne přímo v jeho osobnosti. Podle mne je právě v tom řešení celého problému.

Pokud se budeme učit /...já to taky neumím/ být neosobní a náš odpor budeme mířit ke zdroji a principu /falešný postoj k Božímu řádu/, pak nemůžeme žít v nějakém protikladu. Opustí nás osobní hněv proti tomu člověku, ale vzedme se v nás síla vzdoru proti tomu, co jej ovládá. Je někdy docela obtížné zjistit, jestli takový člověk je zlý ze své podstaty, jestli je ze své vůle nástrojem destruktivních sil, nebo je jen naivní /jako mnozí čtenáři/ a tak hlásá něco, o čem se domnívá, že je to dobro, protože nedokáže dohlédnout, co bude výsledkem tohoto zdánlivého dobra – tedy zkáza, bolest, rozklad.

Někdy je tak člověk, sloužící temným proudům, jen „užitečným idiotem“, který cosi hlásá, aniž chápe, že koná pravý opak svých vlastních ideálů. Proto je jeho odsouzení z naší strany dost možná mylné, ale odsouzení špatného principu, který on zastává, je správné.

Ano, člověk si může oprávněně pokládat otázky, jak by to asi fungovalo v Tisícileté říši? Byla by tam „lidskost“ o které tak rádi nyní všichni mluví? Byla by tam „tolerance“ ke kdejaké úchylce? To asi těžko. Ale jak by se to řešilo? Když zavřete sexuálního devianta do vězení, přestane myslet na svou úchylku, přestane vzpomínat na to, jak někoho znásilňoval, přestane vytvářet tyto zruďné myšlenky? Jistě ne. Pokud by tu měl nastat mír a řád, prostě by tu takové lidi nemohli žít – museli by být odstraněni. Byl by trest smrti? Já jsem přesvědčen, že ano. Kdo by ale mohl být „popravčím“? Možná si někdo řekne, že by to „zařídila příroda“ a žádný popravčí by nebyl nutný. Hříšník by prostě onemocněl, umřel, měl by nehodu... Ano, to je možné, ale musím si připustit i možnost, že by existovalo cílené odstranění takového nepolepšitelného člověka.

Vzpomeňme na Hjalfdara, náš pozemský pravzor. I on nejprve váhal, když měl pozabíjet pralesní lid, ale cítil, že něco takového nemůže žít na zemi, má-li na ní panovat Boží řád. I Hjalfdarův lid byl jeho rozhodnutím o likvidaci /můžeme říci popravě/ celého druhu lidí, zaskočen a překvapen. Pak jim ale Hjalfdar dal vysvětlení a celý akt dostal až posvátný charakter něčeho správného nejen pro zemi a lidi, ale i pro ty odstraněné a jejich další duchovní osud. Podtrhněme, že celý akt jejich odstranění nebyl osobní, měl vyšší cíl a šel opět k samotnému principu. To nám může být vzorem a ukázkou, jak situace, které zažíváme, máme řešit.

Měli bychom pohlížet na dnešní neomarxisty s jejich pomatenými ideami třetího pohlaví, inkluze, likvidace bílé rasy, podpory všech myslitelných úchylek – jako na nástroje zla, které ještě chce všechno strhnout do rozkladu. Nemůžeme se před tím schovat, obrátit se k tomu zády, tvářit se, že to neexistuje. Tím bychom se odvrátili od služby Světlu a popřeli bychom Boží řád. Postavit se odvážně a odhodlaně proti temnému principu, vyslat proti němu Boží sílu, jako to dělal Hjalfdar. A i on bojoval duchovně, ale když to nešlo jinak, tak i pozemsky.

Dnes je hmota tak hutná a duch tak slabý, že duchovní boj nemá ten potřebný efekt, protože ne nachází odezvu v duších, které jsou duchovnímu uzavřeny. Ani Hjalfdar nemohl duchovně ovládnout pralidi, přestože vše ostatní silou ducha ovládnout mohl. Jejich duše byly duchovnímu působení zcela uzavřeny. Dnes je situace ještě horší, a i proto nemohla síla z Pána mít na lidstvo ten účinek, který byl očekáván. Proto se neutíkejme k výmluvám, že my přece působíme „duchovně“ a proto se do pozemského zapojovat nemusíme. Dnes musí každý i zevně ukázat, za čím stojí a pro co je ochoten obětovat čas, nepohodlí, nepříjemné pocity, a mnohé jiné, ne právě příjemné stavy mysli.

Soustředme se, jako pomocníci očisty, k otevření se proudům sil, které mají temné rozložit a spálit. Stůjme pevně, ale bez nenávisti k jednotlivci, avšak v ostrém výpadu, proti principu, který jej vede. A jestli při ničení tohoto principu bude i jeho služebník zničen – to není naší věcí. Neměli bychom mu

to přát, ale ani jej za každou cenu chtít zachraňovat. Ať síla proudí do toho neřádu, pomluv a lží – je jedno, koho to zničí a kdo se tím osvobodí. Ať zvítězí Světlo, ať je mír na této zemi a špína je zničena a rozložena.

Tím, že jsme se zaslíbili Bohu, tím jsme se postavili do role bojovníků proti temnu – proto k nám síla proudí – není to síla jen neutrální, ale již síla útočná. Není ale osobní a působí proti jakémukoliv nesprávnému principu. Pokud my se nepostavíme PROTI temnému principu, pak síla nemá kam udeřit, a proto musí spálit nás samotné.

To nesprávné „osobní“, proti kterému nemáme zaujímat stanovisko /jen k samotnému principu/, není myšleno jen k samotným osobám, ale i k národům a celkům. Máme si snad přát, aby byla zničena Amerika, protože ona je zdrojem mnoha již běžících a uskutečněných válek, ale hlavně USA moc chce nyní vyvolat jadernou válku s Ruskem. Nyní, ve volbách o prezidenta USA, je však vidět, že i většina Američanů touží po změně a nechce akceptovat dnešní falešný princip světa. Už z toho je vidět, že přání, aby Amerika byla zničena, je nesprávné a nespravedlivé vůči mnohým Američanům. Nesprávný princip, který mnozí vůdci USA, ale i mnozí občané USA, zaujímají ke světu, by ovšem měl být odstraněn, jinak dojde k totální zkáze světa.

Rozdělení na dva proudy, dva tábory se děje po celém světě. Je vidět, že všude po světě se rodí vzdor a odpor k falešnému směru, který vůdcové, ale i mnozí běžní občané zastávají. Podporujeme tento ozdravný proud, ale nepřejme nikomu osobní zkázu, tam pak už platí „Já dám pomstu a odplatu“. Já chci, aby bylo temno zničeno, ale nechci osobně určovat, komu má být co naloženo nebo odňato. Bude-li s porážkou temného principu zničeno tisíc lidí, milión, miliardy – tím se nechci zabývat – to si vyvoláme my a zákony to jistě spravedlivě naplní. Jestli bude zničen Islám, nebo ne – to není moje rozhodování, ale budu ze všech sil bránit tomu, aby islámský princip řídit náš národ a hlavně můj život.

Ať síla proudí do všeho – do Ameriky, do Islámu, do našeho národa, politiky, Ruska, Číny, do mne...do všeho. Co to vyvolá ve světě, v lidech, národech, náboženstvích – o tom nerozhoduji, ale chci, aby zvítězilo za každou cenu jedině Světlo. Jestli při tom budeme třeba zničeni všichni, jestli budu zničen já...budu se jistě moc snažit, ze všech sil, abych obstál, ale přijímám i to, že pokud nebudu dost dobrý a použitelný, pak pryč se mnou – hlavní je Boží řád, čistota a jas, harmonie a mír...to si přeji.

Pokud budeme správně vyhranění proti falešnému principu, který v mnoha podobách ovládá masy lidí, pak mohou přes nás působit bojovné síly. Ale my musíme osobně znát projevy toho falešného, nemůžeme se před tím schovat, protože je nám to nepříjemné a nechceme s tím mít nic společného. Temno musí být poznáno, odhaleno a pak na něj nasměrováno Světlo. Temno poznat a prožít musí osobně a na vlastní kůži každý bojovník a služebník Světla. A jak sám stojí v univerzálním principu Světla, tak se musí vyhranit proti principu Temna.

Mimo to však má bojovník konkrétní a osobní prožitky a zkušenosti s celou škálou temných projevů, nemusí na ně myslet, prožitky jsou v něm a jeho bojovný postoj vytváří otevřený kanál, jímž bojovníci útočí na temný princip ve všech jeho projevech. Jen tak může dojít k doteku, střetu mezi světlem a temnem a my jsme při tom bitevním polem. Bez osobních zkušeností s konkrétními projevy temna nemůže vzniknout třecí plocha a Světlo se s Temnem nemůže střetnout. My prožíváme střety s temnem prostřednictvím konkrétních lidí. Pokud bychom temno takto personifikovali, pak by mohli být zásahem Světla postiženi přímo tito lidé, ale princip temna by zůstal zachován. Proto musí naše úsilí vždy mířit k tomu principu, i když se s ním setkáváme v lidech, nejde vlastně o ně. Oni budou řádem stvoření povzneseni, nebo zničeni, jak každý zaslouží, my ale máme pomáhat tomu vyššímu dění, které má porazit samotnou podstatu a jádro zlých projevů, nejen jím postižené lidi.

160. otázka: Revoluce ducha, nebo jen těla?

Dotaz D. V. a M. Š.:

Rádi bychom se dotkli tématu, které se stalo opět aktuální v důsledku výsledku volby amerického prezidenta. V tisku i mezi přáteli se setkáváme s různými názory.

Téměř všichni v této souvislosti mluví o nedostatku sociální spravedlnosti – zdá se, že polovina společnosti (nejen v Americe či ve Velké Británii) cítí sociální propad a jisté (někdy silné) opovržení ze strany politických elit. Nu a v důsledku přímé volby se nyní tato polovina mohla nepřehlédnutelným způsobem projevit. Naprosto jasně se ukázalo, že politici jsou odtrženi od reality (nejen ve Spojených státech, ale vlastně všude), vedou si své vlastní války gangů pro své vlastní obohacování a vůbec jim nejde o blaho společnosti, ale především o naplnění vlastní kapsy (připouštíme, že snad existují nějaké výjimky, ale moc jich asi nebude). Ve zprávách čteme, že bohatí bohatnou a chudí chudnou a rozdíl jsou největší za 100 let. Jedno procento nejbohatších lidí kontroluje polovinu světového bohatství. (Jako bychom opět špli k feudalismu.)

Přitom celkově (aspoň v Evropě a v Americe) jsou naše společenství stále bohatší, ale lidem se tvrdí, že různé sociální programy, které v minulosti fungovaly, je třeba odbourat, protože teď už na ně nejsou peníze, a to třeba i v Německu nebo ve Francii, kde jsou ekonomiky docela silné. Ale přece žaludky lidí jsou stejné jako třeba před 30 lety, cena potravin za toto období dokonce podstatně klesla, takže „nakrmit člověka“ stojí mnohem méně než před těmi 30 lety, a přesto se musí sociální programy odbourávat, protože nejsou peníze? Kam asi tedy to zvýšené společenské bohatství odplouvá?

Situace je tedy taková, že na jedné straně se relativně malá skupina lidí topí v bohatství (často nakradeném, zvláště v našem českém prostředí – ale samozřejmě ctíme čestné výjimky), a na druhé straně čím dál tím víc lidí klesá do nezaviněné chudoby způsobené třeba tím, že továrny, ve kterých pracovali, byly přemístěny do Číny, kde je levnější pracovní síla, a oni přišli o práci. A to jsou potom třeba ti, kteří hlasovali pro brexit v Anglii nebo pro Trumpa v Americe.

Tento problém není jen ve Spojených státech nebo ve Velké Británii. Řadu chudých lidí, kteří přišli o práci v důsledku likvidace továren, kde pracovali, máme i u nás. To jsou, jak se eufemisticky říká, „ti, kteří neprofitují z naší ekonomické transformace“.

Někteří z našich přátel tvrdí, že volba Trumpa za prezidenta Spojených států **je v podstatě revoluce dělnické třídy proti elitám vedoucím společnost**, ať už to jsou republikáni nebo demokrati, a lze ji považovat za dělnickou revoluci v Marxově smyslu. Jeden z moudrých mužů kdysi pravil, že velká většina revolucí je způsobena zpupností mocných – stále utahují šrouby, až ti ponížení a utlačovaní se vzbouří – píšeme o tom podrobněji dále. To tedy teď máme ve Spojených státech a zdá se, že se to možná rozšíří po celém světě.

Setkali jsme se ale také s názorem, **že hnací silou takových revolucí je především nespokojenost snoubená s nejasnou představou o budoucnosti**. Tato představa je zaměřena na krátkodobý mlhavý cíl – mít se dobře, a to má pouze omezený pozemský dosah. Lidé většinou hledají perspektivu a východiska jen v okruhu svých představ o životě. Nu a proto by tyto události mohly vzbuzovat oprávněné naděje pouze v případě, že by hnací silou změn byly vysoké duchovní potřeby velkého množství lidí. Ty však nejsou očividně k dispozici. A tak tedy jakoby se s tím nedalo nic dělat.

Jak se na to díváte Vy?

My se domníváme, **že účinnou hnací silou revoluce může být i nespokojenost spojená s nespravedlností ve společnosti, něco, co bychom snad mohli nazvat touha po elementární spravedlnosti. To ale přece také není málo!** Touha po spravedlnosti je přece v lidském duchu silně zakotvena! Neměli bychom asi stát nečinně tam, kde dochází ke zjevným špatnostem a nespravedlnostem,

byť je to například jen v rovině hmotné, jako je drancování a rozkrádání veřejných prostředků mocenskou „elitou“. Mlčet k nějaké špatnosti znamená nést za ni svůj díl zodpovědnosti. Naše ruce samozřejmě k rozkradačům na vládní úrovni nedosáhnou. Ale většina revolucí, jak se zdá, je způsobena jakousi zpupností mocných, kteří, když se dostanou ke svému dílu, jakoby nemohli (a ani nechtěli) přestat, a když vše přesáhne tu rozumnou míru, dojde k revolučnímu výbuchu.

Z tohoto hlediska je pro nás poučná kniha Okultní kancléř, která vypovídá mnohé o tom, jak v Německu začala Hitlerova diktatura. Všichni se ale zaklínají demokracií. Mnozí citují bonmot připisovaný Churchillovi:

„The democracy is the worst system of governing I know but anything else is an unmitigated disaster.“ Tedy: „Demokracie je nejhorší systém vlády, jaký znám, ale cokoliv jiného je naprostá pohroma (nebo i katastrofa).“

My si v té souvislosti připomínáme jiný citát, který nám přijde v dnešní době trefnější.

Jakýsi Jean Bodin píše v Les six livres de la Republique z roku 1576, že

„Demokracie je nejhorší státní zřízení, protože je reálné nebezpečí, že se k moci dostanou hlupáci nebo prospěcháři.“

K tomu napsal někdo tento komentář:

„Netušil tehdy, že po více než 400 letech se jeho vize dokonale naplní v jedné zemi ve střední Evropě, kde se spolu tyto dva druhy za pomoci demokracie spojí v jednu ohavnou mutaci obyvatel této země.“

Začínáme mít ten pocit (a nedávno to velmi pěkně vyjádřila v Lidových novinách jedna naše soudkyně Nejvyššího soudu), že u nás (ale nejen u nás) máme (cituji)

„společnost, kde peníze nesmrdí a která je ovládaná partou mafiánských oligarchů prostřednictvím politických loutek a ohlupujících médií.“

Náš bývalý pan prezident Klaus kdysi veřejně prohlásil, že také nerozeznává čisté a špinavé peníze. Nu a ryba smrdí od hlavy.

Ale abychom zase přišli k našemu předmětu. Domníváme se, že nespokojenost řady lidí v naší společnosti nevychází ze závisti, ale, jak píšeme výše, z touhy po elementární spravedlnosti, byť jen na úrovni hmotné. Ano, skutečně asi platí, že řada lidí hledá perspektivu a východiska jen v okruhu svých představ o životě. Ale i na úrovni hmotné je třeba tuto spravedlnost vyžadovat! Můžeme se zeptat na Váš názor na tuto záležitost?

Důležitá je ale i druhá část toho výše uvedeného názoru, který zde pro úplnost zopakujeme: *Tyto události by mohly vzbuzovat oprávněné naděje pouze v případě, že by hnací silou změn byly vysoké duchovní potřeby velkého množství lidí. Ty však nejsou očividně k dispozici.*

Opravdu se zdá, že vysoké duchovní potřeby velkého množství lidí nejsou očividně k dispozici. Každodenně se přesvědčujeme o nadvládě rozumu. V přednášce Boj čteme:

„Co mohou poskytnouti rozumáři, je zřetelně již obsaženo ve slově rozum. To jest omezení chápavosti, zúžené jen na čistě pozemské, tedy na nejnepatrnější část vlastního bytí.

Je lehce pochopitelné, že to nemůže přinést nic dokonalého a vůbec nic dobrého lidstvu, jehož bytí probíhá hlavně těmi částmi stvoření, které si rozumáři sami uzavřeli.“ (Podtrženo námi.)

To by pak samozřejmě vysvětlovalo onu zákonitost, o které píšeme nahoře a která by se mohla snad zformulovat tak, že jakékoliv změny ve společnosti, které nejsou vedeny vysokými duchovními potřebami lidí, jsou předem odsouzeny k nezdaru nebo k úspěchu jenom částečnému. **Nu a s touto perspektivou tedy musíme (prozatím) na této Zemi žít. Je ale možné, že úplně zbídačení lidé se začnou zabývat duchovními potřebami, podobně jako židovský národ v Egyptě? Nebo naopak v boji o materiální přežití jejich duchovní potřeby vyhasnou úplně?**

Jak se na toto všechno díváte Vy? A vidíte nějaké východisko?

Reakce ZF:

Srdečně Vás zdravím přátelé a děkuji za dotaz.

Můžeme pozorovat zevní neblahé následky rozhodování těch, kteří chtějí řídit celý svět, ale nechtějí být poslušní řádu stvoření. Sami se tak staví do rolí bohů a to se každému vždy vymstilo.

Likvidace průmyslu, zemědělství, výchova dětí k pohrdání základními pojmy přírodního řádu, devastace pojmů jako je rodina, národ, stát, hranice, osobnost člověka – a to vše samotnými vůdčími představiteli národů – to vše je jasný sebezničující děj. A je jedno, jestli si to škůdci dokážou nějak obhájit vlastním prospěchem, nebo snad i věří utopistickým fikcím o novém světovém řádu /který nepodléhá řádu stvoření/ a o novém člověku. Ve svých důsledcích je jedno, jestli to dělají z vychytralosti, nebo hlouposti – výsledek je tentýž a jeho dopady padnou na tvůrce zlořádu, ale i oběti...

Přemýšlet o jednotlivostech těch mnohých nesmyslných dějů je vyčerpávající a nevede k cíli. Dojdeme vždy ke stejnému závěru – jsou to šílenci. Šílenci – hlupáci, nebo šílenci – ďáblové. Rozdíl je však jen v dopadu na ně, ale pro zbytek světa je jedno čím jsou, ale co dělají proti řádu světa a tím i proti míru, spravedlnosti a zdárnému vývoji lidského ducha ve hmotě.

Je smutné, že se státy jako USA, Německo, Švédsko, a další zničí. Lituji těch lidí, kteří to nezpůsobili a nechtějí to. Ale současně je to pro ně příležitost – postavit se proti těmto „nápadům“ a tak vlastně, ve svém důsledku, bojovat o svou duši. Jestli při tom pozemsky zahynou, to není nejpodstatnější...

Lze snadno pozorovat zvláštní jev. Je to jev opačný od historických událostí. Vždy platilo, že stát a národ mysleli především na sebe a jejich cílem byl jejich rozvoj, jejich bohatnutí – většinou na úkor jiných. Nyní nastává podivný princip sebezničujících tendencí. Ať je to USA, Německo, nebo EU, všude se tlačí do popředí snahy zničit svůj národ ve prospěch nějakého fantasmagorického ideálu. Ale jde to ještě dále. Samotná rasa pohrdá sama sebou. Bílá rasa se sama kritizuje, znevažuje a hází pod nohy rase barevné. Silně to připomíná duševní nemoc, kdy se člověk chce ničit, vykusuje si kusy masa z těla, apod. Jeho existence pak může pokračovat jen tak, že je neustále v poutech, aby si neublížil. Toto lidstvo, nebo jeho převažující část, tak ukazuje, že není schopna existence a musí být zničena. Takoví lidé nemohou existovat v Božím řádu, má-li opět fungovat správně. Je jen otázkou, kdo k těmto lidem patří. Protože zjednodušené třídění na ty, kteří razí tyto myšlenky a na ty, kdo k nim mlčí – je příliš zjednodušené.

V mnohém se měnící se situace na zemi začíná podobat spíše nízkým úrovním onoho světa. Včetně zvýšeného působení principu pokušení a vyžití v mnoha formách. Bohatí okusili moc a zjistili, že mohou dojit chudší a méně mocné, mohou rabovat zemi a vše beztrestně. To je to pokušení. Vyžití spočívá v zesilujícím se principu nemorálního života, ke kterému moc, postavená na bezpráví, vždy vede. Života bez omezení zákony. Na tom je postavena tzv. imunita zákonná a imunita podplacená. Na rozdíl od onoho světa nedovolí stále se zhušťující hmota tak rychle reagovat, takže dopady se posouvají a současně přicházejí ty předešlé, hlavně v bytostných dějích /např. propady země a jiné živelné děje/.

<https://youtube.com/watch?v=TLUgEXI9RYI%3Frel%3D0>

Abdrushin, lépe řečeno Syn Člověka, spustil očištný děj soudu. V jemnějších úrovních děje probíhaly, ale na zemi je brzdila hutnost obtížená hmoty, proto se zpětné účinky nemohly dostavit v plné síle a hlavně času. Jenže ten čas byl důležitý, děje musí na sebe navazovat a nic nesmí být přeskočeno. Pohyb stvoření se nezastaví. A protože se nezastaví, pak vše sice proběhne, ale když se to zde zbrzdí, dojde k jiným závěrům, jiným naplněním i když konečný výsledek ve velikém ději bude splněn. Jenže ten veliký děj – očista pozdějšího stvoření a jeho vřazení do rytmu pohybu Božího řádu – to je z hlediska stvoření děj veskrze pozitivní, ale pro nás může být změna projevu naprosto devastující. Takže všechny děje můžeme pozorovat ze strany stvoření – tady je vše v pořádku a spěje k nápravě,

nebo z hlediska našeho a tady je vše pro nás špatné. Abdrushinem vyvolaný děj třídění nemohl v plném dopadu proniknout nehybnou hmotu a duše zazděné a zkamenělé v tělech tím byly zasaženy také jen okrajově, ne dost silně, aby došlo k jejich zvýšenému pohybu/včetně toho negativního/ a tím i k jejich třídění. Schovali jsme se před tímto dějem do svých betonových těl, jako do bunkrů. Paprsek třídění nezasáhl duše v jádru – v duchu, protože bylo chráněné hutnými záhalami.

Zevní děje také neměly potřebnou intenzitu, protože tu měla vyvolat síla komety, která nemohla být, pro naše selhání, dostatečně rychle přitažena k jádru Abdrushina. On zde již není a proto sem k němu už ani neletí. Nyní přichází další vlny síly s tímtéž nábojem, ale již z větší vzdálenosti. Hmota se však neproduchovala, lidské duše v tělech se také nezduchovaly. Principy však fungují stejně, ale mohou zasahovat duše jen v rovinách, které v nich ještě trochu žijí.

Negativní roviny – závist, vydírání, násilí a mnohé další mohou být zesíleným pohybem oživeny, protože ony jsou ještě pohyblivé, ale duchovní hodnoty v člověku jsou příliš slabé a zakrnělé. Proto na jejich místě může být oživeno jen něco nižšího, co ale pojmově ještě s duchovními hodnotami souvisí. Pojmy, jako rodina, vlast, národ, ale i spravedlnost a řád jsou ožiovány ve skupinách obyvatelstva, které nejsou tak spoutány blahobytem a svody vykořisťování druhých lidí.

V dnešních dějích se zrcadlí mnoho a mnoho pokřivených základních principů – správné dělení na kasty se zvrhlo na dělení na ty, kteří vykořisťují a na vykořisťované. Pojem rovnováha a spravedlnosti proto pociťují jen vykořisťovaní, protože oni je prožívají, ale bohatí je zneužívají a to je něco jiného, než skutečné „prožití“. Prožití může zasahovat do hloubky a dotýká se hodnot ducha. Využívání a zneužívání se dotýká sklonů v duši a může člověka vést do nízkých úrovní onoho světa, ale naopak touha po spravedlnosti a rovnováze jej může vést vzhůru.

Ano, pojmy jsou pokřivené a proto ani tato touha už není čistá a je smíchaná se zlobou a nenávistí, ale i bojovným pudem. Přesto však, pokud by se udržela v mezích pozitivních, byla by duchovní silou pozitivní. Proto se v těchto snahách a bojích chudých proti bohatým mísí několik věcí dohromady a mohou být posuzovány různě. Přesto však jejich nejzákladnější jádro je pravé a míří k řádu a spravedlnosti. Jestli se přitom lidé nechají ovládnout zlobou a nenávistí, to už je další věc. A že jednotlivci mezi nimi se jen vezou na této vlně, ale v nich samých je jen ta zloba a nenávist – to je jiný případ.

Lidský duch je slabý, a proto podléhá téměř bez boje a s chutí jakémukoliv předhozenému svodu. Z toho vyplývá, že člověk, který se dostane k moci na jakékoli úrovni, nižší někde v malém kolektivu, vyšší na úrovni řízení podniku, obce, vlády malé země, pak vlády velké země – je vystavován stále větším pokušením, které jsou přímo součástí mechanismů řízení společnosti, států a světa. Drtivá většina lidí je pak pohlcena těmito svody, nedokáže odmítnout nabízenou příležitost. Ta menšina je pak pocíťována jako jinorodá, nebezpečná a je vystrnaděna, nebo chycena do nějaké nastražené pasti a zlikvidována. Celá lidská společnost žije v tomto kvasu, v němž je z pozemského hlediska dominantní síla mocných a hlavně síla svodů – ty ovšem působí i na kohokoli ve formách jeho vlastních slabin.

Z hlediska vyššího principu tu nejde o to, která skupina má větší moc /z hlediska stvoření je stejně nepatrná/, z pozice řádu stvoření je jí předkládána příležitost k prožití a přiklonění se k pozitivnímu principu, i když je méně výhodný. Z řečeného samozřejmě vyplývá, že mnoho z těch, kteří se dnes cítí vykořisťováni, a je to pocit oprávněný, by po změně své pozice na bohatější, propadli témuž démonu vykořisťování druhých a ztráty citů. Z tohoto hlediska je zřejmě lepší patřit k třídě vykořisťované, než k té druhé, ale je současně pro nás lepší, když tento hybný moment zůstane nenaplněn a tak neustále tlačí na duši a vede ji k činnosti. V současném stavu společnosti i ve stavu lidského ducha nebude však tento jev směřovat ke skutečnému „duchovnímu rozvoji“, hledání duchovních hodnot, ale povede k boji o hodnoty „morální, rodinné a národní“. Tedy o hodnoty nižší, související více s hmotnými formami.

Ano, je tu reálné nebezpečí, že boj o „lepší“ hodnoty se může velmi lehce zvrhnout v pudový boj o přežití, v nenávist, zahořklost a podobné. Tady se těžko dá rozpoznat, co v člověku pod vnějším tlakem nabude převahy. Je to ale zcela jistě třídění lidí a tím i třídění duchů v tělech. Další vlna toho třídění, které kdysi spustil Abdrushin. Ducha člověka se to tehdy moc nedotklo, protože duch je slabý a spí, tak dnes míří vlna k duši člověka. Ale duše je plná sklonů, špatných návyků a pokřivených pojmů, proto je reálné nebezpečí, že směřování „lidí toužících po hodnotách řádu a spravedlnosti“ se může u nich změnit v touhu po majetku druhých a moci nad nimi.

Právě to, že ona vysoká touha po hodnotách ducha /nehmotná/ se dnes už manifestuje v nižších projevech, vázaných na hmotu, přináší mnohem větší nebezpečí pohlcení hmotou. Ale už Abdrushin říkal, že více jak polovina lidí sem nepatří a od té doby sem jistě nepřichází zralejší duše – kdo by je sem taky přitahoval? Takže nemůžeme posuzovat stav lidstva podle jeho převažující části, která není schopná překonat svůj stín.

V nejzákladnějším principu jistě platí napsané – že jen motivace vysokými duchovními hodnotami může lidstvo vyvést ze zkázy. Potíž je ale v tom, že my nejsme schopni vnímat skutečné nitro lidstva a tak tu může /ale nemusí/ být podobný princip, jako řečené, že mnozí žijí ve smyslu Poselství, aniž je znají. Tak podobně, v nižší úrovni bytí, mohou být mnozí, kteří usilují k duchovním hodnotám, aniž ví, že jsou to hodnoty „duchovní“. Pojem „duchovní“ byl pro ně příliš svázan s pojmy církevními, které jsou tak pokřivené a mnohdy až protichůdné k hlásaným ideálům. Proto se každý s protiklady konfrontovaný, těmto pojmům vyhýbá a jsou pro něj falešné, nebo jen dětinské.

Pochopitelně neznám odpověď na Vaši otázku – jestli lidstvo sražené v prach začne toužit po něčem vyšším, nebo se bude jen snažit v tom prachu ukrást něco druhému vedle něj. Že tedy v tom prachu ještě více zvlčívá a skutečně se nakonec „v prach obrátí“, ...a to nejen tělesně, ale hlavně v duchu... To záleží na tom, jak mnoho lidí, pod tlakem bolestného prožití, procitne v duchu, a jak mnoho se nechá ještě více uchvátit falešným principem.

V tomto chaosu světa není pro lidstvo mnoho naděje...

Ale pro člověka, který našel Poselství, samozřejmě naděje je, spočívá v opravdovosti, jakou jeho duch Poselství do sebe nasál – i to je však těžké poznat, protože se oblékáme do plášťů výroků z Poselství, do aktivit souvisejících s knihou Poselství. Hodnoty našich duchů obnaží až skutečné prožívání, ne tato hra, kterou hrajeme světu i sobě.

Pro lidstvo je však už jen jediná naděje v prožívání rozporu mezi protichůdnými rovinami – bohatí /chudí, opravdoví/ virtuální, mezi hlásaným soucitem a prožitým nevděkem, mezi proklamovanou lidskostí a projeveným bezbřehým odpouštěním jedněm a bezcitností k druhým...

Vlastně se lidstvo nyní dělí na dvě základní skupiny, a to bez ohledu na bohatství, národnost, barvu pleti.

Jedna skupina si uvědomuje, že je nutný řád, pořádek, bez něž nastává chaos. Jde o řád nepolitický, nenáboženský – je to, řekněme „přírodní řád“ a pojmy jako rodina, vlast, národ, hranice státu, hranice mezi pohlavími, hranice mezi etniky, hranice dané barvou pleti – to vše je v tom řádu obsaženo, aniž by to muselo být konkrétně pojmenováno. Člověk prostě „cítí“, že toto je „normální“ a to druhé ne.

Druhá skupina propaguje všechno „nové“, což je opakem stávajícího, láká je „boření hranic všeho druhu“ a to ve vlastní podstatě znamená postavení se proti Řádu a tím i postavení se proti Bohu. Není důležité, že oni si to neuvědomují a že se snad dokonce domnívají, že v Boha věří. Jde o základní principy, ne o lidské pojmy a výtvořiny. A v těchto základních pojmech žádné „nové názory“ nemohou jít proti „starému Řádu“.

Proto vnímám celou světovou situaci jako „boj o Boha“ bez náboženských atributů a pojmenování. Je to boj většinou neuvědomělý, který vůbec vědomě neusiluje o duchovní hodnoty. Jak jsem výše zmínil, stav vývoje lidského ducha je na tak nízké úrovni, že už nemůže boj a třídění probíhat na skutečných „hodnotách ducha“, jak to bylo plánováno, ale probíhá jen na „hodnotách duše“. Nicméně zde bychom mohli najít příměr z pasáže o boji lidské duše na onom světě, duše slepé, která tím hrubším bojem a zoufalstvím se proboují k citění, které teprve je silou duchovní, která ji vede výše. Tak i zde na zemi je pro mne poslední nadějí pro lidstvo, že v těchto bojích o „hodnoty duše“, pod tlakem hroutících se falešných hodnot módy, majetku, zábavy, ke kterým je život člověka stále více připoutáván, že snad někteří procitnou a začnou toužit po jiném.

Těžko to bude něco tak vysokého, jako je Poselství, k tomu vede celé schodiště složené z jednotlivých dílků schodů. Ale jako se z hrubého úsilí může časem vyprofilovat čistší touha, tak i tito lidé zápasící o „morálku a spravedlnost“ mohou časem dojít k boji o ducha v sobě a tím i k touze po „Duchu světa“. Při tom budou muset nejprve prožitím poznat bezcennost všech „hodnot“ dneška, poznat prolhanost lidského světa, marnost naděje směřované k vůdcům. A až to vše poznají jako falešné, včetně pokřivených a dnes tak zneužívaných pojmů, jako je lidskost, láska k bližnímu, sebeobětování, poníženost k druhému /pokřivený pojem, kdo do tebe kamenem – ty do něho chlebem/, apod. Až sami najdou pojem „spravedlnost“ a přitom nezatrpknou a nepřikloní se k těm, kdo ji hlásají, ale nectí – pak najdou cestu. Kolik jich bude? Mnoho jistě ne...

A toto třídění probíhá všude, čtenáři z něj nejsou vyjmuti a jejich naivita, kterou považují za „dobrotu srdce“, jejich snaha ignorovat světové dění, protože oni mají cosi lepšího – to je jejich „slabina“, na které mnozí padnou, protože pojem Božské spravedlnosti a neosobní přísnosti je nám právě tak neznámý, jako jiným... V nás všech je příliš silně zakotvena představa „milujícího Boha“, který miluje své „ovečky“, své věrné. Ta neosobnost dějů je pro nás /pro mne samozřejmě též/ pořád „nepředstavitelná“, protože si po generace, mnohými životy, neseme tu „naši představu“ a proto věříme ve své spasení, protože přece „čteme“...

A jsme zmateni, že to nějak ve světě probíhá jinak, než jsme čekali. Lehce podléháme jiným svodům, ne moci a peněz, asi ani ne módy, ale svodům naší představy „krásného světa blažených lidíček“, kterou tak rádi kreslí Jehovisté do svého časopisu Strážní věž. Ano – světová situace nás zastihla nepřipravené a těžko hledáme správný postoj. Stačí nám předhodit pojmy „lidskost“, „soucit“ a „soustrast“ a už se ženeme dělat to, co se po nás chce. Díky naivitě nevidíme ty „chtivosti zkřivené ruce, které hrají tu ušlechtilou melodii“, před kterými jsme varováni v Poselství a jen slyšíme krásná a ušlechtilá slova.

Protože vidíme, že mnohé úplně nesouhlasí /např. chudáci imigranti, kteří se pak ale chovají požadovačně, výhružně a násilně/, dostáváme se do vnitřního rozporu a nejistoty. Věříme ideálům, bez nichž by se nedalo usilovat k něčemu lepšímu a vyššímu, ale současně se tyto ideály obracejí dnes proti idealistům. Čtenář je vlastně jakýmsi vzorkem tzv. „sluníčkáře“. Ne toho vychytralého manipulátora, který používá morálních pojmů k naplnění svých ziskových cílů. To jsou dnes „vůdci sluníčkářů“ a jsou to zcela jistě nástroje Lucifera. Máme tu jiný druh sluníčkáře, který bývá označován jako „užitečný idiot“. To je ten, který skutečně věří, že slouží dobru, když otevírá dvěře Jezinkám, jež prosebně podstrkují své údajně zkřehlé prstíky pod zárubeň. Otevře dvěře a Jezinky jej odtáhnou z ochrany teplého domova a z ochrany silného jelena. To je idiot, který si nechal namluvit, že když někdo říká, že je chudák, pak mu musí otevřít dvěře i srdce, vše mu odevzdat, i svou duši, protože „dobro si to žádá“.

My, čtenáři ctíme vysoké morální pojmy zastoupené zde v lidské společnosti slovy – spravedlnost, morálka, soucit. To je dobře, že je ctíme, ale musíme umět poznat, kdo a proč ta slova říká a jestli jsou pravdivá. Pokud toto neumíme, pak jsme jen užitečními idioty, kteří slouží Luciferovi a při tom se objímají a šeptají slova o rovnosti a bratrství. I o tom je soud... Rozpoznat, co je dobro a zlo, patří k základním dovednostem ducha, aby mohl postupovat ve vývoji. Že se zlo může skrývat za slovy o dobru, že dokáže využít každé slabosti člověka, to je přece dávno známo. Jen si musíme uvědomit to,

co se ukazuje v mnohé pohádce – slabostí dobrého člověka je jeho neschopnost vidět ve zlu skutečné zlo. V těchto pohádkách je často ukázáno, jak zlo využije toho, že dobrý člověk vidí vše kolem jako dobré, dokonce i zlu přisoudí dobré a charakterní smýšlení a to toho pak využije, aby ho zničilo. Toto pochopit v prožití je jeden z úkolů pro čtenáře v této době.

Nebýt naivním idealistou, který je v Poselství zařazen k pojmům nebezpečný snílek a dívkám čtoucí červenou knihovnu. Každý člověk musí v této době stát pevně na zemi, ano jeho srdce má toužit po nebi a usilovat k němu, ale své okolí musí sledovat a třídit ostře a jasně, bez naivity, bez slabošských představ. V tomto případě má vše vidět „reálně“, tedy skutečně, tak, jak to je. Ale čtenář si slovo „reálně“ vykládá jako „rozumově“ a prchá od něj. On chce „cítit“, ale pak dopadne jako známý režisér, který viděl dění, tak, jak je, ale pak se chtěl nechat vést cítěním. Tak jel navštívit tábory imigrantů, a když viděl, jak jsou nespokojení a že žijí ve stanu, pijí vodu z láhve, hned si k tomu postavil protiklad, že on žije v teplém pokoji a jí v kuchyni – hned „cítil“ jejich utrpení a úplně převrátil své názory na imigrantské dění, které před tím viděl opačně.

Jak však život a dění jdou dále a podstata imigrantů /jejich jádro, ne příběh jediného jednotlivce/ se ukazuje ve zcela jiných skutečných a ne představovaných dějích – pak se náhle názory dostávají do střetu s realitou – do střetu s pravdou. A onen výrok „já jsem to tak cítil“ se stává čímsi pomýleným. Život mimo realitu není životem v Pravdě, ale životem v iluzi. Soud však probouzí každého a dovoluje mu odložit růžové brýle iluzí. Jestli je člověk odloží při pozorování okolí, nebo on sám si naivitou přivodí těžké prožití, aby teprve potom došel k tomu, že se mýlí – to je na něm...

Dnešní doba je dozajista tříděním, ale my jsme si k tomu udělali příliš zjednodušenou představu – že to bude třídění na lidi, kteří čtou Poselství a na ty, kteří je nečtou, no a ti budou zničeni. Jenže to třídění je neosobní, velmi věcné a třídí lidi, ne podle čtení, ale životních postojů ke každé situaci a ději. Jako byli Inkové zničeni jen pro svou naivitu, přesně tak mohou být zničeni i čtenáři – tento přírůstek, když jej promyslíme, je velmi výstižný. I oni se snažili žít podle Vůle Boží a dařilo se jim to, jen se nedokázali orientovat v realitě světa a postavit se proti zlu jako proti nepříteli. Totéž se děje i dnes a zasahuje to nejen čtenáře, ale i věřící různých církví, kterým je předkládán pojem soucit, aby kvůli němu zničili to, co dostali od Boha, přý proto, že toto Bůh chce...

Ano, svět je v kvasu a varu. Neustále jsme zaplavováni informacemi, z větší části vylhanými, a tlačeni nějakým směrem – většinou špatným, ale označeným, jako dobrý a morální, lidský. Tato záplava manipulací unavuje a odpuzuje, jenže řešením není útek do vnitřního světa idealistických představ. Jsme tu, abychom prožili tento náš pokřivený svět a poznali dobro a zlo. K tomu máme my, čtenáři tu milost, opřít se o Řád nad námi. Měli bychom tedy svět a dění kolem nás dobře pozorovat, prožívat, ale nepřehánět to ve spojování s ním. Tedy netrápit se tím víc, než je ta správná míra únosnosti /a ta je u každého trochu jiná/, ale současně jej prožívat.

Abdrushin kladl na srdce povolaných, aby se vcítovali do utrpení bližního, aby nemuseli prožívat utrpení své. V našem případě a situaci této doby to znamená se vcítit do velkých dějů, ne, jak to udělal zmíněný režisér, se vcítit do vlny pocitů jen jedné skupiny. Když půjdeme do tábora imigrantů, ale i do Romské osady, jistě najdeme mnoho bídy, nespokojenosti, možná i bolesti – a máme hned „postoj“. Jenže když pak půjdeme k lidem, kterým Rómové ztrpčují život, k lidem znásilněným a napadaným imigranty – máme opačný „postoj“. A když budeme sami okradeni, zbiti a znásilněni – konečně máme „prožitý postoj“. Jen ten, kdo se snaží vnímat dění jako celek, vidět je z nadsledu a hlavně uvažovat, kam povede jednotlivé rozhodnutí, pak teprve může vnímat „skutečnost světa“ a nenechat se strhnout k sympatii s žádnou skupinou, která vždy vše musí vidět jen ze svého pohledu.

Proto můžeme filozofovat, přemýšlet a diskutovat o tom, co bude, ale i co je, jenže pokud se ne navážeme na celkový obraz, budeme popisovat jen jeho vytržený segment, který může být i opačný od skutečného velkého děje.

Sbírat informace z různých zdrojů, hodnotit je neosobně a věcně, prožívat situaci světa, ale nenechat se tím pohltit. Mít v srdci touhu po vyšším, ale současně přijímat realitu světa jako zaslouženou a být odhodlán přijmout dopady, ať jsou jakékoliv, i kdyby znamenaly mé osobní zničení. Protože, co my víme, jak jsme se provinili, jaké břemeno neseme, a jak na tom, z hlediska Božího zákona, vlastně jsme. Když budeme mít možnost pomoci Světu – pak to udělejme, bez ohledu na to, jestli se nám zdá, že je to snad zbytečné. Nehodnoťme lidi podle toho, jestli něco čtou a o něčem mluví. Pomáhejme univerzálně a nehodnoťme, jestli je ten či onen hoden. Nepomáhejme však těm dějům, které nesou plášť ušlechtilosti, který ale skrývá destrukci a jde proti řádu stvoření...

Těžké, že? Nepůjde to snadno, ale jinou cestu nevidím.

Tak to vnímám já...

161. Zamyšlení nad dnem 6. 12. 2016

6. 12. 2016

-ZF-

Dnešní den není dnem Mikuláše...

Uplynulo 75 let od okamžiku, kdy nás opustilo Světlo...

Lidstvo na Boží požadavek poslušnosti a vřazení se do Řádu stvoření, raději zvolilo svou smrt, než se sklonit v pokoře před Stvořitelem a Jeho vůlí.

Je jistě na místě klást si otázku, jak je to dnes. Změnilo se něco, a pokud ano, je to k lepšímu, či snad nikoliv? 75 let – to je jeden lidský život, jedna generace. Stojíme dnes ke Světlu v lepším postoji?

Celý svět mluví, víc, jak kdy dříve, o lidskosti, soucitu, pomoci potřebným... Znamená to snad, že se lidstvo mění k lepšímu? Křesťanské církve vyzývají k oběti a snímají kříže s Ježíšem ve svých chrámech, aby nepohněvaly jinou víru. Je to snad počátek pokání a pochopení církevních chyb?

Hovoří se o narovnání chyb, odstranění rozdílů mezi lidmi i národy...zvláštní, mnohé připomíná ideály komunismu, který byl poražen, rozprášen a nahrazen kapitalismem, stojícím přece na tržním systému a ne na hodnotách morálních. Tento nový kapitalismus začíná být nazýván Marxismem nové podoby, Neomarxismem. Naplní se snad vize socialistů a lidstvo bude tak uvědomělé a zralé, že už si každý bude ze společného brát jen to, co skutečně potřebuje? Je to snad dokonce zrod nové éry ušlechtilého člověka, jak naznačují inovátoři a vizionáři dnešní politické a mocenské scény?

Kromě vzletných řečí tomu ale nic nenasvědčuje. Ba naopak, onen soucit a lidskost uvádí do pohybu zcela jiné síly a jsou to sklony zcela negativní. Není zvláštní, že výkřiky o lidskosti vyvolají nakonec znásilňování, pohrdání, výhrůžky a požadavky těch, kterým je lidskost věnována? Není zvláštní, že tato lidskost se přímo propojuje s mechanismem „jakési nové svobody“, osvobození se od přirozených zákonitostí přírody? Lze se osvobodit od pojmů žena/muž, morální/nemorální, hodný/násilník, cudný/perverzní?

Lze se osvobodit od přirozenosti? Od řádu přírody, od řádu vesmíru? A nakonec se vše setká v jediné otázce – lze se osvobodit od podřízenosti Bohu?

A rázem vidíme, že dnešek není jiný, než byl den 6. 12. 1941, protože má stejné cíle. Ano, konečný cíl je stejný, ať už si jej aktéři uvědomují, či nikoliv. Ale formy a intenzita nabývají každým okamžikem na úžasnou sílu. Velice, velice se spěchá, aby se naplnil „plán“. Čí je to ale plán? A jaký je to plán?

Můžeme s jistou nadsázkou říci, že Abdrushin byl pro lidstvo „andělem života“, protože přinesl naději v beznadějném stavu lidstva. Nechtěli jsme... Děje, někdy skryté, se musí vždy nějak zviditelnit – „pravda vyjde na světlo“. Tak i dnes musí mluvit symboly a zviditelňovat skryté pohnutky. Proto jsou i vítači imigrantů stále znovu překvapováni násilným chováním, arogancí a zcela zásadním nedostatkem vděčnosti svých „svěřenců“. Politici, tak procítěně hovořící o lidskosti a soucitu, projevují naprostou nelidskost a pohrdání ke svým vlastním lidem, jen aby mohli ukázat světu, jak jsou lidští k cizím. A jak přibývá zlých činů těch, kteří jsou nazýváni chudáky, hodnými lidskosti, tak padají vzletné fráze pod řečnické pultíky a Pravda chce ven, chce být zjevena. Proto přichází „ve jménu lidskosti“ nutnost pravdu umlčet a trestat všechny, kteří ji vysloví.

Pravda nejde ale trvale umlčet, ani ji nejde navždy zavřít do tmavé truhly. Její paprsky po čase prorazí, propálí tuto lidskou chatrnost a spálí vše, co jde proti Bohu. A že celý dnešní trend „nového člověka“, nové „lidské společnosti“, jde přímo a nezakrytě proti Bohu, je jasné každému, kdo pochopil,

že Bůh ve stvoření se projevuje svým Řádem vesmíru. Kdo jde proti přírodě, proti přirozenosti, proti řádu – ten jde jednoznačně proti Bohu.

Jde ono „nové“, všemi póry tlačené, usilování inovátorů proti Božímu řádu? Každý, kdo má ještě poslední torzo citění, musí být zhnusen následujícími snahami, které jsou jen nejzákladnějším výčtem toho „nového“, co se musí. Za každou cenu – nastolit.

Zrušení hranic států, přepsání historie a tím i odstranění minulosti, odstranění rozdílů mezi rasami a vytvoření nové rasy, vzniklé křížením bílé a barevné rasy /Kalergiho plán/, odstranění rozdílů mezi oběma pohlavími – odstranění rozdělování na muže a ženu – vznik „třetího pohlaví“ /generová idea/, odstranění rozdílů mezi „sexuálně normálním člověkem“ a člověkem se sexuálními úchytkami, vše je „přirozené“ a tak to musí být i přijímáno celospolečensky, upřednostnění homosexuality před oboupohlavními svazky – homosexuální pár dá dítěti více lásky, než heterosexuální partneři ve své dvojakosti, odstranění pojmů a rolí rodina, národ – vše má splynout do jednoho mnohotvarého útvaru, kde se již nic „nerozděluje“, protože vše je smícháno a splynulo /Kalergiho plán/, odstranění rozdílů mezi inteligentním a méně inteligentním – inkluze školství – všichni postaveni na jednu úroveň a vzdělávání stejně – snaha o zničení skrytého kastovníctví...a mnohé další. Když se na vše podíváme s odstupem, je to vlastně jen jedna věc – zrušení řádu.

Když si k tomu připočítáme lidskou snahu měnit počasí, uměle vyvolávat zemětřesení, sytit atmosféru chemikáliemi, a mnohé další – pak je to jen podtržením snahy převzít vládu nad světem do vlastních rukou a zbořit stávající řád. A je jen klamným vývěsním štítem, že se lidstvo obklopuje církevními plášti domnělé pokory, protože jeho cíle nejsou pokorné ani trochu.

Jak jsem uvedl výše – vše se musí ukázat ve své podstatě, alespoň v řeči symbolů. Není proto vůbec podivné, ale naopak mi to připadá zákonité, že dnes volí CDU do svého čela člověka, který se tak „skvěle osvědčil“ v naplňování těchto vizí – paní Merkelovou. Podle všeho, prý „nemá konkurenta“ a proto určitě bude opět zvolena. Je to „zpečetění“ rozhodnutí o cestě, kterou se Evropa vydala. Před 75 lety Německo, když si již podrobilo Evropu, stálo před podrobením Ruska. Není situace dnes velmi podobná?

EU, tedy Evropa je dávno podrobena vůli Německa, které ho vede do zkázy...a také do konfrontace s Ruskem. Když Německo, jako národ, který měl poznat a uznat „anděla života“ – vyslance Božího – odvrhlo a raději sloužilo Dáblu moci, dnes si „potvrzuje smlouvu“ a Andělem smrti, který už dnes přinesl tomuto národu stovky a snad tisíce násilných žen, mnoho násilí, rozkolů. Co mu asi přinese zítra? Život, nebo smrt a zkázu?

Dnešní den tedy není dnem Mikuláše.

A dnem milosti Boží je jen pro stvoření a těch pár, co pochopili.

Pro ostatní je symbolickým dnem opětovného zaslíbení se smrti.

162. otázka: Těžkosti se sjednocením pojmů

Dotaz pana Janíčka:

Dobrý den pán Fritz,

srdečně Vás pozdravujem. Na dnes som si pre Vás pripravil otázku nad ktorou sa už dlhšie hlbšie zamýšľam. Všetky Božie zákony sa v súhrne zbiehajú k jedinému Božiemu Zákonu a to k Zákonu Lásky. Tento všezahrnujúci Boží Zákon Lásky je Božou Vôľou. Božou Vôľou je ale aj inak povedané Božia sila. Z Posolstva Grálu vieme, že hlavná sila, teda Božia Sila, je neutrálna a môžeme ju riadiť k dobru alebo ku zlu. Pomocou Božej sily sa formy buď formujú - spajajú alebo naopak rušia. Boží Zákon Lásky je aj Spravodlivosť a preto môžeme povedať, že Božia Vôľa, Božia sila prináša aj odmenu aj trest.

Je teda Božia Láska, ktorá je Božou Vôľou a Božou silou neutrálna?

V doterajšom chápaní máme predstavu, že Božia Láska je čisto pozitívna. Ale keď chápeme, že Božia Láska je zároveň Božou Silou a tá je neutrálna, je neutrálna aj Božia Láska?

Ďakujem za vysvetlenie.

S priateľským pozdravom,

Ondrej Janíčko

VSUVKA

Tuto poznámku doplňuji až po proběhlé diskuzi, protože cítím potřebu vyslovit něco důležitého, co musí být vysloveno a napsáno. Toto téma, jak jej nyní zpětně přehlížím, bylo velmi obtížné. Ne snad pro svou vlastní složitost, ale pro to, co vyvolává.

Proto chci uvést toto:

Stvořitel sám je pro nás zcela nepochopitelný a to nejen nyní v našem těle, spoutaném rozumem, ale i pro samotnou duchovní podstatu lidského ducha, jako takového. To nejvyšší, čeho jsme schopni, je poznávat Jeho velikost v Jeho nesčetných projevech.

V prožívání dokonalosti a krásy těchto projevů má v nás vznikat živá vděčnost a touha po všem dokonalém, krásném a užitečném. Jestliže však začneme „diskutovat o Bohu“, pak to může mnohý, oprávněně, pociťovat jako Jeho znevažování. A jestliže bylo řečeno, že Bůh je Láska, pak se tento náš úctyplný odstup má jistě týkat i pojmu Láska. Jistě můžeme přemýšlet o PROJEVECH Boží lásky, pokud je však vždy budeme vnitřně oddělovat od Něj samotného - jen jako Jeho projev. To je ale asi často pro nás dost obtížné.

Pak se stane, že diskuze o Lásce, což je téma této otázky, může snadno sklouznout k diskuzi o Bohu. Jenže On je přece, i podle Poselství, pro nás jen mořem šlehajících plamenů, nezformovaný, dokonalý, nepochopitelný, takže o nějakém „přemýšlení o NĚM“ nemůže být ani řeči. Cítím po této diskuzi, že by mohla být, a to oprávněně, vnímána jako pokus diskutovat o Bohu a popisovat Jej. To by bylo veskrze nesprávné.

Prosím tedy čtenáře, aby tuto následující diskuzi chápali jen jako zamyšlení nad „mechanismy stvoření“, aby ji v žádném případě nevztahovali k samotnému pojmu Stvořitele.

Všechno „usilování k Bohu“ má být vždy výtryskem citu toužícího ducha, nikoliv bádajícího rozumu.

Odpověď ZF:

Děkuji za dotaz pane Janíčko.

Myslím si, že základním problémem, ve snaze pochopit některé děje, je naše příliš dogmatické chápání pojmů z Poselství. Je to ale pochopitelné a vlastně i docela logické. Vážíme si Slova a nechceme mít proti němu žádný rozporuplný postoj, naopak, chceme být zcela otevření a přijímat dané

bez námitek a pochybností. To je jistě správné, ale protože jsme lidé rozumu, a to skutečně všichni jsme, podléháme i způsobu chápání a zpracování informací tak, jak je rozumu běžné a taky, jak je pro rozum správné. Rozum, když chce věci zpracovat, co nejlépe a bez výhrad, musí brát pojmy přesně definované a ohraničené. Konec konců i lidské slovo vymezuje pojmy na ohraničené obrazy, v nichž jsou sice jisté možnosti, ale i ty jsou přesně vymezené. Z tohoto mechanismu vázaného na různá ohraničení musí vždy vycházet i „pevné formy“ uvažování.

Jenže ve stvoření je vše neustále v pohybu a dokonce i něco, co bereme jako „pevně dané“, tedy Boží zákony, ani to není statické, ale vlastně proměnlivé. Přímo v PG máme zmíněno, že forma Božích zákonů je v jednotlivých úrovních stvoření – různá. Jistě můžeme namítnout, že je tu řeč o formě, ale ne o jádru, ano, to je jistě pravda, ale my nejsme nikdy schopni chápat tyto dva pojmy tak odděleně a navíc přece jádro tvoří formu...

Ale zanechme polemik a zůstaňme u toho, že ve stvoření se vše neustále nejen pohybuje, ale i v jistém smyslu proměňuje. Ovšem lidské slovo toho není schopno a proto jsou v Poselství mnohé pojmy vysvětlovány staticky, i když jejich skutečnost taková není. Proto, aby bylo možné, alespoň částečně zachytit statickým lidským slovem pohyblivé skutečnosti, osvětluje a popisuje je Abdrushin v různých částech Poselství různým způsobem, což nás mate. Vytváří to pro nás dojem, že tyto výroky si protirečí, protože je bereme staticky – tedy doslova a bez možnosti proměny.

Když si tedy poskládáme různé výroky z Poselství za sebe a chceme z nich vytvořit závěr, mnohdy se dostaneme do nejasností. Je to proto, že ani ten jednotlivý výrok nemůžeme přesně ohraničit. Například výrok, že „Bůh je Láska,“ v nás sice vzbuzuje důvěru, posilu, naději, ale stejně nám musí zůstat nepochopitelný.

Výrok se skládá ze tří slov – Bůh – neviditelný, nezformovaný, tak vysokého druhu, že je všemu nižšímu nepochopitelný. Láska – pro ni máme námi vytvořený, zcela pokřivený pojem související se sexualitou, pohlavností, vášní, ponížeností, žárlivostí, majetnictvím, ale i touhou pomáhat, vstřícností a obětavostí a ne zcela definovaným kladným citem v mnoha podobách. Taková „láska“ nemá s pojmem Bůh nic společného. Jistě je kdesi na úplném počátku vzniku formy tohoto slova či spíše pojmu v nás – prazáklad, zrno, impuls vycházející z té skutečné lásky, ale toto je dávno přeformováno do zcela jiných forem a to i při dobré vůli. Takže nám z výroku „Bůh je Láska“ zbývá snad jen slůvko „je“, ale z něj si nic moc neposkládáme.

Bůh je mimo stvoření a je Bezbytnostné podstaty – ty dva aspekty už určují, že On je pro nás nepochopitelný. Zůstává jen snaha pochopit Jej v Jeho projevu. V Poselství je příměr, že Jej můžeme poznat podle Jeho díla a projevu /tvůrčí vůle/ a je to připodobněno k malíři a jeho obrazu. Opět je to jen velmi přibližný příměr a nelze jej aplikovat doslovně, a to ani v tomto pozemském příkladu. Zkoumáme-li různé obrazy jednoho malíře, časem poznáme jeho „styl“ a budeme schopni poznat tento styl i v obrazech, které neznáme a které jsou z jiného období tvorby malíře. Poznáme jeho techniku, jak pracuje, snad i co si oblíbí, ale nelze říci, že jej skutečně „známe“, že víme, co si myslí, jak se chová, jaký tedy skutečně „je“. Tak i naše snaha poznat Stvořitele v Jeho díle bude vždy jen „do jisté míry“ a ta míra bude daná zralostí a druhem osobnosti pozorovatele, ale Boha nikdy skutečně „nepoznáme“.

Ale vraťme se k tématu konkrétněji. Předcházející rozbor měl jen poukázat na to, že je nutné vše brát v méně ostrých a ohraničených tvarech a každý výrok z Poselství přijímat všeobsáhleji a nevázat se tak pevně na jeho slovní znění.

Zkusím zopakovat posloupnost dotazu:

1/ Bůh se projevuje v Zákonu Lásky = Boží Vůle = Boží síla = Neutrální Boží síla, kterou můžeme používat, jak se nám zlíbí – tedy i ke zlu.

2/ Boží Láska = Spravedlnost = Boží vůle.

Protože je zde naznačena spojitost Božské Lásky, Božské Vůle a Božské síly, bere je tazatel jako tři formy jdoucí z jedné, a protože je zde i řeč o „neutrální síle“, dochází logicky k dotazu, že když jedna z nich je „neutrální“, může takovou být i jiná z trojice – tedy Láska. Je tedy možné, že je i „Láska neutrální“?

Tak jsem tedy alespoň dotaz pochopil.

Snažím se na děje dívat shora, odkud přichází. Bůh „se rozhodl“, že vytvoří stvoření. Celý ten děj je tvůrčí, tedy aktivní. Nelze tvořit, formovat, vytvářet bez aktivního působení. Proto i Synové Boží, kteří jsou formujícími aktivními, musí mít pozitivní formy. I samotného Stvořitele chápu jako „stvořitele“, tedy aktivně formujícího, tvořícího, proto snahy některých náboženství si představovat Stvořitele jako ženu jsou jen čirým nepochopením principů aktivně působícího a pasivně negativně přijímajícího.

Jestliže Stvořitel je aktivně tvořící, pak i Jeho tvůrčí projev musí být aktivně formující a vytvářející. Celé formování, vznikání, štěpení je dějem aktivním. Proto nedokážu myslet na tvořící sílu jako na sílu pasivní, nebo něco, co je bez výrazu – tedy „neutrální“. Něco, co „tvoří“, musí být aktivní. Pasivní může být jen něco, co „udržuje“, ale samo netvoří a nemá formující aktivitu. Navíc se tu, podle mne, pletou dva pojmy – neutrální sílu nechápu jako opak pozitivního, nebo negativního, ale jako sílu bez konkrétního zaměření. Tedy ona nemá danou cílenou funkci – tvoř konkrétně toto a toto. Je „neutrální“ v tom smyslu, že není „určena“ a proto může být „určena“ námi. V tom je její neutralita, nemající nic společného s pojmy pozitivní a negativní. Vždy jsem ten pojem „neutrální“ bral jako „bez určení“ a nikdy jej nevztahoval k aktivnímu nebo pasivnímu.

Neutrální síla je jen určitou složkou ve svazcích energií, nemůžeme ji tedy chápat jako „Boží sílu“ a spojovat ji pojmově s Bohem a tvůrčí formující silou. Je to jen separovaná část, která, jak bychom obrazně mohli říci, byla zbavena „přesného tvůrčího záměru“ a to jí umožňuje být ovládána lidmi. Ostatní složky Boží síly mají své dané určení, a proto nemohou být – naštěstí – lidmi ovládány. Všechny různorodé složky sil jsou jen projevem Boží vůle a to jistě jen částečným projevem. Proto ani nelze říci, že neutrální Boží síla je Boží Vůlí. To by přece vyvolalo pokřivený závěr, že Boží Vůle nám podléhá a že ji můžeme používat, jak chceme.

Pojmy jako je Boží síla v sobě sdružují mnohé složky, různé působení i projevy. Nelze tedy z jedné separované části a jejího specifického působení, vyvozovat závěry ke zdroji. Ze zdroje proudí nesčetné síly a v každé jednotlivé úrovni se různým, nám neznámým, způsobem proměňují. Tyto síly vzešly z Božího záměru, ale v nepochopitelné vzdálenosti od Něj, mimo Jeho přímý okruh, pozměněné, ochuzené o složky, které se z nich oddělily v předchozí úrovni při odštěpování – tyto síly bychom ani neměli nazývat Boží silou, protože pak to svádí k nesprávným závěrům.

I my jsme vznikli z původního výtrysku mocného svazku směsí záření a sil, jejich prazdrojem je Božské rozhodnutí a Jeho projev. Jenže už při výtrysku z Něj došlo ke změnám a po mnohých dalších změnách teprve začínají děje odštěpování a proměňování. Po nesčetných proměnách, ochuzeních, docházíme ke zbytkům záření, u kterých teprve můžeme mluvit o lidském duchovním zárodku. Vztahovat tento zárodek k pojmu Bůh už není možné, i když prapůvod jeho vzniku lze k Jeho projevu vztáhnout. Tak je to podobně i s těmi různými silami... A jestliže jsou pro názornost a vytvoření určitého myšlenkového spojení nám překládány jako pojmenování spojené slovně s Bohem, jako je to u pojmu Boží síla, apod., pak to musíme chápat volně a ne tak doslovně.

Takže na závěr. Boží Láska je ztělesněna v mužské postavě Ježíše Krista. Už to poukazuje na to, že projev této lásky nebude ani pasivní, ani „neutrální“, protože Láska a Vůle jsou součástí aktivního projevu Stvořitele, i když v nich je pozitivní i negativní v rovnováze, jejich projev je aktivní, a proto i forma je mužská. Myslím si, že pojem „neutrální“ nebyl myšlen jako něco, co není ani aktivní, ani pasivní. Ve stvoření je vše oddělené a definované, na rozdíl od Božské sféry. Proto, podle mne, není nic, co by nebylo pozitivní, nebo negativní, leda by to bylo nezformované a tedy bez „výrazu“. I v Božské sféře, kde všichni mají v sobě oba druhy vyvážené, není nic „neutrálního“ /ani ryba ani rak/

a v projevu /aktivním – nebo – pasivním/ to přijímá mužskou, nebo ženskou formu. Tím spíše ve stvoření, kde je vše tlakem a formováním donuceno přijmout formu – takovou, či onakou.

I lidský zárodek, už jen při započetí svého projevu, musí nabrat jeden z obou druhů projevu, nemůže zůstat bez výrazu. Neutrální je jen ve svém „embrionálním stavu“, tedy není ještě „definován“. Tak jako „neutrální síla“ není definována. Snad by se dalo uvažovat, že je to také jakási forma „embria“ i pro tuto sílu – je tedy ponechána v nezformovaném stavu, aby mohla být použita libovolně. Tím je její zformování dovoleno až následně.

Pojem „neutrální“ bych tedy asi spíše spojoval s pojmy nezformovaný a bez výrazu, ale ne s pojmy Boží Vůle a Boží Láska, které svůj výraz i obsah zcela jistě mají a to zcela konkrétní, tvůrčí a proto pozitivní.

Rekce pan Janíčko:

Dobrý den pán Fritz,

děkuji Vám za vaši reakci. Po přečtení vaší reakce som si uvedomil, že som sa vyjadril nepresne. Abdrushin nám v Posolstve Grálu podáva dva veľké duchovné obrazy. Prvý obraz hovorí, že Boh je prísne logický a preto všetko vychádzajúce od Boha je prísne logické, a všetko logické je aj v Stvorení a Božej Ríši. Aj samotné Posolstvo Grálu je prísne logické. Bez tejto prísnej logiky by nebolo možnosti pochopenia a teda ani nasledovania.

Druhý obraz hovorí, že Posolstvo Grálu je ako puzzle, teda, že v ňom sú všetky základné kamene, ktoré máme vlastnou prácou poskladať v jeden veľký ucelený obraz. Tak poďme sa ho v našom prípade pokúsiť poskladať.

V prednáške „3. Mlčení“ stojí „A proto stojí v tajemstvích velikého bytí láska jako nejvyšší síla, jako neomezená moc!“. Z tejto vety môžeme logicky odvodiť, že Láska je najvyššia síla.

V prednáške „64. Co dnes odděluje tak mnoho lidí od Světla?“ čítame „Boží láska je neoddeliteľná od největší přisnosti Boží spravedlnosti. Ona je jí dokonce i sama. Spravedlnost je láska a láska opět spočívá jen ve spravedlnosti.“

V prednáške 56. „Zostup z kríža“ čítame „Jestliže se zde hovoří o Boží síle a duchovní síle, tak to nepopírá fakt, že je ve skutečnosti jen jedna síla, která vyšla od Boha a proniká celé stvoření. Avšak to je ten rozdíl mezi Boží a duchovní silou. Duchovní síla je ovládaná silou Boží, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Boží silou, nýbrž silou změněnou, která se svou změnou stala jiným druhem a tím ve své schopnosti působit dostala užší hranice. Jsou tedy dva rozličně působící druhy, a ve skutečnosti však jen jedna síla. K tomu se pak ještě připojuje síla bytostná, je změněnou silou duchovní. Jsou tedy tři základní síly, z nichž duchovní a bytostná síla je živena a řízena silou Boží. Všechny tři lze nazvat silou jedinou.“

Další síly nejsou, je jen mnoho vedlejších druhů, ktoré vznikly skrze základní druh duchovního a bytostného a které se pak také ve svých účincích chovají rozličně. Každý vedlejší druh přináší ve změně také opět odpovídající změněné zákony, které se však neustále připojují důsledně k základnímu druhu, avšak zevně se jeví změnou síly odpovídajícím způsobem odlišně. Avšak všechny druhy, také druhy základní, jsou vázány na ten nejvyšší, Boží zákon síly a mohou být odlišné vlastními změněnými zákony jen ve vnějších formách. Jeví se jinak proto, jelikož každý druh a poddruh kromě samotné Boží síly tvoří jen částečné druhy, které jsou tím jen dílem částečným a které mohou mít jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, dokonalosti, od níž jsou odvozené, k čisté Boží síle, která je totožná s Boží vůlí, která se projevuje jako neposunutelný a neúprosný zákon.“

Z poslednej vety tejto pasáže môžeme logicky odvodiť, že Božia sila je totožná s Božou vôľou ktorá sa prejavuje ako neúprosný zákon.

A teraz pozor! V prednáške „46. Duchovní vůdce člověka“ čítame „Neboť milost, láska spočívá zcela jedině v účincích veškerých zákonů, které jsou ve stvoření a které se nakonec sbíhají vzhůru do velikého základního zákona: zákona lásky!“

Takže láska spočívá v účinkoch všetkých zákonov. Tu je kľúč k pochopeniu nášho prípadu. Teda nie v Zákonoch ale v účinkoch týchto zákonov. Vysvetlíme si to na obraze z Posolstva Grálu. Neutrálna Božia Sila pôsobí ako sila ako Zákon pohonu napríklad v aute. Kto zle riadi auto, ten sa rozbije, kto dobre riadi auto, ten má z toho prospech a úžitok. Teda táto neutrálna sila auta má dva účinky – buď zlý pri zlom riadení alebo dobrý pri dobrom riadení a to je predsa Spravedlnosť a ako vieme Spravedlnosť je Láska. Takže Božia Sila je neutrálna ale jej účinky sa prejavujú ako Láska alebo ako Spravedlnosť. Teda Láskou alebo Spravedlnosťou môžeme nazvať až účinky Neutrálne Božej Sily alebo Božieho Zákona Lásky.

Možno pochopiteľnejšie a hlbšie to dokážeme pochopiť, keď rozviníme prednášku „Život“. Z tejto prednášky vieme, že v Stvorení v skutočnosti nieje žiadna sila lebo Sila spočívá jedine v Bohu samotnom. Z tejto prednášky vieme, že mimo Boha existuje v skutočnosti len Božie vyžarovanie. „Tudíž všechno, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen ve vyzařování Božím!“ /prednáška Život/ a ďalej čítame „Proto jsou záření ve stvoření také jen následkem odpovídajícího pohybu, který se zase musí řídit podle odpovídajícího tlaku. Kde tedy ve stvoření není žádné záření, tam také není žádný pohyb, nebo, jak lidé mylně říkají, žádný „život“. Neboť každý pohyb září, a stav klidu je nicota, nehybnost, která je lidmi nazývána smrtí.“

Takže prísne logicky vo Stvorení existuje len Božie vyžarovanie, ktoré je vlastne len pohybom a kde nieje pohyb, je nicota. A tu prichádzame k veľkému celkovému obrazu. Pohyb, ktorý inak vnímame ako „Božiu Silu“, je sám o sebe neutrálny, len jeho účinky môžu byť správne alebo nesprávne, teda účinky môžu byť Láskou a zároveň Spravedlnosťou. A tento obraz je správny lebo v prednáške „50. Kolobeh žiarení“ čítame „Přísně vzato nejsou vůbec žádné skutečné zákony ve stvoření, nýbrž jen schopnosti, které se v jednotlivých druzích příslušně samočinně projevují a tím, avšak také jen tím, se jeví jako nezměnitelné zákony!“. Ano jedine vlastnosti a schopnosti pohybu, ktorý sám o sebe je neutrálny, teda jeho účinky sú buď v zmysle správne/nesprávne, dobro/zlo a sú vyjadrením Zákona Lásky a Zákona Spravedlnosti. V dôsledku vlastnosti pohybu to dokonca nemôže byť inak, účinky tohoto pohybu sú vždy Láskou a Spravedlnosťou. Nijak inak to byť nemôže len tak, že účinky neutrálneho pohybu/neutrálnej Božej sily sa prejavia ako Zákon Lásky a Spravedlnosti a to svedčí o dokonalosti Božej Vôle a dokonalosti pôsobenia Boha.

Ešte na záver sa vyjadrím k vašej argumentácii, že Božia Láska je pozitívna lebo je stelesnená v mužskej postave Ježiša Krista. Musíme si uvedomiť, že Božia Láska je v Stvorení zosobnená ženskou osobou Máriou, ktorá tvorí Trigon s Parsifalom. Takže argumentácia, že preto je Božia Láska pozitívna, lebo Ježiš je aktívny muž, mi príde ako nesprávna, ale chápem Váš celkový zámer, ako ste to mysleli. Na správne pochopenie sa ale stačí zamyslieť ako je to s rovnoramenným krížom. Znakom Pravdy /Boha aj Ježiša Krista/ je rovnoramenný kríž, ktorý ma pozitívne zvislé rameno a negatívne vodorovné rameno. Sú to dva protikladné pohyby, ktoré dokopy sú neutrálne alebo všetko zahrňujúce. O Božej Pravde môžeme povedať, že je dokonalá a že je to Spravedlnosť a Láska a pritom v svojom vnútri obsahuje obe polarity.

S priateľským pozdravom,
Ondrej Janíčko

Reakce ZF:

Dobrý den pane Janíčko.

Děkuji za Vaše vysvětlení. Myslím, že Vám rozumím. Děkuji také za podrobné doložení toho, jak jste se ke svým závěrům dopracoval. Jistě, tak, jak jste to poskládal, to vyznívá logicky a já jsem dalek Vám to nějak vymlouvat.

Přemýšlel jsem o Vašich závěrech a sledoval Vaše myšlenky...

Nicméně, já to vnímám poněkud jinak. Skutečně „neutrální“ je to, co „čeká na zformování zvenku“. Jak je tomu u zmíněné neutrální síly. To vnímáme stejně. Dále už to ale vnímáme rozdílně.

Síla, ze které kdysi dávno vznikli prastvoření, podle mne, nebyla silou neutrální, ale byla to síla tvůrčí a nesla v sobě tvořící záměr. Tato síla, i když jistě vychází z té základní, není pro mne stejná, jako ta, která je nazvána neutrální. Pro mne je neutrální síla jen jednou z těch různých sil, jak je naznačeno. Pro mne je neutrální síla silou „speciální“, která je formovatelná zvenčí, jako je i jiná síla – tvůrčí, která se formuje „zevnitř“. Neutrální síla tedy pro mne není jedinou a „celou silou“, která vstupuje do stvoření.

Pokud by veškerá síla vstupující do stvoření, byla takto definována – tedy, že musí být formována zvenčí, pak by stvoření bylo vlastně stvořeno pouze těmi, kdo v něm existují. To, že Stvořitel stvořil stvoření, by vlastně nebyla pravda, On by jenom dovolil, aby si stvoření vytvořily entity, které se v něm nacházejí. Pro mne jsou to dva děje – jeden, kdy tvůrčí silou došlo ke vzniku forem a osobností a druhý, až následný děj, že jistým druhům je dovoleno stvoření dále rozvíjet, rozšiřovat, nebo v nízkých oblastech – kazit. K tomu mají duchovní podstaty svou vůli a možnost využít neutrální sílu jako nástroj pro své chtění.

Představa, že jsme si stvoření stvořili sami je pro mne nepřijatelná. Něco jiného je fakt, že je můžeme formovat, udržovat, rozšiřovat – to však je něco jiného, než jeho stvoření v počátku.

Nicméně, rozumím Vašemu závěru, ale já si ponechám ten svůj. Čas nám oběma jistě ještě ukáže i jiné pohledy na věc... ZF

Dobrý den pán Fritz,

áno máme inú predstavu o tom, čo je to neutrálna sila a ako pôsobí. Môj názor je totožný s vaším, že neutrálna sila je tvoriaca, len si to inak predstavujeme.

Ja si nemyslím, že neutrálna sila je pasívna a nepohybujúca sa. Naopak, neutrálna Božia sila je aktívna. Na začiatok si musíme uvedomiť, že Boží stvoriteľský akt Buď Svetlo! bol jednorázový akt. Odvtedy Boh do chodu Stvorenia nezasahuje a netvorí, alebo len výnimočne, ako bolo napr. pri Ježišovi Kristovi a podobne. Boh len každoročne obnovuje svoju neutrálnu Božiu silu do Stvorenia a tá pôsobí samočinne tvorivo vo všetkých úrovňach podľa samočinných Božích zákonov, alebo ak chcete podľa schopností /vlastností jednotlivých druhov v Stvorení.

Vysvetlím Vám to na príklade píšťalky. Boh je akoby ten, kto do píšťalky fúka neutrálnu Božiu silu pod tlakom. Táto neutrálna sila ale v závislosti od druhu a úrovne dierok na píšťalke sa mení na jednotlivé tóny a formy. Je jedno, či na píšťalke niekto hrá alebo nie /slobodná vôľa/, píšťalka vydáva príslušné tóny tak, ako je nastavená, tak či tak. Tak je to aj v Stvorení, ktoré pracuje samočinne. Jednotlivé oddelené druhy pod pôsobením tlaku neutrálnej Božej sily formujú to, čo zodpovedá príslušnému druhu. To, že jeden druh, ktorý sa nazýva ľudský duch, má slobodnú vôľu, je úplne nepodstatné. On je len jedným z druhov, do ktorého sa neutrálna Božia sila tlačí a podľa tohoto druhu sa formuje príslušná ďalšia forma. To platí aj pre bytostných atď.

Je jasné, že ak ľudský duch svojou slobodnou vôľou tvorí zlé, tak účinky tejto neutrálnej Božej sily budú zlé. Bytostný ako druh nemajú slobodnú vôľu, tak účinky z neutrálnej Božej sily pri formovaní z tohoto bytostného druhu budú vždycky len dobré. Stvorenie pracuje samočinne a tvorí samostatne bez zásahu Boha svoje formy pod tlakom neutrálnej Božej sily, ktorá k nám prúdi raz do roka, Boh sa inak o chod Stvorenia nestará, to už zaručujú dokonalé Božie Zákony. Božie vyžarovanie, z ktorého vznikly jednotlivé druhy, sú len oddelené frekvencie, tak ako so zvyšujúcou sa vzdialenosťou od Zdroja klesal aj tlak a pohyb tvorivej neutrálnej Božej sily. Tá však týmto druhom stále dáva život, pohyb a

možnosť ďalšieho formovania v závislosti od príslušného druhu. Snáď je to pochopiteľné a jednoduché a môžeme sa zhodnúť.

S priateľským pozdravom,
Ondrej Janíčko

Reakce ZF:

Děkuji za objasnění, pane Janíčko. Jsem rád, že jsme se dopracovali k nějakému porozumění.

Pokud se tedy shodneme na tom, že tu máme dva základní projevy síly, a to jeden tvořivý při vzniku stvoření /Budiž Světlo/ a druhý, později, jen jako udržující /ponechaný na působení tvorů/, pak k tomu musíme zmínit i akt soudu, který je jistě v rovině aktivní. Už výroky, že Soudce vysílá svazky záření do stvoření jako údery mečem, ukazuje na jiný děj, než je ten, kdy tvorové dle své vůle formují z neutrální síly formy, dle svého uvážení.

Pak tu ještě máme „novou dobu“, kdy „všechno musí být nové“ – tedy ve Vůli Stvořitele. Dobu, kdy oddělená část Světla byla opět spojena s prapůvodem a nyní stojí ve stvoření jako Syn Člověka. Pro mne je to akt, který chápu takto: ...Syn Boží nyní přímo působí ve stvoření, což je souznačné s pojmem, že Bůh sám nyní působí ve svém díle skrze svého vyrozeného Syna. Tím je stvoření pod jiným působením a tlakem, než bylo v době předchozí, tedy v době, kdy tvorové mohli sami, podle své vůle, formovat neutrální sílu.

To, že zde zůstává tato síla k dispozici pro formování těmi, kdo obývají stvoření, je jistě stále platné, ale působení Syna Člověka lze těžko považovat za neutrální – protože On řídí světy celého stvoření. Jistě je ponecháno to, co přísluší ke svobodné vůli tvorů, ale pro mne je tu trvalý řídicí prvek v osobnosti Syna Člověka, tedy ne jen nezformované síly a toto jistě stojí za přemýšlení... Přidávám to jako rozšíření, nikoliv jako kontroverzi...

Myslím, že základem naší diskuze je to, že se motáme kolem různého chápání slova „neutrální“ a to je celé nepochopení mezi námi. Obecně vzato to беру tak, že lidské slovo není schopné mnohé věci správně vyjádřit, to je jedna věc, druhá, že Abdrushin používá nějaký výrok k vyjádření něčeho pro nás komplikovaného, v nějaké zjednodušující zkratce. Ta je pro jednoduché pochopení principu dostatečná, ale když se jde do hloubky, najednou je nutné jiné objasnění. Proto i výraz „neutrální“ vyvolává dojem, že se nejedná ani o pozitivní, ani o negativní a tím vlastně něco bez výrazu, a snad i konkrétního obsahu, jako je tomu u duchovního zárodku, než začne nějakou svou činnost.

Vy sám nyní používáte pro vysvětlení pojmu, že neutrální síla je aktivní /myšleno činná/, ale výraz „neutrální“ vyvolává dojem „nečinná-čekající“. Jako jste minule citoval, že „přísně vzato není žádných zákonů“, tak pro mne v podobném smyslu je, že přísně vzato, není ve stvoření nic skutečně „neutrálního“. I neutrální síla v sobě nese Boží vůli a tím i Jeho úmysl, kterým se musí řídit vše. I když můžeme sílu formovat různě, přesto to musí být v nějakém určeném rámci, mantinelech, není to tedy neohrazené, jak by slovo neutrální mohlo naznačovat. I neutrální síla má své předurčení, svůj úkol, třeba jen ten, že se musí „nechat ovládat“. To zde uvádím jen jako shrnutí toho, proč to vypadá, že každý mluvíme o něčem jiném. Nechci to už ale dále rozpitvávat. Píšete, že už jste vše napsal a já vlastně mohu říci totéž i když by bylo možné to rozvádět dále a dále, ale podle mne by to nepřineslo nic konstruktivního.

Reakce pan OJ:

Chápe, že sa dotýkame toho najvyššieho abstraktna o podstate bytia, ktoré môže ľudský duch dosiahnuť. Všetky moje úvahy vychádzajú predovšetkým z prednášky „Život“. Neutrálne sila ako sám názov hovorí je silou a to je samo osebe pozitívne a tvorivé, lebo úplne neutrálne by bola nesila, teda nepôsobenie a žiaden tlak, teda pokoj. V stvorení však všade pôsobí Božia sila. Ako vieme ale sila je len v Bohu a v stvorení je len tlak a pohyb. Ako by ste posúdil pohyb? Je neutrálny alebo aktívny? A v stvorení neexistuje nič viac len pohyb. To je úplná abstrakcia. Tam kde nie je pohyb je „nicota“ a smrť. /prednáška Život/ Pohyb alebo tlak. Je tlak-pohyb podľa vás neutrálny alebo aktívny? Ja si myslím, že v závislosti, z ktorej úrovne sa na to pozeráme, je pohyb neutrálny a zároveň aktívny. Neutrálny preto

lebo jeho účinky môžu byť dobré alebo zlé, aktívne alebo pasívne /žena je pasívna ale to neznamená ,že sa nepohybuje, to je ale o inom/. Aktivny preto, lebo je to pohyb a nie nepohyb alebo pokoj. Takže závisí od úrovne z ktorej sa pozeráme na pohyb-silu.

Ja nerozdeľujem neutrálnu Božiu silu na dva prejavy sily, tvorivý pri vzniku Stvorenia a druhý, neskorší, udržiavajúci. Takéto rozdelenie mi nedáva zmysel. Schopnosť tvoriť alebo ďalej udržiavať je neoddeliteľná, je to len iný pohľad na to isté tak ako má minca dve strany, stále je to len tá istá minca. Nezmenila sa. Božia sila sa nezmenila od okamihu tvorivého vzniku stvorenia na potom kedy by mala byť inou pri udržiavaní stvorenia. Nie stále je to tá istá sila – pohyb sam o sebe, čistý pohyb.

Súdom a spojením Syna Človeka so Svetlom sa nič na charaktere neutralnej Božej Sily nemení, stáva sa len silnejšou. To je to, čo je nové a čo prináša „novou dobu“, kedy „všetchno musí být nové“. Zvýšená neutrálna Božia sila mení charakter účinkov a pôsobenia druhov. Je to ako keď do elektrického obvodu, ktorý je dimenzovaný na 12V, privediete prúd 220V. Tie komponenty, ktoré nie sú dimenzované na väčšiu silu, zhoršia. A to sa práve stane zo všetkým zlom, zhorí, mozgy materialistov zvýšenú neutrálnu silu nevydržia, zbláznejú alebo zomrú a všetko bude len podľa Vôle Božej, lebo zvýšenú silu dokážu ustáť len svetlé a dobré druhy v stvorení. Len ony dokážu zvýšenú zosilnenú silu – zvýšený pohyb, absorbovať. Nepohyblivé, nízko vibrujúce zlo, sa rozruší, rozpadne a to tým, že do nízko vibrujúcich druhov uderí nový silnejší neutrálny pohyb /pohyb – aktívny/. Samotný pohyb nie je ničím ohraničený. Môže ísť do nekonečna, tak ako sa bude Stvorenie rozširovať do nekonečna.

Teším sa na vaše úvahy a podnety.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

ZF:

Myslím, že jsme každý sdělili svůj názor a současně si jej ponechali. Jakékoliv další rozebírání by vedlo jen k opakování jinými slovy a zaplétání se do vzájemných výroků, což by nic užitečného nepřineslo. Proto tuto diskuzi uzavírám, myšleno mezi námi dvěma. Jistě nikomu nechci upírat možnost mi napsat svůj názor, pohled na věc.

163. úvaha: Dilema

-ZF-

Mám dilema...

Toužím po míru, nenásilí, aby se lidé měli rádi a usilovali vzhůru k větší harmonii. Svět míří jinam a má mnoho prostředků, které jistě vedou do záhuby a to nejen těl, ale i duchů v nich přebývajících.

Nelíbí se mi to, nepřeji si to, a když mohu, chci, aby tyto destrukční síly nemohly ke mně, nemohly k národu, ve kterém žiji. V praktické rovině si nepřeji, aby sem vtrhly davy islamistů a vytvořily prostředí bojů, rozkolů, násilí, barských zvyků znásilňování, řezání hlav, ponižování žen a jiné.

Mám tedy vnitřní postoj ochránce, který tyto negativní síly odtlačuje pryč od našeho národa, od mé rodiny a ode mne.

To je přirozený a správný postoj, protože temno, zlo, násilí musí ducha odpuzovat a cítí k němu odpor.

Potud je vše jasné a nevyvolává žádné dilema.

Jenže...

Bůh nám dal svobodnou vůli a možnost prožívání, ale i poučení ze zpětných nárazů, které jsme si sami vyvolali. Nenutí nás k dobru, ale nechává nás prožít zlo, námi vytvořené a dává tak příležitost ke změně.

Když pozorujeme dnešní lidský svět, dal by se základní lidský postoj rozdělit na pouhých pár druhů.

Jsou tu lidé, kteří vědomě škodí, a vyhovuje jim to. Těmi není nutné se zabývat. Jestli ještě k něčemu dojdou a budou chtít se změnit, je docela málo pravděpodobné. Negativní zpětný dopad u nich bude spíše jen spravedlivým vyrovnáním, ale ne už poučením.

Pak je tu skupina, možná jen skupinka, lidí, kteří se snaží být lepšími a chtěli by lepší svět míru. Pro ně bych si ten mír přál také.

A nakonec je tu dosti početná skupina lidí, kteří jakoby spali. Vlastně nežijí své životy, ale žijí to, co jim naplánovali jiní pomocí názorů, módy, zvyků, rodin, grilovacích přátel, apod. V této početné skupině jsou lidé, kteří jsou líní a nic, ani utrpení je neprobere k jiným postojům. Při utrpení se dopracují snad jen k apatii a odhození lidské důstojnosti.

Ale jsou v této skupině i jiní, kteří se ještě utrpením mohou probudit a začít hledat nějaké hodnoty, bojovat o ně a usilovat k nim a přitom se jejich duch začne probouzet. V těchto lidech je tedy jistý skrytý potenciál a mnozí z nich ještě mohou být zachráněni. Jejich způsob života, poměry, prostředí, zvyky, to vše ale nedovolí probuzení jinak, než násilným zbořením stereotypů, ve kterých žijí. Tito lidé potřebují, v kladném slova smyslu, tvrdé prožití, ztrátu hodnot a svého stylu života. Lze zjednodušeně říci – tito lidé potřebují prožít se znásilňováním, přímým ohrožením života, týráním žen i dětí, apod. Jinak se neproberou – to je pro ně poslední a asi i jediná příležitost k možné záchraně ducha. To je jediná milost, kterou jsou schopni prožít, jiné jsou uzavřeni!

A nyní nastává to mé dilema. Když si přeji, aby hořký osud, do kterého se cíleně Evropa žene, minul náš národ, když chci svým chtěním chránit náš národ a lid před bolestí – nestavím se proti milosti, která jediná může probudit některé lidi?

Není tedy nakonec mé přání míru a pokoje proti Boží vůli, která chce probudit národ utrpením? To je otázka, na kterou budeme těžko hledat pevnou odpověď...

Co tedy dělat, co si přát, aby člověk nakonec nešel proti proudu, který může být chtěný, i když působí negativně?

„Tvá Vůle se staň...“, vzpomene si nyní možná mnohý. Ať je to, jak On to chce....jenže v Poselství čteme, že takový postoj je neupřímný, protože v podstatě lidského ducha je něco jiného. Navíc – my máme poznávat Jeho Vůli a ne „nechat Ho, ať si ji naplňuje“ a my Mu jen v tom nebudeme bránit.

No zkusme si to představit konkrétně v situacích, které se nyní neustále odehrávají v různých zemích Evropy. Tlupa imigrantů znásilňuje ženu... Co uděláte? Řeknete si – je to její karma. Nebo – utrpením procítne její duše – je to pro ni a její blízké užitečné... A dokážete si to říci z hloubky srdce i když budou znásilňovat vaši dceru, manželku, podřezávat krk vašim blízkým...řeknete si a procítíte, že je to „v pořádku“? Řeknete si „Tvá vůle se staň“?

Takže apatický a nihilistický postoj nebude ten správný. Pozitivní přání míru a života bez utrpení je jistě přirozené a správné. Avšak nyní v konkrétním stavu světa může jít proti „Božímu záměru“, proto může toto obecně správné přání, být přáním nesprávným.

Přece si ale naopak nemohu přát, aby byla válka, aby sem přišli muslimové, aby byly atentáty – i když rozumově vzato, by to mohlo pomoci ke změně názorů politiků, spící skupiny lidu, k probuzení národa, dokud ještě úplně nezdegeneroval. Protože v některých národech, jako je například Švédsko, se zdá, že lidská duše je již v agónii a na týrání reaguje jen odevzdaností, schouleností a strachem i apatií. Tam to vypadá, že národ je již ztracen a jen někteří jednotlivci, kteří se oddělí a fyzicky odstěhují, mají naději. Jak je na tom náš národ není zřejmé, protože zazděné jádro národa se projeví až pod zvýšeným vnějším tlakem – takže utrpení by mohlo pomoci, když dění kolem, které se dá spoluprocítit – mnozí ignorují.

Ovšem přát si utrpení vypadá dost úchylně a je proti lidské přirozenosti.

Máme tu tedy přirozenou touhu lidské podstaty po míruplném budování, harmonii mezi lidmi a řádu, který nás vede.

K tomu máme poznání, že člověk je téměř nepoučitelný a když s ním nepohnul Bůh skrze své vtělené Syny, pak, pokud s ním ještě něco vůbec může pohnout – pak jedině utrpení. Takže utrpení je v našem případě dobré, je pomocí a proto má být námi i takto chápáno.

Jak ale sloučit tyto dva, tak rozdílné, postoje?

Co tedy s tím? Bytostní, nemající svou vůli, se pohybují v řádu a tím nemají tento rozpor. Máme se tedy snažit o nějaký podobný postoj, jako oni? Ale naše podstata, ale i cíle jsou jiné.

V tomto duálním světě protikladů je asi přirozený rozpor pro toho, kdo míří vzhůru, nebo pochází shůry. I u Ježíše, Syna Božího, máme Jeho údajná slova: „Otče, proč jsi mne opustil?“ Což můžeme v jistém smyslu chápat také jako rozpor mezi směrem tohoto světa /jemuž byl vystaven/ a řádem, což i On bolestně pociťoval.

Vyplývá mi z toho určitý postoj, který zní logicky, ale mít ho v sobě bez uvažování, jako vždy přítomný postoj pro každou situaci...to nebude lehké, ale bude nutné se to „naučit“. Usilovat k pozitivním hodnotám, toužit po nich a přát je i svému národu a spolubližním. Být si ale v tomto postoji současně neustále vědom, že lidský duch může velmi často dojít k pozitivním postojům jedině přes utrpení. Takže i při svém přání po míru, být stále připraven k přijetí utrpení, bez ohledu na to,

jestli bude dopadat na hřešící i snažící se. Protože nikdo z nás není bez viny, naopak – všichni jsme hříšníci. Jen někteří už nastoupili na cestu pokání a na jiné teprve ta cesta čeká.

Přát si mír a vzdorovat zlu platí a platit bude vždy. Jen je nutné si k tomuto přání vždy přiložit ten velice důležitý dovětek, že utrpení může být milostí a proto je nutné mu ve svém přání vědomě vždy zachovat prostor a místo. Přeji si, aby sem nedorazila vlna atentátů, no-go zóny, znásilňování, ale...pokud tento národ je tak tupý a zatvrzelý, že jinak nedojde k procitnutí, pokud Bůh chce jej takto probudit – pak přijímám bez reptání a s díkem vše, co si takto vynutíme... Umíte již tento postoj? Bude dobré se jej brzo naučit.

164. otázka: Pohřební zvyky, uchovávání opuštěného těla, dlouhý rozklad kostí

-ZF-

Dostal jsem zajímavou otázku. O tom, že mnohé pohřební zvyky velmi pravděpodobně připoutávají zesnulé k pozůstalým, není pochyb. Otázka je, proč vůbec vznikly pohřební obyčeje, jaký to mělo původní, ještě správný smysl. Otázkou také je, jestli má nějaký význam fakt, že se kosterní ostatky rozpadají velmi dlouho a je proto docela možné, že člověk se znovu inkarnuje, ale jeho kosti ještě stále existují na této zemi. Má to nějaký smysl, význam?

ZF:

Nad významem pohřebních zvyků jsem se již zamýšlel v jiné otázce. Jistě, že nelze popřít nebezpečí, že těmito pohřebními zvyky se spoutává odcházející duše právě tak, jako pozůstalí. Avšak, už to, že Abdrushin nic proti pohřbům nenamítal, naopak je povýšil až na vysoký duchovní děj, to jistě vypovídá o tom, že to není „nic špatného“. Že neumíme využít dobrých věcí a dějů k dobru, ale zneužijeme je ke svému spoutání, o tom svědčí mnohé. A ani pohřební zvyky nejsou výjimkou.

Setkání pozůstalých na pohřbu má hluboký pozitivní význam. Jednak k sobě účastníci pohřbu mohou pod tlakem situace být mnohem vstřícnější a otevřenější, než kdy jindy a to jim dá prostor k uzavření neuzavřených kapitol svých vztahů. Za další to lidem připomene pomíjelnost těla, křehkost pozemského života, znovu se jim v duchu ozve varující hlas: „nevíš dne, ani hodiny, nepromarni tuto příležitost ke svému zušlechtnění a hlavně osvobození“. Tento prožitek zatřepe s duchem a vytrhne ho z prázdného pozemského bytí ...nebo alespoň může ho vytrhnout.

Pohřeb je také jakýmsi ukončením jedné vývojové etapy člověka. Aby mohla nastat etapa další, musí být předchozí řádně ukončena. Lidé to cítí, i když to nechápou. Jak mnoho se věnovalo úsilí a energie na prokázání úmrtí a nalezení těl po nějaké katastrofě. Rozumem těžko pochopitelné, ale pozůstalí cítí velikou potřebu najít těla zesnulých a tak „potvrdit jejich skon“ a uzavřít tuto etapu pohřbem. Je to pro ně nesmírně důležité. Tělo zesnulého je jedním důležitým faktorem a pohřeb druhým. Tyto věci prostě nelze ignorovat a dnešní snahy eliminovat pohřby a tělo nechat anonymně spálit na účet státu jsou jen dalším prvkem našeho odklonu od Božího řádu, který duše ještě někdy pociťuje, ale pozemský člověk „vymyslí“, že je to zbytečné.

Dalším kladem pohřbu je možnost odpuštění, které právě pod citovým tlakem, ale i strachem, může nabýt nové citové podoby a tím i většího úspěchu. Dalším kladným aspektem je pomoc odcházející duši a současně příležitost uvolnění různých vazeb a pout. Že to neuděláme, není problém pohřbu, ale nás... Nepozorujme ty děje ale příliš konfrontačně. Že se pozůstalý například věnuje, z našeho pohledu, přehnané péči o hrob může být jistě znakem připoutanosti, ale právě tak to může být snaha, třeba nevědomá, vyrovnat svůj dluh k zesnulému. Dopřát mu péči, kterou ode mne za pozemského života neměl. Může tedy jít o děj vyrovnání a tím o děj pozitivní. Obava, že tímto připoutává pozůstalý zesnulého k zemi je jistě správná, i když si myslím, že ne tak úplně reálná. Připoutanost zesnulého bude těžko kdy k hrobu, ale spíše k jeho zálibám, sklonům, nebo lidem, ...pokud snad zesnulý nebyl majitelem pohřební služby /úsměv/. A jestli je tu spoutanost pozůstalého a zesnulého, pak není hrobem, ale sklonem a ten by byl i bez hrobu a péči o něj.

Že lidé odešli a pozůstalí zůstávají v nějakém spojení je jisté, protože je svazují mnohé věci a nakonec je mnohdy svedou k sobě opět při nové inkarnaci. Tento děj může být negativní, ale v prožití i osvobozující. Neměli bychom jej tedy vnímat jen jednostranně. To, že některé kmeny přírodních národů povolávaly své zesnulé stařešiny k poradě, nelze také chápat jen jako způsob připoutání, protože zde hlavně záleží na postoji zesnulého, jak on sám to bere a ne na samotném ději obracení se k němu o radu. Při upřímné prosbě o radu jej může zastoupit nějaká jiná pomáhající duše /které je to k užitku/, nemusí to zesnulého vůbec zatěžovat, a proto to nemusí být nikterak negativní děj.

Vzpomeňme však Buddhu, který zůstal připoután k hoře, na níž působil. Byl to děj vycházející jen z jeho postoje, z jeho přesvědčení, že on to tam musí vést a řídit – pozemské zvyky, pohřeb a podobné to nevyvolaly a také by bez nich děj připoutání nastal stejně.

Ano, toto jsou otázky spíše polemické, než přímo prakticky doložitelné nějakým citátem či výrokem. Jisté je, že ve stvoření mají věci, děje více významů, než jen jeden. To je tím, že do sebe zapadá mnoho dějů a souvisí spolu, ovlivňují se.

Přistupme nyní k otázce dlouhého času rozpadu kostí. Můžeme dlouhý rozpad kostí chápat „po lidsku“, tedy jednoúčelově. Fyzikálně je to jistě možné vysvětlit. Pokud ale budeme chtít zachovat mnohotvárnost dějů ve stvoření, musíme hledat i další smysl tohoto děje.

Vzpomenul jsem si na jednu pasáž ze životopisu Egypt:

„Nyní byla to sice jiná těla, která putovala po kůře zemské, zápasila a trpěla, ale jejich duch byl opět na cestě zpět, aby učil a znovu zkřivil to, co jim bylo kdysi pokřiveno. Oni to však již nevěděli. Mnohý z nich stál nad hrobem svého dřívějšího těla, držel svoji někdejší lebku v ruce a mnohého z nich přivedly jemné nitky viny a odpykání na místo, kde se mohl oprostit, ale on toho nevyužil...“

Tato pasáž ve mně vyvolává představu určité možnosti „setkání člověka s jeho minulostí“. A toto setkání, i když je rozumově nepochopené, a tudíž nevědomé, může být duchem vnímáno reálně, jako dotek jeho dlouhé vývojové cesty. A tento dotek má vyvolat poznání, ale i varování: „již dlouho putuješ stvořením a udělal jsi mnoho chyb, které tě vedou zpět k odpykání. POZOR, ať se nezapleteš do stejných, nebo jiných chyb. Buď bdělý, nezapomeň, odkud jsi přišel a kam směřuješ!“

Toto memento, hovořící k samotnému duchu, nemusí však mít jen formu naznačenou v citovaném úryvku, tedy, že by se člověk musel fyzicky setkat se svými kostmi. Duch vnímá jinak a jeho vnímací schopnosti jsou mnohem pokročilejší, než těla. Mohla by tedy stačit přítomnost kostí jeho bývalého těla kdesi na zemi, lhostejno kde, jestli hluboko pod nánosy země, nebo v hrobech předků či pohlce-no v sedimentech jeskyní. Již to, že je zde jakési pojítko k minulosti i když slabé a velmi subtilní by mohlo vyvolat duchovní tlak a ten by vytvořil toto duchovní varování. I kdyby nebylo slovně vstřebáno a pochopeno, vytvořilo by varovný obraz pro ducha...

Připouštím tedy, ovšem jen jako pouhou hypotézu, že by dlouhodobý rozpad kostí mohl mít i tento smysl. Jelikož tento efekt funguje i u kostí zvířecích, může v jejich případě mít opět jinou příčinu, kterou by například mohla být určitá nutná kontinuita vývoje. Je známo, že určitou frekvencí záření je možné vyvolat ze semene pšenice její dřívější vývojovou formu, že po tomto ozáření vznikne z tohoto semene jakási pra-pšenice. Z toho je vidět, že minulost se neztratila, ale spočívá skryta a je možné ji vyvolat. Je tedy i možné, že efekt dlouhodobého uchování kostí může sloužit jako jakási časová stopa...

165. úvaha: Láska Boží

-ZF-

Dnes jsem chtěl něco napsat o Boží Lásce...

Jednak proto, že je Štědrý den a také proto, že jsme tu před časem diskutovali o tomto pojmu a já cítím k němu značný dluh.

Chtěl bych napsat něco krásného, vznešeného, plného úcty a pokory, ale...nemohu. Jediné, co bych mohl a co by mi připadalo vhodné, je pokleknout, sklonit hlavu a tiše plakat...

Plakat štěstím, studem, vděčností, touhou i hořkosladkou bolestí...

Jak Vám mám psát o tom, co zpívá a pláče v mém srdci? Není pro to slov...

Cítím ve svém srdci lásku, ale nemohu ji popsat.

Vidím všude kolem, jak láska Boží proniká a vane, jako sladká, ale velmi silná vůně, celým vesmírem, ale neumím najít jediné slovo, které by to vyjádřilo.

Cítím uragán, jak smetá celé planety, galaxie a jiné tvoří, láme celé lesy, ale pod nimi už bují nový život, cítím ten pohyb, který lomcuje mou duší...ale popsat jej nesvedu....

Jak vypadá láska? Je jako růže, jako lilie, jako miliony třpytivých krystalů na zasněžené pláni? Jako němé štěstí člověka zachráněného z hořícího domu? Či snad jako výskající dítě s hračkou, kterou svírá v dlani? Nebo snad jako zvlhlý pohled člověka, který přešlapuje před zasněženou pyramidou? Možná je v tom všem její maličké zrníčko, možná jen odlesk z její záře a možná, kdoví...nic z toho není láska.

Nevím, jak vypadá láska, nevím, jak vypadá Bůh a přece mé srdce je plné touhy po Něm.

Dnes, pod rozzářeným stromkem, se vzpomínkou na prostý chlév v Betlémě, si znovu uvědomuji, že všechno naše toužení, konání a snad i to vzývání, je možná velmi vzdálené prostému, přirozenému výtrysku ducha. Jako je prostota Betlémského chléva, jeho „obyčejnost“, a přitom opravdovost, vzdálena všemu našemu dnešnímu „ozdobenému“ životu, tak je možná i naše hledání Lásky Boží příliš složitě, příliš podmíněné chtěním, naučeným dobrem, snad dokonce i spoutané „Písmem“. Tím, které je samo pohybem, jako let ptáka, jako dotek motýlího křídla, je burácením hromu i parskem slunce, ale v nás se naším chtěním ukovává v dogma.

Celý Štědrý večer ke mně promlouvá svým tichým nezvučným hlasem, svou vůní, plápoláním plamenů svící, tichým kanutím žhnoucího vosku a především tlukotem srdce, které hledá souzvuk s tepem vesmíru. A vše hovoří, šeptá a dýchá – Boha nemůžeš pochopit, můžeš Jej jen milovat...

Čtenáři se těší na Den Růže, Slavnost Zářící Hvězdy a lidské Vánoce, se svou honbou za dárky a konzumními zvyky, jsou pro ně často jen otravnou předehrou, kterou je třeba přetrpět, než nastanou skutečné Vánoce, jak je máme „určené“ a vlastně svatým zákonem „přikázané“. Nejsme trochu spoutáni svou představou „řízené zbožnosti“? Nesvazujeme své srdce, když mu určujeme, kdy má vytrysknout a kdy mlčet? Nevím...

Mnohokrát jsem zápasil o správné prožití Štědrého dne a mnohokrát se mi to nedařilo... Ale letos jsem nechal vše jen plynout a mé srdce cítilo tep stvoření. Snad proto, že jsem se nezabýval tím, co kdo a proč dělá – nechal jsem vše plynout a musel-li jsem s tím mít něco společného, pak mne to netrýznilo, protože jsem nic nehodnotil. Nechal jsem vše tak, jak to bylo, nechal jsem všemu jeho působnost a sobě jen otevřené srdce. Vše kolem plynulo a řítilo se po svých cestách za svým cílem po

planoucích drahách lidských přání, ale mé srdce v tichu tepalo svou melodii pokory a tiché radosti bez vnější veselosti.

Štědrý den mi pošeptal své poselství – příliš mnoho posvátných písní, příliš násilně sehnutá záda, příliš mnoho žalmů a posvátných citací, příliš mnoho chtěné zbožnosti, příliš mnoho přesně řízených cest na příkazem stanovená místa – to vše se tíživě klade na křídla srdce, které chce ve vší prostotě jen letět Otci blíže...

Tak i Vám přeje mé srdce štědré dny v tichých hodinách prostého míru.

166. Přednášky pro tyto dny – 1.

-ZF-

Pokračuji ve svém plánu, zveřejnit, při příležitosti Slavností, málo známé přednášky, které u nás zazní.

Nyní tedy ta, kterou budeme vzpomínat o Předslavnosti Zářící Hvězdy:

Přednáška je ze sborníku – Abdrushin – Přednášky, části přednášek, prohlášení a dopisy /Brno 2007/

60. Jestliže vy, nositelé kříže...

Jestliže vy, nositelé kříže, se trvale v nitru nezabýváte Svatým Slovem, nejste v nitru neustále zaměřeni k vysokému cíli, nikdy tohoto cíle nedosáhnete. Nechtějte si křečovitě vynucovat čistotu v myšlenkách, ale namáhejte se svým citem, abyste postoupili dál. Pomoci vás obklopují, potřebujete se jen na ně zaměřit a uchopit pomáhající ruce.

Vy však stále a stále znovu stavíte před velký úkol své malé „já“, místo abyste si nejprve uvědomili svou povinnost vůči svému BOHU. Strachuji se o vás, neboť vidím vaši neschopnost a vidím, že vám často chybí dobré chtění, jinak byste mě mohli mnohem, mnohem lépe následovat. Místo toho musím já pomáhat vám. Ještě jste vůbec nepoznali, o co jde.

Každý obyvatel a každý návštěvník Svaté Hory je pro mne zatížením, místo pomoci. O sobě samých si myslíte, že jen vy máte velké čisté chtění a ti ostatní nikoli...! Ne, vy všichni jste ještě omotáni temnem, místo abyste byli naopak spojeni se Světlem. Já jsem vám otevřel bránu ke Světlu, ale vy zůstáváte stát na místě, místo abyste kráčeli kupředu.

Jen málo, velmi málo z vás se namáhá následovat mě. Ostatní nositelé kříže však, kteří se sami dostatečně nenamáhají, je označují za nesprávně stojící. Často jsem nevýslovně smutný a zoufalý, neboť vidím, že vám nemohu pomoci. Vy sami musíte poznávat, sami se namáhat, sami jít kupředu. V tom vám nikdo nemůže pomoci. A toto vědomí je pro mne hrozné. Cožpak velká oběť mého OTCE má být opět marná? Jak a čím vás mohu konečně probudit? Cožpak nikdy neprocitnete?

Mohu vás jen varovat, ale pomoci vám nemohu. Má být vaší vinou ztraceno celé lidstvo?

Avšak těm nemnohým, kteří se poctivě snaží, mohu říci: Nositel kříže, který splňuje, nemusí již zpět na tuto Zemi.

Volám vás do posledního boje. Chopte se duchovního meče a bojujte za svou vlastní záchranu a za záchranu veškerého lidstva.

Láska BOHA a moje modlitba jsou s vámi:

Otče, pomoz těm, které jsem povolal, a pomoz také těm, kteří přišli zásluhou povolaných. Nenechej je zase klesnout do temna, nedovol, aby velká oběť byla marná!

167. Přednášky pro tyto dny – 2.

-ZF-

Pokračuji ve svém plánu, zveřejnit, při příležitosti Slavností, málo známé přednášky, které u nás zazní.

Nyní tedy ty, které budeme vzpomínat o Slavnosti Zářící Hvězdy:

Přednášky jsou ze sborníku – Abdrushin – Přednášky, části přednášek, prohlášení a dopisy /Brno 2007/ a ze Sborníku nezařazených přednášek/druhá přednáška/.

1. přednáška:

38. K 6. listopadu 1935

Tiše táhnou nocí světlé postavy kolem Svaté Hory. Kroky zaznívají z velké dálky a stříbřitě jasně zvoní zbraně. Rytíři Svatého Grálu drží věrnou stráž!

Bílí oři krouží kolem Svatostánku podobni zářícím oblačným útvarům. Rytíři, kteří na nich sedí, mávají dlouhými oštěpy a kopími. S bleskovou rychlostí ovládají své bystré koně a jejich ostrý zrak nikdy neunavených očí pátrá na všech stranách.

Ismáni zadržují temno s horlivostí, která zdolává všechno. V noci objíždějí ve velkých kruzích kolem Hory, místa Světla a ve dne stojí za pozemskými služebníky, aby je volali a udržovali v bdělosti, a když je to nutné, dotýkají se jich málo šetrně špicí svého oštěpu.

Protože bdělou musí být každá duše na Hoře. Syn Boží nechce ztratit ani jednoho ze svých služebníků v pěnícím příválu posledního soudu.

Vzpomínky v duších se probouzejí silněji, služebníci vidí, jak z klína minulosti vystupuje daleká cesta jejich pozemské přípravy, zahrnující statisíce pozemských roků. Obrazy se stávají stále jasnější po celou dobu, čím více ustupuje mlha pozemských vztahů a brzo budou moci vidět jeden po druhém zlatou stopu Svatého Světla, které je vždy a opět chránilo před pádem.

Kdo byl vyvolen sloužit Nejvyššímu, toho ve stále se zvětšující tísní klesajícího pozdějšího světa ruce Věčného držely, o toho neustále pečovala láska Světla, neboť ten měl být zralý v pevně stanovenou hodinu.

Kvůli Synovi Božímu byla učiněna ze Světla Svatá opatření a později stvořeným zůstane věčně nepochopitelné, jakými cestami záření se ubírala Pramoudrost Jediného, jak všeobšíhlé vzájemné zasahování proudů Boží Vůle vytvořilo tuto velikou světlou přípravu, v níž se nyní dokonává Svatý soud.

Kvůli Synovi dovolil Pán připravit lidské duchy, kteří prosili, aby směli sloužit, kteří zasažení oblažujícím pohledem Zrozeného ze Světla úpěnlivě prosili, toužíce následovat Ho. Mnoho jasných zralých duchů klečelo kdysi na Patmosu, mnoho Světlem prožhavených, k výšinám usilujících duší, které stály již u brány věčnosti, se zaslíbilo Synu Božímu v blažené oddanosti.

Byli připravováni věčnou péčí, a přesto se jen nemnozí nyní na Zemi dostavili, sloužíce, k domu svého Krále.

Přes veškerou námahu ze Světla duchové klesli, a jestliže ještě nyní chce soud leckterého z nich vyburcovat, aby zahanbeně přispěchal sem v poslední chvíli, většina se již zřítla do hlubin, z nichž je již nemůže vyvést žádný paprsek Světla.

Oni zklamali a hněv a bolest Věčných žaluje nad tímto ohromným příkopem, v němž leží tak mnoho promarněné síly a milostí ze Světla, které měly ulehčit pozemské cesty Syna Božího a mohly vést k jedinému vítěznému pochodu.

Proto uvolňuje Pán nadále pásky z očí těch, kteří našli cestu k domovu, neboť mají jasně vidět a poznat, jak nepřekročitelná hora lidské viny byla nakupena před Zrozeným ze Světla, před Pomocníkem a Soudcem. Ta hora musí být odstraněna v bouři soudu, musí zmizet a musí se na tom podílet jeden každý lidský duch, jestliže se nechce zřítit do hlubin s padajícím kamením.

Těžký bude soud! Vy, pozemští služebníci, smíte to poznat, abyste vděčně stáli v žáru hněvu, abyste věděli, jakou malou cenu jste měli všichni dohromady pro Svatou shovívavost a milost Pána, vy, kteří sami nyní v plamenném hněvu soudu nejste ještě úplně vyprahlí.

V soudu jsou to jediné duše zpečetěných, k nimž občas bude přitékat pomáhající paprsek slitování. Všichni ostatní však musejí nejprve prožít paprsek hněvu, než jim bude moci býti poskytnuta útěcha od Věčné Vůle.

Vy, služebníci Hory, vy nositelé Světla v nížině, vám svítí ještě Svaté slitování Věčného. Předávejte proto z této milosti lidstvu dále, darujte jim modlitbu a pomáhající myšlenku v každém pozemském dnu. Jen tak budete hodni věčné Milosti Pána!

2. přednáška /Sborník nezařazených přednášek/:

Svátek Zářící Hvězdy

(29. prosinec 1929)

Grál volá váhající! Hlasitě zní volání vesmírem, neboť kdo chce být zachráněn, musí se přihlásit! Avšak pozemští lidé se vyčerpávají nadále nicotnostmi, snaží se vyzvednout své pozemské záležitosti na hlavní věci vesmíru, vlastní lidské názory označují za střed veškerého dění. V tomto nesmyslném plýtvání sil hyne bezvýsledně jeden lidský život za druhým. Právě v tom ukazuje člověk, jak je malý, protože se mu vedlejší věci jeho bytí zdají tak velké.

Co ví člověk o světě! Kráčí v něm tupě a těžkopádně, myslí jen na zisk a požitek, na spaní, jídlo, pití, na rodinu, snad na národ, na vlast a přitom všem se sebeuspokojením vždy a opět na vlastní vědění, na to, co může! Přitom stačí, aby jen vzhlédl ke hvězdám, aby okamžitě jasně uviděl, jak malá je jeho vlastní osoba. Tím by se mu velmi usnadnilo, aby se varoval před falešným bludem o vlastní velikosti.

A přece kolem toho chodí po celý svůj pozemský život s neústupnou umíněností. Nepřístupný, dokonce vzdorovitý, stává se až směšně zlý, jen aby za žádnou cenu neztratil něco ze své ješitnosti, která jemu, jenž se podobá bláznovi, dovoluje pyšně si vykračovat na jedné malé hvězdě ve vesmíru. Jen aby své vlastní pozemské přání prosadil do popředí. Působí přitom nevýslovně směšně, i když už není možné se smát. Mohou se zrodit jen smutek a hněv, rozhořčení nad promarněním tak mnohých krásných darů Božích, které mohou být zhodnoceny jen v pokoře a poznání, což ovšem pozemští lidé, zdá se, neznají.

Jsou leniví a váhaví ti, kteří nesou v sobě jiskru, kterou mají probudit. Oni však ještě spí. Zaplétají se do smyček všednosti a domnívají se, že nemohou věnovat čas své duši, svému duchu, který už v jejich nitru neklidně klepe na stěny, které kolem něho vystavěli v nesprávném pozemském působení. Klepe, abyste mu otevřeli bránu, aby se mohl rozvinout a získat schopnost stoupat ke svému stejnorodému druhu do domova všeho duchovního, do ráje.

Grál volá nyní tyto váhající, aby procitli! Neboť pro ně je to poslední hodina. Neříkejte, že vás velmi zaneprazdňují starosti o pozemský chléb, že zloba, válka a nemoc vám nedovolují probrat se k vědomí. To všechno přišlo jedině vaší vinou! Nemuselo tomu tak být. Klesli jste hluboko a klesáte stále hlouběji. Kdyby se vám bylo dařilo líp, byli byste ještě méně mysleli na Boha! Nic si nenamlouvejte! Neptali jste se, co potřebuje vaše duše, abyste šli správnou cestou v tomto stvoření a abyste nakonec dosáhli věčného života v radostném splňování lidského bytí. Také v období života zde na zemi!

Dejte pozor na má slova! Jen vaše duše může být věčná, ne však bezpodmínečně. Naopak, jen velmi málo lidských duší na této zemi uvidí jednou říši Světla. Převelký počet z nich zahyne, neboť se ukázaly být nehodnými, aby mohly obdržet milost Boží.

Odvažujete se doufat, že Bůh nyní na pouhé přání odejme hned od vás hrůzy, které se staly nutnými, aby vás probudily ze spánku, v němž jste hříšně drželi svého ducha? V tom případě nemáte žádnou úctu před Stvořitelem. Vidíte v něm sluhu, který vám má sloužit, kdy se vám to jen zachce! To je omyl, který vás musí přivést k věčnému prokletí! Stojíte jako na ostří nože!

Dejte pozor, abyste nebyli svrženi! Nikdo vás nepodrží, jestliže vy sami se nezachytíte všemi silami svého zoufalství, abyste se nezřítily jako ti ostatní! Probudte se k životu! Stupňujte to až k největší možnosti, neboť jste šli až dosud po nesprávné cestě. Dělali jste si to příliš pohodlným se svým lehkomyslným názorem na odpuštění vašich hříchů, na věčnou trpělivost Boha a na osudný blud, že můžete naložit veškeré břímě viny na Syna Božího k odpykání. To všechno se již nedá nazývat nedorozuměním, nýbrž myšlenkovou leností, hodnou odsouzení, spojenou s ješitnou domýšlivostí vašeho tak omezeného, politováníhodného pozemského rozumu!

Nyní se vám dostane na všechno odpovědi od vašeho Boha! Varování jste byli dostatečně. Jen jste nechtěli slyšet, nechtěli jste rozumět. Ani té nejzřetelnější řeči. Chtěli jste si jenom vynutit, aby byla země a pozemský život lidí jen podle vašich představ a vašich sobeckých přání! Bůh však nedovolí, aby byl posmíván! Seberte všechnu svou sílu, abyste si uvědomili, že smíte také prožívat na zemi dobu, kterou Bůh zaslíbil jako dobu soudu!

K Hoře jste již cestu našli. Chcete-li být zachráněni, nezůstávejte jen u toho, nýbrž procitněte v sobě! Vnější věci nemají cenu. Z nitra ven se musíte změnit, abyste dosáhli možnosti žít. Změní se v trosky, k čemu jste se upnuli, pro co jste zpupně promarnili svou pozemskou dobu. Lidé nyní už nemají žádnou volbu. Poprvé budete muset konečně poslouchat, lhostejno, jestli se vám to líbí nebo ne. Všemohoucnost si nyní vynutí, abyste šli po cestách, které vám váš Bůh a Pán předepsal. I když je to tak strašné, přesto to bude pro štěstí těch, kteří to smějí ještě přežít.

Se mnou přichází k vám síla ducha! Přináší ochranu a pomoc těm, kteří po tom pokorně touží. Těm však, kteří v sobě nosí znetvořeniny nebo nesprávnosti, přináší nevyhnutelný soud.

Cesta k záchraně do Světla si žádá, aby byla se vši silou nastoupena těmi, kteří chtějí zůstat zachováni. Oni musí po ní kráčet bezpodmínečně a nesmějí sebou vléct své dosavadní názory.

Odhodte od sebe všechno, co na vás lpí z dogmat, jinak vás tento balast ještě strhne dolů a vyčerpá vás tak, že nebudete moci nikdy dosáhnout cíle přes všechno dobré chtění. Člověk nesmí prosit, bláhově žebrot, nýbrž má dát celé své pevné chtění novému, požehnanému bytí a působení na zemi. Musí se od základu změnit. Jen takoví se v duchu znovu narodí s pomocí síly Ducha Svatého! Nikdo jiný neuvidí říši Světla!

Blaze vám, kteří procitnete ještě v pravý čas. Vy budete svítit v tom všem zmatku, svítit svou klidnou důvěrou, svou silou a svou vírou ve vítězství!

3. přednáška:

56. Připravenost k boji

Kdo chce stát na straně Světla, musí být připraven bojovat.

»Bojujte proti temnu – ve vás a kolem vás! «

Tak vám to již bylo řečeno. Právem stojí na prvním místě »ve vás«, neboť to je předpokladem pro toho, kdo se chce stát pravým bojovníkem Světla. Musíte bojovat proti slabostem a chybám ve vás, proti vašim špatným sklonům a nevhodným zvláštnostem, na něž jste si zvykli na Zemi. Neočištění nemůžete vstoupit do služby – vždycky by vám to překáželo ve správném plnění úkolů, které vám byly uloženy.

Bojovat proti temnu kolem vás – to znamená být stále ve střehu před falešným našeptáváním, před vlivy temna vedle vás, což můžete vnímat jen niterně, neboť to není hmotného druhu. Patří k tomu vnitřní vlivy blízkých lidí, k nimž jste se z vlastního popudu připojili nebo se jim zavázali. Ti pak často dosáhnou velkého vlivu na vaše jednání, poněvadž se příliš ochotně podvolujete jejich vlastní vůli. Jen zřídkakdy je však vůle těchto lidí v souladu s BOŽÍMI zákony. Jste ovlivňováni jejich myšlenkami a city, které však nebývají jen šlechetné.

Bud'te bdělí v tomto směru a pomněte, že jste často – aniž to víte – se všemi svými slabostmi využívání, tlačení a podněcování temnem, jež vás chce zatížit tak, abyste se odchýlili nebo zeslábli ve vašem působení pro Světlo!

Vaše pevná vůle, nově upevněná, může tomu ihned odpomoci, v okamžiku! Pomyslete na meč dobrého chtění, o němž jste slyšeli. Můžete zahnat na útěk celé zástupy temných bojovníků, kteří by vás chtěli sevřít – jen když prokážete odvahu a pevnost! Obojí je temnu cizí – vy ale máte s sebou nesčetné světlé bojovníky, pro něž jsou tyto bojové vlastnosti samozřejmé. Ti necouvnu zpět, neustoupí změkčile tam, kde musí podle BOŽÍHO příkazu stát. Učte se od nich!

Víte už tedy, jak máte vést ten boj? Žít věrně podle projevené vůle BOŽÍ a ve smyslu této Vůle stát na Zemi, neovlivnění protivníkem a jeho temnými zástupy, jakož i soupeťníky – lidskými slabochy, kteří slouží jeho vládě, aby zadrželi vítězství Světla!

Vy však chcete být dětmi Světla, vybavenými zbraněmi Světla: vážným, dobrým chtěním, nikdy nekončící Láskou a připraveností ke službě, trpělivostí a vytrvalostí, bezpodmínečnou nezištností a obětavostí! Ježíš vám budiž zářným příkladem! Následujte HO!

168. Přednášky pro tyto dny – 3.

-ZF-

Pokračuji ve svém plánu, zveřejnit, při příležitosti Slavností, málo známé přednášky, které u nás zazní.

Nyní tedy ta, kterou budeme vzpomínat o Poslavnosti Zářící Hvězdy:

Přednáška je ze sborníku – Abdrushin – Přednášky, části přednášek, prohlášení a dopisy /Brno 2007/

64. Nemáte svůj pozemský život považovat za nejdůležitější

Nemáte svůj pozemský život považovat za nejdůležitější. Důležité je pro vás jen jediné: splňování, kvůli kterému jste směli být zde na Zemi.

Co mi prospějí malátní, unavení duchové, kteří couvnou zpět před nejmenším vánkem? Síla Lásky, která se obnovuje k vám přibližuje, je zničí; neboť nejsou schopni být pomocníky na díle Světla.

Co mi prospějí duchové, kteří znají jen sami sebe a vlastní pozemský život? Budou spáleni žárem Lásky, která zkoumajíc posílá jejich vyzařování kolísavým pozemským okruhem a všechno spaluje. Před ní světlo jejich lásky neobstojí.

Co mi prospěje povolání, který sice zná povolání, které je mu dáno a povolání nicméně nesplňuje?

Jene, vyškrtni jejich jména z knihy splňování!

Nejsou více hodni nést nejsvětější znamení Světla. Také nejsou hodni, abych dnes ještě jednou na ně zavolal: Zvěstujte mne!

Můj nebeský Otec mi dal sílu. Můj nebeský Otec mi dal Světlo a všechny život a Já jsem JEHO Duch. Zvěstujte JEJ v mém Slově, zvěstujte JEJ svým konáním, zvěstujte JEJ svým životem! Doba dozrála, abyste se nyní konečně změnili v síle vašeho splňování. Kapka za kapkou padá životní žár z nejvyšších výšin na vás dolů – zapalujíc plamen ve vás a povznášejíc vás nyní konečně k činu!

Já vám říkám:

Já jsem ten život a vy smíte být účastni na bohatém požehnání, jímž byla zahrnuta Země, když se všechna nebesa široce otevřela a ze Svatého Grálu proudilo krvavě rudé Světlo všeho žití.

Požaduji od vás:

Bud'te bdělí a následujte mne!

Zvěstuji vám:

Já držím meč a soudím vás tím z Vůle Nejvyššího, který mne uvolnil ze SVÉHO Ducha a seslal do hlubin, aby nastal klid a pokoj a mohla trvat věčná harmonie v kolísavých kruzích, které Země po tisíciletí uzavírá. Vedle mne stojí Boží Láska, která má původ ve mně a má noha kráčí cestou, kterou mi připravila Čistota.

169. Přednášky pro tyto dny – 4.

-ZF-

Pokračuji ve svém plánu, zveřejnit, při příležitosti Slavností, málo známé přednášky, které u nás zazní.

Nyní tedy ta, kterou budeme vzpomínat na Nový rok:

Přednáška je z Poselství Doznívá /vydání od pana Kováře/

64. Nový Rok 1935

Zase Nový rok! Při každé změně roku ptá se člověk, co mu asi přinese tento nový rok? Jeden se ptá vážně a tiše sám sebe, když zvony na Silvestra znějí, druhý s tísnivou bolestí v srdci a mnozí v bezstarostných žertech v rozjařené společnosti za veselého smíchu, nebo i v opilosti a bujnosti volají vyzývavě svůj osud, aby lehkomyšlně poodhrnuli závoj, aby vzdorně odkryli to, co je mu vyhrazeno.

Největší část lidí má dnes v srdci zlobu, nenávist a závist vůči spolulidem, kterým nepřejí nic dobrého. Skrytě myslí na utrpení a zničení, pomstychtivě kuží plány, které mají být uskutečněny v novém roce.

Jen nemnozí, jen několik lidí tiše sepne své ruce v pokorné modlitbě, aby se v duchu vděčně přiblížili k Bohu a poděkovali za milostiplné vedení ve starém roce! Děkují za to, že směli prožít bolesti i radosti, které vzbudily jejich ducha a daly rychleji uzrávat poznání.

Tak vlní se na začátku nového roku myšlenkové formy jedna přes druhou. Směs jedu a lehkomyšlnosti, povrchnosti a žádostí všeho druhu, touha po panování lži a podvodem ... jen jedno chybí: čistá touha po opravdovém míru, který vyrůstá z pokory a úcty k Bohu! Touha po míru *pro mír*. Toho už pozemský člověk v sobě nemá. On už vůbec nemůže být bez sobeckých myšlenek. —

Poslední Boží volání zase doznělo nad lidmi a oni žijí dál v bláznivém bludu, že všechno na zemi má se řídit podle *jejich* vůle, dokonce i Bůh, jejich Pán — jestliže ho ještě uznávají.

Nyní přišel *nový* rok, rok, který jim přinese překvapení a prožití, že jejich vůle je ničím proti všemohoucí vůli Boží, která zlomí každý odpor a srazí je na kolena. Lidé přestanou vyvolávat svou svévolí utrpení ve světě; neboť se musí zoufale bránit valícím se proudům plodů svých vlastních provinění.

Rok, který dnes začíná, přinese *hrubohmotná* vybavení, která budou pozemským lidem viditelná, která budou cítit a hmatat a přes která již nebudou moci nedbale přecházet jako přecházejí dosud všechna duchovní dění. Ve všech zemích a všude vzejde veliká žalost a naplní se slova, která jsem v posledních letech výstražně pronášel!

A ona se naplní! Každé slovo!

Každé slovo! Jak často mě již lidstvo zahrnulo posměchem a výsměchem, když jsem varovně říkal tak mnohé, co se zdánlivě ihned nesplnilo. Stoupenci stali se z toho důvodu pochybovačnými a vlašnými a mnohý, kdo to myslel dobře, radil, že bych takové věci neměl ani říkat, protože to zmenšuje hodnotu učení anebo dokonce musí ji zkazit.

Tito chytří lidé netušili, že jsem tak *musel* mluvit, že to bylo ode mne splnění a že jsem při tom nemohl dbát na mínění lidí, lhostejno, jestli to mysleli přátelsky nebo nepřátelsky.

Nesměl jsem dbát ani posměchu ani nepřátelství. Musel jsem nechat všechno přejít a také klidně přihlížeti, jak se ode mne odvrátil i takový stoupenec, který měl v sobě velké podmínky pro službu

Grálu; musel jsem tak mluvit i nadále, protože jsem tím *splňoval* a pro toto splnění jsem na zem přišel!

Lidé nevěděli nebo nevěřili, že *já jsem živý zákon sám* a živé Slovo, Boží Slovo, které neprorokuje, ale které je *tvořivé, pratvořivé: Čin!*

A kdyby mě celý svět *trvale* zasypával posměchem a vysmíváním a kdyby se byli všichni pochybovačně ode mne odvrátili, byl bych *přece* mluvil, aniž bych vynechal jediného slova, tak jak jsem to učinil; protože v těch slovech bylo svaté splnění!

Působím-li ve všemohoucí vůli Boží, již jsem já sám, čím je mi posměch lidstva! Proč bych dbal pochybovačné lidské malichernosti, shovívavého usmívání nebo také nenávisti pozemských lidí!

Znám jen poslání svého Otce a nic jiného! A toto bude mnou splněno, ať již s uznáním, nebo bez uznání.

Říkal jsem často: *Mé Slovo jest čin!* A přece si nikdo nikdy neučinil o tom správné představy. Byla to jen vina lidí samotných. Mluvil-li jsem o soudu, měli za to, že je to jen proroctví a čekali na brzké splnění, jestliže naslouchali mým slovům s důvěrou. Ti ostatní čekali jen na to, aby mne mohli napadnout, když se nic nesplní v době, kterou si *oni* při tom mysleli.

Ani *jeden* z lidí nevěděl, že mým Slovem ihned nastalo také dění, které ve světovém soukolí vystalo jako zrozené.

Nebylo to přece jen lidské slovo, nýbrž *Slovo Boží*, které působí *tvořivě* v okamžiku, kdy bylo promluveno a které ve své činnosti nikdy neustane, až se úplně naplní!

Zatím co mnoho lidí přijímalo má slova jako proroctví, byla tato slova již prvními ranami soudícího meče Božího proti všemu lidstvu, které se domýšlelo byti chytřejší a moudřejší než Bůh sám. Chtělo žít jen podle své vůle a dokonce se odvážilo všechny Bohem z nejsvětější lásky vyslané pomocníky vítat posměchem a vraždit.

V době, kdy mne a mé Slovo ve své nevědomosti zesměšňovali, běželo totéž Slovo živě působící svými drahami v celém stvoření, aby na konec, při uzavření kruhu, vracelo se zpět k zemi, odkud vyšlo a při tom dusilo a ničilo nebo probouzelo a povznášelo.

A čas tohoto návratu je nyní zde! Ve všech částech světů Slovo již soudilo a nyní zasáhne hrubohmotnost této země, jakož i všechny duše putující v hrubých pozemských tělech. Násilím strhne všechny zdi, které si duše vystavěly jako úkryt a ochranu. Nový rok přináší návrat mých slov a tím i soud! Pamatujte si: Ani *jediné* z mých slov se neztratilo! *Všechno* žije a doléhá nyní na lidi, naplňujíc, co v těchto slovech spočívá.

Slovo potřebovalo zákonem podmíněné doby, aby proběhlo všemi světy, dříve, než se v uzavření kruhu vrátí zpět ke svému východisku, k zemi a přinese s sebou a v sobě konečné naplnění.

Konečný účinek bude nyní trvale bít celé lidstvo, až se i poslední z mých slov zcela naplní!

Zpětná působení přicházejí vždy rychleji a budou nakonec shrnuta v poslední, trvalý, nepřerušovaný úder, veliký úder, protože síla Boží byla nyní uvolněna na zemi, aby přitáhla a osvobodila vše, co se ještě zachvívá ve svém koloběhu.

V Božské velikosti je všechno prosté, jen když tomu člověk *chce* rozumět! Ještě jednou vám o tom podám souhrnný obraz:

Během posledních let *musel* jsem v určitých dobách *mluvit* o veškerém dění, které mělo přijít, aby se splnilo. Nemělo to být výstrahou lidem, jak oni si to mysleli, ale byl to čin, splnění, které jsem tím

přinášel! Každým slovem vznikalo současně duchovně toto dění. Síla slov byla vynesena do světa, aby proběhla cestami všech prazákonů stvoření a nakonec, ve zcela určité době, se vrátila na zemi. Co jsem tedy řekl, *musí* se zcela přesně splnit podle Slova, beze změny ve smyslu! Nemohou nastat přesuny ani změny; neboť Slovo z Boha je život a zákon. Síla Páně sama tvoří.

Proto musel jsem mluvit před lety s postupujícím vývojem a svým Slovem pevně zakotvit vždy nové dění v této hrubohmotnosti. Potřebujete jen v mé řeči rozdělit, co jsem mluvil *tvořivě*, a co v *poučování*; snadno rozeznáte tyto dva druhy řeči, kterých jsem užíval a které zcela přesně znáte, jestliže jste se o to snažili.

Tak stalo se mé Slovo činem a přineslo soud ve všech světech tak, jako nyní na této zemi přinese soud *vám!*

O všech těchto věcech nevíte vy lidé ničeho.

Teprve po mnoha letech budete mnohemu lépe rozuměti a tušiti velikost, která je ve všem, co se již stalo a co se v novém roce ještě stane!

Vděčně a jásavě budete velebit potom lásku Boží, neboť to všechno děje se *pro vás, vy lidé, k vašemu zachránění* z bahna, které jste si sami vyvolili.

Pozdravte proto tento nový rok s radostnou vážností a děkujte Bohu za jeho všeobsáhlou milost, kterou vás vysvobodí a spasí.

170. úvaha: Nový rok 2017

-ZF-

Jistě mnozí z Vás znají přednášku Nový rok 1935 a ti, co ji neznají, si ji mohou přečíst pod číslem 169.

Najdeme něco společného s podstatou zmíněné přednášky a přicházejícím rokem? Já myslím, že ano.

Podstatným sdělením přednášky je, že zmíněný rok měl přinést hrubohmotné děje soudu a to tak viditelně, že s nimi každý bude konfrontován. Zdá se, že k tomu tehdy nedošlo, alespoň nevím o nějakých historických faktech, které by uváděly něco tak mimořádného. Nicméně slova Abdrushinova, nebo lépe Slovo je živý tvůrčí děj, o čemž vlastně také mluví zmíněná přednáška. Takový děj je interaktivní, takže reaguje na odpor, který se mu staví do cesty splnění. Jestliže tehdy ten děj nemohl proběhnout ve viditelně projevené formě, je dějem nedokončeným a proto i nadále probíhajícím. Každý Nový rok přináší v nějaké pozměněné formě obnovení tohoto zaslíbení. Jak se toto obnovení projeví, to záleží na stavu zhutnění hmoty, stavu a reakci lidstva a v neposlední řadě i na vlivu záření hvězd, zákonitostí spojených se zákonem čísel a kdo ví čím ještě, o čem nemáme ani ponětí.

Zjevně byl končící rok 2016 v procesu soudu rokem hrubohmotně významným. Při podrobnějším sledování zjistíme, že jen zviditelnil různé negativní děje, které již delší dobu utajeně probíhají v lidské společnosti. Letos však došlo k velkému zesílení negativních snah a tím i k jejich zviditelnění. Že jsou to procesy jednoznačně jdoucí proti Božímu řádu, na to jsem již mnohokrát upozorňoval, takže to nemusím znovu opakovat. Zmíním tedy další rovinu, která nemusí být lidem, kteří nesledují společenské a politické dění, tak zjevná.

V různých státech, a to nejen Evropy, ale např. i v USA, dochází rozdělení společnosti na dvě početné skupiny. Je to skupina, která chce zachovat jakýsi řád a druhá, která chce vytvořit nový řád a nového člověka. Žel tento nový řád a nový člověk je téměř v každém ohledu něčím, co jde nejen proti všemu starému, ale hlavně proti řádu přírody, přirozenosti a morálky. Zjednodušeně se společnosti a národy štěpí na ty, kdo uznávají řád a na ty, kteří jím pohrdají.

Když vyloučíme „náboženskou rovinu“ a ponecháme jen věcnou, zůstane nám boj o uznání řádu a tak nevědomě boj o uznání Boží Vůle. Většina lidí si to pochopitelně neuvědomuje, protože člověk dneška už není „duchovní“ a duchovno si sloučil s náboženstvím, které je zase spojeno s církevnictvím. Tato vazba pak odpuzuje lidi mající neblahé inkarnační zkušenosti s pojmy „církev“, „dogma“ a lež. Z původní touhy po Bohu a přirozené duchovní potřeby sklonit se před Jeho vedením a vůlí, jim už zbyly jen nejasné fragmenty projevující se tušením, že je nutné zachovat jakýsi pořádek a řád, jinak bude zle. Jejich odpůrci, různí Sluníčkáři všeho druhu, už necítí ani to a mají v sobě jen uctívání člověka chápané v jeho velikosti, schopnosti změnit celý svět, jak se mu zachce, v jeho domnělé „lidskosti“, což je však jen výraz pro vlastní sebezpečeňování. Z ducha pak už zbývá jediné – duchovní pýcha, která však současně ducha neuznává.

Letošní rok 2016 byl tedy rokem zviditelnění třídění lidského ducha. Co by tedy mohl přinést ten příští rok, má-li zůstat ve smyslu původního zvěstování?

Měl by, podle mne, přinést v nějaké formě konfrontaci, už ne jen mezi dvěma proudy v lidstvu, ale mezi lidstvem a projevem Vůle Boží. My lidé bychom měli narazit na Vůli, nebo také na sílu, kterou Vůle vyvolává.

Z pohledu čísel byl rok 2016 prostým vyjádřením čísla 9, tedy víry. Uprostřed těch matoucích rozporů, manipulací, útoků na soucit, lásku k bližnímu, toleranci – vše zneužito k nízkým cílům temných, mohla člověku dát opravdovou oporu jen živá víra v Boží řád, Boží spravedlnost, protože svět, náš

lidský svět, je toho všeho opakem a člověku bere každou naději. Jen víra mu ji dodává, posiluje a provádí ho temnotou této hrůzovlády temných sil.

Rok 2017 je návratem k počátku číselné řady /1-9 a pak opět 1/. Je to tedy návrat k Síle, ale je tu jeden nový aspekt. Zatímco předchozí číslo vzniklo prostým součtem číslic – $2 + 1 + 7 = 9$, nyní součtem vzniká dvouciferné číslo 10, které musíme znovu sčítat. Toto „sčítání“ naznačuje jistou interakci dvou segmentů. Síla je jasná, ale co znamená ta nula? Nechci to hodnotit a rozebírat matematicky, ale jen pojmově. Nulu v tomto případě chápu jako veličinu nedefinovanou, která ale ve spolupráci s jiným číslem může jeho hodnotu zesilovat. Desítka, tedy 1 a 0 je násobně víc, než jen jednička. Nula však také znamená jistý předěl, rovinu, od které je možné „jít vzhůru“ do kladných čísel, nebo dolů, do čísel záporných. Nula tedy sama nemá hodnotu, ale má velký význam pro hodnoty jiné.

Můžeme člověka chápat jako nulu, ne snad ve smyslu degradačním, ale spíše jako „tabula rasa“ – deska nepopsaná, čistý list, který může být popsán různým způsobem, a tak mít různou hodnotu /kvalitu/. Ve smyslu těchto dějů to mohu vykládat i tak, že síla přichází a je na člověku, jak se jí otevře /co si s ní počne, jak se k ní postaví/, pak mohou nastat kladné děje, nebo, při jiném postoji, děje rozkladné. Symbolicky si též můžeme nulu představit jako prázdnou kružnici, do níž injekční jehla /síla/ může vstříknout „živou vodu“. Tím se kružnice stane něčím jiným – útvarem s hodnotným obsahem.

Fyzicky – je jisté, že započaté společenské, politické a mezinárodní děje budou pokračovat, a tak se bude zvyšovat tlak mezi oběma elementy. Síla, kterou nový rok přináší, je silou „shůry“, která jistě bude reagovat na dění v lidské společnosti, ale nemusí být přímo spojená se společenským děním, může být situována do dějů bytostných. Bytostné děje do současného zmatku, chaosu a lidského pekelného řízení světa doposud účinně nepromluvily. Snad je nám tím dán prostor, abychom mohli ukázat, co v nás je...a to se štědře naplňuje.

Je téměř jisté, že mocní tohoto lidského světa, kteří jej ženou do záhuby, se dobrovolně svých plánů nevzdají a jak jim vyvstává nepříjemný nepřítel v lidovém vzdoru. Proto budou jistě ze všech sil a všemi nečistými prostředky bojovat za potlačení lidských tužeb po svobodě. Boj a spory tedy jistě zesílí a bude snaha vše urychlit. Mají-li být muslimští příchozí pákou na rozklad národů, pak bude snaha jich sem protlačit co nejdříve, co nejvíce. Je-li snaha zkazit dětskou populaci, pak se zesílí „nové výchovné metody“, je-li snaha zničit ty pozůstatky jakéhosi ještě trochu normálního vztahu žena /muž, pak se musí stupňovat donucovací snahy vytvořit „nového člověka“, který není definován ani jako žena, ani jako muž. To už se děje a má to i svůj název „třetí pohlaví“. Takové snahy se budou stupňovat, protože temno dobře ví, že je nutné zničit všechno normální, aby usínající lidský duch byl pohlcen chaosem a neměl už nic, o co by se mohl opřít. Protože víru mu sebraly církve, tak morálku mu budou chtít sebrat moralisté.

Ono zvěstování ze zmíněné přednášky, že všichni zjevně uvidí projev Boží Vůle, se jistě bude viditelně naplňovat. Jen je zapotřebí pochopit, že se bude naplňovat v jiných formách, protože je jiná situace. Jestliže budeme konfrontováni se skrytým temným mechanismem – bude nám „zjeven“, zviditelněn jeho úmysl, pak v tomto ději můžeme konfrontačně poznávat, co je odklon od Božího řádu a kam vede. Tím více bychom se v prožití, bolestném prožití, měli odpoutávat ode všech nesprávných postojů a přimykát k Božímu řádu. Tím se budeme odpojovat od temných principů. Že jsme to neudělali dodnes, to je nyní zjevné a takto je to ještě více zviditelněno.

To, co se prohlašovalo za „lidské“, „soucité“, „sociální“ a „solidární“ se zjevuje jako falešné, vyhlášené a manipulativní zneužití morálních pojmů na nemorální cíle. I my máme, přes všechno poznání, tendenci se nechat chytit do morálních slov a z lenosti nedomyšlet jaká ústa je hlásají a kam vedou cesty těchto manipulátorů. Nový rok nám bude pomáhat ocelovou holí rovnat naše ponížená záda, skloněná před lží, kterou neumíme stále ještě dobře rozpoznat.

Nový rok 2017 pro nás může být rokem prohlédnutí a tím „zjevení“ podstaty věcí, pravdivosti dějů – odhalením pravdy. To vše opět vede člověka od omylů a přetvářky zpět do Boží náruče, zpět do

Jeho řádu, pryč od lží a věrolomností tohoto světa. To vše ale, na rozdíl od minulosti, ve skutečném prožívání, ne jen v teoretizování, citování a povznášení.

Poslední slova Abdrushina určené čtenářům zněla: „Nyní jděte a prožívejte, už vám nemám víc, co říci“.

A o tom bude rok 2017...zcela jistě.

171. otázka: Dementní inkarnace

Byla mi položena následující otázka: „Právě jsem se setkal se člověkem silně mentálně postiženým a vede mne to k úvahám, jaký vůbec má smysl inkarnace, když je člověk úplně ochromen a odřezán od vnějšího světa, protože jeho přijímací a zpracující orgány nefungují?“

ZF:

Otázka je sice prostá, ale protože důvodů k takové inkarnaci a současně množství a charakter postižení je mnohostranné, není odpověď jednoduchá. Dovedu si představit různé důvody a různé možnosti, současně si musím připustit, že mnohé si asi ani představit nedovedu, takže má odpověď bude vždy částečná a prosím, aby byla takto i brána.

Důležitým aspektem této otázky je, co vlastně takový postižený vnímá ze světa kolem. To bude jistě záviset na míře jeho postižení. Lehčí formy, které jsou často čtenáři posuzovány jako něco pozitivního, protože prý takový člověk není tak ochromen rozumem a přijímá prý citem. Nevím, nemohu to posoudit, bylo by nutné zkoumat jednotlivé případy. Pracoval jsem nějakou dobu v instituci pro postižené a neměl jsem dojem, že by to byly nějaké lepší duše, které jsou jen omezeny v projevu. Naopak jsem měl často dojem, že jsou to duše nevalného charakteru, ale nechci zevšeobecňovat...

Také mám dlouholetého známého s dcerou silně mentálně postiženou – vydává jen skřeky, pomůže se, maximálně se dokáže s oporou chvíli potáčet a kymáčet, její mimika není vůbec příjemná a projev nijak laskavý, spíše naopak. Jednou jsem seděl nějakou hodinu s ní za zády a zapomenul na ni /nebyl jsem duchovně bdělý/, pak jsem se z toho vzpamatoval několik dnů. Zevně kromě skřeků a šklebů v obličeji nic „špatného“ nedělala, ale co z ní vycházelo, to mne notně potlouklo.

Také jsem nějakou dobu pracoval pro jiné lidi, kteří měli v rodině postiženého, ne ale tak silně. Dokonce chodil do práce, kde něco zametal, apod. Když ho člověk pozoroval na ulici – byl jediným ze všech lidí, který se neustále usmíval. To by sice potvrzovalo čtenářské teorie o tom, že to jsou bezmála nějaké „lepší duše“, když je rozum tak netýrá. Jenže...když jsem pak nesčetněkrát s tímto mužem mluvil, dojem naivní jednoduché duše byl pryč. Vlastně ano, byl prostoduchý /snědl třeba s chutí žrádlo pro psa, protože si myslel, že to nachystali pro něj/, ale jinak byl taky plný rozporů a pořád na cosi z minulosti vzpomínal, pořád to rozebíral a nehnul se dopředu ani o chlup. Tak to jen na doplnění pár informací do širokého spektra pojmu „mentálně postižený“.

Berme tedy zjednodušeně, že v těchto případech je skutečně rozum omezen a dává duši více prostoru, ovšem za předpokladu, že vnímací orgány ještě víceméně slušně fungují. Protože já se domnívám, že pokud jsou hrubohmotné přijímací a vnímací orgány nefunkční, je duše odstřižena od vnějšího světa jak v přijímání podnětů, tak v projevu od ní ven. Sice můžeme namítnout, že ve spánku také duše nepoužívá vnější hrubohmotné orgány a má plno prožitků, kterým říkáme sny. To je jistě pravda, ale to nejsou přímo prožitky interakce s jejím skutečným vnějším hrubohmotným světem, tudíž to nejsou prožitky přímo vázané na současnou inkarnaci. Nevím, jak je tomu u stavů kómatu, jestli je to podobné, jako při spánku, nebo jiné, takže se k tomu nemohu vyjádřit.

Domnívám se, že v případě nefunkčních vnímacích orgánů sice duše cosi prožívá, ale ne přímo kontakt s tímto světem a interakci s lidmi. V tom případě nabývá význam její inkarnace jinou hodnotu. Může být spíše prostředkem pro prožívání zúčastněného okolí, než samotné duše. Rodiče péčí o takto postižené dítě mohou jednak mnohé odpykat, ale také se naučí novým ctnostem – trpělivosti, jistému odříkání, nesobeckosti a dalším jistě užitečným schopnostem a životním postojům. To vidím u toho známého, on celý svůj život přizpůsobil své postižené dceři, myslí vždy a ve všem jen na ni. Pro duši samotnou ale nebude mít velký užitek vnější dění, takže zůstává jen prožitek snad jisté bezmoci, omezení, ochromení.

Tento prožitek může být pro duši jednak odpykáním, ale také „zkušeností“, kterou potřebuje zažít. Dovedu si představit, že i zralejší duše by dobrovolně zvolila takovou inkarnaci, aby si zažila tyto sta-

vy, protože došla k tomu, že je vnitřně potřebuje prožít, aby ve svém vývoji rychleji pokračovala dále. To je ovšem jen jedna možnost z mnohých a je naznačena např. v románě Verunčina tři světla v postavě „hlupáčka Petra“.

Věřím, že duše „uvažuje“ jinak, než my v těle pod tlakem přání rozumu. Uvažuje a přeje si v nějakých pojmech, než v konkrétních přáních předmětů a vztahů. Takže jejím přáním může být postoupit dále v poznání, nebo naučit se nějakou dovednost, nebo zažít nějaký stav mysli. A z těchto pojmových přání pak může vyplynout potřeba příslušného prožití. To pak dovede duši ke kýženému výsledku. Že k tomu je nutné nepříjemné prožití, bude pro zralejší duši méně podstatné, než nyní pro nás. Také nevíme, jak dotyčný člověk prožívá svůj stav postižení, asi to bude méně nepříjemné, než pro nás při pohledu zvenčí.

Obecně se postižení chápe jako karmické odpykání, méně pak jako dobrovolné břemeno pro pomoc druhým. Nyní k tomu přidávám ještě možnost dobrovolného přijetí takové zátěže za účelem zrychlení vývoje ducha. Nicméně si myslím, že případů tohoto druhu nebude mnoho.

K té variantě odpykání jistě patří i zpětné vyrovnání za přehnané pěstování rozumu, respektive jakési „zbožštění“ rozumu, což jistě u některých lidí, kteří jsou hrdí na svou chytrost a rozum, je dost reálné. Protože člověk považoval svůj rozum za jedině podstatný, dokonce sám sebe považoval za rozum, prožívá pak nepříjemně a bolestně, že to není pravda.

Když člověk přijde o zrak, o sluch, o končetiny – do jisté míry si zvykne, ale jistě by si moc přál, aby viděl, slyšel, chodil. A tento prožitek ztráty, ten smutek, absence něčeho, to jistě může být odpykáním a poučením i v případě mentálního postižení. Záleží na tom, jak to člověk v sobě zpracuje, jestli to přijme s pokorou, nebo vzdorem. V případě vzdoru se to ani nestane odpykáním a je to jen trápení bez užitku. Utrpení se nemůže změnit v pozeňání.

Pokud jste četli knihu o jasnovidce paní Pilchové – Putování duší, pak si snad vzpomenete, jak duše, která se provinila, prochází různými těžkými inkarnacemi na pomalé cestě k lepšímu postojí ke světu. V těchto inkarnacích je jí v jednom případě hned při porodu utržena hlava. To je pak celá tato inkarnace. V další inkarnaci je duše mentálně postižena a je v roli, že jí rodiče pohrdají a musí žít ve stáji, jíst s prasaty, apod. Tam ji také nalezne nějaká žena, která pak tomuto mentálně postiženému pomáhá k alespoň trošku lepšímu životu. Ta žena je karmicky spojena z minulých inkarnací s tímto nyní postiženým. Pak je to užitek pro oba a pro oba nejen odpykání, ale i nějaký posun dále.

Zkusím to tedy zrekapitulovat. U těžkých mentálních postižení bude mít inkarnace spíše význam pro zaangažované okolí a postižený člověk je pak prostředníkem pro jejich prožívání. Myslím, že toto by mohl být poměrně častý případ. Jestli duše tuto roli přijímá dobrovolně, jako pokání, nebo je jí vnucena, to bude různé. Také může dobrovolně tuto roli převzít v lásce k těm, kteří se pak o ni budou starat, protože jim to pomůže, ať v odpykání, nebo pokroku. Další možností bude odpykání nějakých špatných postojů a činů z minula.

Jako méně časté se mi jeví případy, kdy duše přijímá dobrovolně toto postižení, protože se tímto způsobem chce rychleji posunout ve svém individuálním vývoji.

Mohli bychom zmínit ještě jeden aspekt. V uvedené knize o inkarnacích byla lékařská péče na mnohem nižší úrovni, než dnes. Hlavně v rovinách genetiky. Dnes se poměrně dobře dá zjistit dopředu, jestli dítě bude postižené a často se pak provede potrat. Tím duše, které by takto mohly odpykávat a uzrávat, se k inkarnaci nedostanou. Možná se pak musí vtělit u jiných rodičů a bez postižení, které je ovšem nemine a přijde k nim později. Ať už nehodou, nebo chorobou. Zde tedy může pokročilejší lékařství „zamíchat kartami“ a vyvolá jiná řešení, aby bylo dosaženo výsledku.

O tom, že duše odřezaná od vnějšího světa přesto užitečně prožije tuto svou inkarnaci, protože cítí – mám pochybnosti. Jack London napsal román Tulák po hvězdách. Je to o člověku, který byl neustále ve vězení svazován, jako prostředek mučení, protože člověk se pak začal dusit a velice trpěl. On se

naučil „unikat duší z těla“ a tak unikal svým mučitelům. Přitom prožíval různé děje v různých krajínách a situacích. Můžeme tedy říci, že žil „plný duchovní život“, přesto, že jeho tělo bylo ochromeno. To by byl podobný případ, jako u postiženého.

Jenže když se člověk pak probíral těmi jeho zážitky, uvědomil si, že to vše vlastně nijak nesouviselo s jeho skutečným životem a se současnou inkarnací. Na takové prožitky vůbec nepotřeboval pozemský život. Proto si dovolím pochybovat o tom, že duše uvězněná v těle tím nijak netrpí a že vlastně duchovně plnohodnotně žije.

Taky v Poselství lze nalézt zmínky o tom, že duch, aby zde mohl skutečně hodnotně „prožívat“ a tím uzrávat, potřebuje zdravé tělo. Proto inkarnaci mentálně postiženého nedokážu brát jako plnohodnotnou, nebo dokonce jaksi „lepší“, protože je bez rozumu. Jistě má svůj význam, může být velmi užitečná v tom smyslu, jak jsem uvedl.

Reakce pan J.B.

Chtěl bych, jen snad v krátkosti, zareagovat na článek pojednávající o lidech, kteří jsou v dnešních životech „omezení“ vůči nám ostatním „zdravým“, demencí a podobnými handicap, třeba i autismem, apod. Nejsem ani lékař ani psychiatr, nebo jim podobný „odborník“ na tyto choroby, proto je můj postřeh pouze laický.

Je nejvíc pravděpodobné, že museli člověk přijmout život s takovou zátěží, půjde asi ve většině případů o důsledek dřívějšího provinění proti řádu Ducha. Ale to lze vyčíst z Poselství, nebo z jiné „podobné“ literatury, obecně vzato.

Další postřeh je ten, že zřejmě podle povahy a hloubky provinění té určité duše, se formuje navenek fyzicky nám viditelné postižení, nebo jeho projevy, od těch mírnějších, až po ty nejdrastičtější, což lékařská věda popisuje jako je třeba mongolismus, atd. Vždy asi dle hloubky pádu takového ducha, kterému je následně „přiděleno“ odpovídající tělo. Ale uvědomíme-li si náš dnešní duchovní stav a míru pádu i viny na nás lpící, je docela možné, že pro tyto a jiné duše může být takový (z našeho pohledu) neblahý a omezující stav „velkou milostí k odvržení překážející viny, kterou si onen „neúplný“ člověk uvědomí, až toto tělo odloží a bude volný. Je totiž možné, že stávající „nízký“ stav duchovnosti této Země umožňuje a může dávat právě ony mosty k inkarnaci poškozeným duším. Ale s tím rozdílem a s jejich vědomím, že je jim přiděleno „poškozené tělo“, mozek, aby se již nemohly zatížit novou vinou a starou vinu tímto stavem, ač ne plně vědomým, smyly ...a mohla tak duše pokračovat dále v duchovním vývoji bez zátěže.

Samozřejmě, jak sám zmiňujete, v „cestě“ těmito komplikovaným inkarnacím stojí dnešní technické zázemí a vyšetření, které odhalí již krevním rozbořem, či odebráním plodové vody tzv. genetické vady, apod. V otázce dobrovolného přijetí takového poškozeného těla a dočasného stavu u zralého ducha, který by tímto chtěl vynutit očistění pomocí nesobecké lásky pečovateli, nebo bylo toto splněním samotným, říkám upřímně, nevím...ale u Boha je vše možné:-).

Ale k tomuto případu mám osobní příběh, totiž můžu říci, že jsem znal ženu, tady z Brna, se kterou jsem se v jisté době scházel (starší paní), z důvodů její velké znalosti Poselství a jejího vlastnictví materiálů, které jsem jinak nemohl získat pro lepší pochopení Poselství (jsem ji za to velmi vděčný). Tato měla postiženého syna (vozíčkáře), jehož pozdější ochrnutí mu nakonec přivedlo smrt (v cca 35 letech). Ten byl mimořádně duchovně otevřený, zapálený pro myšlenky Poselství a sám rozepisoval některé přednášky od Abdrushina, svými vhledy. Především přednášky o Praduchovních úrovních, o selhání Hory po Abdrushinově smrti, apod..... Z jejího vyprávění o něm, jsem cítil ohromné přesvědčení, lásku k jejímu synovi a skrze něj i lásku k Poselství, Bohu. A právě v tomto případě bych věřil, že tento duch, podle toho co jsem o něm věděl, mohl vzít na sebe dobrovolně život vozíčkáře s předčasným úmrtím, aby tak svým nadáním a vírou pomohl jak vlastní matce, tak sestře...a asi mnohým dalším, co se s ním stýkali a co jej poznali. Já sám osobně bych tyto duše nepovažoval za „méně hodnotné“, i když nesou v sobě omezení. Však život na zemi je jen kratičkým úsekem v pouti ducha stvoře-

ním, epizodou, kterou se učíme a doplňujeme své nedostatky ve vzdělání směrem k Věčnosti lásky Stvořitele, který nám to vše dopřává. Ale je to jen můj osobní pocit, prožítí...

S pozdravem, všem krásný Nový rok 2017 přeje Jaroslav B.

Reakce č. 2 pan J. B.

Dobrý den, jen bych chtěl dodat, co mne později napadlo k otázce projevů vtělování výše uvedených lidských duchů s postiženími na Zemi. Že i dnešní nezdravé životní prostředí, voda, vzduch, půda a plody, které z ní přijímáme v potravě, léky, očkování, chemické ošetřování půdy, vody a jejich rezidua kolující v přírodě... To vše v mnohém negativně ovlivňuje metabolické procesy našich organismů, které se dědí generacemi, čímž mohou velkou měrou ovlivňovat zdraví plodu a tím přes vyzařování krve (Abdrushin) ovlivňovat druh vtělovajících se duší.

Dá se předpokládat, že pokud to i v této oblasti nebude lepší, tak i tímto způsobem „podáváme „pomyslnou ruku tzv. poškozeným duším do oblastí, které by se jinak na Zemi nemohly projevit. Kdybychom Zemi udrželi čistou, jak správným duchovním usilováním, tak vyšším porozuměním přírodních silám a zdrojům z nich... Pak by nás Země ve zpětném projevu odměňovala zdravými těly v harmonickém souladu s duchovním usilováním ke stupňům poznání Světla.

S pozdravem Jaroslav B.

172. otázka: Meditační praktiky?

Pan O. J.:

Dobrý den pán Fritz, asi len veľmi málo čitateľov dospeje do obrovských hĺbok Posolstva Grálu. Posolstvo Grálu je záhadná kniha, je napísana tak aby tajomstvá odkrývala len postupne a aj to len v náznakoch. Tak je to aj s tým prečo väčšina čitateľov po rokoch čítania Posolstva Grálu nemá spojenie s jemnohmotnosťou. Preto by som sa Vás chcel ako jedného z mála pokročilejších spýtať ako si vysvetľujete pasáž v prednáške 17. Spiritizmus „Stejně je to s mimohmotným světem, takzvaným oním světem! Staňte se přece vidoucími! A potom si dovolte soudit! Záleží to na vás, ne na „jiném světě“. Kromě vašeho hrubohmotného těla máte ještě v sobě také hmotu jiného světa, zatímco ti, co jsou na onom světě, vaše hrubohmotné tělo již nemají. Žádáte a očekáváte, aby se vám ti, co jsou na onom světě, přiblížili (dali znamení atd.), kteří již nedisponují žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, že oni dokážou vám svoji existenci, zatímco vy sami, kteří kromě hrubohmotnosti disponujete rovněž také hmotou těch na onom světě, sedíte vyčkávajíc s gesty soudce. Budujte mosty přece vy, kteří budovat můžete, pracujte konečně se stejnou hmotou, která je také vám k dispozici, a staňte se tím vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte, a krmte dál jen hrubohmotné, které stále více zatěžuje jemnohmotné. Jednou přijde den, kde se oddělí jemnohmotné od hrubohmotného a pak musí zůstat ležet, protože se zcela odnaučilo vzletu; neboť také to všechno je podrobené pozemským zákonům stejně jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Nepotřebujete médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaši vůli, co potřebuje, aby zesílilo. Nebo hodláte existenci své vůle rovněž popřít, protože jí nevidíte a nemůžete nahmatat? Jak často cítíte důsledky své vůle v sobě samých. Sice je cítíte, nemůžete je však ani vidět, ani uchopit. Nechť je to povznesení, radost nebo zármutek, hněv nebo nenávist. Jakmile má vůle účinek, musí mít rovněž také sílu, která vytváří tlak; neboť bez tlaku nemůže být žádný účinek, žádné pociťování. A kde je tlak, musí působit těleso, něco pevného ze stejné hmoty, jinak žádný tlak vzniknout nemůže. Musí to tedy být pevné formy z hmoty, kterou svým hrubohmotným tělem nemůžete ani vidět, ani nahmatat. A taková je hmotnost onoho světa, kterou můžete rozpoznat také jen vaší, v nitru tkvící stejnorodostí.“

Najmä pasáž “ Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaši vůli, co potřebuje, aby zesílilo.“

Je to snád' návod na východné meditačné praktiky, kedy vlastnou vôľou dávame do pohybu jemnohmotnosť vo vnútri nášho tela?

Myslíte, že mal Abdrushin na mysli takéto niečo?

Ďakujem.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Dobrý den pane Janíčko, děkuji za Váš dotaz, je jistě užitečný.

Znovu, pravděpodobně pořád, se budu vracet k pokusu o pochopení „sdělení v Poselství“.

Začneme výčtem možností, které Abdrushin měl. Některé děje, které vlastně existují jen jako živé obrazy, nejde, nebo jde jen velmi přibližně, popsat slovy. Slovo je velice úzce vyhraněné a může popsat jen statický děj. Jako příměr může posloužit děj, kdy se fotoaparát snaží zachytit rychlý pohyb předmětu. On může z celého pohybu zachytit jen jeden krátký segment. Když ho zachytí dobře, je pak na pozorovateli, jeho schopnostech, aby si z toho malého segmentu dokázal sám vytvořit zbytek obrazu, který nevidí. Když se ovšem fotka úplně nepovede, je to ještě těžší, protože kromě zmíněného malého segmentu, je tento ještě rozmazaný, neostrý a špatně čitelný. A takovými, lidsky omezenými, slovy nám měl Abdrushin popsat živé, neustále se proměňující děje... Ale je to ještě těžší, protože obsah, řekněme jednoznačný obsah, jednotlivého slova jsme časem pokřivili a tak pod jedním slovem si představujeme, chápeme, různé věci, ale zřejmě nikdy ne tu původní věc. Další problémový aspekt – čtenáři jsou lidé různé zralosti, různých schopností chápání a text musí být napsán tak, aby ho dokázali pochopit nejen ti zralejší, ale i ti méně zralí. Jeden text tedy musí dokázat vysvětlovat živé děje pomocí mrtvých slov naprosto různorodému publiku, u nějž někteří něco chápou, jiní ale pochopit

nemohou – přece však mají mít všichni stejnou šanci. To vše Abdrushin samozřejmě věděl a musel to zvládnout, mělo-li být lidstvu, jako celku, pomůženo – mělo-li dostat naději.

Myslím si, že toto zde popsané bychom si stále měli při studiu Poselství uvědomovat. Je to totiž důležité pro to, jak budeme chápat jednotlivé výroky. Pokud budeme tato fakta ignorovat, dojdeme k fundamentálnímu přijímání každého jednotlivého výroku s absolutní hodnotou výroku pro všechny časy a podmínky. Časem jsem došel k tomu, že kdyby nám to takto Abdrushin podával, automaticky by vyřadil mnoho čtenářů. Protože někteří by ten výrok pochopili v jeho podaném významu, ale jiní by jej potřebovali vysvětlit jinak, podrobněji, jiní zase jednodušeji, další s ohledem na to, jak chápou význam jednotlivých slov... Ta skrytá dokonalost Poselství je, mimo jiné, v tom, že osvětluje problém nejen z různých stran a úhlů, nejen že jej popisuje pro jednoduššího člověka, současně i pro „inteligenta“, ale také, že jej dokáže navázat na naše pokřivené chápání, na náš nějaký zvyk, sklon, omezené chápání. Abdrushin postupně vybuduje jakousi regeneraci onoho pojmu tak, že začne naším pojetím a chápáním a pak postupně, třeba v odstupu desítek i stovek stránek, pojem profiluje až je ve správném smyslu. To je, podle mne, nutné si vždy uvědomovat a až tak pevně se nevázat na jednotlivý výrok, respektive se snažit pochopit, jestli není vztažen k té dané problematice jednotlivé přednášky. V dalším, jiném místě Poselství, může být pojem natolik pootočen, že čtenář, který se pevně zachytil prvního, řekněme jen pracovního výkladu, bude v rozporu.

Je nutné – pro nás čitatele, si také uvědomit tehdejší masovější příklon lidí k nějakému ději, protože Abdrushin navazuje na tehdejší postoj lidí, ne naše dnešní zvyky. V Jeho době byl rozšířen spiritismus a okultismus jinak, než dnes., I dnes se mu věnují vybrané skupiny obyvatel, údajně v USA různé „umělecké celebrity“, apod. Ovšem v době tvorby Poselství to byla „móda“ běžných lidí a tato móda pak ovlivňovala davy lidí včetně hledajících. Údajně dost velké množství povolanych vzešlo ze spiritistických kruhů...To bychom měli vzít v potaz, když čteme přednášky a statě o spiritismu, medialitě, okultismu. K těmto, tehdy rozšířeným a uznávaným zábavám promlouvají tyto přednášky. Jsou jistě obecně platné navždy, tedy i pro dnešek, ale vyřčené a formulované byly pro tehdejší směřování lidstva.

Tím chci říci – dnes by pravděpodobně zvolil Aabdrushin jiné příklady a jiné pomůcky pro vytvoření sdělení, které v dané přednášce uděloval lidskému duchu.

To tomto dlooooouhém úvodu se snad propracuji k podstatě odpovědi na otázku.

Myslím si, že je to míněno nějak takto: Lidé používali spiritistické hračky, jako virgule, spiritistické seance, písma s pohybem po nějaké matici, apod. k vyvolání spojení s oním světem. Abdrushin v tomto případě nemluví o škodlivosti spiritismu jako takového, ale o metodách, které neberou v potaz vlastní podstatu vtěleného lidského ducha. Zde tedy nejde vůbec o spiritismus, dokonce nejde ani o spojování s oním světem, ale Abdrushin na tomto příkladu poukazuje na to, že vtělený člověk ignoruje svoji vlastní podstatu – vlastně bychom dnes možná použili mnohem stručnější provolání k obrácení pozornosti k vlastní duši. Nejde tu o nějaké doporučení „ke cvičení ducha“, ale o uvědomění si vlastní duše, namísto obracení se na vnější pomůcky /příklad-zeptej se na odpověď svého srdce, ne virgule/. Tatáž rada by byla použita i v jiných případech, bez spojitosti se spiritismem, který byl použit jen proto, že byl tehdy lidem blízký. Dnes by nám Abdrushin asi řekl – používejte svého citění k vnímání světa a pak budete moudře rozhodovat a když poslechnete „hlas svého ducha“, pak budete i moudře konat.

Tedy pasáž: „*Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaší vůli, co potřebuje, aby zesílilo*“, chápu pouze v té rovině, že jsme, my lidé v tělech, vyzváni k obrácení své pozornosti do svého nitra a ne jen pořád, jak to děláme, na vnější věci. I spiritismus, různé techniky rozvíjení ducha, otevírání čaker a kdečeho jsou plánem zvenku přijatým a uvnitř realizovaným – nejde to tedy z touhy ducha zevnitř. Nejde tedy o trénink, ani o metodu, ale o zaměření pozornosti. Vždyť my, v tomto hmotném světě, zaměřujeme pozornost téměř výlučně na podněty „z venku“ a tichému hlasu „zevnitř“ už nenasloucháme. Je to, podle mne, tedy výzva k přesměrování pozornosti k naslouchání „hlasu svého srdce“. Slovo NASLOUCHÁNÍ je zde stěžejní, tedy ztišení, upření pozornosti, bez konkrétních cviků, školení a praktik.

173. otázka: Je možné v dnešním světě stát bojovně a přitom být v harmonii?

Pan O. J.:

Dobrý deň pán Fritz, srdečne Vás pozdravujem. Chcel by som sa spýtať na váš názor či **môže duchovný bojovník v súčasnom svete žiť v harmonii alebo žije v neustálom strese, strehu a kladení odporu voči doliehajúcemu temnu?** Abdrushin v Posolste Grálu napísal, že bojovníkom za Svetlo by sa mal stať každý. Je však boj s temnom zároveň aj životom v harmónii, ktorý je tiež vyžadovaný zo Svetla?

Väčšina čitateľov Posolstva Grálu práve vyhľadáva mier, pokoj a harmóniu. Život týchto čitateľov by sa blížil skôr k pojmu pasívny život, život ktorý nezápasí a neusiluje o niečo, je to len užívanie a prežívanie napr. v práci, na zahrádke / i keď aj tam je zápas/ ap.

Tak aká je v podstate harmónia? **Obsahuje harmónia v sebe aj boj, zápas, usilovanie o niečo, alebo je to ukončený stav, kedy sme našli stav klúdu a vyrovnania? Je možné vôbec v dnešnom svete prežívať stav harmónie, teda súznenia so svojím okolím a vesmírom?**

Ďakujem.

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

-ZF-

Děkuji za dotaz, jistě má v dnešní době pro čtenáře velkou důležitost. Jak už tu pan Janíčko naznačuje, i já mám tu zkušenost, že je pro nás problém zaujmout nějaký bojovný postoj, protože si jej spojujeme s něčím negativním. To dobré, světlé, k nebi vedoucí, chápeme jako „lásku“ a tu máme definovanou smíchem, dojetím, měkkostí, otevřeností, povznesením, apod., ale ne pevným postojem proti „něčemu“. Temno pak bereme jako něco zlého, čemu je nutné se vyhnout, což praktikujeme ústupem, vzdálením se. Harmonie pak pro nás znamená vzdálení se jakémukoliv traumatu, sporu a boji. Takto vnímaná harmonie je vlastně postavená na nesprávně chápaném křesťanském výroku – *kdo do tebe kamenem-ty do něj chlebem*.

Už jsem vícekrát upozorňoval, že ten nejvyšší v celém stvoření, samotná část samotného Stvořitele, je ve zbroji a kolem Něj stojí ti nejvyšší z lidstva – rytíři. I On je pojmenován jako Meč. To všechno jsou jistě symboly, ale i ony mají spojení se svou pozemskou formou. Lev nahoře není zde dole spojen s motýlem, ale zase jen bojovným lvem. I lidský hrdina musí být spojen s takovouto bojovností, aby mohl svůj úkol zastat. Bojovnost si nesmíme plést s agresivitou, krutostí a zlem. Je to čistý výtrysk přisnosti, stojící ve spravedlnosti.

Vzpomeňte na našeho velkého učitele Hjalldara a jeho „pomoc“ zdegenerovaným a k rozkladu mířícím duchovním zárodkům v pralesním lidu. V Hjalldarovi, ale ani v nikom z nás /lidí/, kteří byli kolem něj, nebyla nejmenší změkčilost a když bylo nutné něco, nebo někoho zbavit života, pak nebylo žádné váhání, pobrekávání, tetelení se v pocitech – vznikl spravedlivý čin. Z našeho změkčilého postoje asi krutý, ale on byl přesně v zákonech Božích. To by nás mělo vést k přehodnocení našeho slaboského postoje, který ovšem nazýváme „citlivý“. Podívejte se na dnešního Evropana – a na zásadní problém s imigranty. To nejzákladnější je, že nikdo nedokáže zaujmout postoj Hjalldara a proto „pralesní lidé“ zaplavují svět, protože oni žádný problém a rozpor se změkčilostí nemají.

To základní je uvědomit si, že „bojovný postoj“ je něco jiného, než si myslíme. Bojovný, v tomto smyslu, můžeme pojmenovat jako *odvážný, pevný, odhodlaný, rozhodný*, apod. To nemá nic společného se slovy *agresivní, vzeklý, naštvaný, nenávistný, uražený*, apod. Tato slova bychom jistě se slovem harmonie nemohli dávat do souvislosti. Nám při bojovnosti chybí čistota a proto je bojovný pud, který sám o sobě je přirozený a chrání v obraně duše /zvířecí i lidské/ před zničením těla, u nás už pokřiven. Náš, nikoliv zvířecí, bojovný pud už je opět spojen s řízením mozku a slabostmi duše, a proto je promísenný s negativními prvky, jako je zmíněná zloba, nenávist, ale i touha po pomstě. Chybí

mu ten ostrý jednoznačný směr, který věčně a neosobně stojí proti nebezpečí a je-li to nutné, pak nebezpečí zničí, ale bez zášti a osobního zadostiučinění.

Proto skutečný *bojovník světla* není v žádném rozporu s harmonií, jako s ní nebyl ani Hjalldar...i když popravil pralesní lid, když byli kameny ubiti Mlžní, nebo spálení draci – bez osobního zadostiučinění, bez radosti z ničení, v prostém Božím řádu spravedlnosti muselo být odstraněno něco, aby mohla trvat harmonie. **Boj byl a je tedy naopak prostředkem k harmonii a ne, jak to chápeme ve své zkřivené změkčilosti, něčím proti harmonii.**

Kdyby člověk dokázal stát v Božím řádu v pevnosti, odvaze, tak by v něm nevznikal žádný zmatek, rozpory, pochybnosti ani stres. Jeho postoj by byl jako skála, která bez všeho osobního stojí pevně a neochvějně proti bouřícím vlnám. Tak by stál zralý duch v bojovném postoji proti vlnám temna, jejich „otravování“ by po něm sklouzlo, protože by si je vůbec nepřipouštěl a nezabýval se jím. Prostě by proti tomu postavil pevný neosobní odpor, jako zeď – bez rozčilování, věčně, chladně, neochvějně a neosobně...

Harmonie v dnešním duálním, rozervaném a ryze neharmonickém světě je možná jedině k těm principům, které ještě usilují, nebo se ještě zachvívají v Řádu vesmíru. Mohu tedy najít i v bojovném postoji harmonii k Božímu řádu, k bytostnému světu a k lidem, kteří, třeba nevědomky, ještě uznávají řád přírody, řád vesmíru a tím nevědomky i Boží řád. S jinými nelze najít harmonii. Protože oni k ní neusilují, ba naopak, jdou od ní pryč.

Je dokonce možné dosáhnout i harmonii s ničivými projevy soudu, ač to zní možná zvláštně. Harmonie je i v ničení zla námi vytvořeném. Spojím-li se s těmito destrukčními silami a současně jsem spojen v čisté touze s Řádem, pak naleznu s tímto bořícím prvkem harmonii. Já v tom nevnímám nejmenší rozpor, jen je nutné opustit staré dogmatické pojmy, které člověk vymyslel a z lenosti si je rádi neseme po generace dále a dále do dalších inkarnací, jako bláto na botě. Ovšem je to bláto příjemné a obdivované, dnes dokonce povýšené na pojmy „lidskost“ a „soucit“.

Není to však nic takového! Je to pouhá zbabělost a lenost ducha, takto bychom u Hjalldara nepřežili ani jeden den, možná ani jednu hodinu a nikdo by nás neoplakával, nikdo by s námi neměl soucit...

Vraťme se tedy ke kořenům, vraťme se k Hjalldarovi a u něj najdeme pochopení, porozumění k řádu vesmíru a...harmonii, kterou hledáme.

174. Přednášky a Slavnosti

-ZF-

Když jsem před vánoci zveřejňoval přednášky, které u nás zazněly, uvědomil jsem si jednu věc...

Začnu maličko ze široka /u mne to ale nikoho nepřekvapí/.

Kdysi, před mnoha lety, jsem se poprvé setkal s jedním nejmenovaným čtenářem. Byl u nás doma a samozřejmě jsme diktovali o věcech kolem Poselství. On viděl, že se zabývám jen poválečným zeleným vydáním a k mému úžasu pronesl „...ach, vy čtete to měkké Poselství...“. Tehdy jsem mu moc nerozuměl, ale jak šel život dál, zkušeností přibývalo a přišlo i pochopení... Má cesta byla taková, že jsem se nejprve dostal, přes někoho dalšího, k poválečnému třídílnému vydání, tehdy v zeleném papírovém přebalu. Při hledání nějakých spřízněných duší /nikoho jsem neznal/, jsem se obrátil na vydavatele knihy a přes něj pak našel i ostatní čtenáře. Mezi nimi se, jako o nějakém apokryfu, mluvilo i o původním, předválečném vydání, které se ovšem nemá číst, protože to Pán nechtěl.

No dobrá, jak jsem dostal, tak jsem přijal, nechtěl jsem přece jít proti Boží Vůli. Ale život chtěl jinak a tak jsem se různými „náhodami“ dostával do situací, kdy už jsem s oním „dostal/přijal“ nějak nevystačil. Tak jsem například objevil u starší čtenářky, kdesi pod postelí, ručně přepisované Poselství Doznívá, které mi později darovala, protože ho nechtěla číst, když to Pán zakázal. Tak jsem měl doma část Poselství Doznívá v češtině i v němčině /tu jsem ale neuměl/. Já už jsem ale takový, že když mám doma zajímavou knihu, tak ji přečtu, místo abych ji schoval pod postel.

Další „náhoda“ mne přivedla, při zcela jiné činnosti, do jakési malé tiskárny a tam jsem v úžasu, hned za dveřmi, viděl naskládané nově vytištěné Poselství Doznívá... Abych to zkrátil – různé situace mne dovedly k předválečným vydáním Poselství, ale i přednášek a jiných materiálů, a já si časem probojoval vnitřní boj, abych se „nebál hříchu“ je i číst. Už jsem v jiných úvahách uváděl, že nebudu hodnotit a vytvářet, ani posilovat, konfrontační pole kolem tohoto tématu.

To vše zde uvádím jen proto, aby bylo pochopitelné téma této úvahy. Tím tématem je zvláštní fakt, na který mne kdysi navedl onen čtenář. Tím postřehem je, že poválečná vydání neobsahují mnohou pasáž, která je vůči nám velmi tvrdá a soudící. Když si člověk povšimne tohoto faktu, aniž by cokoliv hodnotil, kritizoval a ptal se „proč“ tomu tak je, pak... Pak mu prostě z toho vyplyne zvláštní věcný postřeh, že předválečné přednášky byly v mnoha případech mnohem kritičtější a tvrdší k nám, pobloudilým lidským duchům. Zvláštní, ne?

Ale půjdu dále a konečně se i přiblížím názvu této úvahy. Každý čtenář, který to se sebou myslí vážně, čte často Poselství. Proto jistě četl každou přednášku, každou stať už mnohokrát. Vlastností lidského mozku, a předpokládám, že ten máme asi i my, čtenáři, je, že když něco považuje za známé a zpracované, má tendenci to ignorovat. Mnohokrát čtená věc se zdá být natolik známá, že ji chce ignorovat a už jí nevěnovat tak velkou pozornost. To tedy za prvé.

Za druhé – Slavnost je mimořádný děj a i Abdrushin k ní promluvil mnohé mimořádné proslovy. Poselství je však určeno i „veřejnosti“, a proto nelze očekávat, že v něm musí být i věci, pro pokročilejší, už znalejší čtenáře a pro speciální příležitosti. Je tu i postřeh, že o Slavnostech se i na Vomperbergu, který se snaží jít „stopou Pánovou“ /...možná je to ale i jinde/ nečtou přednášky přímo obsažené v Poselství, ale nějaké „mimo Poselství“. Logicky tak toto „nové“ oslovuje člověka novým, hlubším způsobem.

Proto si myslím, že je dobré o Slavnostech číst přednášky méně známé a pak jsou výhodné ty, které jsou mimo Poselství. Když si pak nezaujatě, ale s otevřenou myslí, přečtete takové, které tu pak zveřejňuji, je v nich velká přisnost, velké požadavky a vyplývá z nich nepříjemná odpovědnost pro nás, kteří je čteme.

Když pak zhodnotím vjem, který jsem míval /a nejen já, ale i ostatní přítomní/ ze Slavností organizovaných čtenářskými skupinami, pak například u Vánoční Slavnosti to bylo jako pohlazení, chválení, radování se.... Celkem pak spokojenost a radost /i ze sebe sama/. Když však vezmu vjem z přednášek nezařazených do Poselství, je vjem méně veselý. Člověk si mnohem více uvědomí, jak strašně jsme selhali, co musel prožít Vyslanec Světla, jak moc jsme zklamali a jaká strašlivá hromada provinění před námi stojí.

Je to pak veliké a velmi nepříjemné prožití mého osobního vzdálení se od Boha, poznání, jak moc mne od Něj odděluje má nezralost, neschopnost, mnohdy i slabá vůle i lenost. Po takové Slavnosti si každým pórem své duše uvědomuji, že se musím mnohem více snažit, abych se Bohu přiblížil. Je to méně příjemné, ale vysoce motivující. Zatímco v těch jiných případech jsou návštěvníci Slavnosti ukořeleni do spokojenosti, že oni jsou dobří a Bůh je miluje.

Inu, je na každém, aby si sám vybral svou cestu a hlavně její druh. Příjemná, hladivá, plná lásky a poplácání po zádech, nebo ta, která byla popsána v jakési pohádce: „...cestičkou z oblázků, půjdu si pro lásku. Až překonám moře, až vytrpím hoře, pak...“

Tak to vypadá, jako by se i v tom, kdo čte jaké Poselství, odehrávalo naše třídění. Ale ne v tom smyslu, jak někteří razí – třídění na hříšníky /čtou předválečné / a pravověrné /čtou poválečná vydání/. Spíše třídění na ty, kteří chtějí pohlazení a na ty, kteří snesou i pár facek, protože ví, že si je zaslouží.

Oslovila mne například tato pasáž: „Otevřete se mé lásce, dejte prostor mé přisnosti, aby projela vašimi dušemi jako očištný oheň a rozjasnila je...“ „...Kdo mne slyší, stojí v soudu...“

Ze které skupiny to asi je, předválečné, nebo poválečné?

175. otázka: Modlitba před jídlem

Byla mi položena zajímavá otázka. Jak se v dnešní době zkažených pokrmů může projevit požehnání modlitby před jídlem?

-ZF-

Nějakou dobu jsem se pohyboval v léčitelském prostředí a tam bylo zvykem, před jídlem si „upravovat pokrm“ energií a tak změnit to negativní v jídle na pozitivní /raději asi napíši škodlivé /zdravé, aby se to nepletlo s pojmem mužské /ženské/. Tehdy jsem to přijímal spíše jen ve formě energií, ne tedy jako dík Stvořiteli.

Ve svém důsledku je tu však v něčem podobný dopad. Čteme, že pomoc je všude kolem nás, je přímo součástí našeho okolí. Jen ty vyšší síly nejsou přímo zde obsažené, ale můžeme se s nimi spojit otevřeností své duše spojené s touhou, která táhne duši vzhůru. To nejvyšší je pochopitelně Stvořitel sám, takže dík Jemu je namířen k samotné podstatě a zdroji pomoci a milosti. Princip čistého dávání a brání se zde naplňuje – duše děkuje a vysílá svou vděčnost vzhůru a zpětně k ní proudí požehnání v podobě síly. Odměna je tedy za vděčnost, ne za prosbu, alespoň v případě díku a modlitby ke Stvořiteli.

Když vezmeme princip přímelné modlitby, pak je tu něco společného. Náš dík míří vzhůru, ale je současně spojen s pokrmem, jako projevem Boží milosti. Zpětné působení pak jde k nám, ale přes pokrm, který je součástí tohoto procesu. A tato proudící síla pokrm mění /zušlechťuje. Tak chápu základní princip tohoto děje. Nechci přitom rozebírat, kam až naše modlitba dojde, jak vysoko, apod., jde mi nyní jen o základní mechanismus.

Bylo řečeno, že v nouzi může skutečný dík za skromnou skývu chleba tuto tak „povýšit“, že člověka zachrání. Dovedl bych si představit, že zpětně proudící energie, která nepůsobí jen na viditelné formě skývy chleba, ale i na všechny její jemnější substance, jí skutečně může dodat takovou „energetickou hodnotu“, která pak dá tělu, ale i jeho jemnějším záhalům, dostatečnou energii k přežití, i když, fyzicky vzato, by to při velikosti a množství potravy bylo nemožné. Tato proměna však bude vnitřní, ne taková, jak křesťané doslovně chápou proměnu vody ve víno, či rozmnožení ryb, ze skupiny dějů vyvolaných Ježíšem, Synem Božím.

Ano, věřím, že působící síla může zvýšit kvalitu pokrmu, ale nemyslím si, že by to bylo možné v tom smyslu, že změni jedovatou látku na neškodnou. Myšleno tak, že by se například jed strychnin stal neškodným. Jistě nás to k takové představě přitahuje, i různá mystická a okultní literatura to uvádí, ale zmínky z Poselství o pevných pravidlech hmoty, o nemožnosti sestoupení fyzického těla z kříže, apod., mne spíše vedou ke střízlivosti. Věřím v záračné proměny, ale spíše ve vnitřní, jemné podstatě věcí, než přímo na fyzikální změně takového druhu. Ale, mohu se samozřejmě mýlit, protože podstata hmoty je záření, které se měnit může, proto i změny hmoty mohou být větší, než se dnes zdá možné...

Ovšem, kdyby tomu tak skutečně bylo, pak by vůbec nebylo nutné se věnovat nějaké snaze o kvalitní jídlo, člověk by si nabral jakékoliv jedovaté odpadky, poprosil by a bylo by to... Jak jsem psal výše, aktivně jsem se pohyboval v určitých kruzích, kde se bralo jako fakt, že si člověk za použití energií změni cokoliv. Tak jsem i já kdysi seděl nad krabičkou cigaret a pouštěl do nich energie...no a pak, až jsem si pokuřoval, pak jsem všem vykládal, že tam už není ani stopa ničeho škodlivého a že už mne to jen léčí a prospívá mi to. Nerad bych se vracel k myšlení tohoto druhu a tak raději zůstávám u toho, že důsledek důvěřivé modlitby jídlo zušlechťí, ale „rum z vody neudělá“.

Od jisté doby, poměrně nedávno, jsem pozměnil svou modlitbu před jídlem. Nejprve tedy poděkování s uvědoměním, že každá milost pochází jedinečně od Něj. Pak prosba, aby „vdechnul život“ do svého daru... Protože vše, co vytváříme, život postrádá a jen milost „shůry“ může našim mrtvým vý-

tvorům vdechnout život. Neberte to, prosím, doslovně, necitujte, že skutečně „živý“ je jen Stvořitel. To vše si čtenář už uvědomuje a není nutné, aby to v každé větě znovu objasňoval. Já to zde však napsat musím, aby nedošlo k mylnému pochopení mých slov. Ona slova o životě a oživení je nutno chápat v obrazech a ne definicích.

Je nutné podtrhnout, že modlitba vždy má být projevem vděčnosti, nikdy ne kalkulací, výpočtem, jak vyměnit modlení za zlepšení jídla. Pokud není modlitba díkem, ale kalkulací, pak vše zde napsané, neplatí. Člověk se tak spojí s jinými proudy, jinými mechanizmy a ty nebudou čisté a požehnané. Proto bych byl nerad, aby někdo po přečtení této úvahy, byť nevědomky, se začal před jídlem modlit, protože je to „správné“, „...a výhodné“. Pokud si ale někdo uvědomí, že Boží milost přijímá mechanicky, bez vděčnosti a dovede jej to k přemýšlení o sobě a o smyslu modlitby – pak...se i tento článek stane požehnáním. A to mne jistě bude těšit.

176. otázka: Mimoszemšťané...

Dotaz od paní LH:

Chtěla bych se s Vámi podělit o otázku, která mi v poslední době přichází stále na mysl. Víím, že to není pro náš vývoj až tak akutní, ale přece jen se nás to dotýká. Při sledování krás přírody na Prima ZOOM jsem narazila na Hangár I a II., Akta UFO.

Podle materiálů, které byly dodnes utajovány, je lidstvo již delší dobu v kontaktu s mimozemskou civilizací, jak dokazují dokumentární snímky. Též všichni pozdější prezidenti USA o tom věděli. Údajně až nyní bylo povoleno dokumenty zveřejnit.

Zachytila jsem reportáž s piloty aerolinek, kteří se s jevy UFO setkávají při svých letech, a kterým údajně hrozí ztráta zaměstnání, jestliže událost nahlásí. Posílají je k psychiatrovi. Ani policisté s tím nechtějí nic mít.

Že nejsme v Ephesu sami, vííme již z PG. Dá se tedy předpokládat, že tito mimozemšťané jsou z některé planety této světové obce, protože přemístění se v hrubohmotném těle z jedné obce do druhé asi není možné pro rozdílnost miliardy let rozdílného vývoje.

My jsme na Zemi byli vyseti první. Předběhli nás tedy některé rasy na jiné planetě? Že jsou technicky vyspělejší, protože zvládli techniku hrubohmotného cestování prostorem (údajně fotonové přemístování ?) je podle dokumentů dokázáno. Jsou vyspělejší ale také duchovně? A co nám chtějí naznačit? Zatím nikdy sami neútočili, pokud nebyli napadeni a objevují se nyní v místech konfliktů (Irák a p.) Neviděla jsem všechny díly (organizace MUFON), vysílají je v nevhodnou dobu, takže je vidělo asi málo lidí.

Je zaznamenáno, že u Arktidy(?) byla viděna mateřská loď, která měla velikost dvou letadlových lodí. Ta tvoří základnu disků nebo lodí trojúhelníkových tvarů, které se objevují a mizí závratnou rychlostí. Také se dokáží zneviditelnit, o čemž vědci už přemýšlejí, že je to teoreticky možné, ale my jsme k tomu ještě nedosáhli.

Údajně už na ně stříleli, ale tytéž střely se jim vracely zpět. Vojáci, kteří hromadně zaútočili, byli zasaženi něčím, jako je nemoc z ozáření (zvracení, nevolnost, ztráta vědomí) a museli být převezeni do nemocnice. Ojedinělý střelec byl zasažen takovým paprskem laserového záření, že byl vyřazen.

Letadla NATO mají příkaz je nenapadat (F 16) a vyhýbat se jim. Jestliže je napadnou, je prokázáno, že přístroje letadla přestanou poslouchat a vychýlí stroj z dráhy letu.

Také byl popisován případ řidiče kamionu, který se po setkání s UFO ocitl ve 130 km vzdáleném cíli, přičemž měl výpadek paměti a na tachometru 23 km místo ujetých 130km. Potom se u něho objevily mimořádné schopnosti, když měl údajně laserové vidění, které mu umožňovalo vidět hvězdy skrze střechu domu a manželku ležící na lůžku vedle něho jako pod rentgenem. Všechny hrubohmotné stopy z kamionu, i záznamy ale byly z laboratoře zcizeny (?).

Přemýšlela jsem o tom, a došla k závěru, že je to možné, a že Pán se vyjádřil v PG v tom smyslu, že nejsme ve vesmíru sami (podle Sass je v Ephezu tisíce planet s hrubohmotným životem), nejsme v té nejhutnější hmotě, a že jsou ještě hutnější světy s hutnějšími těly a tím pomalejším způsobem vývoje.

Že o tom Pán nepíše podrobněji, zdá se mi logické. V jeho době bychom ho rozumem nepochopili, podobně jako Ježíš nemohl apoštolům vyprávět o reinkarnaci, protože doba nebyla pro to zralá.

Ještě uvažuji dále. Jestliže oni ovládli techniku na takové úrovni, musí mít asi spojení s bytostnými. Také kruhy v obilí, a pod., nám mají asi přinést poselství, abychom si Zemi nezničili válkou, když si ji ničíme již špatným přístupem k přírodě. Zatím si nedokáží představit nic jiného.

Podle popisu lidí, kteří se s mimozemšťany setkali, jsou štíhlé postavy s větší hlavou. Tedy tvarem podobni obrazům Božím – ale co je světlé, je krásné.

Proč ale mocnosti toto vše úzkostlivě tajily již od 50. let? A jak nás media zaváděla tím, že astronomové vysílají signály do vesmíru a pátrají po životě na jiných planetách. Dříve jsem vše pokládala za fantazie, ale po shlédnutí jsem se přiklonila k tomu, že dokumenty jsou pravé. Ale proč je zveřejňují nyní?

Rodí se tzv. indigové děti nebo “hvězdné děti”, které mají vědění o vesmíru jako dospělí. Jsou to ti, kteří byli připravováni pro život v uskutečněné Tisícileté říši? To je skutečnost, kterou jsem zažila. Také různé předpovědi jsou takové, jaký měl být život v nové době. To všechno ještě doznívá, protože to asi bylo připraveno, ale víme, jak to dopadlo.

Jistě máme mnoho práce sami se sebou, abychom pochopili Pánovo poselství. To, co se mi jevilo dříve jako samozřejmě pochopitelné, mnohdy vidím nyní jinak. LH

-ZF-

Děkuji za dotaz.

Mimozemšťané...to je obtížné téma, protože se pod tímto sdruženým obecným pojmem pravděpodobně odehrává mnoho různých dějů. Věřím, že „mimozemšťané“ existují – ale záleží, co pod tím pojmem budeme rozumět.

Začnu tedy s odstupem, který byl i v otázce naznačen. Mimozemšťané ve smyslu duchů a duší z jiných světových obcí, tedy ti, kteří nejsou z Efezu. Označení je zde jistě na místě, protože nejsou z oblasti naší Země. Já osobně si myslím, že každá světová obec je uzavřený vesmír s různými planetárními systémy. Duše tam vtělené jsou vázány karmickými vlákny nejen k určitému fyzickému tělesu, ale i jeho jemněji hmotnému okolí. Inkarnacemi a reinkarnacemi pak uzavírají oběh mezi tímto tělesem a jeho místním „záhrobím“. A to zvláště pro každou světovou obec /Efezus, Thiatira...atd./. Každá obec vznikala pravděpodobně jindy, je tedy i jinak stará /Efezus je asi nejstarší/, a proto i duše inkarnacemi a karmou připoutané do jejího okruhu nemohou přejít do jinak zralého prostředí.

Vlastně spolu nemáme nic společného, tedy myšleno světové obce. Až projdeme vývojovým cyklem, vystoupíme nad hmotu, pak budeme zralými duchy a příslušnost k dané hmotě už nebude směrodatná. Je tedy možné, že potom se znovu seskupíme do nových vztahů, které smažou vazbu na světové části. Ovšem je také možné, že určitá stopa jedinečného vývoje, vztažená k prostředí, zůstane i pak v duchu jako nějaký charakterový rys, který ještě zachová nějakou větší „sympatii“ k duchům ze společné světové části. Myslím si však, že to nás nyní nemusí nějak vzrušovat, nejdříve musíme projít vývojem...

Nicméně, vztaženo k otázce, ta určitá stejnorodost určité světové části a karmy je, podle mne, bariérou pro putování duší mezi těmito obcemi. Vyšší duše, nad hmotnostmi, jistě mohou navštěvovat různé obce pod sebou a na příkladu z knihy Ismael putuje ...je zřejmé, že vyšší duše se také může vtělit do různých obcí. To ale není případ, který by se dal vztahovat k pojmu „mimozemšťané“ z otázky. Podle mne tedy mezi „mimozemšťany“ obyvatelé jiných světových obcí nepatří.

Podle mne k diskutovanému pojmu „mimozemšťan“ patří mnoho různých forem. Jednak jsou to formy myšlenkové – kolik bylo napsáno literatury sci-fi, jak je oblíbená, kolik lidí se dívá na takové filmy, že jsou celé fankluby milovníků a nadšenců pro sci-fi, nosí dokonce oblečení podle filmů, stylizují se do chování podle hrdinů, mají zařízení bytů podle filmů, apod. To jistě vytváří velice silnou myšlenkovou úroveň, která je stále silně vyživována aktivitou na zemi.

Pak tu máme formy citového chtění lidí, to jsou útvary, které mají bytostnou část, a proto vykazují určitý svůj „život“, určitou inteligenci a mohou být považovány za skutečné a reálné myslící bytosti –

mimozemšťany, jednající samostatně a inteligentně. Doporučuji se vrátit k pasážím ze záhrobní literatury, např. Francezo, kde zkušenější Peršan popisuje Francezovi tyto útvary – postavy. Dále bych zmínil pasáž z Poselství, kde je popisován případ ženy, která spáchá sebevraždu a současně hodila do vody i své dítě. Zde bych podtrhnul pasáž, kde je napsáno, že žena na onom světě drží v náručí své dítě, ale ve skutečnosti je to jen citový útvar, ale ona to není schopna poznat, protože vypadá a chová se přesně jako dítě – to zdůrazněme. Útvar citového chtění se chová jako živý tvor a to tak věrohodně, že ani člověk, který důvěrně zná jeho původní vzor, to není schopen rozpoznat.

K těmto poznatkům si připojme popis tzv. „elementálů“, který dobře a podrobně popisuje jasnovidka paní Pilchová ve své knize Můra – viz odkaz na stažení.

Z toho nám vyplývá, že, když budou některé druhy „mimozemšťanů“ z této kategorie, nejsme schopni to oddělit od skutečných „živých“ tvorů. Přidejme si k tomu poznatek z Poselství, že lidský duch musí mít vždy podobu „obrazu Božího“, což ovšem mimozemšťané často nemají /zelení, tvary hlav, velikost, souměrnost, apod./. Ovšem útvary vytvořené člověkem, tedy útvary myšlenkové, nebo citové, už nejsou duchovní podstaty a proto pro ně tato zákonitost neplatí. Ony mohou mít formy různé, kombinované s lidskými prvky, ale i zvířecími, někdy budou mít tvář svého tvůrce, ale bude to velmi různorodé. Pokud jste někdy shlédli nějakou tvorbu režiséra Spielberga z oblasti poltergeistů, apod., pak tam právě takové „bytosti“ najdete. Odněkud čerpal – někde je „viděl“.

Dávní mágové, kteří dokázali materializovat věci, vytvářet úžasné, fyzicky viditelné věci...ti všichni nezanikli, ale existují, ať už mimotělně, nebo jsou zde inkarnováni a někteří se mohou i podílet se na vývoji věcí s tím souvisejících. Takže mnohé mimozemské může být velmi pozemské...ale těžko to budeme oddělovat a analyzovat. Lehce se v tom ale zamotáme.

Abdrushin nám ukázal ty „mimozemšťany“, které potřebujeme – jsou to duchovní pomocníci. Nic z toho nevypadá na ty mimozemšťany, které popisují UFO aktivity, a proto si myslím, že ať je to cokoliv, výše nám to nepomůže.

Dalším druhem „mimozemšťanů“ mohou velmi pravděpodobně být mystifikace a uměle vytvořené útvary i technická zařízení /viděl jsem fotografie létajících talířů z dílen vědců Hitlera, a to v jeho době/, které vytváří hmotně pozemský člověk. Jednak z touhy po senzaci, jako bojové prostředky, ale hlavně je to dobrý zdroj manipulace s lidmi. Dají se tak udržovat ve strachu, nebo v naději, podle potřeby. Takový nástroj pro ovládání mas určitě nemohl zůstat vládními silami a mocnými svůdci, včetně samotného Lucifera, nevyužit. Když se nad tím zamyslíme pod tímto úhlem, je jisté, že taková oblast moci nemohla zůstat manipulátory lidstva nevyužita. To by museli být hloupí a to oni zcela jistě nejsou.

A s dnešní technikou není jistě nejmenší problém vyrobit jakékoliv „důkazy“ o mimozemšťanech přesně podle zadání. Takové důkazy, předložené dalším lidem, vyvolají přirozenou, nehranou reakci, která věrohodnost ještě umocní. Když si přečtete článek o mechanismu úmyslného a cíleného vnoření jakékoliv myšlenky do společnosti a její postupný přerod v uznanou veličinu /Overtonovo okno/, i když původně byla všemi odvrhnutá jako nemožná, pak bychom asi měli dojít k tomu, že by člověk měl vše tady přijímat s velkým odstupem. Vše, co je společností, ale i lidskými skupinami předkládáno, nese pečeť nějaké manipulace, ať již vědomé, nebo jen odněkud nevědomky přijaté.

Když si poslechnete např. video s léčitelem panem Chobotem, kde líčí, jak byl „unesen nepěknými bytostmi“, které jsou jím, i indiánskými šamany nazývány Supy, a když se nebudeme vázat na jeho označení, pak se dá docela dobře odhadnout, že tito „tvorové“ nejsou mimozemského původu, ale mají nejspíš původ v citovém chtění lidí.

Takže tu máme několik druhů „mimozemšťanů“. Jestli jsou v Efetu další obydlené planety...to tedy nevím. Zmíněnou pasáž o místech, kde je pojem prostoru a času ještě omezenější a hmota je hutnější, jsem vždy vztahoval k jiným světovým obcím /např. Pergamos/, které jsou ještě blíže rozkladu,

jsou níže a jsou tedy ještě hutnější, než my zde. Skutečné, jednoznačné vyjádření v Poselství, že v Efezu jsou další obydlené planety, si neuvědomuji. Pojmenování „vesmír“, „svět“, „světová část“ jsou v Poselství v různých spojitostech vázaných na momentální výklad něčeho, a proto v nich nehledám jedno jednoznačné vyjádření, ze kterého se dá vybudovat konkrétní pojem.

Pro mne, a to zdůrazním – pro mne – z Poselství nevyplývalo jednoznačné vyjádření – v Efezu jsou hrubohmotná tělesa obydlená pozemskou formou lidí, jako je tomu tady, na zemi.

Indigové děti a jiné anomálie beru především tak, že se čas krátí, rotace v nálevce se směrem do nitra zrychluje, savá síla se zvyšuje. Vše cítí nutnost se projevit a je nuceno k dokončení svého vývojového kruhu. Tak i tito, nějak zvláštní lidé. To nemusí být vždy příznakem nějakého posunu vzhůru. O indigových dětech jsem slyšel i četl různé věci, a ne vždy mi to připadalo jako zjevný pokrok, spíš jen jednostranné posílení nějaké jedné lidské složky, nebo schopnosti.

Plejáďané a podobné mimozemské civilizace, kroužící prý stovky let kolem země ve svých super moderních lodích využívající principů varpu, anihilace, temné energie a kdečeho jiného...to jsem velice rád četl už od dětství. Miloval jsem sci-fi literaturu i filmy, dnes ale v tom spíše vidím touhu mé duše i její, pozemskému skryté, vědění, že jsou „jiné světy“. To ale dnes chápu ve smyslu jemnějších forem krajín onoho světa, než skutečně fyzicky, jako jiné planety a jiné civilizace.

Ale jistě se mohu mýlit, nicméně i přesto si myslím, že ať už je to tak, či onak, naše cesta vede vzhůru a je popsána v Poselství, kde jsem nenašel nic takového, co by mne mělo vést k Plejáďanům. Ani mi to nenaznačilo, že od nich mám čekat pomoc a radu. Ano, o indigových dětech tam zmínka je, ovšem není vůbec jisté, že ti, kteří jsou tak dnes námi označováni, byli tehdy Abdrushinem míněni. Měli být pokrokem a posunem kupředu, ale to, že mají silnější inkarnační povědomí, nebo že vidí energie, ale jinak jsou stejně nepoužitelní, jako my – to by nás moc vzhůru neposunulo.

Nemluvím o nějakém konkrétním jednotlivci, ten může být vyvinutější a proto i užitečnější. Mluví obecně o tomto pojmu, který byl Abdrushinem zaslíben, jako byla zaslíbena Tisíciletá říše, Hodina zvěstování, obdoba Hradu na Vomperbergu. Jako byli určeni vládci jednotlivých států a národů z povolání, zcela konkrétních učedníků /...nyní jdi...do zemí za mořem.../, apod. Povolání národ Český /který byl tehdy Československo/ dnes bojující mezi dvěma Hnutími Grálu a více, než čtyřmi Poselstvími/dvě předválečná a několik poválečných – dvě budou konkurenční od dvou Hnutí/.

Mnohé mělo být, ale vše je jinak, takže s indigovými dětmi to bude stejně – tedy jinak. JAK? To nevím, ale nevázal bych se na ně.

...a na mimozemšťany taky ne...

177. úvaha: Miluj Pravdu...

-ZF-

Bezpochyby by každý čtenář Poselství na otázku, jestli miluje pravdu, odpověděl – ano, jistě!

Když se však zamyslíme nad tímto pojmem trochu hlouběji, otevřou se nám otázky, na které už je odpověď složitější. Ano, pro nás čtenáře, je tu jasná souvislost mezi pojmy Bůh, Láska, Spravedlnost, a jistě i Pravda. Proto, když se snažíme žít podle Poselství, věříme, že se taky snažíme žít v Pravdě.

Souvisí ona velká Pravda i se slovem denně používaným, či zneužívaným, – pravda? Znamená snažit se žít v Pravdě i snahu ctít pravdu? Jistě ano, ale co to vlastně znamená? Asi nás napadne – nelhat, ale je to všechno, stačí to? V Poselství jsou výroky o tom, že člověk by měl být opravdový, pravdivý, což chápou jako pokyn k pravdivosti nejen ke světu, ale i k sobě. Nežít ve lži, sebeklamu, vnímat sebe i svět skutečně, ve skutečné podstatě, tedy pravdivě, bez příkras, sebeklamu. To ale také znamená stát ve světě bděle s otevřeným pohledem, bdělou myslí, otevřeným cítěním. Pak teprve člověk vnímá vše ve skutečné podstatě a nežije v bludu.

Možná se mnohému čtenáři zdá, že to je „jasné“, když čtu Poselství, tak už vím, jak všechno funguje. Leč právě kvas dnešní doby, prudké změny ve společenských názorech na to, co je „správné“ a co je „špatné“, nám odhalují, že svět je jiný, než jsme si mysleli. Dokonce i pojmy „dobré“ a „špatné“ jsou interpretovány každý den a každou lidskou skupinou rozdílně. Tento náš svět tedy nemá vůbec „jasno“ ani v těchto nejzákladnějších otázkách života na zemi /a nejen na ní/. Protože i mezi čtenáři jsou značné rozpory, jak vůbec chápat „soucit s imigranty“, „toleranci k menšinám“, „soucit s dětmi, ať už pochází z jakéhokoliv prostředí“, „toleranci k lidem postiženým různými úchylkami“...a mnohé další, je zřejmé, že ani Poselství se nepodařilo nás učinit imunními proti mystifikaci lidského světa.

A pochybnosti o vlastním úsudku jsou skutečně na místě. Největším omylem by bylo si myslet, že čtením Poselství se člověk stal tak moudrým, že už na něj „svět“ nemůže, protože on, čtenář, „zná“ vysoké světy a stavbu celého stvoření. Abdrushin nám ukázal daleké obzory a načrtnul základní principy, zkoumat svět okolo sebe – to nám přenechal, protože to je náš vlastní úkol související s celým smyslem vývoje lidského ducha. O to se musíme snažit sami, toto není popsáno v Poselství a to, že čteme Poselství, nás neuchrání před lží světa.

Právě čtenáři a obecně lid věřící, jsou mnohem snáze manipulovatelní, než kdokoliv jiný. Protože člověk věřící touží po kladných hodnotách a špinavosti světa jej odpuzují, snaží se této špinavosti vyhnout tím, že svět ignoruje, nepozoruje, ...nezajímá ho. Nezajem ale není obranou, ale spíše upozorněním na to, že zde bude mít temnota snadnou práci. Věřícímu stačí předhodit slova, kterým věří a považuje je za projev všeho čestného a správného. Když slyší tato slova, už hlouběji nepátrá, protože tato slova jsou pro něj jako „průkaz správnosti“, jako „tajné heslo do nebe“. Jenže Temno není hlupák, ani naiva, prostoduchý truhlík, ale naopak, temno souvisí s mozkem a tím i intelektem.

Nástrahy Temna tedy nebudou hloupé, ale chytré a budou mířit ke každé jednotlivé slabosti člověka. A slabostí věřících je jejich „dobrota“, jak ji sami chápou. Ovšem z hlediska přísné a ostře fungujících zákonů už to není dobrota, ale malátnost, slabost, lenost...

Protože věřící nezkoumá faleš světa, je pro tento velmi snadné pomocí slov, jako je láska, soucit, mír, lidskost ...a pravda...zmanipulovat člověka jakýmkoliv směrem. Pak ten člověk slouží směřujícímu se Temnu, které před ním pohupuje slovem „láska“ na tyčce, jako voňavou klobásou a žene ho do propasti zla. Pak hodný člověk s radostí pomáhá lumpům, aby zničili svět. A „hodný“ má ještě dobrý pocit, jak „pomáhá druhým“.

Možná si myslíte, že nás se to netýká, ale my všichni jsme neustále, každodenně manipulováni a pokud to s postojem k Pravdě myslíme vážně, mělo by nás to dovést k veliké snaze NENECHAT SE ZMANIPULOVAT – toto převědčení, tento cíl – to už je snaha sloužit Pravdě, žít v Pravdě, a proto to přímo souvisí s cestou k Bohu.

O takových věcech píše často, ale dnes jsem inspirován článkem o člověku jménem J. P. Overton (1960-2003).

Tento člověk popsal, jak je tento náš lidský svět neustále nenápadně manipulován mocnými. My si k tomu už můžeme dodat, že i tito „mocní“ jsou jen nástroji Temna a služebníky Luciferova principu. Toto pojmenování však nestačí, každý člověk by se měl, alespoň rámcově, seznámit s tímto mechanismem, aby jej byl schopen sám rozpoznat ve svém životě, v životě své rodiny, blízkých i národa. Pak, v bdělosti, může odrazit takové nástrahy. To patří ke službě Světlu, službě Pravdě.

Být naivní a nechat se manipulovat je jen podvolení se temnu, to není žádné dobro, ani nic pozitivního. Protože čtenáři se problémům světa vyhýbají, chtěl bych Vás s tímto mechanismem seznámit, abyste nemohli být používáni jako „užiteční idioti“, což je opět pojem, který se dnes používá pro lidi, kteří to „myslí dobře“, ale slouží nevědomky zlu...a to my přece jistě nechceme.

Lži o zdánlivě přirozeném běhu věcí popřel americký sociolog Joseph Overton, jenž popsal technologii změn společenských postojů k otázkám, kdysi pro společnost tak zásadních.

V jeho uvedeném příkladu je řeč o něčem naprosto absurdním. Snažil se vybrat takový příklad, který je od počátku zcela nemyslitelný. Jeho studie je ale několik let stará a mechanismus „oken“ běží i bez něj, takže to, co on popisoval, jako pro společnost nemyslitelné, je dnes již přijímáno jinak. Už to dokazuje, že jeho pozorování bylo správné, v USA se údajně mezi celebrity objevují případy satanských kultů i s prvky kanibalismu.

Zkuste si ale místo jeho pro nás absurdního, příkladu s kanibalismem dosadit to, čím nás dnes média denně krmí – černoch je lepší než běloch /je v kdejaké reklamě, je předepsáno, že musí zvítězit na Olympiádě, v soutěži Mis, ...apod./, homosexuál vychová dítě lépe, než normálně sexuálně orientovaný /homosexuál, lesba se již běžně vyskytují ve filmech, hrách/, transsexuál je „zcela normální člověk“ /transsexuál musí vyhrát v pěvecké soutěži, apod./, muslimská víra je rovna křesťanské /a jak se v bezvěreckých školách nikdy o náboženství nemluvalo, nyní se na nástěnkách malým dětem předvádí, že obě náboženství jsou dobrá/...příkladů bychom našli mnoho a další na nás čekají každým dnem. Pochopíme-li princip, pak jej uvidíme a poznáme ihned. Pak nebudeme hloupým stádem, ani služebníky Temnot...

NÁSLEDUJE TEXT PŘEVZATÝ Z INTERNETU, PONECHÁVÁM JEJ V PŮVODNÍM ZNĚNÍ A VYJÁDŘÍM SE AŽ NA ZÁVĚR. Není psán „odborníky na Poselství“, takže jej berte jako text k poučení o dějích, které nám snad unikají, a nehodnoťte jej, jako „Slovo Páně“.***

Přečtěte si o tom následující příklad a pochopíte, jakým způsobem se dnes legalizuje homosexualita a manželství stejného pohlaví. Uvědomíte si s určitostí, že v Evropě bude již v příštích letech završena legalizace pedofilie a incestu. Mimochodem, stejně jako dětské eutanazie.

Co ještě můžeme akceptovat v našem světě pomocí technologie, o které píše Overton?
Funguje totiž spolehlivě.

Joseph Overton popsal, kterak byly pro společnost naprosto cizí myšlenky vyneseny ze smetiště veřejného opovržení, oprášeny a nakonec legislativně ukotveny.

Podle „Overtonova okna“ existuje pro každou myšlenku nebo společenský problém tzv. okno možností. V rámci něj lze nebo nelze o myšlence široce diskutovat, otevřeně ji podporovat, propagovat a snažit se ji ukotvit legislativně. Okno se posouvá ze stádia „nemyslitelného“, tzn. veřejné morálce úplně cizího a zcela zavrženého, do stádia „aktuální politiky“, tj. stává se široce posuzovatelným, přijímaným masovým vědomím a fixovaným v zákonech.

Nejedná se o vymývání mozků jako takové: technologie je mnohem delikátnější. Postupná systematická aplikace je efektivní proto, že jí pomáhá nenápadnost jejího působení na společnost, která se stává její obětí.

Rozeberme si na jednom zcela konkrétním a zdánlivě naprosto absurdním příkladu, jak začíná společnost krok za krokem nejprve s diskusí o něčem nepřijatelném, posléze to považuje za vhodné a nakonec se s novým zákonem smíruje a zaštiťuje kdysi nemyslitelné.

Zvolme si něco naprosto nepředstavitelné. Řekněme třeba kanibalismus, tj. myšlenku, legalizovat právo občanů na pojídání jeden druhého. Je tento příklad dosti šokující?

Všem je jasné, že momentálně zatím není možnost propagovat kanibalismus, protože se společnost postaví proti. Taková situace znamená, že problém legalizace kanibalismu se nachází v nulovém stadiu „okna možností“ a podle Overtonovy teorie ji lze označit za „nemyslitelnou“.

Model nám ukáže situaci, jak ono „nemyslitelné“ bude realizováno, projde-li všechny fáze „oken možností“

Ještě jednou opakuji, Overton popsal TECHNOLOGII, která umožňuje legalizovat naprosto jakoukoliv myšlenku.

Vezměte prosím na vědomí, že nepředložil koncepci, ale pouze popsal spolehlivou technologii. Tedy takovou posloupnost činů, jejichž realizace vede k požadovanému cíli. Pozor! Tato technologie může být efektivní termonukleární zbraní ke zničení lidských společenství.

Fáze 1 – nepřijatelné, ale mluvíme o tom

Téma kanibalismu je ve společnosti zatím ještě nepříjemné a zcela nepřijatelné. Uvažovat na toto téma není žádoucí ani v médiích, ani ve slušné společnosti. Zatím je to jev nemyslitelný, absurdní a zakázaný. Abychom uvedli do souladu první pohyb Overtonova okna, je nutné přesunout téma kanibalismu z oblasti radikálního do oblasti možného.

Vždyť máme svobodu slova, tak proč bychom nesměli pohovořit právě o kanibalismu?

Vše je dovoleno studovat a vše mohou vědci zkoumat: neexistují pro ně tabuizovaná témata. Existuje-li taková možnost, svolá se etnologické sympozium na téma „exotické rituály polynéských domorodců“. A pak se během něj bude diskutovat o historii tohoto tématu, budou uskutečněny pokusy představit si ho z vědeckého úhlu pohledu. A tím dostaneme o kanibalismu hodnověrné informace.

Fáze 2 – desakralizace

Vidíte, ukázalo se, že o lidojedství lze hovořit věcně a přitom zůstat v rámci vědecké slušnosti.

Overtonovo „okno“ se posunulo. Znamená to, že se přezkoumání pozic ukázalo již zřetelně. Tímto je zajištěn posun od nepřijatelného negativního postoje společnosti ke vztahu mnohem pozitivnějšímu.

Současně s pseudovědeckou debatou se musí bezpodmínečně objevit nějaké „společenství radikálních kanibalů“. Nevadí, bude-li aktivní pouze na internetu, neboť takových lidojedů si určitě všimnou a budou je citovat ve všech hlavních médiích.

Jedná se o další možnost vyjádření. Za druhé jsou takové omračující zrůdy se zvláštní genezí potřebné k vytvoření obrazu radikální hrozby. Oproti jinému strašáku – „fašistům, vyzývajícím spalovat na hranicích takové, jako jsou oni“ – budou „nedobrymi kanibaly“. O hrozbách však pohovoříme níže. Na začátek stačí publikovat příběhy o tom, co si myslí o pojídání lidského masa britští vědci a nějaké lidské bestie s jinou úchylnou.

Výsledkem prvního posunu Overtonova „okna“ se stalo, že nepříjemné téma bylo uvedeno do oběhu, tabu se desakralizovalo a jednoznačnost problému byla zbourána.

Fáze 3 – nahrazení původního výrazu eufemismem a vytvoření podpěrného precedentu

V následujícím kroku se „okno“ posunuje dále a téma kanibalismu se přesunuje z radikální oblasti do oblasti možného.

V tomto stádiu pokračujeme v citacích „vědců“. Přece se nemůžeme odvracet od vědeckých znalostí o lidožroutech? Každý, kdo odmítne na toto téma diskutovat, musí být oceňován jako svatoušek a pokrytec. Dnes xenofob, nacista, agent Kremlu...

Je nutné, aby bylo pro kanibaly vymyšleno mírnější označení, aby se fašisté všeho druhu neodvažovali věšet na jinak myslící devianty nálepku „Ka“.

Pozor! Vytvoření eufemismu, tedy nahrazení nepříjemné skutečnosti výrazem jemnějším je velmi důležitý moment a pro legalizaci nemyslitelného nápadu je tato záměna nutná. Tak i dnes – už žádní imigranti, ale běženci...žádní cikáni, ale Rómové, žádné sexuální úchylny, ale jiná orientace...

Původní pojem kanibalismus již neexistuje. Bude zaměněn za jiné slovo – třeba na antropofagii. Nicméně i tento výraz bude brzy nahrazen ještě jednou, protože i toto označení bude považováno za urážlivé.

Cílem vymýšlení nových pojmů je odvést pozornost od podstaty problému, odtrhnout formu slova od jeho obsahu – a zbavit se tak svých ideologických odpůrců. Kanibalismus se změní na antropofagii, a poté třeba na antropofilii podobně jako zločinec mění příjmení a pas.

Souběžně s hrou na jména probíhá vytvoření podpěrného precedentu – historického, mytologického, aktuálního nebo jen vymyšleného, co je však hlavní – legitimního. Bude objeven nebo vymyšlen jako „důkaz“ toho, že antropofilie může být v podstatě uzákoněna. Dnes už máme odborná prohlášení, že homosexuální pár více miluje dítě, než pár složený z muže a ženy. Čeká nás lékařské a vědecké potvrzení, že nejlépe vychová dítě pedofil, protože dítě nejvíce miluje...

„Vzpomínáte si na legendu o obětavé matce, jež napojila žízní umírající děti vlastní krví?“

„O historii antických bohů, kteří pojídali všechny po sobě, u Římanů to bylo přece normální!“

„Tím více u křesťanů nám blízkých je s antropofilií vše v naprostém pořádku! Dosud rituálně pijí krev a jí maso svého boha. Z toho přece křesťanskou církev neobviňujete?“

Hlavním úkolem bakchanálie této etapy je alespoň částečně vyloučit pojídání lidí z trestního postihu. Alespoň jednou v historickém okamžiku.

Fáze 4 – z možného do racionálního

Poté, co je poskytnut legitimní precedent, objevuje se možnost posunout Overtonovo „okno“ z oblasti možného do oblasti racionálního. Jedná se o třetí etapu. Na tomto místě je rozmělnění společného problému završeno.

„Touha je u lidí geneticky zakódována, spočívá v lidské podstatě“.
„Někdy je nezbytné sníst člověka, protože existují nepřekonatelné okolnosti“.
„Přece existují lidé, kteří si přejí, aby je snědli“.
„Antropofilové byli vyprovokováni!“
„Zakázané ovoce je vždy sladké“.
„Svobodný člověk má právo se rozhodnout, co má sníst“.
„Neskrývejte informace, ať každý ví, kdo je kdo – antropofil nebo antropofob“.
„Je vůbec v antropofilii něco škodlivého? Škodlivost není prokázána“.

V povědomí veřejnosti se uměle vytvoří, „bitevní pole“ a na obou stranách se nepochopitelným způsobem vynoří radikální příznivci a radikální odpůrci lidojedství.

Skutečné nepřátele, tj. normální lidi, kteří nechtějí být lhostejní k porušení tabu lidojedství, se snaží vměstnat mezi radikální strašáky a zapsat do radikálních nepřátel. Role těchto strašáků spočívá v aktivním vytváření obrazu šílených psychopatů – agresivních, fašizujících nepřátel antropofagie, vyzývajících spálit zaživa lidožrouty, Židy, komunisty a černochoy. Přítomnost v médiích zajišťují všem vyjmenovaným, kromě skutečných odpůrců legalizace.

Sami tzv. antropofilové zůstávají jakoby uvnitř hrozeb „oblasti intelektu a vědy“, odkud se vším patosem „zdravého rozumu a lidskosti“ odsuzují „fašisty všeho druhu“.

„Vědci“ a novináři v této fázi dokazují, že se lidstvo v průběhu své historie čas od času pojídalo navzájem – a že je to tedy normální. Nyní je možné téma antropofilie přesunout z oblasti racionální do kategorie populární. Overtonovo „okno“ se posunuje dále dopředu.

Fáze 5 – popularizace

Je nezbytné, aby byla popularizace kanibalismu podpořena populárním obsahem, vhodnými historickými a mytologickými osobnostmi a podle možností i těmi současnými, mediálními.

Antropofilie masivně proniká do aktuálních zpráv a talkshow. Lidé jsou pojídáni v nových filmech, v textech písní a videoklipech.

Jeden z triků popularizace se nazývá „Rozhlédněte se kolem sebe!“
„Copak jste netušili, že jeden známý skladatel je... antropofil?“
„I jeden známý polský scénárista byl po celý život antropofilem a dokonce byl za to stíhán.“
„A kolik jich sedělo v blázinci! Kolik milionů vyhnali a zbavili občanství!... Mimochodem, jak se vám líbí nový klip Lady Gagy „Eat me, baby“?“

Propracované téma v této fázi uvádí v TOP a poté se nezávisle samoreprodukuje v masmédiích, showbyznysu a v politice.

Další efektivní způsob je vést o jádru problému aktivní a prázdné rozhovory na úrovni informačních operátorů (novinářů, vedoucích televizního vysílání, veřejných aktivistů...). Ti ovšem vyloučí z diskuse odborníky. V České televizi různé rozhovory s vybranými „odborníky“, které nikdo nezná, ale kteří zasvěceně vysvětlují různé situace ve světě i společnosti. Vysvětlují to jediným správným způsobem, bez nejmenších pochyb a zaváhání. Nebo různí představitelé mládeže a studentstva, kteří v mladistvém nadšení a snaze rozbít to „staré“ horují nadšeně, ale bez nejmenších zkušeností, pro to „nové“, ať už je to cokoliv – hlavně, že je to nové a jiné.

V okamžiku, kdy se už všichni začnou nudit, a diskuse o daném problému zajde do slepé uličky, přichází vybraný profesionál a říká: „Pánové, ve skutečnosti je všechno úplně jinak. A nejde ani tak o to, ale o toto“ – a určuje mezitím směr a tendenci, která se řídí posunem „okna“.

K ospravedlnění zastánců legalizace využívají zlidšťování zločinců pomocí formování jejich pozitivního obrazu, který nemá nic společného s charakteristikou zločince.

„Jsou to tvůrčí lidé. Snědl svou ženu. No a co?“

„Oni opravdu milují své oběti. Jíst, znamená milovat!“
„U antropofilů je zvýšené IQ, v ostatním dodržují přísnou morálku“.
„Antropofilové jsou sami obětí, jejich život je k tomu donutit“.
„Vychovali je tak“ atd.

Takové vychytralosti jsou obsahem populárních talkshow.

„Budeme vám vyprávět tragický příběh lásky! Chtěl jí sníst! I ona chtěla totéž! Kdo jsme my, abychom je soudili? Možná je to láska? Kdo jste vy, abyste stáli na cestě lásce?!“

Fáze 6 – z kategorie populární do sféry aktuální politiky

Posunujeme se k šesté fázi pohybu Overtonova „okna“. Téma je připraveno na možnost přesunout ho z kategorie populární do sféry aktuální politiky.

Začíná příprava právního rámce. Lobistické skupiny se ve vládě konsolidují a vystupují ze stínu. Jsou publikovány sociologické průzkumy prokazující údajně vysoké procento zastánců legalizace kanibalismu. Politici začínají s pokusem veřejně se vyjádřit na téma zákonodárského ukotvení tohoto tématu. Do veřejného vědomí zavádějí nové dogma „zákaz pojídání lidí je zakázán“. To je firemní specialita liberalismu – tolerance jako zákaz tabu, zákaz na nápravu a varování před vražednými úchylkami pro společnost.

Společnost je během poslední fáze pohybu okna z kategorie „populární“ do „aktuální politiky“ zlomena. Nejaktivnější část bude ještě v kladení odporu proti zákonodárskému ukotvení ještě ne tak dávno nepředstavitelného pokračovat. Celkově je však společnost zlomena. Souhlasila s vlastní porážkou.

Jsou přijaty zákony, změněny (zničeny) normy lidské existence, dále se toto téma dozvuky nevyhnutelně dobere do škol a mateřských školek, a to znamená, že následující pokolení obecně vyroste bez šance na přežití. Tak to bylo s legalizací homosexuality (nyní vyžadují, aby se nazývali „gayové“). Před našimi zraky nyní Evropa legalizuje incest a dětskou eutanazii.

Jak technologii zničit

Nejsnáze se „okno“ popsané Overtonem posunuje v tolerantní společnosti. Tedy ve společnosti, která nemá žádné ideály a v důsledku toho jasné rozdělení dobra a zla.

Chtěli byste pohovořit o tom, že je vaše matka coura? Chcete o tom napsat do časopisu? Zazpívat píseň? A konec konců dokázat, že být courou je normální a dokonce nezbytné? Právě to je výše popsaná technologie. Opírá se o všedovolenost.

Neexistuje tabu.

Neexistuje nic svatého.

Neexistuje pojetí posvátnosti a samotná diskuse o ní je zakázána.

Všeho toho se nedostává. A čeho se dostává?

Existuje takzvaná „svoboda slova“, která byla přeměněna na svobodu ztráty lidskosti. Před našimi zraky postupně odstraňují rámce, ohraničující společnost od propasti sebezničení. Teď je již cesta otevřena.

KONEC TEXTU PŘEVZATÉHO Z INTERNETU....***

-ZF-

Pan Overton nam popsal mechanismus, kterým dnes Lucifer pomocí svých nástrojů ovládá lidstvo a vede je k sebezničení. Ano, můžeme citovat, že „zlo se má samo zničit“ a že toto je ono, takže se nás to netýká. Jenže, ruku na srdce, skutečně se dokážeme tak dobře orientovat v tomto Světě lži? Vždyť vím o víceroch čtenářích, kteří již jsou zachyceni těmito okny a jsou bezradní například v otázce postoje k imigrantům, ale i k jiným tématům současnosti.

...Vždyť jsou to chudáci, kteří utíkají z války, je nelidské jim nepomoci.
...Nesmíme být sobci, kde je naše láska, ke které nás vede Poselství?
...Migrace národů tu byla vždy, to jen politici z ní dnes dělají umělý problém.
...Když nepomůžeme, uvalíme na sebe těžkou karmu, vždyť právě tou pomocí napravujeme svou dřívější lhotejnost.
...Přece nemůžeme odhánět děti! Vy byste dokázal jít se zbraní proti dětem? To je nelidské...
...Já už nemám odvalu mít na to nějaký názor.
...Jak chcete poznat, kteří jsou mezi nimi zlí, nemůžeme je přece házet do jednoho pytle. Jistě jsou mezi nimi hodní, kteří trpí, těm musíme pomáhat, ale nevím, jak je rozpoznat, ale nemůžeme přece trestat nevinné, když jim odepřeme pomoc...

To jsou jen některé postoje čtenářů, které jasně ukazují, že už jsou zachyceni do nastražené smyčky, je v nich vyvolána nejistota, pochybnosti, soucit k něčemu, co ani neví, zda je soucitu hodno. Přemýšlejme, zkoumejme, než ze sebe začneme rozlévat soucit na všechny strany. To není láska, ani soucit a běženci to dobře ví, protože to považují za slabost a pohrdají námi za to. A je to paradox – takový běželec, který pohrdá sluníčkářským čtenářem je vlastně v tomto ohledu Pravdě blíže, než čtenář, který půl života čte a věří v Poselství... Není toto samo Overtonovým paradoxem a potvrzením, že jeho pozorování bylo správné?

Poselství není náboženství a není určeno k modlení, ale pochopení, jak funguje svět i my sami. Proto nesmí být čtenáři ze světa nic cizího, vše má být prozkoumáno, pochopeno, přijato či odmítnuto. To však vylučuje ignorování skutečnosti, ba naopak, její skutečné prožití a poznání. Teprve tak se dá skutečně ohodnotit a zhodnotit i nepříjemné tohoto světa. Nyní jděte a prožívejte...poslední slova Abdrushina. Neřekl – schovejte se, jen se modlete a ignorujte vše, co se Vám nelíbí. Dělejte jen to, co je vám příjemné a tak se dostanete do nebe...nic takového neřekl, ani nenapsal!

Poselství nás vede k bdělosti, rozvaze, přímosti, přísnosti a i jisté střízlivosti – dokonce i u přímělné modlitby je zmínka, že tato může být i na škodu. Že je někdy k dobru zúčastněných její nevyslyšení. Pak i čtenářské nářky, že nejsme dost lidští a že jsme ještě neotevřeli všechny hranice „chudákům z války“ se pohybují v téže rovině.

Jednou budou čtenáři děkovat, že jejich prosba o „dobro pro chudáky“ nebyla vyslyšena. A nemusí to zdaleka být až na onom světě, ale i v takovém případě, jako jsem před pár dny viděl na videu, kde staří rodiče pláč nad smrtí dcery a říkají, že už nikdy nebudou věřit paní Merkelové. Nejde však o nějakou paní Merkelovou, ta má svou karmu, ale my zase tu svoji.

Přemýšlejme a budme spravedlivě přísní, než půjdeme „s Bratříčkem otevírat vrátka“, protože zavřít už nepůjdou a vzkřísit dcery nebude možné. A že duše přitom nezahyne, to nebude útechou, protože s ní pak kráčí naše karma za slepotu a naivitu.

Reakce pana V. V.:

Zdravím p. Fritz,

mám vážnu námietku voči Vašej úvahe č. 177 Miluj Pravdu, kde uvádzate ako príklad overtonovho okna „ka....mus“. Ďalej podobné Vaše vety ako tieto: „Uvedomíte si s určitostí, že v Európe bude již v příštích letech završena legalizace pedofilie a incestu. Mimochodem, stejně jako dětské eutanazie.“ ... **NEBUDE!** ... Chápete??

Ako to ide dokopy s názvom úvahy? Sformulovali ste extrémne nebezpečné spojenie: na jednej strane treba milovať Pravdu a hneď píšete o niečom takom.

Uvedomujete si, že už len písaním o tom rozvíjate myšlienky a tým sa vo fáze 1 podieľate na dejoch, pred ktorými varujete?! Že sa tak stávate spoluvinníkom?! Nemali by sme vytvárať informačné

pole pre žiadne deštruktívne zámery. Ale konať ako sa uvádza prednáške pod úvahou č. 149 - o sile myšlienok.

Mali by ste tie vety ihneď preformulovať, aby to nevyznelo ako hotová vec a uviesť iný (nanešťastie už „zlegalizovaný“) príklad alebo túto úvahu bezodkladne vymazať.

S pozdravom
Viliam Vančík

-ZF-

Odpověď

Země soumraku – stojíme u velikého množství pevných tyčí, které brání v cestě duším. Tu stojí skupinka, která má v rukou silnou zelenou knihu a duše z ní horlivě předčítají pasáže. Vzájemně se poučují a dovolávají se toho, že přece pravidelně četly Slovo, chodily na pobožnosti i přednášky, tak proč ty tyče, o kterých ony přece ví, tolikrát o nich četly tu přednášku, ale nikdy si nemyslely, že jich by se to mohlo týkat.

Jedna duše kráčí k tyčím a sebevědomě poučuje druhé – to jsou tyče našich nesprávných postojů, to vzniklo z nesprávné formulace slov. Málo jste se zabývaly Slovem, málo jste dbaly každého jednotlivého slova, které nám náš Pán dal. Musíte přesně formulovat jednotlivá slova, pak to nebude problém, opakujte po mně PROJDEME... a všechny duše to sborem opakují, ale tyče jsou pořád neprůchozí.

Tu jedna duše, která se sborového recitování nezúčastňuje, ale v tichém zahloubání, se slzami v očích a velikou touhou v srdci pohlíží ke vzdálenému světlu a vztahuje k němu ruce... Její ruce prochází tyčemi, jakoby neexistovaly a pak i ona jimi projde bez odporu. Modlí se za ostatní, ale ne, aby měly lepší myšlenky, správnější postoje, aby říkaly to či ono – ona jim jen přeje štěstí a Světlo – beze slov, bez poučování, mentorování.

Před dvaceti lety jsem byl plný náboženské horlivosti a bylo mi hned jasné, co je dobré, co je špatné, kdo co dělá dobře a kdo ne. Byl jsem tehdy přesvědčený, že sloužím Světlu a proto bych si své postoje těžko nechal někým zpochybnit. Až dnes vidím, uvědomuji si a cítím celou svou duši, že mnohé jsem jen bez pochopení převzal od druhých, jiné jsem dogmaticky přijal z naprosto nedogmatické knihy knih. Já sám jsem si udělal z této knihy „sbírku příkazů“, aniž jsem v touze podal ruku Duchu, který se za slovy skrýval. Jenže tehdy jsem se přece držel litery Slova, takže to muselo být správné. A kdo o tom pochyboval, ten pochyboval o Slovu.

Tak jsem tehdy s přesvědčením dělil i čtenáře, třeba i na ty, kteří čtou „staré vydání“ a kteří „nové“, kteří horují pro „povolaný národ Český“ a asi i další dogmata, která jsem však považoval za „víru ve Slovo a Pána“. V tomto nadšení, které však dnes vnímám jako blouznění, jsem zaujal kritické postoje k nějakému čtenáři a jiném čtenáři jsem vypsál postřehy z výroků toho prvního. Cítil jsem se jako ochránce Pravdy... Mezi těmi dvěma poroběhl jakýsi boj, který prvnímu přinesl potíže a dlouho jej to velmi trápilo.

Osud – moudrý učitel - mne dovedl po létech k úzké vazbě k tomuto „potrestanému“ a tak jsem znovu prožíval, jak jej to pořád trápí. A při každém jeho postesknutí jsem cítil vinu – ne není správné druhé kritizovat a vnučovat jim své názory. Ten člověk nevěděl, že jsem se nějak podílel na jeho problémech, ale já jsem to věděl velmi dobře a trápil se tím. Chtěl jsem mu to nějak vysvětlit, omluvit se, ale on byl povaha výbušná, což mne od toho plánu odrazovalo. Nakonec jsem mu to řekl, ale velká úleva nenastala.

Přišlo období touhy po tom, abych to nějak napravil, což mi Osud opět zprostředkoval. Celé to trápení jsem si mohl ušetřit, kdybych místo kritizování a hledání, co kdo nedělá podle „litery Slova“, měl pro druhého čtenáře prostě pochopení a vážil si jej za to, že se vůbec o něco snaží. Není přece

mým posláním, ani úkolem převychovávat jiné a vnucovat jim své názory. Miluj bližního svého, jako sebe sama, chápu dnes jako to, že ho mám nechat jít po jeho cestách, nemám mu je rovnat ani strkat do jeho úst svá slova. Víím, že toto mé prožití nemohu nikomu předat a že já bych tehdy jako „soudce“ neslyšel pláč duší, které jsem hodnotil.

Proto nechci ani dnes nikomu vyčítat, že mne negativně hodnotí a vytváří veřejné posudky mé spoluúčasti na zřůdnostech tohoto světa. Nemohu s tím nic dělat. Nebo snad přece jen... Na základě svého uvedeného prožitku mohu již dnes odpustit tomu, kdo mne strká do pytle s lidožrouty a homosexuály. Vidím v něm sebe před dvaceti lety a proto nebudu pranýřovat, zatracovat a nechci ani odsuzovat. Chápu, rozumím, nesouhlasím, ale Osudu děkuji za „pohled z druhé strany“.

Zakopejme válečné sekery a vykuřme dýmku míru v pomyslném vigvamu pod zelenou plachtou, která by měla všechny členy jednoho kmene spojovat a ne vytvářet rozkoly.

Ponechme každému jeho svobodný vývoj, jeho názory a myšlenky – milujme jej víc, než sebe sama.

Sarvamangalam – požehnání všemu, mír pro všechny.

178. úvaha: Vymírání bílé rasy

-ZF-

Bílá rasa vymírá...to slyšíme každý den, většinou jako odůvodnění přijímání imigrantů, kteří mají porodnost „v pořádku“, a proto jich stále přibývá, zatímco nás postupně ubývá. Důvody, proč dnešní běloch nemá dost dětí, aby nás „požehnaně přibývalo“, jsou uváděny poměrně často. Je to hlavně pohodlnost, nezodpovědnost, snaha se bavit a ne si přibrat plno starostí s dítětem. Je to tedy určitý životní styl, který se postupně v bílé rase zavedl a nějak jí vyhovuje.

Když budeme ignorovat nesmyslnou myšlenkovou konspiraci, že tomuto stavu našeho vymírání zabrání příliv černochů z Afriky, jejichž rozplozovací aktivity by přece zvýšily počet černochů, případně kříženců, ale jistě ne bělochů, pak nám zůstává fakt, že bělochů bude asi i nadále ubývat. Minimálně oproti rasám, které mají plození v „popisu práce“. Tento fakt se uvádí jako tragédie, která se musí nějak řešit. Zajímavý k tomu byl výrok pana V. Klause, bývalého prezidenta, který se podívoval, proč by muselo být nutné, aby nás pořád přibývalo a polemizoval, že přece nemůže být ničemu na škodu, když nás bude méně.

Tolik k vnějším postojům lidí. Chtěl bych ale přidat i nějakou tu duchovní rovinu. Abdrushin uvádí, že v nové době bude vůdčí roli ve světě zastávat bílá rasa, ovšem zevně pozorováno, jde dění přesně naopak. Muslimský svět a tmavá rasa se chovají přesně ve smyslu zákonitostí přírodních druhů – jsou-li na to podmínky, rozmnožovat se a rozmnožovat se. I celé pojetí pohlavnosti, rozmnožování, vztahu k ženě, kmenových /stádových/ zákonů, to vše u těchto národností spíše připomíná zvířata, která se chovají pudově a ne s nějakou rozvahou a řízenou střídlivostí.

V tomto smyslu musíme k již uvedeným postojům bílé rasy, tedy pohodlnosti a nezodpovědnosti v přístupu k plození, přidat i určitý pozitivní rys. Tím rysem je určitá rozvážnost a jistý odstup. Kromě roviny, která nám příliš nelichotí, jsou tu tedy ještě i nějaké skryté roviny. Půjdeme však ještě dále.

Probíhá soud, který měl mít zcela jiný průběh, než má. Za Abdrushinova života měla odejít /zemřít/ většina lidí, čímž by se současný stav přelidnění planety notně upravil. Mělo nastat zcela nové řízení lidské společnosti, které by jistě nepreferovalo, ba ani nepřipustilo současný stav. Ten povede k výměně bílé rasy za tmavou, jež je vývojově pozadu a setrvala v barbarských zvycích středověku, včetně naprostého pohrdání rolí ženy, což už samo o sobě by znemožnilo, aby tato rasa byla v popředí. Je zřejmé, že současný trend jde proti plánované lidské společnosti žijící ve Vůli Boží. Bude tedy zřejmě skutečně vše jinak.

Soud nutí duše k inkarnaci na Zemi, aby, ty trochu zralejší, dokončily svůj vývoj. Ty méně zralé mají, pod tlakem soudu, zesíleny pudové tlaky po prožitcích, které dává pozemské tělo. Také je k inkarnaci může vést náboženská doktrína, která jim předepisuje nastolit na Zemi Islám. Vzpomeňme, jak málo stačilo k připoutání Gautamy k Zemi, a to byla duše mnohonásobně pokročilejší a zralejší. Protože bylo řečeno, že bílá rasa je zralejší, než tmavá, budu z toho vycházet.

Je docela možné, že proud duší inklinující a vycházející z bílé rasy se mohl již z větší části vyčerpat, není už v tomto druhu tak velký tlak k inkarnaci. Stručně řečeno – bílá rasa – tedy duše, které jsou s ní spojeny, už nemají tak velkou touhu přijít na Zemi. Tím klesá tlak od těchto duší z onoho světa k pozemským ženám, žijícím na Zemi /touha přivést na Zemi dítě přichází od pozemšťanů, ale jistě je i podporována od duší na onom světě, které se chtějí na Zemi dostat/. Tím neříkám, že ten tlak už není, jen, že se tlak od Země, ale i z onoho světa snížil. Není to děj vědomý, ale vychází jen z touhy, většínou nevědomé, nebo nepochopené.

Jiná situace je v rase tmavé. Protože ta je zakotvena spíše v bytostném projevu zvířecího druhu, tlak neustává, ale stále se zvyšuje. Když vidíme v přírodě, jak úžasnou silou je pohlavní pud, který žene zvířata až k sebezničení, pak můžeme vytušit, že je to skutečně velká síla a vše, co se jí poddává, bude projevoval velké úsilí. To sexuální úsilí imigrantů, ta nade vše vystupující pudovost, ta animál-

nost – to je plně srovnatelné s říjícími zvířaty... I v této rovině jsme, až na úchylné jedince, proti nim velice střízliví a „chladní“.

Vzpomeňme na Ismány, kteří se již nerozmnožovali, protože jejich pobyt na Zemi už neměl pokračovat, vzpomeňme knihu paní M. Morganové – Poselství od Protinožců, kde líčí původní obyvatele Austrálie, duchovně pokročilejší duše, kteří došli k témuž názoru a už se nerozmnožují. U obou zmíněných to byl vědomý děj, u bílé rasy to může být děj nevědomý, prostě jen snížení touhy jít na Zem.

Pozorujme naši mládež, už v ní není takové to horoucí nadšení, ten výtrysk duchovní síly, protože vše je strháváno do „zábavy“, k ní je už dítě přivedeno příliš brzo, zachyceno elektronickými hračkami a v nich pak udržováno až do převzetí vlády duše nad tělem. Tímto umělým mostem mezi dětstvím a mladým člověkem nedojde ke skutečnému vroucímu přechodu, ale jen nenápadnému přesunutí z jednoho do druhého. A tyto žhnoucí proudy také patří k přitažlivosti, které duše přivádí k Zemi, samozřejmě se vším ostatním, co je v Poselství podrobně popsáno. Těch důvodů, proč v bílé rase klesá porodnost, je mnoho, některé jsou výrazem selhání bílé populace, ale jiné mohou být zákonitým důsledkem postoje celého lidstva k soudu.

Je tedy možné, že to, co nyní probíhá, je jen součást rozdělení lidstva. Jedna část, trošičku pokročilejší /a to nikoliv směrem vzhůru, ale jen vůči té druhé/ se bude od Země uvolňovat a druhá bude stále rychleji a intenzivněji Zemi zaplavovat. Bude to jakási „výměna posádky“, protože soužití tak rozdílných druhů by připomínalo soužití duší z různých světových obcí /např. Pergamos versus Thiatira/. Takové soužití by bylo nemožné. V základním principu bude probíhat podobná nekompatibilita soužití bílých a černých na Zemi /nemluvím o jednotlivcích, ale o celých rasách/.

Řekněme, že k tomu skutečně dojde. Bílí budou postupně vytlačováni ze svých měst a budou se muset stáhnout do lokalit, kam se černým nechce – zima, mokro, nepříjemně, moc práce s obživou. Vznikly by tak jakési bílé ostrůvky v temném moři. Pochopitelně by tento stav byl přechodný, protože jednou započatá expanze neustane. Jako u množících se kobylek to pokračuje tak dlouho, pokud hlad, predátor, nebo nemoc expanzi neukončí.

Proto by po vyhubení bílé rasy expanze, ale i bojovnost, tmavé rasy neustala, ona je součástí jejich základního životního postoje. Muselo by zákonitě dojít k vytvoření protichůdných skupin, kmenů, forem náboženství, aby mohly boje pokračovat. Už dnes v těchto tmavých zemích existují různé kmenové spory a krvavé boje. To by se ještě vystupňovalo a zákonitě by muselo dojít k bratrovražedným kmenovým válkám, zkáze civilizačních výtvarků, které byly ukradeny pobité bílé rase – nejsou získávány vlastním úsilím a pokrokem, ale lží, výhrůžkou, klamem. Černá rasa by se vyhubila mnohem rychleji, než bílá, protože je v ní mnohem větší agresivita, bojovnost, pudové a teritoriální zvyky, smečkové zvyky, apod.

Proto bychom se neměli nijak zvlášť trápit možností, že bílá rasa vyhyne – my si přece musíme uvědomit, že nejde o „vyhynutí“, ale odchod bílé rasy do jiné oblasti vývoje.

Poslední soud: Ke Světlu usilující budou se pozvolna uvolňovat ze hmoty a nakonec se vynesou vzhůru do domova všeho duchovního. Pak je konečně dokonáno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněný.

Je to děj přirozený, jako součást soudu, jako řešení, které nastává, když plánovaná Říše tisíce let NA ZEMI nemůže být pro naše selhání uskutečněna. Věříme ve spravedlnost Boží, věříme, že Bůh svůj slib nebere zpět, ale také věříme, že se vše řídí podle přírodních zákonů. A jestliže Země nemohla být „proměněna“, osvobozena a pozdvižena s vtělenou částí Boha, pak není příliš pravděpodobné, že to vše, co se za Něj NEMOHLO stát, se stane BEZ NĚJ... Alespoň mně to moc logické nepřipadá.

Jestliže to však bylo přislíbeno, stane se to, pokud se to nemůže stát tady, stane se to tam, kde to hutnost prostředí dovolí. A jestliže ti, co mají v sobě touhu po Bohu, mohou odejít do Tisícileté říše –

na rozdíl od těch, kteří touží po Ráji, kde se souloží s pannami... Ráji, kterého se dosahuje podřezáváním krků – pak jim jejich Ráj můžeme přát, ale jistě ho nebudeme chtít s nimi sdílet...

A toto rozdělení pojmů Ráj na dva zcela jiné subjekty, se kopíruje i do nejhrubší hmoty. I zde pak musí dojít k rozdělení na dvě rozdílná místa, kde bude probíhat takový vývoj, který je přípravou k tomu, nebo onomu, vytouženému Ráji.

Tím nechci vyzývat k nihilismu, apatii a odevzdanosti. Nikoliv, boj o světlé hodnoty je základním prvkem příslušnosti ke Světlu. Kdo nebojuje o Světlo /a Temnu ustupuje/, ten k němu ani nesměruje, je jedno o čem mluví, nebo sní – zde je to o postoji, který se rovná činu. Musíme tedy hájit Zemi, bojovat proti všemu, co jde proti zákonům stvoření, ale současně musíme být i připraveni na to, že odjeme jinam, kde bude možné dokončit přípravu na odchod do Ráje, který nám zaslíbilo Poselství. Ostatní si mohou jít do svého Temného místa, které odpovídá jejich představám o „dobrém životě“.

Vzpomeňme na pasáž z Marie z Magdaly, kde popisuje duchovní obrazy světových obcí. U jedné temné píše, že zachráněni /duchovně/ budou jen ti, kteří těmi jinými místními budou zabiti. Nepřeji si jistě takový průběh, ale člověk by měl být vnitřně připraven i na něj, konečně, vzpomeňme na pozemský konec některých učedníků Ježíše....

Kdo touží po Bohu a věří ve velkou vývojovou Cestu ducha, ten se nesmí nechat zastrašit zkázou hmoty, ale ani rozpadem svých představ. Skutečná touha po Bohu ho vyvede i z těch nesprávných očekávání, která jsme si vytvořili nepochopením slov z Poselství a jiným průběhem dění, než jsme si představovali. Ten jiný průběh dějů jsme vytvořili my sami, proto není v Poselství popsán...

179. úvaha: Slova

-ZF-

Nedávno jsem zde diskutoval s panem Janíčkem a měli jsme problém se dohodnout na významu pojmu neutrální síla. Nechci tuto otázku znovu otevírat, ale dovedla mne k jiné, obecnější, otázce. Tou otázkou je význam jednotlivého slova a jeho chápání při studiu Poselství.

V samotném Poselství najdeme zmínku o tom, že je třeba chápat text jinak a že teprve potom se dostaví i jiné pochopení. Uvědomil jsem si, právě při zmíněném rozhovoru, že je skutečně důležité, jak čtenář bude chápat jednotlivá slova a věty v Poselství. Každý poctivý čtenář bere text Poselství vážně a nechce být při čtení povrchní a bezmyšlenkovitý. To je na jedné straně jistě správné, ale nese to v sobě nebezpečí jakéhosi dogmatismu, absolutismu a tím i určité nehybnosti v chápání pojmů, které nehybné nejsou.

Pokusme se zamyslet, jaká může být vazba mezi nějakým popisovaným dějem a napsaným textem. Lidské slovo, jako takové, má velmi ohraničenou možnost k vyjádření popisované věci a děje. To je první problém, dalším je, že jeden děj můžeme popisovat různými slovy, nebo také, že jedno slovo může mít více významů, především u popisu dějů. Stačí si vzít slovník a zkusit nějaké slovo přeložit, hned uvidíme několik možných významů k jedinému slovu. Význam jediného slova je tedy vzhledem ke skutečnému ději velmi ohraničený, ale současně mnohoznačný a tím nepřesný. Hmota je jen velmi hrubým obrazem duchovních dějů a lidské slovo se snaží pohyblivé děje zachytit do statického pojmu, což zákonitě musí být jen přibližné.

Ale pojďme dále. Abdrushin při popisu nějakého děje vychází z možností našeho chápání. Tato možnost sama o sobě je taky značně ohraničená, ale současně je zatížena pokřivením jednotlivých pojmů. Když by nám podával vysvětlení přímo, tak jak původní pojem slov byl vytvořen, chápali bychom popis zcela jinak, protože chápeme jednotlivá slova odlišně od jejich skutečného významu. Pokud nám tedy mělo být vysvětlení podáno, bylo nutné začít s vysvětlováním postupným přetvářením pojmu. Nejprve se tedy muselo začít tím naším pokřiveným pojmem a pak jej postupně narovnávat. Proto nelze kterýkoliv výrok, kteroukoliv větu z Poselství vzít jako „definitivní“, protože ona může být jen „budující, přetvářející“, je jen cestou ke skutečnému významu, který stojí až na konci tohoto učebního procesu.

S tím souvisí další fakt. Abdrushin vysvětluje jednotlivý pojem ve vztahu většinou nikoliv fundamentálním, ale vztažený k jednotlivé přednášce. K ní je onen výrok postaven tak, že doplňuje a podporuje vysvětlení oné přednášky. Ovšem v pořadí dalších přednášek je pojem vysvětlován v jiných souvislostech a jeho význam se mění. Teprve až na konci všech vysvětlení, což ale nemusí znamenat konec Poselství, ale jen závěr vysvětlování onoho pojmu, tak tedy až tam můžeme říci, že to tak skutečně je.

Pokud ale budeme citovat, a to i doslovně, znění vysvětlení nějakého pojmu dříve, než nastane konečné vysvětlení, pak v „dobré víře“, sdělujeme nepravdu, kterou předkládáme jako „Pravdu“. Když člověk čte pozorně Poselství, jistě si povšimne zdánlivých rozporů, kde je něco posáno nějak, ale později zcela jinak, možné i opačně.

Proto jsem postupně dospěl k názoru, že „citování“ může být nejen zavádějící, ale vlastně i deformující určitý pojem. Podle mého je lepší, když si člověk sám vytvoří v daných posloupnostech nějaký pojem a ten pak svým, lidským a jemu vlastním způsobem sdělí druhému. Tak se nedopustí deformace Poselství, protože on pak nesdílí Poselství, ale jen svůj vlastní názor, postřeh, myšlenku. Že je inspirována Poselstvím je jistě správné a jestli sdělí, ze kterých přednášek čerpal, pak to nemůže být na škodu.

Když však začne uvádět konkrétní pasáže, citáty a skládá je k sobě - tak už vnucuje druhému svůj úhel pohledu, ale předkládá jej ne jako svůj názor, ale jako „TAK JE TO V Poselství“, nebo-li „Pán

pravil“ a to zcela jistě není Pravda, protože i sám Abdrushin píše, že když někdo opakuje jeho slova, už to nikdy nejsou jeho slova. Je to snadno pochopitelné. I když budu přesně opakovat nějaký citát dávám mu už dikci, tónem, přízvukem a hlavně svým vnitřním postojem určitý, mnou daný směr. I kdybych druhému člověku nesdělával to, k čemu jsem došel, tak mu poskládáním citátů a celkovým předložením tématu předkládám svůj závěr.

Na jedné straně se mnohý čtenář ani neodvažuje říci svůj názor, aby snad „neovlivnil druhého“, ale nebojí se citovat, ve kterém však podává „svoje chápání Poselství“ jako samotné Poselství. Myslím si, že říci svůj názor, říci ho poctivě s tím, že je to jen můj postoj a názor, při kterém se za nic neschovávám – to může svést jen někoho, kdo názory nemá, ale naopak se naučil jen přebírat názory druhých. Pak je to ovšem jeho lenost, slabost a špatný návyk, ale ne chyba člověka, který pronese svůj názor a upozorní, že je to jen jeho osobní pohled na věc. Mezi čtenáři už by mělo platit jakési chápání mechanismů stvoření, a proto je to pak tím spíše chybou tupě přijímajícího, který má za povinnost si vše sám svým věděním, citěním a svou aktivitou ověřovat.

O tom, jak ošidné je vysvětlování nějakého pojmu, jsem se přesvědčil při našem zmiňovaném dialogu ohledně neutrální síly. Na druhé straně nutno poznamenat, že mne tento rozhovor donutil se nad pojmem zamyslet ještě více a to mi dalo možnost dojít k širšímu pochopení.

Vezměme tedy slovo „neutrální“. V našem pozemském významu, např. na řadící páce auta je „neutrální rychlost“. Tento název je nepřesný, mělo by se to spíše jmenovat neutrální poloha řadící páky, protože neutrální rychlost je žádná rychlost, na rozdíl od všech ostatních. Je to pozice na řadící páce, ze které je možné řadit různé rychlosti vpřed i rychlost vzad. Je to tedy něco, co nic nědělá a dává to jen možnost k něčemu dalšímu přejít. Vezměme číslice. Číselná řada začíná nulou, ale s ní je to podobné, jako s neutrálem řadící páky – máte-li nulu, nemáte nic, ale od nuly začíná číselná řada kladných čísel a na druhou stranu i záporných čísel.

Vypadá to, že neutrální nemá žádnou hodnotu, ale je možné z ní k nějakým hodnotám směřovat. To by odpovídalo našemu chápání neutrální Boží síly. Ona sama je nezformovaná, ale dá se zformovat k dobrému, nebo zlému, do nesčetných podob a tvarů. Takže toto je význam slova neutrální? Je skutečně zcela neutrální?

Vrátím se na chvíli do našeho hmotného vesmíru. Ve vesmírném prostoru je vakuum. Vakuum bylo chápáno jako nic, jenže makrofyzika už mluví o energii vakua, takže i zde vychází naše představa jen z neznalosti skutečné podstaty.

Pojďme k lidskému duchovnímu zárodku. Ve své podstatě není ani pozitivní, ani negativní, nemá názor, nemá směřování, ale může se stát různou osobností – mohli bychom říci, že je neutrální. Je ale skutečně neutrální? Vždyť v sobě nese předpoklady pro různé schopnosti, takže není prázdný. Přesněji tedy musíme říci, že duchovní zárodek není neutrální, ale jeho projev je zatím neutrální.

Vrátím se k neutrální síle. Je ona snad „prázdná“, nenese tedy v sobě nic, je „deskou nepopsanou“. Musí v sobě nést Boží vůli, Boží záměr. Má v sobě své určení: „necháš se zformovat lidskou vůlí, ale bude to jen ve smyslu mých zákonů“. Takže ani tato síla není tak neutrální, jak by se při zběžném závěru zdálo. Ona je vlastně jen „otevřená našemu působení“, „nebrání se našemu vlivu“, pro což Abdrushin použil nám známý výraz „neutrální“. Tedy z omezeného výběru slov použil takové, které nejlépe vysvětluje určitou schopnost této síly. Ona ale není skutečně neutrální, jen se nechá od nás formovat, snad by se dalo říci, že je neutrální k naší reakci na ni. Ale ani to by přece nevystihlo skutečnou podstatu děje. Kdyby byla skutečně „neutrální“, pak by pro ni neexistovaly žádné zákonitosti. Podle mého názoru nemůže ve stvoření být nic skutečně neutrální, protože ve všem už spočívá Boží záměr, Jeho vůle, zákonitosti a řád. Abdrushin zde použil toto slovo, aby nám demonstroval určitou vlastnost této síly, ale nepopisoval její skutečnou podstatu. Je to příklad toho, že nelze jednotlivé slovo v Poselství brát otrocky a fundamentálně. Vše jsou proměnlivé děje, které jsou lidským slovem jen na okamžik zachyceny, zmrazeny ve svém letu, jako když zachytíme fotoaparátem jeden okamžik

rychlého letu ptáka. Z tohoto okamžiku nelze „definovat podstatu zachyceného objektu“, ale jen jakýsi momentální postřeh a vjem.

Vůbec mi nejde o analyzování slova neutrální, chtěl jsem jen demonstrovat, že držet se staticky nějakého slova v Poselství může být dost zavádějící. Na druhé straně, právě uvedený příklad současně ukazuje, že není prakticky možné každé jednotlivé slovo Poselství takto rozpitvávat, analyzovat a hodnotit. To by Poselství bylo jen pro úzký okruh jazykovědců, nebo různých přesmykovačů slov. Ale Poselství je přece určeno pro každého, i toho nejprostšího, člověka. Takže toto by nebyla dobrá a hlavně správná metoda.

Co tedy s tím? Říkám, že citovat není dobré, bezmyšlenkovitě číst taky není dobré, rozebírat jednotlivé slova taky ne. Tak, co tedy s tím?

Pokud jsem si to správně zapamatoval, vzpomínám si na varování, že jsme nedokázali přijmout Slovo duchem, že jsme je nechali maximálně vstoupit do záhalů duše, což nestačí. Naše podstata je duchovní, duch přijímá jen obrazy a reaguje v citu. Pokud se tedy zabýváme napsanými slovy, je to činnost mozku a jen si můžeme přát, aby za touto snahou, za tímto úsilím bylo i nějaké chtění ducha, protože jinak je to jen pozemská činnost. Sice užitečná, protože pozemské pochopení různých vysvětlení a poučení v Poselství nám může pomoci se chovat lépe a nedělat tolik chyb. Nicméně duch se spojuje s duchovními proudy a formuje se jen prožitky, tedy ne čtením, psaním a vykládáním.

Čtenáři často citovaná stať, v níž se píše, že si máme skládat jednotlivé kameny mozaiky pojmů, bývá námi vysvětlována jako nutnost skládat věty a slova z Poselství. Jelikož duch se „vyjadřuje pouze v citech a obrazech“, nebude toto skládání vět pro něj nějak moc užitečné /Slovo jste nepustili do ducha/, ale může pomoci v rozumovém pochopení souvislostí. Pokud však současně nedochází k „prožití“, pak tato činnost samotného ducha mívá.

Je tedy, podle mne, jisté, že takzvané studium Poselství musí být dvourovinné. Rozum a jeho nástroje čtou Poselství, přemýšlí o slovech a větách, snaží se pochopit souvislosti a současně musí duch vše přijímat a zpracovávat v obrazech a současně prožívat v citu. To se lehce napíše, ale mnohem nesnadněji uskuteční, protože jsme všichni lidé rozumu, což je dáno i fyzicky nevyváženým mozkem, ale i naučenými schématy a postupy.

A protože první kontakt s textem Poselství je zrak a rozum, je tento ve výhodě a snaží se jí využít. Zpracovat, roztřídit, nevhodné odložit a správné uložit. To je správná činnost rozumu, ale při jeho síle už nepropouští dát to, co považuje za neužitečné, naopak se až přehnaně věnuje formě, obsah mu však uniká. Je jisté správné se ponořit do textu Poselství, je i správné se snažit pochopit souvislosti, dát si dohromady to i ono, ale nemělo by to být násilné skládání, protože tam se ihned začne uplatňovat schopnost rozumu třídit a ukládat.

Ta práce s Poselstvím by měla být nenásilná, nevynucená, volná a plná touhy po Bohu, ne „snahy pochopit“, protože jen rozum potřebuje „pochopit“, duch však „procítit, prožít“. Čtenář by tedy při své snaze měl stále nechávat prostor pro svého ducha a ne příliš tlačit, duch se tak nechová, duch touží, ale nevynucuje, nebaží po výsledku... Ten rozdíl se dá postřehnout, jen si jej člověk musí uvědomit a věnovat tomu trochu pozornosti.

Tím ovšem nemám na mysli to, co provozují někteří čtenáři, když se soustředí na své pocity, aniž vlastně dochází k nějakému pochopení. Pak mají příjemné pocity, ale když by měli něco druhému vysvětlit, řeknou, že to nejde, protože oni to „tak cítí“. Když si duch vytvoří nějaký pojem, umí ho i verbálně popsat. Jistě nezachytí pohyblivost živého děje, ale statický popis dokáže, jeho vnitřní obraz není nějaké „nic“, má tvar i obsah.

Až se člověk dopracuje k tušení mnohotvárnosti dějů a omezenosti lidského slova, nebude tak hystericky lpět na jednotlivých slovech, protože bude tušit ten život, který se za slovy skrývá. Pak nebude mít potřebu druhým otloukat jednotlivá slova o hlavu, nebude potřebovat je poučovat,

„chytat každého za slovo“, aby mu jeho slova mohl vyčítat. Za slovy druhých bude zase vnímat jejich chtění, jejich snahu, nebo prázdnotu a pak bude hodnotit, nebo lépe řečeno vnímat, výroky druhých podle jejich neviditelného chtění, ale ne podle slov. Kdo se tak vášnivě chytá vnějších slov, ten hledá oporu ve vnější formě. Čím plameněji člověk poučuje druhé v jejich kritice, tím méně má své vlastní vnitřní svobody a tuto svou „kotvu“ chce vnutit druhým, protože jejich volnost jej rozčiluje.

Jak jsem již psal v otázce č. 61, kde jsem popisoval, jak jsem byl trestán za to, že jsem položil růži na rakev zemřelého, aniž by se někdo namáhal tím, proč jsem ji tam položil, jaké jsem měl vnitřní pohnutky. V této otázce jsem napsal následující slova /a i dnes je vnímám stejně/: U všeho záleží na obsahu, motivaci, úmyslu v první a podstatné řadě, vnější formy je potřeba hodnotit za spolupůsobení citu, který pomáhá odhalit vnitřní podstatu dějů. Pokud budeme hodnotit jen podle vnější formy, bez ohledu na vnitřní motivaci, můžeme se lehce dopustit bezpráví i když si myslíme, že konáme právo a spravedlnost...

180. úvaha: Donucování

-ZF-

Nedávno jsem dostal ze zahraničí email, kde mi čtenář píše, že „dostali za úkol přečíst knihu Efezus do 2. února...“. Že neví, jak to stihne, tak už nemůže dál psát, protože musí jít číst... Trochu mne to překvapilo, říkám si – člověk by si jistě měl dávat i takové úkoly, ale že by mu to měli plánovat ostatní čtenáři?

Dá se na to dívat ze dvou hledisek. Jedno je, že člověk má uzrávat na základě dobrovolného výběru, vlastních rozhodnutí a hlavně vlastního chtění. Pokud je tím chtěním jen „vůle poslouchat druhé“, nebude to asi úplně ono. Právě dnešní doba stále intenzivněji ukazuje, že se mocní tohoto světa snaží mnohými zjevnými, ale i skrytými prostředky, ovládat lidstvo. Není to často přímý příkaz, ale spíše nenápadná nabídka, které člověk neodolá a udělá to, co se po něm chce, aniž by si vůbec uvědomil, že zdánlivým splněním svého přání, ve skutečnosti splnil jiné přání někoho dalšího.

Mezi čtenáři je dost rozšířené poučování druhých. Tím, že jsme si něco přečetli, máme dojem, že už tomu rozumíme a na ostatních „vidíme“, že oni ne – pak poučujeme, radíme, ovšem nebereme to tak. Sami si to pojmenujeme, že „pomáháme“ druhým na jejich cestě vývoje. Mnohdy nerespektujeme vůli druhého, ale vnucujeme mu své názory a představy o tom, co je správné. Mezi čtenáři je plno duší, které se chtějí „otevírat pomoci shůry“. To je obecně jistě správné, jen poznat, co je shůry a co je jen od lidí stejného, nebo někdy i méně zralého, druhu. Tímto postojem je v některých čtenářích vybudován postoj „nechat se vést“, což aplikují na ostatní čtenáře, od nichž přebírají jejich názory.

Mnohokrát jsem zažil, jak mi nějaký čtenář, ostatními považovaný za „zralejšího“, začal okamžitě radit, jen k tomu dostal sebemenší příležitost. Aniž jsem se ho na to ptal, hned mi říkal „toto nečtěte, to není dobré“, „těmto lidem nepište, oni nejsou správní“ /to když si daný člověk přečetl v záhlaví mého emailu, komu zprávu ještě posílám/. To vše zde zmiňuji jako svůj postřeh, ne jako kritiku. Je to postřeh, ze kterého se ale dá pochopit určitý princip, který je mezi čtenáři zaveden. Člověk by si přece měl přečíst hlavně to, k čemu ho to pudí, může to být volání jeho duše, aby si sám udělal svůj názor, něco osobně prožil a ne jen okopíroval názory od druhých...i když je považuje za lepší, než je on.

Jistě nebude špatné, když mi někdo řekne, že právě četl Efezus a jak ho to oslovilo, není pak nic nezdravého, když se „inspiruji“ a chci si jej přečíst také. Ale už mi přijde trošku zavádějící, když někdo řekne dvaceti čtenářům: „tak okamžitě všichni číst tuto knihu, příští týden vás z ní budu přezkušovat“. Dobrá metoda u pravidel silničního provozu, ale ne ve věcech osobní touhy.

Je tu ale i druhé kritérium. Když jsou čtenáři tak nezralí a tak spoutáni pozemskými malichernostmi, pak jim takový příkaz může dodat sílu a impuls k boji se zavedenými stereotypy. S „nutnostmi“ jejich dnů. Pak se teprve donutí...pravda, není to touha, která je k tomu dovede, spíš obava, že nesplní úkol, nebo obava, že by „vypadali hloupě“, či jiné, podobné zdůvodnění.

Vzpomenul jsem si na pasáž o výchově dětí, že jim musí být pomáháno zvenčí „donucováním“. Tato metoda připomíná zmíněnou snahu. Jenže děti jsou ještě pod vlivem bytostného prožívání a bytostné nemá vlastní vůli, jen se vyšší vůli podrobuje. Ale uplatňovat tuto metodu na ducha, který již má být po dost dlouhém vývoji natolik sebevědomý, že se musí umět sám rozhodovat, to mi přijde, jako cesta zpět. A to i v tom případě, že to má pozitivní výsledek, že se člověk donutí, aby něco dělal.

Stejnorodost vytváří skupiny a případně i společenství. Ovšem uvnitř těchto musí zůstat vlastní osobní vývoj, který není odvislý od společenstva. Jistě ne nadarmo je nám v Poselství neustále zdůrazňována naše duchovní lenost, a proto bychom si na ni měli dávat velký pozor. Proto jsou spolky a společenstva vždy určitým nebezpečím, protože silnější v nich mají tendenci poučovat druhé, což lehce může sklouznout do duchovní pýchy /druhé velké nečnosti/ a ti druzí se zase rádi vzdají své svobodné vůle, jen když nemají pocit zodpovědnosti a jen dělají to, co jim moudřejší poradí... Nemám

nic proti sdružením a společenstvům v jejich původní podobě, ale je otázkou, jestli jsme vůbec schopni v nich nepodlehnout zmíněným dvěma principům.

Při čtení vzpomínek na Abdrushina jsem si kladl otázku, proč tak brzo zrušil řád, který kdysi založil. Domnívám se, že to mohlo být právě ze zmíněného důvodu – my nejsme schopni určité formy zvládnout přirozeně, ale ihned v nich sklouzáváme do našich naučených zvyků. Proto je pro nás někdy lepší nedělat věci, které jsou ve vyšších světech možná bezproblémové, ale my jsme jich ještě nedorostli...

Je to jen otázka k zamyšlení, nikoliv odsuzování aktivit jiných lidí, ať si každý dělá to, k čemu jej táhne jeho srdce. Někdy jde jen o potřebné kroky k dalším dějům, proto nic nelze odsuzovat, jen je možné se zamýšlet nad principy, ty jsou stálé, ale formy se mění.

181. úvaha: To neříkejte....

-ZF-

Měli jsme jednoho známého. On nám často skákal do řeči a opravoval nás s výrokem ...to neříkejte... Měl nás rád a my jeho, „myslel to dobře“ a to ve všech směrech – tedy, myslel si, že nám to udělá dobře, myslel to s námi dobře, ale nepřevychoval nás. Jen nás donutil, abychom každé slovo, před ním promluvené, zvažovali – ne však proto, jestli je správné, ale proto, aby nás s ním nemlátil po hlavě /i když s láskou/. Takové metodiky používají často léčitelé a různí kurzisté.

A právě k nim patří i „filozofie kladných výroků“, jak jsem si ji pojmenoval. Je zvláštní, jak se tato metodika rozšířila i mezi čtenáři. Podstatou je „vytvářet jen kladné věty“ /pozitivního myšlení, apod./, které tak tvoří kladné jemnohmotné formy. Člověk tedy nemůže druhého varovat: „Pozor, za dvěma je jáma, mohl bys do ní spadnout!“, protože tím prý vytvořil formu „spadnutí do jámy“. Musí se říci „nespadni“, čímž se vytvoří forma „nepádu“. Rozumově vzato to má jistou logiku, ale naprosto se zde ignoruje fakt, který by čtenářům měl být důvěrně známý. Slova jsou jistě důležitá, ale za slovy je vůle, která je tvoří. Právě v dnešní době, kdy jsou slova kladných pojmů zneužívána téměř masově, každodenně a velmi vášnivě, je nutné hledat „vůli za slovy“.

Dnešní „sluníčkáři“, multikulti, feministky, bojovníci za práva menšin, ochránci rovnoprávnosti pohlaví /tím, že se odstraní pojem pohlaví, aby je nerozděloval /a mnozí jiní, ti všichni používají slov láska, lidskost, právo, soucit, a další. Přitom oni vedou národy, státy a lidstvo k přímému potlačení všeho přirozeného, normálního a Bohem chtěného. Oni všichni vedou lidstvo do Božího hněvu pohrdáním Jeho vůlí, Jeho zákony. Přesto to vše dělají s výkřiky slov, která jsou ušlechtilá a správná.

Dnes se musí každý skutečně snažit, aby poznal, co je za slovy, jaké je chtění mluvícího a kam povede ta jen zdánlivě „lidská“ snaha. Tito lidé mohou vytvářet nádherná ušlechtilá souvětí, používat správně pozitivní slova, a přece...jdou proti Boží vůli. Ne všichni z nich tak činí ve „zlé vůli“, jsou jen naivní, zaslepeni svou vizí, nebo slovy druhých. Kdo jiný, než čtenář Poselství, by se měl pozorně dívat pod povrch věcí, tam hledat příčiny, tam mířit své úsilí. Jsme přece „z ducha“ a duch je jádro, podstatu.

Dnešní člověk rozumu, právě proto, že rozum je součástí pouhého obalu, nehledá v jádru slov a dějů. Stačí mu povrch, slupka, a proto se dá tak snadno manipulovat slovy. Líbivé slovo=dobro, nepřijemné slovo=zlo. To je jednoduché schéma dnešního lidstva, ale, žel i některých čtenářů. I čtenáři jsou však součástí tohoto světa, jsou jím ovládáni a „sedají mu na lep“, stejně, někdy dokonce i radostněji, než nečtenáři.

Tak mne nějaký čtenář označil za spolupachatele dnešních rozvratných živlů – podporovatelů homosexuality, pedofilie, emancipace, genderu, multikulturalismu, náboženského fanatismu a mnohého dalšího. Označil mne za spolupachatele, protože jsem neformuloval své výroky do kladných slovních forem, které on považuje za správné. Přitom však zcela ignoroval, že já dlouhodobě píši články pro čtenáře, ale i pro veřejnost, kde jasně a dlouhodobě označuji všechny tyto aktivity jako špatné, jdoucí proti Božímu řádu a vedoucí do zkázy. Mé chtění a přesvědčení, které pohání a vytváří má slova, je jasně srozumitelné, je jednoznačné a přesně formulované.

V takovém Švédsku už by mne státní moc nutila, abych neříkal věty, které jdou proti státní politice multikulti, ale čtenář mne označí za spoluviníka těchto dějů. Mou vůli tedy umí rozpoznat nečtenář, dokonce materialista a politik, ale čtenáři je neznámá, protože on sleduje slova, ale vůle ho nezajímá. Není to divné? Kdyby to nebylo tak smutné, bylo by to docela legrační. Smutné je to proto, že takové odsuzování a škatulkování druhých lidí taky vytváří formy a jestli já vytvářím svým chtěním bojovné formy proti aktivitám jdoucím proti Božímu řádu, pak takový čtenář mne svými výroky spojuje s temnými metodami tohoto světa. Ne já se s nimi spojuji /já se přece vůči nim tvrdě vymezuji/, ale on sám mne s nimi spojuje svými výroky...

Když někdy vejdu do výtahu, v němž jel náruživý kuřák, a dusím se v oblacích kouře – hned si vzpomenu, ihned následuje myšlenka – tak vidíš, tak bylo lidem, když po tobě vstoupili do výtahu v době, kdy jsi i ty takto nedbal druhých... Pak už kuřáka nekritizuji, jen si se studem vzpomenu na sebe sama.

Tak jsem si po přečtení svého odsouzení vzpomenu na dobu někdy před dvaceti lety, kdy jsem v náboženském zápalu, oslněn myšlenkami z Poselství, „pomáhal druhým k prohlédnutí“. Z dnešního mého pohledu – poučoval jsem je a převychoval.... Tak i dnes, odsouzen a označen za spoluvíníka lidožroutů – nejsem zaplaven zlobou k soudci, ale spíš jen smutkem a pochopením svých dřívějších postojů.

Náboženské nadšení neopravňuje člověka k roli soudce, ani vykonavatele Boží vůle. Miluj bližního svého, jako sebe sama – znamená, nech mu jeho vývoj a nestav se na místo jeho vládce, soudce, ani boha.

A proto si v duchu říkám – odpouštím vám, karatelé a soudci, protože ve vás vidím sebe sama a je mi smutno, ale není to z vás, což možná jednou taky zažijete. Doporučuji - je to nepříjemné, ale léčivé...

A na závěr krátké zamyšlení nad formou věty. Při této úvaze jsem si povšimnul ještě jednoho aspektu.

Když pronesu větu: „Pozor, za dveřmi je jáma – mohl bys do ní spadnout!“ Je v tom varování a zdůrazněno nebezpečí, je zformulován ten děj, který má člověka dovést k ostražitosti.

Když však řeknu: „Za dveřmi je jáma, nespadni do ní“, vytvořil jsem myšlenkový děj, kterým chci člověku zabránit v jeho pádu. Do jisté míry se snažím mu odebrat možnost jeho rozhodnutí, já přece chci, aby nespadl - já mu v tom chci zabránit.

To je stejná metoda, kterou jsem vícekrát se čtenáři zažil: „nečtěte to...protože já jsem to četl, nebo dokonce o tom jen slyšel a nechci, abyste to vy četl“. Tedy chci vám zabránit ve vlastním nabytí osobního prožitku, osobní zkušenosti, chci převzít řízení vašeho osudu...

A ještě jeden postřeh. Když chce člověk poukázat na nějakou písemnou či slovní činnost druhého, nezbyvá mu, než jej citovat. Ať už je to v dobrém, nebo zlém, jinak nemůže „ukázat“, co ho tak hluboce oslovilo. Jen to popisovat svými slovy nemůže vyvolat ten vjem, který mne v cizích slovech a větách oslovil. Je ovšem těžké, citovat něco, co se mi nelíbí, tak se ujala metoda tečkování.

V běžné korespondenci se místo vulgárního slova použije první a poslední písmeno a mezi to se vloží tečky – chytrému napověz. Ovšem čtenář už ví, že než to slovo napíše, nejdříve si ho „pomyslí“, nebo vnitřně vysloví - takže vytečkovávat slova se mi nejeví jako smysluplné.

Chceme být lidé pravdiví – když chci něco říci, mám to říct přímo a ne se schovat za tečky. Když je to něco, co se mi to nelíbí, nemám na to myslet a už vůbec o tom psát. Tomu se pak říká přetvářka...

182. Jak jsem vdával manželku

Pokud Vás to zajímá, podělil bych se s Vámi o jednu inkarnační smyčku mého života. Dělán to proto, že Vás to třeba může navést na podobné prožitky Vašeho života a může se stát, že se Vám nějaká souvislost snáze odhalí. Nevytvářím si však nějaké iluze falešného očekávání, protože každý prožívá to svoje a jakékoliv vysvětlování zvenčí nestačí, pokud člověk cítí potřebu něco udělat, pak to také udělá. Nicméně, někdy až po činu se může dostavit pochopení a to už může být inspirované i zážitky jiných lidí...

Manželka je rozvedená a má z prvního vztahu dceru, které jde pomalu na třicítku. Znal jsem je obě ještě v době jejího tehdejšího manželství a intenzivně jsme se setkávali po rozvodu, takže jsem s dcerou, tehdy ještě desetiletým dítětem, přišel často do styku. Jezdili jsme na dovolené, výlety a dokonce jsme spolu byli i na Vomperbergu, což je jistě i duchovní stopa, která má svůj význam. Nikdy jsem ale k tomu dítěti vnitřně silněji nepřilnul, takže když došlo k jakémusi zlomu a dcera se od nás odloučila a spojila se se svým otcem, nijak mi to nechybělo. Jen jsem litoval manželku, kterou to trápilo. Po letech spolu opět našly vztah a dcera, dnes již dávno dospělá, nás sem tam navštíví, někdy zůstane i přes noc /bydlí v jiném městě/.

Přesto, že manželka nás, tedy mne i svou dceru, různě propojila, tím mám na mysli, že mne zaangažuje v nějaké aktivitě pomoci pro ni, nikdy jsme nenavázali hlubší pouto. Zůstali jsme si vnitřně vzdálení, zevně zdvořile odtažití. Nikdy jsem na ni nijak příliš nemyslel, nezabýval se jí a jsem přesvědčen, že podobně na tom byla i ona ke mně. Jedině snad, že by na mne myslela nepřátelsky, pod vlivem otce, který mne skutečně velice „nemá rád“. Ať už ke mně byla či je lhostejná, nebo snad skrývá nějakou nevoli – ani jedno nevysvětluje několik snů, kdy jsem s ní prožíval něco zcela jiného. Nevzpomínám si, že bych s někým jiným zažil tak silné a živé sny skutečně procítěné lásky. Nešlo o sexuální zážitky, ale doslova o výtrysk čistého citu lásky. Tak mohutný prožitek, že mne nakonec probudil a já se chvíli musel vzpamatovávat a hledat realitu, v níž jsem dnes. Jsem tedy přesvědčen, že kdysi jsme spolu měli silný partnerský vztah, který byl prostoupen intenzivní láskou... Asi se něco muselo pokazit, protože dnes k ní necítím žádné pouto a ona ke mně také ne a pokud ano, moc pozitivní asi není.

Tak si tak uvažuji a vycházím z těchto postřehů. Asi jsme kdysi byli partneři, ale vztah se pokazil, dnes není důležité, kdo a jak za to mohl, protože jinak by mi to ve snech bylo ukázáno. V tomto životě a v jiných rolích jsme se spolu opět setkali, no, opět se to až tak moc nepovedlo. Ona, jako mladší a v roli dítěte byla nucena mne poslouchat a to se jí zjevně nelíbilo. Povahovým vlastnostem vzdoru a urážlivosti se to nelíbilo ani trochu...

Ještě navíc do všeho zasáhl i náš duchovní přerod. Já jsem našel cestu k duchovním hodnotám, které jsem do té doby neuznával a manželka je mým prostřednictvím našla též. Jak už to tak u čtenářů bývá /žel/, prvotní euforie z doteku Poselství se projevuje nadšením, které nezná hranic a není řízeno taktem ani vcítěním se do znalostního stavu druhých. Čtenář prostě chce zachránit svět i své blízké a nadšeně do nich hustí to, co on považuje za důležité. Okolí se brání, snaží se čtenáři vysvětlit, že se chová „podivně“, ne-li přímo jako náboženský fanatik. No a dítě? To nemá argumenty, tak jen vzdoruje.

Takže si dnes myslím, že náš tlak na dceru tehdy byl příliš jednostranný, bez pochopení jejího duchovního stavu, s ignorací souvislostí. To nás vzdálilo a její odpor či nezájem o cokoliv duchovního ten odstup ještě prohloubil. Jsme si tedy s touto mladou ženou vzdálení a jistě na tom mám svůj podíl z tohoto života, který umím rozpoznat, ale i z nějakého dřívějšího, který konkrétně neznám.

Nicméně mi to připadá, že já jsem s tou minulostí srovnán více, než ona. Nyní jsem osudem v roli manželky neustále donucován k tomu, abych dceři pomáhal. Je to zvláštní pomoc, a kdybych to nebral karmicky, asi bych se jí bránil. Manželka mne požádá o nějakou pomoc pro dceru, dospělého člověka, dcera mne o to osobně nikdy nepožádá. Až pomoc vykonám, manželka mi poděkuje, dcera

málokdy a když přece, jen tak koutkem úst jedním slovem. Z hlediska nějaké rovnováhy mi to nepřipadá správné, ona by mne měla poprosit sama a pak taky sama poděkovat, takový podivný mechanismus sdílené pomoci a sdíleného poděkování mi připadá poněkud podivný. Ovšem z hlediska vytušené minulosti to беру jako mimořádný stav s mimořádnými okolnostmi.

Tak jsem vícekrát pomocně zasáhl do jejího života a vždy to bylo v roli tichého, až neviditelného pomocníka. Člověka, který ji mlčky někam veze, mlčky ji něco vyrábí a ona se tváří, jako bych tam nebyl - manželka je u toho a my komunikujeme s ní, ale spolu minimálně.

Tak nyní přišla situace, že dcera se bude vdávat a já jsem byl opět nasunut do výrobce svatebního oznámení, dovozce cukroví, apod. Opět v nenápadné roli, ale nyní už někdy s osobním kontaktem, byť stručným a neosobním. Roli jsem přijal a tak jsem po dovozu cukroví od cukrářky, třídění do krabiček, apod., přijal i roli setkání se svatebčany a účasti na čekání na nevěstu před radnicí.

Manželka byla překvapená, že tam vůbec jdu a pronesla, že dřív bych se toho nezúčastnil, že jsem se změnil... Doufám, že je to změna k lepšímu... Vzal jsem si fotoaparát a začal fotit, to mne opět spojilo s ději v jiné rovině a tak jsem se nechal živelným děním vtáhnout i do obřadní síně. Protože jsem s tím nepočítal, neměl jsem sako, ani připnutou myrtu. Byl jsem tedy někým, mimo „tuto hru“. Uvědomil jsem si dodatečně, že to pro mne není tato hra, ale uzavření „hry minulé“ a že takto symbolicky předávám svou bývalou manželku novému muži, do nového vztahu. Že se staré uzavírá a začíná něco nového. Tak jsem nevěstě popřál „ať to vyjde...“ a myslel jsem tím, ať to tentokrát dopadne dobře, což jsem zase, ale bez slova „tentokrát“, popřál ženichovi.

Mohu tedy říci, že jsem „vdával manželku“... Necítil jsem po návratu domů žádnou euforii, ani nějaké odpadnutí něčeho, jen velikou únavu a jakýsi stav jako by mne „někdo zmlátil“. Vzpomenul jsem si na knihu, kterou si zde můžete stáhnout, Můra. Je v ní líčeno, jak Toník, ústřední postava, prožíval svůj přerod do duchovního života jako těžkou horečku. Jeho duchovní pomocník mu vysvětloval, jak při tomto přerodu hoří elementálové, kdysi vytvoření a tím se odděluje od minulosti. Ano, takový tělesný prožitek jsem vlastně zažil také, bolestné, nepříjemné a přece jistě správné – o tom jsem přesvědčen....

Do noci jsem ještě upravoval fotografie, abych je mohl druhý den předat svatebčanům, kteří se u nás měli zastavit na cestě domů. Fotky jsem předal, novomanžel byl rád a děkoval, měli profesionálního fotografa, ale ten má termín dodání až za měsíc, tak budou mít fotky hned. Pochválil mne za rychlost. Dcera jen kývla hlavou...

Uvidíme, co bude dál. Jedna etapa skončila, ale tím neskončilo /myšleno pozemsky/ vše. Je těhotná, takže jistě se bude u nás objevovat i nový příchozí. Učím se roli člověka, který dává, ale nic za to nečeká – dokonce ani nějaké „odpykání“. Prostě život /někdy se mazaně převléká za manželku a proto není k poznání / před člověka postaví nějakou situaci a člověk se snaží ji se ctí zvládnout. Pro mne je to pak vždy pozitivní, jestli si z toho i účastníci odnesou taky něco pozitivního, to už je jejich věc....

183. Pohádka o Hvězdě

Viděl jsem už několikrát film, který mne zaujal. Jestli jej nazvat pohádkou, nebo snad fantasy romantikou – to nevím, ale našel jsem v něm mnohá podobenství, která mohou oslovit pozorného čtenáře...

Budu muset nejprve nějak stručně načrtnout obsah filmu, respektive z něj vypreparuji jen tu linii, která je s námi více spojená, abych poté povytáhnul jednotlivá podobenství. Ve vlastním filmu je mnohem více děje a to i dramatických zápletek, než nyní uvedu v této, jen v základní linii.

Takže:

Film Hvězdný prach se odehrává na pomezí dvou světů, a to kouzelného království Hromotvrz (Stormhold) a anglické vísky Zeď, která je pojmenovaná právě podle zdi, jež brání průchodu mezi těmito světy. Hlavní dějová linie se odehrává po osmnácti letech. Popisuje příběh mladého Tristana.

Mezi tím probíhá v královském paláci boj o trůn, ze sedmi synů má umírající král Hromotvrzi ještě čtyři dědice. S ohledem na současnou situaci se král pro zbývající syny rozhodne vytvořit úkol, který spočívá v hledání královského klenotu, který kouzlem vyšle vysoko na oblohu, odkud spadne na neznámé místo. Shodou okolností zasáhne hvězdu, která společně s klenotem dopadne na Zem.

Tristan se snaží okouzlit krásnou Victorii. Pár okamžiků na to spolu vidí na obloze padat hvězdu. Victoria se tedy s Tristanem dohodne, že pokud jí do týdne přinese spadlou hvězdu, vezme si ho.

Tristan se vydává na cestu za spadlou hvězdou...

Tristan ale není sám, kdo touží po spadlé hvězdě. Tři čarodějnice si povšimnuly padající hvězdy a touží po jejím srdci, kterým by měly znovuzískat nesmrtelnost. Proto se Lamia, nejstarší z nich a královna čarodějnic, vydává na lov hvězdy.

Hvězda – jako živá, mladá žena jménem Yvaine, hledá někoho, kdo by jí pomohl dostat se zpět na oblohu. S Tristanem poznává cit a lásku, ale on není stálý a jeho osobnost je nevyzrálá, takže Hvězda je zklamána.

Královi dědici jdou svou cestou za Hvězdou a po cestě se vraždí, nebo jsou zavražděni. Vždy po své smrti se objeví jako přihlížející duše, které už do pozemského nemohou zasahovat.

Mezitím Tristan nalézá sám sebe a jde hledat Hvězdu, aby jí pomohl zpět na oblohu.

Na cestě za Hvězdou je tedy Tristan, dědicové, kterým jde jen o svůj prospěch a čarodějnice, které chtějí Hvězdu zabít, aby získaly temnou moc nad světem.

Královna čarodějnic nakonec zajme Hvězdu, uvězní ji v temném zámku a chce ji spolu s ostatními čarodějnicemi zabít. K zámku spěchá i Tristan a vnikne dovnitř. Jeho síly jsou však slabé, čarodějnice mají převahu nad ním i Hvězdou. Zdá se, že vše je ztraceno. Tristan vyznává Hvězdě svou lásku a ona mu říká, aby ji objal – pak začne zářit, protože, jak říká, to je jí vlastní, to umí nejvíce. Oslepující zář, bílé světlo stále zesiluje, temný palác exploduje a vše temné je spáleno bílým světlem...

Hvězda se pak stala královnou na Zemi a po boku je jí Tristan...

Nyní tedy k těm podobenstvím....

Parzivala je jistě možné vnímat jako Hvězdu, která přišla z nejvyššího nebe. Aby mohl splnit své poslání a po naplnění se vrátit zpět nahoru – k tomu potřeboval naši lásku a naše spolupůsobení /tak,

jako v pohádce potřebovala Hvězda lásku Tristana/. Tristan byl legendární hrdina, jeden z rytířů kulatého stolu krále Artuše – tedy symbolika o těch, kteří slouží Grálu...

Lidstvo je rozděleno – na „dědice“, kteří hledají jen poklady, na temné, kteří chtějí zničit světlo, aby zde panovala jen temnota a na ty, kteří se ještě mohou probudit k pomoci Světlu. Ti poslední jsou však slabí, touží po mnohém, sice i po Hvězdě, ale jejich chtění a touha běží mnoha směry a tak nejsou Hvězdě velkou oporou. Temné síly se sdružují, vytvářejí svůj „zámek“, tedy střediska odporu proti Světlu. Hvězdu /Pána/ zajmou temné kněžky /nacisti, ale i selhání ženy/. Temnota chápe, že tu jde o nesmrtelnost /lidští duchové teprve bytím Syna Člověka mohou být věční/. Dědice /materialisty/ to nezajímá /umírají postupně při své honbě za poklady a stávají se tak jen diváky/, temní se radují, ostatní lidé rezignují /učedníci-musíme Pána považovat za ztraceného, ale máme přece Poselství/... Jen jeden člověk jde bojovat za Hvězdu /Müller Schlauroth/ a zachrání ji před smrtí.

Aby se Hvězda mohla rozzářit, jak jí bylo určeno, muselo by ji obejmout lidstvo /povolání, ale i touha velké části lidstva/ a zcela jí vyznat svou lásku a ochotu jí sloužit. Jeden člověk ji mohl zachránit, ale nemohl jí rozzářit, protože bylo určeno, že k tomu má být mnoho lidí zastupujících celé lidstvo.

Hvězda tedy odešla zpět na nebesa, aniž došlo k tomu plamennému světelnému výbuchu – explozi bílého světla, které mělo spálit veškeré temno na Zemi. Hvězda nezaujala královské postavení na Zemi a nestojí jí po boku Tristan /pozemská moc a služba lidského ducha/. Zůstala jen stopa na nebi a její obraz, jako vzdálené hvězdy na obloze, který pozvedá zraky a naplňuje hledající duše touhou. Kdo se pozorně dívá, ten v jasných nocích může spatřit stopu světla, která vede až ke hvězdě. Kdo je odvážený a plný touhy, ten může touto cestou kráčet a dojde až k Ní a tam získá i on svou nesmrtelnost.

Naplnění na Zemi však zůstalo jen příslibem, protože láska lidstva nedokázala rozzářit svou pokorou, touhou a skloněním se Hvězdu do bílého zášlehu. I kdyby snad hvězda ještě dnes na nebi vzplála oslnivým svitem a změnila se v supernovu – už to nemůže provést očistu Země, jen její případné spálení a zničení. Onen očištný zášleh, ten mohl vzniknout jedině tehdy, když byla Hvězda na Zemi. Jak? Tak, jak Hvězda sama řekla: „Obejmi mne a já budu zářit...“

Hvězdný prach (v anglickém originále Stardust) je britský romantický fantasy film režiséra Matthewa Vaughna natočený studiem Paramount Pictures. Námětem pro film byl stejnojmenný román Neila Gaimana. Premiéru měl v roce 2007.

184. otázka: Je ještě vůbec možné dosáhnout „správného života“ v tomto nesprávném lidském hemžení?

-ZF-

To je jistě zcela zásadní otázka a měli bychom si ji klást často a trvale ji zpracovávat ve svém nitru. Odpověď na ni bude obtížná a jistě i individuální. Současně však by měl existovat určitý nadhled na tuto otázku, tedy pohled použitelný pro každého. Rád bych se o takový pohled pokusil, protože se tím již delší dobu zabývám.

Jako každý čtenář, který léta Poselství nejen čte, ale o něm i uvažuje, jsem si vytvořil nějaká „očekávání dění“ tak, jak jsem je pochopil z Poselství. Musím přiznat, že s postupujícími událostmi v lidstvu zjišťuji, že má „očekávání“ se rozchází se skutečností. Je tedy zřejmé, že má „očekávání“ nebyla správná. Na reakcích jiných čtenářů a stoupenců vidím, že nejsem sám, což mne ale nijak neuklidnilo. Vážný čtenář logicky očekává vítězství Světla, poražení všech nesprávných principů a nastolení řádu, který bude vycházet z Boží vůle. Celé dění ve světě však poukazuje na něco jiného.

To, že se už zcela zjevně začínají do společenského řádu národů prosazovat úplně zvrhlé a nesmyslné ideologie, ukazuje, že svět je řízen Luciferovým principem – a on nás za pohrdání něčím tak pomateným a zavrženíhodným, co stále více prosazujeme, žene do zkázy. Jestli si tu zkázu přímo vytvoříme, nebo „jen“ narušíme mechanismy, které Řád udržovaly, nemění nic na výsledku. Nepochybně nás musí mást, že se vlády nad světem velmi rychle zmocňují zcela zvrácené mechanismy. Matoucí je to už v tom, že jsme spíše očekávali nějaké „zlé projevy“, ale ne zcela pomatené názory, které budou veřejností téměř bez reptání přijímány. Možná i to je jistá zkouška, ale ne zkouška Boží, ale Luciferova, podobně jako v Ráji příběh s jablkem.

Různé lsti a to i takové, které jsme neprohlédli, jako je pokřivení pojmu mateřství, mají alespoň nějakou pochopitelnou logiku, nějakou ideu a jistou inteligenci. Ale dnešní nápad typu zrušení pojmu žena a muž, jejich nahrazení „třetím pohlavím“, to je už skutečné bláznovství. A přesto se nepozvedne žádný větší odpor, naopak mnozí se přidávají a jásají. Očekával jsem v soudu boj dobra a zla – jako dvou pevných principů, ale nečekal jsem, že budeme pohlčováni bláznovstvím. Nečekal jsem ani tak zjevné převrácení pojmů, které špatné činy a špatný směr nazývají dobrem, lidskostí a láskou.

Zdá se, při srovnání s minulostí, že lidstvo muselo zdegenerovat ještě více, než si to dokážeme uvědomit. Dříve musel Lucifer vytvořit „lstivý plán“, aby nás oklamal. Dnes stačí vyslat naprosto pomatené, průhledné a jasně poznatelné „názory šilenců“ a svět je přijme – to vypovídá o stavu lidstva víc, než cokoliv jiného.

A to, že mnohý čtenář ani po létech či dokonce desítkách let čtení Poselství nedokáže rozpoznat, co je „dobré“ a co „špatné“ v situaci kolem imigrantů a nechá se tímto Luciferským principem převlečeným za Světlo, dobro a pravdu zmást natolik, že se bojí někam přiklonit, aby nakonec nešel „špatně“, to ještě více podtrhuje stav nás, lidí dneška. Tak i my – stoupenci a čtenáři plaveme v tomto chaosu jako ve zkažené omáčce a nevíme si rady. Ten říká, že je nejlepší se tím vůbec nezabývat, protože tím se člověk spojí s temnem. Jiný zase vstupuje do politických kruhů ve snaze být nějak užitečný a stát na straně alespoň morálky, národa a rodiny, když o Světlo zde nikomu zjevně nejde. Další se schovávají do svého vlastního myšlenkového světa, který si vytvořili při četbě Poselství. A jiní opět ignorují tento boj světa a věnují se raději bojům mezi samotnými čtenáři.

A takových bojů je mnoho – Hora proti „nížinám“, jedno Hnutí proti druhému, stoupenci „starého vydání“ proti poválečným vydáním, stoupenci předválečného vydání pana Kováře proti vydání pana Peroutky, skupiny podporující Hnutí proti skupinám, stojícím proti všem Hnutím a další a další menší skupinky. Pak ještě můžeme přidat boje o jednotlivé názory či závěry, které si člověk vytvoří vycházející z Poselství a tím „pobouří“ jiného čtenáře, který si vytvořil jiný názor a závěr. Jsme zmateni, všichni, i ti, co jsou o sobě přesvědčeni, jak dobře už všechno ví. Jsme zmateni a hledáme viníky tohoto

chaosu. Pojmenování Temno a Světlo je příliš obecné a tak cítíme potřebu materializace, konkretizace, což se snadno dá přenést na jiné lidi...

Jedno je jisté, tato metoda a tento pohyb, který jde lidstvem na Zemi – nepřinese ani klid, ani mír, ale jen stupňování boje. Těžko říci, kam až to dojde. Ortodoxní čtenář samozřejmě „ví“, že Světlo zvítězí a na Zemi bude Ráj, lépe řečeno Tisíciletá říše. Ať už se bude dít cokoliv, tento čtenář „věří“, že se stane, co má /...mělo to tak být.../. Nikdo z nás však ve skutečnosti neví, co a jak bude, protože „všechno bude jinak“, jak měl vyslovit Abdrushin.

A skutečně, právě text přednášky o Tisícileté říši, kde je jasně řečeno, že Vůle Boží v těle a krvi na Zemi vytvoří Tisíciletou říši po předchozím zhroucení temných principů – to u myslícího čtenáře jistě vyvolá určité otázky... O těchto věcech jsem psal už tolikrát, že je nebudu opakovat, raději bych se po tomto shrnutí současného stavu vrátil k základní otázce – jak v tom dosáhnout „království nebeského“ alespoň ve svém srdci, když ve světě probíhá něco jiného?

Stvoření, jako uzavřený prostor, má svůj tvar, rozměr a svůj vývoj. Vývoj je dán nějakými časovými úseky, při nichž dochází k vývojovým změnám. Tento velký, základní princip se pak přenáší do různých nižších rovin dějů. Například vznik, zrání a rozpad vesmírných těles. S tím spojený vývoj živočišných a rostlinných druhů. Temperamenty v působení lidského těla. Časové úseky dne ve funkci tělesných orgánů a mnohé jiné.

V tělesném vývoji dětského plodu dochází k zopakování historického vývoje těl živočišných druhů, předcházejících „tělo lidské“. To mne dovedlo k úvaze, že je možné hledat jistou podobnost mezi časovými úseky tělesného zrání těla, nazývané temperamenty, a velkými úseky lidského vývoje duchovních semen. I náš velký druhový vývoj bude mít své vývojové úseky, při nichž je očekáván a vynucován jiný druh činnosti, než v tom předchozím. Žijeme v jakémsi bouřlivém období kvasu a třídění. Jelikož mu předcházelo dlouhé období zrání, kdy jako jablko jsme nasávali vše z okolí i z kmene, přichází nyní krátká doba k upotřebení, než nastane hniloba.

Vše nám bylo dáno a o všem jsme byli poučeni, přesto svět uchvacuje šílenství, perversnost, což vše je cesta proti Bohu. Vráť se k temperamentům, zralé stáří, které prošlo kvasem života, se ve své moudrosti odvrací od světa a svůj pohled míří vzhůru. Jen nevyzrálé stáří se nechce smířit se změnou a lpí na pomíjivém /staří se oblékají jako mladí a chovají se jako pubertáci v domněnání, že tím si zachovají věčné mládí/.

Podobně jako zralé stáří obrací svou pozornost k duchu, tak by se lidstvo v tomto vývojovém úseku mělo obracet od uctívání hmoty k hodnotám ducha. Když to nechápe lidstvo, měl by to pochopit ten lidský duch, který byl poučený Poselstvím. Moudrý starý člověk se však nechová nijak extrémně, nepoučuje druhé, protože si dobře vzpomíná, jak dlouho trvalo jemu, než opustil nějaký zlozvyk a názor. Je prostě více obrácen do sebe, než k pomíjivostem světa, které ho už tak nelákají. Změnil druh a směr svého usilování, což je vnitřní stav, ne vnější demonstrace...

Ve stejném smyslu se člověk, který našel něco málo z pojmu Bůh, obrací více do svého nitra, protože tuší, že jen tam je cesta k Němu. Proto by měl člověk dneška, který se dostal do příslušné fáze svého vývoje /jako by do jiného temperamentu/ více hledat podstatu, než obal – a to ve všem, co ho obklopuje a potkává. To ale není jen o věcech materiálních, ale i o odpoutávání se od rodin, domů, zahrádek, evangelizace a mnohého dalšího. Nic z toho není špatné a nemá to být rušeno, jen přemístěno na své správné místo.

Šílenci /...z pohledu duchovních semen – semena, která zmutovala a musí zaniknout / ženou svět do zkázy. Podle zákona stejnorodosti si šílenci musí vytvořit šílený svět a temný, zde inkarnovaní, si vytváří temný svět – oboje je odvrácené od Boha, proto je v tom stejnorodost a může to spolupracovat.

Nezralí, upadlí do nečinnosti, se mohou ranami umírajícího lidského řádu /v němž může zahynout i to lepší - nedá-li si pozor/ ještě probudit – budou-li bojovat o morální hodnoty lidství. Těmito hodnotami pro lidi, kteří ještě nenašli pojem Bůh, jsou rodina, národ, žena a muž, příroda, morálka, spravedlnost. Pokud si ještě uvědomí hodnotu těchto pojmů a budou o ně bojovat proti šílencům, pak v tomto boji zesílí a mohou později hledat i vyšší pojmy. Tak mohou časem najít i touhu po Bohu, která leží nerozvinutá v lidském srdci /duchu/.

Lidé, kteří našli cestu k pojmu Bůh /k nim ovšem nelze paušálně řadit žádná náboženství, věrouky a to dokonce ani všeobecný pojem „čtenář Poselství“ /, ti mají nyní zaměřit své úsilí k Bohu mnohem intenzivněji, než „včera“. Tato doba to po nich vyžaduje – „najdi spojení“ a vše ostatní dej až na druhé místo. To není nijak jednoduché a neuměli to ani povolání, co žili přímo „vedle“ Abdrushina. Slovo VEDLE je nutné zdůraznit, protože ono nás od té doby provází stále až do dneška. Toto jistě platí po celou dobu soudu, ale když pozorujeme tento svět, který jako potápějící se Titanik, se pomalu překlápí a příd' už je pod hladinou, pak se jistě něco změnilo.

Židé stále čekají na Spasitele, národ Němců se opět dere ke svému postu vyvoleného Hlavního národa světa. Myšlenka Evropské unie je pomalu opouštěna a je nahrazována samotnými nejvyššími představiteli Německa novým názvem Nová Evropa, což je jen maskovací název pro Novou Německou říši. Tyto vyvolené národy nepochopily, že kolo osudu se stále točí a to, co včera bylo povoláním, je dnes již minulostí. V tomto duchu je nutné neustrnout na výročí Poselství, ale chápat je v běhu vývoje i běhu rozkladu. Proto nestačí být od doby napsání Poselství zakonzervováni v jednotlivých větech, aniž bychom se současně nepoddali pohybu vývoje. Na smyslu a významu se jistě nic nezměnilo, ale náš postoj, myšleno vnitřní postoj ducha, se musí měnit v závislosti na pohybech soudu.

Dětská víra stačila v určitém vývojovém stádiu duchovního zárodku, pak se víra měla změnit v přesvědčení – o tomto pojmu však reálně máme také jen svoji „představu“. Náboženství si kladou za cíl „věřit v Boha“, jenže, podle mého, chce dnešní doba již více. Vzpomenu svou oblíbenou knihu o Rámakrišnovi, kde autor srovnává křesťanskou víru s něčím vyšším, co je ale Evropanovi vzdálené. Věřit v Boha je dobré pro „dětský věk ducha“, ale dalším stupněm je „Boha zažít“, některé filozofie říkají Boha „realizovat“. To není nic proti „liteře Slova“, jak by se snad mohlo zdát. Vždyť v přednášce Všudypřítomnost je jasně popsáno, že v nové etapě vývoje má být člověk schopen prožít Syna Člověka v živém „osobním“ obrazu. A jestliže si uvědomíme, že Syn Člověka je částí Boha ve stvoření a my Jej můžeme „prožít“, pak nám „realizace Boha“, nebo „Jeho prožití“, už nemusí být nijak nepochopitelné.

Ano, můžeme si položit otázku, jestli je v dnešní době vůbec ještě možné takto prožít Boží všudypřítomnost. Má odpověď je, že není tak důležité, jestli je to „možné“, jako to „se o to stále intenzivně snažit“. Tato snaha totiž vyvolává duchovní úsilí směřované vzhůru a to zcela konkrétním, chtěným směrem. Ať už tento svět, po selhání povolání a předčasném odchodu Syna Člověka bez vytvoření Tisícileté říše Jím samotným, zažije ještě nějaký návrat k hodnotám, nebo to bude jinak /aby mne někdo nechytil za slova/, platí pořád to stejné – jen „prožité spojení“ zachrání každého a vytáhne jej jako lanem z bažiny.

Člověk by neměl klesat na mysl, že nevidí „obraz Syna Člověka“, protože i toto zjevení může mít dnes jinou podobu. Co my pozemsky víme o tom, co skutečně vnímá náš duch, když mozek a rozum vše blokují? Proto se tak nepoutejme na konkrétnosti. Jde o to, prožívat spojení se stvořením. Ale ne jen s elfíkem sedmikrásky, ani správcem lesní mýtiny, či domácím pomocníčkem – to patřilo k „dětské éře vývoje“, a že je takové spojení dáno určitou fází vývoje osobnosti, je možné zaznamenat i u velkých osobností v životopisech.

Myslím, že dnes jde o nutnost vyššího spojení. Poselství nám načrtlo velký obraz Stvoření a jednotlivých úrovní. Není nutné se trápit každou jednotlivostí, pro spojení je nutné mít v sobě zažité „pochopení pro ten velký obraz“. Tento velký obraz by měl člověk neustále cítit, ale nemusí si opakovat každou jednotlivou úroveň a pojmenovávat každou bytost a tvora. To činí, když si o tom čte, nebo

přemýšlí. Ale pro uvědomění spojení stačí si v sobě trvale nést velký obraz bez pojmenování a jednotlivostí. Takovéto „spojení se stvořením“, kterému předcházelo letité čtení a přemýšlení už potom nepotřebuje slova ani myšlenky, ale stačí mu vjem. Tento vjem je součástí probíhajícího spojení. A takovéto spojení se stvořením je již uskutečňovanou cestou k Synovi Člověka, v Němž je Stvořitel ve svém díle - je to tedy cesta k „realizaci Boha“...

Čas vývoje lidského ducha pokročil a my jsme se dostali do etapy, kdy musíme najít zmíněnou „realizaci Boha“. To je vyšší stupeň, než jen prostá víra v to, že ON jest. Bude-li člověk dnem i nocí v sobě cítit a oživovat toto spojení se stvořením, tento vědomý prožitek sounáležitosti, pak bude prožívat „Království nebeské“ v sobě. V tom mu pak nemůže zabránit stav tohoto světa.

Je to, podle mne, něco jiného, než se obecně chápe. To není o čtení z Poselství, ani o mluvení o něm, dokonce ani o přemýšlení o slovech a větách. Toto vše řečené je dobré k „pochopení“, ale „spojení“ může dosáhnout jen duch a ten přece nepřemýšlí. Proto je nutné tyto dvě věci, které jsou obě důležité, chápat odděleně. Četba, studium, výpisky, skládání pojmů, vět, slov, přemýšlení – to vše je důležité a nutné, ale samo o sobě ducha do nebe nedovede. Ducha vede touha a „pochopení“ mu ukazuje cestu.

Mně se to jeví tak, že čtenáři se dělí na dvě hlavní skupiny. Většina těch, které jsem poznal, se snažila žít v nějakém příjemném vnitřním stavu, ale pochopení Poselství považovali za rozumové hloubání a proto se mu spíše vyhýbali. Druhá část se zase snažila pochopit souvislosti a skutečně se jim to, oproti té první skupině, dařilo. Ale oni, při své poctivé snaze, zase nevěnovali dost pozornosti vnitřní touze ducha, kterou zaměňovali za touhu po pochopení - to však není totéž. Oběma skupinám chybělo něco ze snah té druhé skupiny, protože obě snahy tvoří poloviny jednoho celku.

Ale z obou snah se nyní do popředí prioritně tlačí ta, kterou můžeme nazvat „touhou po spojení“. Tato touha, aby duch směřoval správným směrem a někde nebloudil, potřebuje zažité „pochopení“, vzniklé mnohým poctivým přemýšlením. Kdo tedy léta žil jen v příjemném pocitu, že „má Slovo“, by se měl urychleně snažit pochopit souvislosti, poctivým zanořením se do slov a vět a ne jen šťastným sprchováním se „pozitivní energií ze Slova“. Teprve potom se jeho cítění vydá správným směrem.

A ti, kteří se poctivě snažili pochopit, by se nyní měli snažit prožít a procítit. Myslím si, že kdo poctivě a léta přemýšlel a hledal odpovědi na otázky svého nitra, ten už chápe souvislosti natolik, že to jeho ducha může vyvést k záchraně – nemusí tedy toto své úsilí už stupňovat dále, ale měl by nyní „změnit nástroje“, proto by měl veškeré úsilí zaměřit na posilování touhy svého ducha... Po letitém úsilí „hledat odpovědi“ se pod stupňujícím tlakem soudu může člověk snadno jednostranně zakousnout do ještě hlubšího zkoumání, ale na svého ducha přitom snadno pozapomene...

O intenzitě /to slovo zdůrazním, nejde tedy o obsah, ale jen o elán/ takového hledání spojení si můžeme udělat malou reálnou představu z životopisu zmíněného Rámakrišny.

Křesťanské církve mají svou „cestu do nebe“ postavenou na „skutcích“. Je to jednak „evangelizace“, tedy přesvědčování nevěřících k víře. A pak různé rituály. Chození na mše, ke svatému přijímání, apod. O cíleném prožití spojení a usilování k němu se snad můžeme dočíst jen u zvláštních jedinců, např. u křesťanských mystiků, i když ve skutečnosti o žádnou „mystiku“ zde nejde.

Jak je to u nás, čtenářů a stoupenců? Nabízení Poselství je jistě velmi podobné evangelizaci a „skutky“ při pořádání přednášek, organizace pobožností, přijímání svátostí o Slavnostech, to vše je také velmi podobné křesťanským rituálům. Zdá se, že to vše jsme si přenesli ze svých předchozích křesťanských inkarnací a proto ani nic jiného nehledáme, jsme s tím spokojeni. Ano, zevní formy nám ukázal Abdrushin /pobožnosti, apod./, proto jsou jistě správné a není o nich žádná pochybnost. Pochybnost je však o vnitřním obsahu a jednostrannosti ve snaze o „vnější“.

Rámakrišna toužil celým svým nitrem najít spojení s božstvem. Počáteční etapa jeho duchovní cesty byla podobná mnohé cestě „náboženské“. Sloužil v chrámu a prováděl předepsané rituály. Jeho

duše však toužila po spojení tak silně, že zapomínal na zevní a proto také snadno zapomenul na to, či ono, ve vnějších rituálních zvycích. Časem úplně opustil tuto zevní formu a hledal jen vnitřní spojení. Celé dny jen hledal vnitřní spojení. Každý den večer padl k zemi a plakal, že opět nenalezl spojení, že promarnil další den. To trvalo více, jak deset let!

Zkoušeli jste někdy „nic vnějšího nedělat“ a jen hledat spojení? Já mnohokrát, ale vždy docházím ke zvláštnímu poznání. Když člověk „něco dělá“, tedy věnuje se nějaké konkrétní činnosti, pokud není špatná, ale je nějak užitečná, pak cítí příjemné „uspokojení“. Práce ho může naplnit uspokojením, nebo i určitou radostí. Ale ne skutečným štěstím. Takové štěstí přináší jen spojení s něčím vyšším. Ta vnější činnost, i když je užitečná a přináší uspokojení, nedovoluje duchu naplno hledat spojení. Když však jsem „nedělal nic“ zevního, pak mne to začalo uspávat, ale nedokázal jsem vydržet v duchovní bdělosti a touze. Bylo to tedy horší, než když jsem dělal „něco“ a připadalo mi spojení nedostatečné.

Docházím tedy k tomu, že to není tak jednoduché a bude nutné se to učit. Ale bez znásilňování sebe sama, nejde si z toho udělat umělý mechanismus, ani rituál, pak by to sklouzlo do toho všeho, co dělají církve. Chce to tedy najít osobní, přirozený stav ducha, který v touze usiluje vzhůru a zevní činnost řízená mozkem ho neruší...

Mám ještě jeden příklad z naší oblíbené literatury.

V životopisu Nemare je popsáno, jak mladý Faraon hledal spojení se světlým knížetem El-Arem. Nedařilo se mu to, ač se o to léta snažil. Tak se naučil při každé příležitosti „ptát se El-Ara“ na jeho názor. Jak by asi řešil tuto situaci El-Ar, co by na to řekl, jak by reagoval? I když neslyšel odpověď a neviděl obraz El-Ara, přesto se každou otázkou s ním nějak spojoval, nebo alespoň vysílal své chtění k němu. Postupně pak jej každý takový vážný dotaz skutečně spojoval se světlými proudy, které pak i začínal více vnímat. Nevím, jak dlouho toto jeho úsilí trvalo, ale čteme, že bylo těžké, že se zmítal v pochybnostech a ani by nedokázal říci, jestli ten čas prožíval skutečně „správně“, ale vytrval a to ho stále vedlo dále a dále. Vytouženého El-Ara spatřil až v okamžiku své pozemské smrti a od něj se dozvěděl, že jeho úsilí po spojení mu toto spojení skutečně přinášelo, i když si to pozemsky nedokázal uvědomovat. A to by mohla být cesta i pro nás, hledající Všudypřítomnost Syna Člověka...

A dovolím si ještě přidat jeden inspirující obraz. Tentokrát z životopisu Krišna.

Po náhlém odchodu Krišny mnohým chyběl jako duchovní hodnota a spojnice. Byl však jen jeden, jehož touha po blízkosti Krišny byla tak velká, že potlačila vše vnější. Král Jadavů, vládce velké říše, odložil svou moc, oblékl si poutnický oděv a se svou ženou se vydali na cestu, o níž nevěděli, kam vede, ani jestli je vůbec dovede k cíli. Jejich touha byla tak velká, že neváhali, nehleděli na obtíže, odložili obavy a jen šli a šli. Touha jejich srdcí je vedla přes všechny překážky a nedovolila jim sejít z cesty, zastavit se... Jen šli a šli ...a skutečně po dlouhé době došli až k sídlu Krišny a tím i k němu.... „Jako věrný pes, který našel stopu svého pána a nechce ji opustit, tak pevně se celou silou své vůle držel tohoto zjevu. A do toho se vpletla myšlenka: Jakou sílu dává bolest a touha lidskému duchu!...“. „Vedeni duchem, našli namáhavou stezku. Nedbali námahy, kráčeli po ní a věrně se navzájem podporovali. Teď byli u cíle...“

To je podobné i snaze Rámakrišny a zřejmě i jiných. To úsilí, ta nezlomnost a to vše vychází z touhy duše...to je ten „způsob“, který nás může dovést až k prožití Syna Člověka. Ne hned a ne podle naší představy. Proto se nevažme na formu, nenechejme pochybnost, aby nám svázala nohy. Kdo má malé cíle, ten k velkému nemůže dojít. Já věřím, že je stále možné najít a prožít Syna Člověka. A když tomu věřím, pak je to pro mne i možné.

Ovšem velmi důležitým tématem je „člověk a svět“. Je to téma ve stálém pohybu a s mnoha rovinnami, proto je nesnadné pojmenovat nějaký konkrétní postoj. Máme lidem a světu pomáhat, nebo nechat staré, aby se samo zhroutilo? Obojí je v Poselství uvedeno. Je tu řeč o pomoci hledajícím a my si to vykládáme, jako že je tím míněna jen pomoc těm, kteří čtou, nebo chtějí číst Poselství. Pak nás

samozřejmě matou výroky typu, že je mnoho lidí, kteří Poselství neznají, ale již podle něho žijí. Není tedy tak snadné a ani správné zaujímat „pevné a jediné správné“ postoje, protože mnohé je mnoho-
tvárné a nelze to dogmaticky zaškatulkovat.

Všichni jsme se inkarnovali do tohoto světa /Země a přilehlé okolí energií/ právě v této době. To jistě znamená, že je to pro nás „dobrá doba“ a máme ji nějak smysluplně využít. Izolace v hloučcích stoupenců, kteří v tomto světě „vidí jen cizí zlo“ a proto ho ignorují, snažíce se „žít“ ve svém světě představ a očekávání, jak si je vytvořili četbou knihy – to mi připadá jako „zbytečný zájezd na Zem“. To jsme mohli zůstat v nějaké té „své“ úrovni s ostatními stoupenci, dělat si tam setkání a na nich si citovat věty z Písma a vzájemně si říkat, že to, že jsme zde, ukazuje, jak jsme duchovně zralí... Jistě zde máme prožívat a odžívat, proto jsme zde. Pro mne je jistotou, že se nemám vyhýbat „prožití“ současného stavu světa.

Byl jsem životem podivuhodně veden, aniž bych to tehdy chápal. V dobách socialismu, v rodině, kde každý měl jedno zaměstnání celý život, jsem procházel různými obory i funkcemi, až to vzbuzovalo u lidí údiv. Vždy jsem rychle poznal pokřivenost a tak mne to přestalo bavit a hledal jsem něco lepšího. Až dnes vidím, že to bylo nutné, abych zrychleně prožil mnohé, což mi pomáhá vidět svět i sebe v širších souvislostech a také „porozumět“, protože to mám osobně prožité.

Pro dokreslení té „cesty prožívání“ mohu uvést, co vše jsem dělal – byl jsem slévačem barevných kovů, zámečnickem, pokrývačem, klempířem, energetikem, technologem, pracovníkem evidence základních prostředků, mistrem údržby, vedoucím technikem, opravářem počítačů, grafikem a tvůrcem webů, malířem a natěračem, fotografem...zkusil jsem pracovat u pásu, zkusil jsem být řezbářem, keramikem, spisovatelem, pořadatelem přednášek, poradcem, byl jsem kuřákem, krátkodobě osamělým pijákem, vášnivým hráčem počítačových her...byl jsem kdečím, něčím krátký čas, jiným delší, ale vždy to se mnou zatřásl a vrylo se hluboko do mé osobnosti. Jsem za to vděčný, i když to často nebylo nijak příjemné. Ale dnes už vím – bez prožívání nemůže být poznání, bez prožitých zkušeností člověk „nic neví“ a jen o věcech žvaní.

Nedávno jeden politik psal, že je vděčný za imigranty, protože obava z nich probouzí lidi k činnosti. Jsem přesvědčen, že totéž, ale ještě zvýrazněné a podtržené, platí i pro čtenáře a stoupence. Právě ta složitost situací, to že mnohé špatné je nazýváno dobrým, že Lucifer působí přes své stoupence na úrovni „lidskosti, soucitu a lásky“, to musí čtenáře vyburcovat k velké bdělosti, snaze nenechat se zmást slovy, ale hledat podstatu. A právě takovéto hledání musí oživovat i ducha, protože mnohé je tak silně zmanipulováno, vyhláno a zkřiveno, že je nutné vytušit, vycítit, co je pod povrchem.

Je to tedy doba nepříjemná, ale velmi užitečná k probuzení ducha. Při naší tuposti a lenosti se takové probuzení odehrává často bolestí a strachem. Strach, který vyvolává pud sebezáchovy a tím chemicky a nervově bičuje tělo. Bylo by dost neužitečné se před tím ukrýt do svého příjemného myšlenkového světa. Bylo by však také špatné se s tímto umírajícím falešným světem pevně spojit a být s ním hnáni do rozkladu. Není proto vůbec snadné najít tu správnou „míru“ a my čtenáři v tom tápe-
me, což je docela pochopitelné a logické. Tento svět vyžaduje silného ducha, který jako odvážný bojovník pohlíží do válečné vřavy a pln posvátného nadšení se vrhne do boje, aby chránil hodnoty du-
cha...

Podobenství o našem působení vylíčené v Poselství, kde je řečeno, že máme být čůčkou, která shromažďuje záření a vede je k cíli, je nutné si trochu více rozvést pro naši dnešní realitu. Jistě jste to někdy zkoušeli - mám na mysli zapálit papír pomocí čůčky a slunce. Zdá se, že to „nic není“, ale je přece nutné mít tu správnou čůčku, pak ji musíme správně nasměrovat ke slunci a hledat správnou vzdálenost od předmětu, kam chceme paprsky soustředit. Analogicky, pro děje duchovní a postoj du-
cha - musíme znát Světlo a jeho působení, musíme „znát i protipól“, tedy tu temnotu a její „vlastnosti“.

Vzpomeňme přitom jiné stati, kde se píše o tom, že mezi Světlem a Temnotou je nepřekročitelná druhová propast, kterou překlenuje člověk - on je spojnicí obou těchto protipolarit. On je „bitevním

polem“, na němž se koná zápas Světla a Temna. Aby se tak vůbec mohlo stát, musí mít oboje prožité, což znamená, že je s obojím spojen. Jistě jsme se s mnohým špatným v průběhu četných inkarnací spojili, a proto může někdo namítnout, že on už to dnes nepotřebuje. Já si však myslím, že dnes stojíme ve zcela jiné roli a proto se musíme znovu s těmi špatnými principy osobně vnitřně, někdy i vnějšně, konfrontovat, protože dříve jsme byli jen nevědomě taženi, nebo radostně pohlceni, ale dnes se máme vědomě a v odboji postavit proti jako bojovníci a služebníci Světla. Proto si myslím, že je nutné se zajímat o mechanismy tohoto našeho pokřiveného světa.

Tento „zájem“, nesmí být jen zběžný a okrajový /je to vše temno, nechci o tom ani slyšet/, protože jinak by nedošlo k prožití, my přece právě tímto prožitím vytváříme to bitevní pole, na němž se setkají tyto pokřiveniny se správným principem Boží vůle, ke které nás táhne touha našeho ducha. Kdo se vyhne tomuto nepříjemnému prožívání, ten se vyhne své roli Bojovníka Světla, kterou zákonitě jako stoupenec Poselství přijal. Ve svých důsledcích se tomu ani vyhnout nepůjde, je zjevné, že Luciferovi pracovníci ženou svět do konfrontace a proto to vypadá, že každý se bude muset dříve, či později rozhodnout.

V některých Evropských státech už takové situace nastávají - nejde tady jen o imigranty, ale o zrůdné geoinženýrství, generovou teorii a další pomatenosti, které jdou zjevně a nepokrytě proti přirozenosti, přírodě a tím i Boží vůli. Bylo nám řečeno, že máme ukázat, čího Ducha jsme děti...že si to vysvětlujeme jen jako přitakání ke čtení Poselství je příliš zjednodušené a neodpovídá to současné situaci v národech. Budeme se dost možná muset postavit zjevně a odvážně proti všem takovým zrůdnostem a je možné, že nám to přinese mnohé potíže. I v tom je jistě soud, dokázat, co mi za co stojí...

Naše představa, že se nás svět bude ptát na Poselství a my se k němu přihlásíme a tím „vybojujeme svůj boj“ se zdá být málo reálná. Spíše to vypadá na otázku typu - „miluješ homosexuála nade vše? nebo „přísahej, že nebudeš používat slovo žena, protože takový pojem už je zakázaný“...a podobné blázniviny. Ano, zevní věci a postoje se dají nějak „naplánovat“, obtížnější se mi jeví to „dávkování zájmu“ o věci vnější, když jsem v předchozích odstavcích uvedl, že přicházející doba po nás bude chtít intenzivnější zaměření našeho ducha k Duchu. A tady je problém, který nemohu „naplánovat“, ani „přesně definovat“, protože to souvisí s citem a druhem osobnosti jednoho každého člověka, jeho naturelem, ale i určitou situací, ovšem i s postupujícím stavem soudu. Proto jsem psal, že se mi toto jeví jako velmi obtížné.

Pokud se člověk „uleje“ a vyhne se nepříjemnostem zabýváním se tímto světem, pak nesplní to, čím on sám má přispět k vítězství Světla. Pokud se naopak příliš „namočí“, pak jej temnota bude zatěžovat a bude se snažit zatemňovat jeho mysl. Tady bude muset každý sám najít tu svou nutnou rovnováhu. Jinak to bude u duchodce na zahrádce a jinak u manažera firmy. K temnotě tohoto světa, ale každý toužící MUSÍ, jako protipól procítit spojení se Světlem, které mu dá vyvážení, aby nemusel propadat beznaději. To by mohlo být určitým měřítkem správného postoje - člověk vnímá pokřivenost světa v různých zmatcích, o kterých se informuje a poznává je, oškliví se mu, ale současně cítí to, k čemu je tažen jeho duch a co přes něj proudí k poznanému /prožitému/ zlu, aby je odstranilo z Božího světa...

Zkusím to celé nějak shrnout. Domnívám se, že i v dnešní době je možné dosáhnout nezbytného spojení a tím i vytvoření Království nebeského ve svém nitru. Nebude to vůbec snadné a nebude stačit jen zvýšené úsilí. Podle mne je nutné najít nový způsob, jak k tomuto „problému“ přistupovat. Doba se změnila, a proto se musí změnit i druh a způsob našeho přístupu. Nechci to nazývat mechanismem, protože by to snadno navodilo nějaké schéma. My sami však neustále žijeme v určitých schématech /to je dobré, to je špatné, tak se to má dělat, to se nesmí říkat.../ ale onen „nový způsob postoje“ vyžaduje naopak opuštění vžitých schémat. Proto je pro mne obtížné to nějak popsat a nějak nazvat.

Lidé, kteří žijí v příjemných pocitech, že „mají Slovo“, budou má slova o zaměření se na větší uvědomění si svého ducha v sobě samém, chápat jako to, co oni „cítí“, takže to pochopí jako mé přitakání jejich postoji, ale já přitom mluvím o něčem jiném.

Druzí, kteří se zaměřili na „práci se Slovem“ zase možná budou mít dojem, že jim jejich činnost chci vymlouvat – ale není tomu tak. Je jistě nutné číst, přemýšlet, hledat souvislosti, ale je taky nezbytné nezůstat jen u toho a už vůbec ne do toho zabřednout a přitom dokonce zapomenout na touhu svého ducha. Duch netouží po čtení, zkoumání a přemýšlení, on chce stoupat v proudu světla blíže k Bohu. Ale jako pomůcku pro svou cestu z pokřivených forem hmoty, námi vytvořených, nezbytně potřebuje to, co pojmenovávám zkoumáním, čtením, přemýšlením a hledáním souvislostí. Touha ducha po stoupání je jako impulz předávána rozumu, který tlačí na čtení a hledání souvislostí.

Rozum nelze vyloučit, nemáme jím pohrdat, ale dostat jej pod kontrolu ducha - to je něco zcela jiného, než ho ignorovat. Když je však příliš aktivní, přebírá iniciativu, do problému se „zakousne“ a bičuje své úsilí tak, že duch se opět dostává mimo hlavní aktivitu. Zde je pak třeba přibrzďovat vnější a posilovat vnitřní. Celé to naše úsilí musí být mnohem intenzivnější, než bylo, musíme mu dopřávat více pozornosti a energie.

Je také nutné si uvědomovat, že mnohé čtenářské aktivity, brané jako „duchovní úsilí“, jsou posilovány a živeny nižšími proudy a nevedou k Bohu, ale jen k dějům pomocným, vázaným na hmotu. To jsou všechny ty aktivity kolem bytostnícků, léčitelství, duchovních příčin nemocí. Aktivity kolem výchovy dětí, zahradní činnost, apod. jsou jistě užitečné a nic proti nim ani v nejmenším nenamítám, ale je nutné si uvědomovat, že toto není skutečné duchovní úsilí a nemá být za něj považováno.

Budme skromní ve svém očekávání, volní ve způsobu, jak k tomu má dojít, možná tak, jak si to neumíme „představit“, podporujeme v sobě tu touhu, která vede k Bohu, ale nevnučujeme se do ní násilím, pak se totiž opět stává manipulací, poutem pro ducha. Ten chce volně stoupat jako balon naplněný esencí touhy po Bohu, snahou Mu porozumět, aby se ukázal být hoden Jeho přízně a lásky.

Nenechejme se uspat sebeuspokojením, že „máme Slovo“, není to pravda – my žádné Slovo nemáme, my máme jen touhu a pokřivené názory. Snad i nějakou snahu, ale často ani nepoznáme, jestli je to skutečná snaha po zušlechtění duše, nebo snaha po tom, být něčím „významnějším“, což není daleko od duchovní pýchy. Když ale spojíme svou touhu se snahou „uslyšet hlas svého Pána a následovat jej“, pak nás to povede „samo“, jako krále Jadavů. Jen si musíme stále uvědomovat, že v této temnotě to bude chtít dlouhou a vytrvalou, nekolísající snahu, bez pochybností... ani o sobě ne.

Rámakrišna věnoval deset let svého života jen a jen snaze najít spojení...a taky je našel. To pro nás může být inspirací, ale i zdůrazněním nesnadnosti tohoto nejvyššího z cílů ducha ve hmotě...každý večer uléhal s pláčem: „...další den opět uplynul a já jsem Tě zase nenalezl...“. Žádné sebeuspokojení, jen zvýšená touha, která ducha táhne a tlačí vzhůru. Žádné vnější „skutky“, evangelizace, přednášky a poučování, žádné zakládání skupin přívrženců...jen vnitřní touha po Jediném. Jak sám ukazoval ve svém podobenství – je-li v jedné místnosti zloděj a v druhé poklad, pak ten zloděj nebude schopen myslet na nic jiného, než na ten poklad a na to, jak jej získat.

My máme v Poselství jiný příklad – člověka umírajícího žízní v poušti – on dokáže celé své úsilí věnovat jedinému cíli – jak získat vodu. To jsou příklady, které ukazují na nezbytnou velikost touhy, která potlačuje vše ostatní a člověk tak žije jen v jediné touze – touze po Bohu. Neznám nikoho, kdo by byl tak pohlcen touhou po Stvořiteli, kdo by vše ostatní považoval za nepodstatné. Rámakrišna označuje tento stav jako „zpitý Bohem“. Nevím jak vy, ale já denně poznávám, jak jsem vzdálen takové touhy, která by mi vůbec nedovolila se nechat „pohlcovat všedním životem“. Stále znovu si večer uvědomuji, jak jsem zase byl vláčen všedními věcmi a na svého Pána jsem si ani nevzpomenul. Jsem přesvědčen, že v tomto je nutná změna, pokud máme přicházející dobou svým duchem vítězně projít. Možná tedy ten večerní pláč, že jsme opět nenezšli spojení, by mohl být dost silným impulzem k překonávání povrchnosti našich životů.

Hledejme obraz Syna Člověka, vdyť On sám nás k tomu vyzval! Ale budme připraveni na to, že se nám může vést jako Namaréovi, že jej skutečně „spaříme“ až při osvobození z pozemskosti. Avšak, prožívat jeho přítomnost můžeme, tak, jak ji pociťoval i on, i když Jej neviděl. Ptal se, kladl si otázky, dělejme to taky : „ ...jak by tuto situaci asi řešil Abdrushin? Co by řekl na toto? Souhlasil by s tímto?“

Takovými otázkami Jej budeme volat do svého života, ale ne všeobecně, ale konkrétně do konkrétních situací a tím se může postupně stát součástí našich životů a tím i součástí nás samotných – ponese Je ve svém srdci...a jednou Jeho obraz i spatříme. Jestli to bude dnes, zítra, nebo až při odchodu z těla, to není podstatné. Hlavní je pociťt Jej ve svém životě, čemuž můžeme napomoci tím, že Jej do tohoto života budeme svými otázkami přivádět.

Osvěžme si pasáže ze životopisu Nemare a oživíme si i tuto možnost...

-ZF-

Dodatek:

Ještě jsem se nevyjádřil k otázce, kterou jsem si sám položil - máme světu pomáhat, nebo nechat staré, až se samo zhroutí?

Myslím si, že i v tomto ohledu to zbytečně komplikujeme.

Zlý člověk nepomáhá nikomu. Vychytralý pomáhá těm a tam, kde se mu to vyplatí. Hloupý /naivní/ pomáhá všem a proto ho to zničí /Sluníčkář/, moudrý člověk pomáhá těm, tomu a tehdy, když je to správné z hlediska Božího řádu /to je náš cíl, ale ještě ne náš současný stav/.

Dobrý člověk pomáhá „dobru“, tedy ne jenom „dobrým lidem“, ale všem dobrým dějům. Zbývá si definovat, co je to „dobro“. Ti lidé, kteří nestudují žádné nauky, nejsou hluboce věřící, ale jsou „jen slušnými lidmi“ by dokázali snadněji odpovědět, co je „dobro“. Ovšem člověk, který je nějak veden, vyučován, který zkoumá, „co je dobré a co ne“, ten to má těžší. On i to, co je užitečné a prospěšné lidem i jemu začne zkoumat, jestli to není proti liteře duchovních zákonů a tak snadno zavrhne i to dobré, když to nezapadá do jeho přijatých schémat.

Tak i stoupenci si vytvořili různá schémata a místo dělení lidí na „k dobru usilující“, lidi slušné, obětavé a uznávající morálku, hodnotí všechny na „čtoucí Poselství“ a nečtoucí /zavržené/, případně ještě na ty, kteří by snad „mohli číst“ a těm pak věnují svou pozornost /evangelizace/. Jenže svět, světové dění i třídění není nějaký mechanický a strnulý děj, je to živé dění, které dokáže zhodnotit samotnou podstatu člověka, o které často ani on sám neví.

Jak jsem již uváděl zmínku o lidech, kteří Poselství žijí, aniž je znají, jde tu o vnitřní otevřenost, ne-zaujatost a touhu po „hodnotách“. To se nemusí vnějším způsobem projevovat náboženským hledáním, ale „jen“ v tak „obyčejných věcech“, jako je cit pro spravedlnost, morálka, zodpovědnost, a jiné. To vše pak spadá do širokého pojmu „dobro“, jako ještě mnohé a mnohé pozitivní pojmy spadají pod všeobšáhlý pojem „pravé lidství“.

Proto jsem přesvědčen, že zralejší duch bude ze své přirozené potřeby vždy pomáhat všemu pozitivnímu /a vůbec to nemusí přímo souviset s vírou ve Stvořitele/. Bude to dělat zcela samozřejmě, bez rozvažování, pokud ho v tom nezastaví naučená schémata... Nemáme „měnit svět“, ale máme pomáhat všemu, co usiluje k pozitivním hodnotám. Jak jsem již uvedl vícekrát – pro mnohou duši jsou pozitivní hodnoty /jako je snaha bránit vlast, snaha chránit pojmy manželství, rodina, mír/ prvními stupni na cestě k hledání Zdroje všeho pozitivního, tedy k hledání Stvořitele. Takovým duším je možné pomáhat jen na těchto úrovních chápání a to jim ve druhém kroku pomůže i k hodnotám duchovním. Když ale pohrdneme příležitostí podat pomocnou ruku takové duši, pro kterou tyto hodnoty jsou v této chvíli tím nejvyšším, pak se proviníme. My už máme mít větší rozhled, abychom pochopili,

že takovou pomocí, která se nezdá být „duchovní, ve skutečnosti pomáháme určitému duchu najít skutečnou duchovní cestu.

Většina rozhodne. Bude-li zde převažující většina lidí, kteří jsou už tak pokřivení, že skutečně věří „moderním názorům“ o nutné likvidaci národů, států, rodin a dvou různých pohlaví, pak bude lidstvo eliminováno, protože takové zrůdy nemohou dlouhodobě rušit Boží řád. Je však možné, že je zde ještě dost takových, kteří právě pod tlakem šílených zrůdností nového myšlení si uvědomí v sobě touhu po něčem „normálním“. Zdaleka to není ještě touha po Boží blízkosti, ale je to první krok k „normálnosti“. A normálnost je ve skutečnosti jen v Řádu stvoření.

Podle mne je povinností každého procitlého ducha pomáhat takovému dušim a pomáhat všemu, co vede k návratu společností k řádu i skutečnému, nevyhnanému, smyslu věcí. Nemyslím si tedy, že máme vytvářet nové politické strany Lásky a spravedlnosti, ani nějaký „správný společenský řád“. Lidstvo není připraveno něco takového přijmout a mocní světa to ani nepřipustí. V tomto smyslu můžeme nechat „staré ať se zhroutí“, ale máme bojovat proti aktivitám a živlům, které chtějí „vytvořit nový řád“, řád ještě horší než byla idea Adolfa Hitlera. Věřím, že je naší povinností podporovat vše, co nechce připustit nastolení takového „zlořádu“, který se chce zcela protivit řádu přirozenosti.

Podporovat aktivity, lidi i myšlenky, podporovat vše, co hledá „hodnoty“ a brání nástupu zvrácenosti. Potom to není boj o „zachování starého lidského systému“, který samozřejmě je špatný, ale boj o zachování a posílení těch „hodnot“, které ještě nějakou hodnotu mají. Současně je to i posilování lidských duší, které v této „válce mezi zrůdností a hodnotou“ mohou najít směr ke skutečné „cestě ducha“.

Zkusme se na lidi, děje, národy a názory dívat z takového „širšího hlediska“ a upustíme od snah „lidi třídit podle Slova“. To je děj, který probíhá stvořením, ale není to náš děj, my nejsme určeni k tomu „třídit“. A jestliže je v jedné nezařazené přednášce uvedeno – ...pomozte mi třídit čisté od nečistého..., pak se to děje právě takovou všeobecnou posilou kladných hodnot v lidech a jejich usilování. Nikoliv v dogmatickém třídění druhých podle našeho posouzení.

Příspěvek pí. Zapletalové:

16. 3. 2017

Pohled podle mého vnímání zatím:

Slova „Staň se Vůle Tvá“ – myšleno líným duchem, je asi často takové podobné, jako Východní způsob meditace, chápáný tady některými lidmi, kteří ještě neочиšťují svou duši, kdy člověk nezapojuje své citění, ale zůstává v nečinnosti ducha, v pocitech, mdlé mysli, vlastně odpočívá, neprožívá vědomě....

V životopise Nemare je ukázána živě MODLITBA, tj. spojování s posilujícími proudy Světla, spojuje se citem v pokoře a vrací se mu požehnání – posílení k tomu, aby žil, co pochopil.

.....

Mé prožití (považuji za mimořádnou Milost Boží), pro mne nezapomenutelné, ke kterému se snažím vracet:

Při děkovné modlitbě jsem bdělá (moje pozornost a vnímání je tak ostré a čilé, že mne ani nemůže přepadnout spánek a únava je ta tam – nelze docílit úsilím, podle mne je to vyprošená Síla) a můj cit je tak probuzený, že letí Nahoru, jsem celá uchvácená vděčností, díky ke Stvořiteli a Bohu. Mám dojem, jako by mi skutečně narostla křídla...vnímám podporu v citu od světlých pomocníků, kteří se připojují k mé modlitbě....

Podle mne je to prožití, k čemu si můžeme vyprosit Sílu od Imanuele...

Tak nějak jsem prožila Děkovnou Modlitbu, velmi intenzivně jsem také nyní prožívala životopis Nemaré, proplakala jsem noc a den a stále mne oslovovalo, co jste nám doporučil.... Nyní mi skrze celé tělo fyzické pochoduji bolesti, vroucně děkuji, má duše i tělo se očisťují....Nemaré žil uprostřed temna, jak se i dnes k tomu přibližujeme, lidé kolem něho nemohli pochopit.

Tak se i my dnes můžeme snažit „sami“ – vždyť nikdy nejsme sami, když se upřímně snažíme...a tím nejvíc pomáháme i okolí (fyzickému i neviditelnému) tím, co vyzařujeme....

185. otázka: O svobodné vůli člověka

Nevím jak Vy, ale já, když se tak dívám na dění tohoto světa, musím se stále vracet k tomu, že lidská vůle má být omezena. Že člověk už ztratil moc ovlivňovat světové dění...

Před 20 lety mi nějaký starší čtenář říkal...to se tady projeví až tak za 300 let... Ten výrok mi přišel úplně nesmyslný a věřil jsem, že co nevidět začnou být falešné principy bity Boží silou. Léta mýjela a temné principy nejen že nemizí, ale vypadá to, že se jim tu náramně daří. Zdomácněly tu a prostřednictvím lidí si tu vytváří svoje temné zákony a řízení světa, jako u nich „doma“, tedy jako v Pekle...

Před těmi dvaceti lety bych nikomu nevěřil, kdyby mi říkal, že na školách se budou prodávat drogy, že homosexuálové budou v průvodech kráčet ulicemi měst a v těch průvodech, že s nimi půjdou političtí představitelé...

Nevěřil bych, že někdo přijde s nápadem, že označení žena a muž jsou diskriminační, a už vůbec bych nevěřil, že takové idiotské výroky najdou sluchu u politiků a organizací.

Že bude zakázáno pojmenovat ženu ženou a muže mužem, že se bude a to zcela vážně, říkat „tomuto člověku se narodil člověk“, místo normálního lidského výroku – této ženě se narodilo dítě. Možná bych si dokázal představit, jak miliónové davy muslimů kráčí Evropou, ale nedovedl bych si představit, že bude zakázáno se tomu bránit a to dokonce i slovně. A už vůbec bych nevěřil, že i čtenáři Poselství, papež a křesťanské církve budou podporovat osídlení světa Islámem...

Inu, nemám asi dost fantazie a jsem ještě pořád příliš naivní, ale už se to zlepšuje...

Už si umím představit mnohé, co by mne před dvaceti lety „ani ve snu nenapadlo“. Nepříjemné je pouze to, že jsou to jen věci negativní a ty pozitivní představy se začínají posouvat z roviny fyzického očekávání do roviny touhy po Ráji.

Právě jsem shlédnul nějaký dokument o známém Brazílském jasnovidci Chico Xavierovi. Docela mne překvapilo, že i on byl v očekávání mimozemšťanů a jejich pozitivního vlivu na nás. Jistě bychom to mohli chápat, jako „mimozemšťany“ jiného druhu, tedy duchovní pomocníky, kteří už neobývají pozemská těla, ale zde je to podáno jinak a vyznívá to jako to, čemu se tu věnují ufologové, apod. O tom však nechci hovořit, ale spíše o aspektu, který se nějak dotýká i našeho smýšlení. Z vizí pana Xaviera vyplynulo, že se blíží jakýsi milník ve vývoji lidstva a má jím být rok 2019. Pokud do té doby zachováme stav světa alespoň bez jaderné války, zjeví se nám mimozemšťané a svou pokročilou technologií nám pomohou. Celé je to však zarámované „dobou jiného záření“, tedy vyšších energií, které umožní člověku přechod do vyššího stavu vědomí a on tak učiní duchovní krok ve svém vývoji. Tato vize jakéhosi „vyššího energetického období“ se projevuje v mnohých jiných zvěstováních i směrech, počínaje jednotlivými citlivci až po různé zprávy od samotných mimozemšťanů. Nechci to hodnotit, jen mne na tom zaujal ten fakt, že „nás cosi změní“. Je sice zmiňováno, že člověk se musí snažit žít dobře, ale středobod očekávání je položen na „vnějším dění“, které nás má proměnit. Ufologové čekají na Plejáďany, křesťané na druhý příchod Ježíše, Židé na příchod Spasitele a my na příchod Tisícileté říše... Nu ano, taky říkáme, že se musíme změnit, musíme se snažit...ale to vnitřní očekávání je takové, že „cosi přijde a vyřeší to“. Jasně, je to logické a přirozené, člověk potřebuje naději, potřebuje se opřít o něco hmatatelnějšího, než jen o to, že „v Ráji už bude dobře“. Nicméně, nejsme nakonec všichni jako ti Židé, kteří čekají na Spasitele, kterého sami popravili?

Pro nás, stoupence a čtenáře, vše souvisí s pojmy jako je soud, očista, Tisíciletá říše, ale už méně si to spojujeme s pojmem omezení svobodné vůle člověka. Přitom toto je jistě velmi důležité, protože bez omezení naší vůle a možnosti konat i nadále špatně, by zde přece nikdy nemohl nastat stav harmonie a řádu. Tisíciletá říše by bez tohoto našeho „odstavení od moci“ těžko mohla fungovat. Je tedy, podle mne, na místě si klást otázku, jak to s tím omezením naší vůle je. Když vidím, co stále dělá-

me a to nejen v již jmenovaných rovinách, ale i ve vztahu k přírodě a Zemi, pak si musím klást otázku, jak se vlastně projevuje to, že už nemůžeme ovládat pozdější stvoření? Je při tom zjevné, že poměry na Zemi a přírodu ničit i nadále můžeme. Máme přitom stále výkonnější techniku, takže vše ničíme rychleji a s větším dopadem. Zevně to tedy vypadá, že nám nejsou položeny žádné zábrany, jen v dopadu na samotného ducha, tedy v jeho karmě a jeho celkovém vývoji. Nebo jsou ty výroky myšleny v širokém záběru tak, že nemůžeme změnit budoucnost celého Pozdějšího stvoření, ale lokálně ničit a kazit můžeme? Bude nám to dovoleno jen do nějaké doby a pak „Bůh zasáhne“, jak je naznačeno ve spisku MUDr. Hütera? Nebo to vše chápeme příliš „pozemsky“ a jedná se jen o děje duchovní?

Citace z př. Říše Tisíce let:

Z toho důvodu bude lidstvo nyní v soudu zbaveno práv, bude vyděděno z dosavadního práva, kterým lidská vůle ovládá toto pozdější stvoření jako vedoucí a formující! Lidstvo bude na tisíc let zbaveno práv, aby konečně mohl nastati mír a snaha ke Světlu podle prazákonů ve stvoření, jimž se člověk stavěl dosud nepřátelsky vstříc.

Jak a čím se toto „podvázání“ mělo stát? Jako stěžejní bych bral následující slova:

Dosavadní svobodná vůle navenek byla odňata lidstvu při obratu světů vtělením se Božské vůle na zemi. Tato Božská vůle bude navždy zcela přirozeně vládnouti nad vůlí lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Lidský tvor i při největší domýšlivosti nemůže zde ničeho ohnouti ani zkroutiti na železné dokonalosti vůle Stvořitelovy.

Pokud to tedy chápu správně, je toto podvázání způsobeno PŘÍTOMNOSTÍ Božské vůle. To se dá snadno pochopit, dokonce i malými příklady toho mechanismu. V literatuře z onoho světa se lze na vícero místech dočíst, že duše, která by chtěla vystoupit do vyšší úrovně, aniž by byla pro ni již dost zralá, je sražena k zemi, ztratí vědomí, nebo je jí natolik zle, že se musí vrátit. To je jasná ukázka působení vyšších sil na nižší, ovšem mimo nejhrubší hrubohmotnosti, kde těžké fyzické tělo tvoří ochrannou bariéru.

V uvedené literatuře lze nalézt i ukázky toho, jak vyšší duch jen svou vůlí dokáže ochromit nižší duše tak, že jsou jako svázané.

Já to chápu tak, že vtělená Božská vůle měla po splnění všech přechodových kroků, tedy až by působil Imanuel ve hmotě přímo, tak by Jeho vysoká síla do nějaké míry „spoutávala“ naši vůli – proto bychom si již nemohli „dělat cokoli“, ale jen to, co by bylo dovoleno. Samozřejmě by v Tisícileté říši byl zevní, pozemský, přísný řád a zákony, takže ani pozemsky by nebylo možné si dělat cokoli, ale jen to, co by bylo zákony dovoleno. Jenže i mimo toto pozemské omezení zákony, by působilo omezení duchovní a to mnohonásobně větší silou Jeho podstaty, jak říkáme, Jeho vyzařováním. Prakticky si to představuji jako bleskovou zpětnou odezvu na myšlení a citění člověka, jak je uvedeno např. ve vzpomínkách jedné učednice...když jí údajně Abdrushin na její nevyřčené rozčarování a zklamání, že nebyla povolána, se smutkem řekl – kdybyste byla ve vyšších světech, ihned byste klesala... Tu na zemi bychom neklesali, ale ihned bychom pocítili nějaké velmi nepříjemné jevy. Je logické, že když v zákoně zpětného působení člověk vytvoří nějaký útvar a ten někam letí, pak se vrátí a účinek je procítěn – trvá to nějakou dobu. Čím je vzdálenost mezi „cílem“ a zploditelem kratší, tím bude dopad rychlejší. Bylo zaslíbeno, že se vtělenou Vůlí budou zpětné dopady velmi rychlé, až okamžité. To vše

je vázáno na „blízkost Boží Vůle“ – která byla přímo u nás – zde na Zemi. I to podvázání naší vůle bylo přece definováno Jeho blízkostí. Jak to mělo probíhat? On Abdrushin se spojoval s řetězcem Parzival – Imanuel a nakonec měl naplno působit ve hmotě sám Imanuel – Vůle Boží, které se nemůže vzepřít nic nižšího. Protože je naznačeno, že tento děj spojování probíhal postupně, kaskádovitě a ne jedním okamžikem, lze si představit, že naše nesplnění příslušných úkolů, které měly vytvořit pomocné podmínky pro tato spojení – mohlo vyvolat značné problémy. Tyto problémy jsou i naznačeny v pasážích o vlnách, které do něj /Abdrushina/ pronikají a o povinnosti povolaných vytvořit ochranu, aby každý nutný přechodový děj mohl zdárně proběhnout. Já to chápu tak, že pro naše nesplnění už nemohla poslední fáze spojování proběhnout a narůstající síla zničila pozemské tělo Abdrushina. Pokud by povolaní splnili, pak by naplno působil Imanuel ve hmotě a Jeho síla by vyvolala všechno to třídění vtělených duchů, ale i přetrhání spojnic s temnými oblastmi onoho světa. Dnes by se proto sem nemohly vtělovat méněcenné duše /...je však zřejmé, že temní se stále vtělují/. Také by došlo, po vytřídění, k odvržení více jak poloviny duší, které nemohou dozrávat zde. Očistou vnější, ale i energetickou, by došlo k ulehčení zátěže Země a ona by se povznesla do vyšší úrovně. Na Zemi by vznikl obraz Hradu, byla by vybudována celá nová struktura řízení lidské společnosti, nový Řád. Při tom všem by lidská vůle do toho nemohla rušivě zasahovat. Jednak proto, že vzpurní by tu již nežili a jednak i proto, že naše vůle by byla ovládnuta vtělenou Božskou vůlí. Po očistě Země, odstranění nepoučitelných, vybudování nového řádu, povznesení Země do vyšší úrovně a tím i jejímu vystavení vyšším vlivům, by Imanuel odešel, ale před tím by předal řízení prastvořenému. V tomto očištěném stavu Země i lidstva by už stačil „jen prastvořený“, ale děje předcházející musela vykonat samotná Vůle zcela spojená s Imanuelem – veškerá hmota by jí musela zcela podléhat. Omezení naší vůle chápu tedy jako přirozený projev pobytu Vůle Boží v mase a krvi na Zemi. Dnes, když odešel někam jinam a již nemá pozemské tělo, musí být zákonitě situace jiná.

Už z věty o Tisícileté říši: Po uplynutí těchto tisíce roků nebude již vyslán žádný nový Prastvořený. **Tím** bude vráceno lidstvu opět právo jeho vůdcovství v tomto pozdějším stvoření... je zřejmé, že naše vůdcovství mělo být omezeno pobytem někoho silnějšího zde, mezi námi. Pokud tady není, pak... To by vysvětlovalo, že si děláme, co chceme, včetně masivního ničení Země a nikdo nám v tom moc nebrání. Nepřiletí žádný blesk, země se nepropadne...podívejte se na dokumentární seriály o hledacích zlata, dřevorubcích, rybářských lodích – jak mohutnými stroji rvou tuto planetu, jak hubí tisíce tvorů a nejsou pak ani nemocní, daří se jim a pokračují dále a dále. Jistěže nakonec zvítězí Světlo, po zásluze bude každému naměřeno a zaplatí, ale jestli nám bude dovoleno zničit Zemi...to nevím, někdy si to ale připouštím. Naše vůle jistě podléhá Božímu řádu jinak, než před Obratem světů a zcela jistě si všechno odpykáme, ale je možné, že předčasným odchodem Abdrushina se změnilo to, že ještě pořád můžeme Zemi pustošit. Naše vůle, ve vtěleném stavu zde na Zemi, není vyšší mocí omezena natolik, aby se nemohla negativně projevit. Účinky Vůle, protože je nyní vzdálenější a nemá spojení se hmotou pomocí pozemského těla, nejsou tak mocné, jak bylo zaslíbeno. Zdroj je dále a nemá přímé osobní spojení s hrubohmotností. Záření, které vychází od Soudce, jistě není jiné, ale je asi slabší. Dopady proto mohou být duchovní, což se projeví karmou, ale nemají spojnic pro zasažení hrubohmoty.

Pokud budeme moci ničit vše na Zemi, ale i likvidovat od počátku zavedené principy řádu stvoření – přírody /manželství, žena a muž, normální sexualita, atd./, pak zde nemůže být Tisíciletá říše, v níž má být základem Boží řád. Je vyloučeno, aby zde byla budována společnost postavená na Řádu stvoření a stále se sem rodily temné duše, které si přitáhnou další podobné. Jaké duše si sem budou přitahovat homosexuální páry, které jsou úředně „sezdány“, a je jim dovolena výchova dětí? Jaké duše budou přitahovat svazy emancipovaných žen, které trvají na tom, aby v každém povolání byly ženy zastoupeny na 50 procent? Jaké duše přitáhnou političky, boxerky, vojandy? Jaké duše sem budou přitahovat konzumenti drog? Jaké duše sem přitahují muslimové, kteří věří, že Bůh jim přikazuje vraždit nevěřící, dovoluje jim lhát, znásilňovat, apod.? Údajně se na Zemi narodí každý den 100.000 muslimů – jak bude vypadat lidská společnost za pár let? Bude tady vládnout něco jiného, než dnešní verze Islámu? Na všechny tyto otázky přichází jen nepříjemné odpovědi. Máme jen přání, že tomu Bůh nějak zabrání, ale dosud, od odchodu Vůle ze Země, to vypadá, že od nás odvrátil svou tvář. To mu se ale přece vůbec nelze divit! Každého, koho sem poslal, stihla vražda, zabití, nebo alespoň trvalé

úsměšky a hanobení. To, co zaslíbil Abdrushin v přednášce o Říši tisíce let se zevně nenaplnilo, můžeme se jen utěšovat v tom, že se to odehrálo v duchovních dějích, ale popírat skutečnost na Zemi je jen přání, ale ne fakt.

Každé zaslíbení, každý děj s vyšším určením má vždy více rovin, do nichž zasahuje, je tedy mnohostanný. Tak i pojem ochromení naší svobodné vůle je v Poselství popisován různými způsoby. Je tedy možné, že některé aspekty se nesplní, ale jiné ano. Jeden z takových aspektů je, že končí doba „měnění názorů“, že naše rozhodnutí je poslední a definitivní. Nebude možné něco měnit a opravovat v dalších inkarnacích a člověk už bude jen sledovat svou zvolenou cestu. Jistě může změnit názor, ale tlak vnuceného prožívání, vybičování vlastních sklonů pak člověku nedovolí změnu, protože jeho vlastní sklon přebije vše. Věřím, že tato rovina zůstává platná a bude zesilovat. U některých lidí je zcela zjevné, že jsou tak přesvědčeni o správnosti svých názorů, že už není možné jim žádnými důkazy ukázat, že se mylí, i když je to zcela zjevné. Tato zaslepenost a fanatismus je také projevem omezené svobodné vůle, ale je to přece jen jiné. Zde netlačí vyšší vůle na tu naši nižší tak, aby ji dovedla k poslušnosti zákonů, ale tlak jen zesiluje to špatné v duši, že se tato sama zničí. To podle mého odpovídá principu, jen nám tu neseď fakt, že bylo zaslíbeno, že už duše nebude moci ničit nestejnoroď, ani pozdější stvoření. Že bude moci destruktivně působit jen na sebe a na jí stejnorodé, ale ne na „svět“, který již stojí ve Vůli vyšší. To ale může být jen změna „provedení“, která vznikla nesplněním úkolů povolaných a předčasným odchodem Syna Člověka. Ten princip „vynucení vyšší vůle“ funguje, ale síla k projevu zde ve hmotě už není tak velká, aby lidi donutila k poslušnosti, ale je dost velká, aby v nich posílila jejich chtění. Protože toto chtění je převážně destruktivní, vede k jejich sebezničení. Ostatně o i tom je v Poselství zmínka, že si mnohé hrůzy vytvoříme sami. Při pohledu kolem vidíme, že mnoho lidí je už tak v zajetí temných principů, že mají „nápad“ jako choromyslní, ale „nedají si je vymluvit“, zjevně už to ani nejsou schopni pochopit. Tito lidé, protože jejich plány souvisí se sexualitou, rozmnožováním, osidlováním Země cílenou a vybranou populací – zcela jistě výrazně ovlivní kdo bude na této zemi žít. Buď se zbývající obyvatelstvo, které toto „nové“ cítí jako šílené, ještě vzpamatuje a začne bojovat, nebo to „nové“ se přelije přes svět a skutečně se naplní ty temné plány o „novém lidstvu“ a „nové rase“. To by ale znamenalo definitivní přeměnu Země v Peklo a tím i úplnou změnu plánu ze Světla. Ten plán měl naopak odříznout Zemi od temných úrovní a zamezit temným duším inkarnaci na ni. Opak by však byl pravdou. Země by naopak byla oddělena od Světla a ona sama by se tak stala místem „vyvrženým“ a určeným jen k rozkladu. Můžeme si jistě přát, aby Bůh zasáhl a zabránil tomu, ale některé výroky v Poselství říkají, že se Bůh nikterak nestará o naše války a podobné směřování. To by nám moc neděje nedávalo. Přidáme-li si k tomu, že jsme poslední možnost záchrany v osobě Syna Člověka, jako lidstvo, odmítli, pak nevím, nevím. Jistě si všichni přejeme, abychom byli zachráněni, když jsme neodmítli Poselství, věříme mu a snažíme se podle něho žít, ale stačí to na záchranu celé Země? Musíme se na situaci dívat ostře, pokud to dokážeme, neosobně, bez požadavků i přání. A takový neutrální a pragmatický pohled ukazuje, že je to spíše jen naše přání, které nechceme opustit, když si držíme přesvědčení, že nás Bůh musí zachránit, když to skrze svého Syna slíbil /jak podobné je to názoru křesťanů/. Nikde v Poselství není napsáno, že by Bůh počítal s tím, že Syna Člověka odmítneme, že se povolání odvrátí, že Abdrushin odejde a na zemi ještě nebude vybudována Říše míru. Takže se s tím nepočítalo. A protože se s tím nepočítalo, není v Poselství popisována situace, která nastat neměla, situace ve které žijeme a o které Abdrushin jen jednotlivcům naznačil „všechno bude jinak“... Nechci vytvářet obrazy zkázy, ale naděje.

Proto napíši, že naděje pořád trvá.

Věřím, že když Bůh nám zaslíbil „cestu do nebe“, nevezme ji. Ale je nutné připustit, že Tisíciletá říše na Zemi vedená Islámskými Imány a uskutečňovaná homosexuálními páry je nejen utopie, ale i nebezpečná fantazie. Zatímco cesta do nebe pro ty, kteří bojují o spásu svých duší, vedení paprskem Boží Vůle – to je skutečná naděje! Podle mého musíme neustále, pravdivě, poctivě a nebojácně vyhodnocovat stav a situaci na Zemi, abychom se v naivitě „očekávání spasení“ zbytečně nepřipoutávali k umírající hmotě, místo, abychom radostně a vděčně, plni díků, kráčeli po cestě, která jediná vede k nohám Toho, u něž jediného je naplnění možné...

Protože se zde často odvolávám na originál přednášky o Tisícileté říši, zveřejním ji v č. 186

Reakce paní J.Z.

Dobrý večer, pane Fritz. Čtu Vaši úvahu o svobodné vůli....Je mi z toho úzko, protože když se zamýšlím, tak my jsme tady na Zemi vlastně minuli tu zaslíbenou " školu TŘ", kterou nás mohla zesílená Boží Vůle naučit a přinutit, abychom se dokázali vřadit do ZB....Toto zde tedy nemáme, takže jen každý jednotlivec asi se může snažit v sobě....ale neví, jak na tom je....zda není zamotan a sveden na boční cesty, aniž to sám pozoruje....

Víte, pane Fritz, stále hlouběji si uvědomuji, jak je to vážné a jak bude lidí, kterým se skutečně podaří najít spojení se Světlem, jen málo, hrstka....

Děkuji Vám za nástin témat, nad kterými se můžeme opravdově, v upřímnosti srdce, zamýšlet.....není toto jednoduché, zvláště, když je v současnosti stále prosazována jen jakási zruďná křiklavá nenormálnost, nepřirozenost v mnoha směrech.....

Snad nás bude víc, kteří se budou zamýšlet a třeba se podělí s ostatními.....J.Z.

-ZF-

Je to jako kometa, která kdysi proletěla po nebi...někdo ji viděl a napsal o ní, většinu to nezajímá – co je nám po jakési kometě, jiní ji popírají – tak to nebylo, a další o ní nadšeně povídají, ale nikdo ji nezná, tak jsou to jen jejich dohady... jak jsem psal v úvaze 86.a. Konkrétně v podobenství o setkání s Rámou.

Chce to pochopit a připustit děj spojený s misí Syna Člověka.

Přišel, rozpoutal soud, spoutal Lucifera, prosekal cestu vzhůru, takže je již volná, ale každý po ní musí jít sám. Už ho nemůže zastavit sám Lucifer, toho by člověk nikdy nemohl porazit, nyní nám stojí v cestě už jen lidé /viz svět/. Cesta je tedy volná, proces očisty stvoření spuštěn a proběhne, ale v takové formě, která odpovídá změněné situaci. K tomu je spojeno Živé Slovo s Poselstvím a tím vzniklo lano, kterého se duše musí přidržovat na nové cestě, jinak by na ní zabloudila.

To vše se stalo a trvá.

K tomu měla být ještě Tisíciletá říše, aby duše mohly dozrát ve hmotě – to se asi už tady nenaplní. Ale protože cesta ven existuje a lano Poselství je nataženo, může každá duše jít vzhůru, ne že může, ale musí, aby unikla z rozkladu, který velmi pravděpodobně nasaje i Zemi.

Takže to není tak beznadějně, jen těžší a více postavené na jednotlivci, který se zevně nebude mít o co opřít v lidstvu a společnosti, možná ani v ostatních čtenářích. Oporu musí najít v duchu...to je pro nás těžké, ale jistě možné.

Takže to vlastně není tak tragické, jak to vypadá, je jen nutné to v sobě zpracovat a změnit nejen svá očekávání, ale i směr usilování.

Když se to člověku podaří, najde novou naději a bude se na tu novou situaci dívat sice se smutkem, ale ne s beznadějí a nihilismem. Změní postoj k některým vnějším věcem, nebude se už tak zabývat zachraňováním společnosti a lidstva, ale spíše bude pomáhat jednotlivcům, pokud je potká a hlavně bude podporovat kladné principy, protože ony mohou být oporou pro duše, které taky budou hledat cestu z morální

zkázy, do které je lidstvo taženo padlými dušemi. Plánovat přebudování společnosti, zakládat politické strany s náplní Desatera, plánovat rekonstrukci školství podle Poselství, apod., to se, podle mne, musí míjet s realitou. V původním plánu Tisícileté říše by to jistě bylo správné, ale bylo by to přímo řízeno Vůlí Boží, takže dnešní lidské pokusy jsou již o něčem zcela jiném a vůbec nerespektují skutečný, změněný stav lidstva.

Podporovat v lidech obyčejné, jim srozumitelné, úsilí o zachování morálních hodnot, jako je normální sexualita, rodina, pravdomluvnost, apod., to je pořád ta rovina, která je proveditelná a je nutné v lidech podporovat snahu o její ochranu a záchranu. To je podle mne dnešní forma, kterou můžeme použít namísto té, která je pro dnešní společnost a lidstvo nepochopitelná a mívá jejich primitivní boj o přežití, ke kterému vše směřuje. A to je změna, kterou musíme my, stoupenci, akceptovat a přizpůsobit jí svou činnost.

Podporovat pozitivní snahy ovšem neznamená chodit na demonstrace, kde rozvášněný dav podlehne vybičovaným emocím a žene ho to k výbuchům násilí. Neznamená to spojovat se do „rodinek pomyslných přátel“ na Facebooku a nechat se zatahnout do zvyků, které jsou zde zavedeny. Pomáhat ano, ale hledat své cesty, své postoje, protože mechanismy tohoto světa jsou pokřivené a i dobré snahy jsou taženy do nesprávných, naučených mechanismů. Jistě, není to jednoduché, je to osamělý boj a pracné hledání nových cest i postojů. Zasloužili jsme si to, takže nelze litovat, jen děkovat.

Celá ta naše vděčnost by měla být postavena na faktu, že „smíme“, ne na očekávání spásy, na očekávání pobytu v Tisícileté říši, na vyvolenectví, na povolaných národech a jiném, co vše nás jaksi nenápadně „povyšuje“ nad ostatní. Pořád „smíme“. Smíme se proboujet vzhůru, smíme pochopit, o co jde v našem vývoji i zkáze. Smíme pochopit, o co se hraje nyní ve světě. A hlavně smíme z toho vyjít a kráčet vzhůru k dalšímu vývoji. Jen se „nesmíme“ spoutat představami a očekáváními.

Vše bude jinak, prý řekl Abdrushin a čas ukazuje, že to tak skutečně je. Protože nevíme, jak „jinak“, nezbyvá, než usilovat vzhůru, bez ohledu na změněnou situaci – vzhůru, ne se tedy poutat na pojmy, které mění formy, na místa, která mění svá předurčení. Vše je v pohybu, jen světlé říše nad námi zůstávají a čekají na ty, kteří k nim dojdou...tak tedy pojďme....

Duch má touhu po vstupu do „Boží blízkosti, do „Království nebeského“, do „Říše ducha“...to vše jsou různé názvy pro Duchovní říši. Duch tedy ve své podstatě netouží po Tisícileté Říši, ale po Království nebeském. To není definováno Zemí, ale určitou blízkostí ke Světlu, Boží řádem uvnitř. Že příprava na toto Boží království měla být umístěna zde na Zemi je jistě důležité, ale Abdrushinovým předčasným odchodem se vše změnilo, bude tedy moudré se nevázat na místo, ale jen na „pojem“. Moudrost Boží neodebírá své dary, ale nechává děje proběhnout tak, jak to zákon dovolí.

Že lidstvo tento dar nepřijme, to je jeho problém. Pořád si myslí, že soud nás do Tisícileté říše donutí, ale zapomíná myslet na to, že více jak polovina lidstva do ní neměla být vnucena, ale naopak jí mělo být ve vstupu zabráněno. Do Tisícileté říše tedy nemá být nikdo silou „vnucen“, ale on se má svým úsilím do ní proboujet, musí si ji nejen zasloužit, ale vlastně do ní jistým způsobem i „dojít“. Bylo by neprávne vše chápat mechanicky a dogmaticky.

Z pohledu stvoření je zaslíben „prostor a čas“ pro dozrání vyvíjejících se duchovních semen. Jestli tento slib bude splněn na Zemi, nebo nějak jinak není až tak podstatné. Jestli se nám skutečně podařilo zhatit plán TŘ na Zemi a ten děj se odehraje jinak a třeba i jinde, je nyní na nás, abychom si tam sami „došli“. Konec konců to není nic jiného, než původní základní určení, že dozrávající duch jde postupně vzhůru, až dojde do duchovní říše. I v tomto případě musí duch jít „za touto říší“, nestačí, že na ni čeká na Zemi. I kdyby žil sebe lépe, musí ze Země odejít, kráčet do vyšších světů.

Jestliže snad bude Království nebeské už někde jinde, než na Zemi a ta bude ponechaná temným /což je možné/, pak musí duch jít za zaslíbenou říší sám...Bude to těžší, protože je to více postavené na duchovním úsilí, než na plnění pozemských pokynů, ale, jak jsme si to „zařídili“, tak to máme. Jen nesmíme podlehnout beznaději a ztratit víru. Jen musíme přizpůsobovat svá přání a hlavně formy svých očekávání, měnícím se podmínkám. Tu změnu jsme si vynutili my, a proto ji musíme bez reptání a s vděčností přimout.

Je taky zcela na nás, abychom sami poznali, co a jak se změnilo a sami změnili své očekávání a druh své činnost těmto novým podmínkám. Je to naše povinnost, protože jsme to vytvořili my, Bůh to tak nenaplánoval...

186. Říše tisíce let

Přednáška od Abdrushina z Poselství doznívá, vydání od p .Kováře:

13. Říše tisíce let

Jako báje vznáší se toto zaslíbení v myšlenkách mnoha lidí, kteří o něm vědí. Je to však bez pojmu a bez formy, protože nikdo nedovedl si udělati správnou představu!

Říše tisíce let! Vždy znovu pokoušejí se lidé, kteří chtějí vědět, podati vysvětlení o způsobu, jak bude uskutečněna tato velká doba míru a radosti, která má nastati v této říši. Nikdy však se ještě nepodařilo přiblížit se pravdě! Všichni šli nesprávně, protože pozemští lidé vyhradili si pro sebe v této říši příliš velké místo a chtějí hráti zde příliš velikou roli, jako je tomu ve všem, co si lidé myslí. Mimo to nechali platit dosavadní pojmy, stavěli na nich dále, a proto musela každá z těchto staveb býti již předem považována za nesprávnou, lhostejno, jak byla vytvořena.

A pak — člověk při tom zapomněl na hlavní věc! Nepočítal s tím, že současně byla přislíbena podmínka, že **před** tisíciletou říší míru má se soudem **všechno státi novým!** To jest nutný základ nové říše. Nemůže vzniknout na dosavadní půdě! **Všechno** staré musí býti napřed učiněno novým!

To však neznamená, že by dosavadní staré mělo býti svěže posíleno ve stejné dosavadní formě. Naopak. Výraz “nový” podmiňuje změnu a přeměnu starého!

Při svém hloubání zapomněl člověk na to myslet a nedošel proto ve svých představách nikdy dále.

Sledujte mne proto v duchu, abyste se naučili chápat, neboť splnění zaslíbení začíná!

To, co se musí v soudu změnit napřed a nejvíce, jest člověk sám. Neboť jedině on přinesl zmatek do pozdějšího stvoření. Od něho a z jeho nesprávného chtění vzešlo všechno utrpení ve světě.

Původní krása, čistota a zdraví, které jsou vždy důsledkem osvojení si prazákonů stvoření, byly falešným chtěním tohoto lidstva pomalu a zvolna zkřiveny a znetvořeny. V nezadržitelném vývoji mohly se vytvářeti pouze jen karikatury, místo zdravého uzrávání k dokonalosti!

Představte si hrnčírě, který sedí u svého hrnčírského kruhu a má před sebou hlínu, která se ve své tvárivosti dá vytáčet a utvářet v každou formu. Hrnčírským kruhem nepohybuje však hrnčír sám, nýbrž kruh je uváděn v pohyb hnacím řemenem, jemuž opět síla stroje nedovolí, aby se zastavil.

V trvalém otáčení, které vykonává kámen hrnčírského kruhu, na němž je hlína položena, formuje se hlína tlakem hrnčířova prstu. **Jak** tlačí tento hrnčír prstem, **tak** tvoří se forma. Může býti krásná, nepěkná, ba dokonce ošklivá.

Stejným způsobem působí také lidský duch v tomto světě, v pozdějším stvoření. Vede svou vůlí, tedy vykonává tlak, jako duch na všechno bytostné, jež pak formuje jemnohmotné i hrubohmotné. Bytostné jest prstem ducha a vykonává tlak podle jeho vůle. Hlína jest jemnohmotnost a hrubohmotnost. Avšak pohyb, který běží neodvisle od lidského ducha, jsou samočinné pohyby prazákonů stvoření, jež podobají se proudům a ženou nezadržitelně k vývoji všechno to, co člověk ve svém chtění utvářel.

Tak jest chtění lidského ducha plně zodpovědno za vše, co se v tomto pozdějším stvoření vyvíjí, poněvadž **on** jako duch vyvíjí tlak, který určuje druh forem. Nemůže chtít nic, aniž by se to současně formovalo! Lhostejno, co to je! Proto nemůže se nikdy zbaviti zodpovědnosti za vše, co sám zformoval. Vždyť jeho vůle jest příčinou všeho, co jest v tomto pozdějším stvoření! Jeho chtění, myšlení a jeho činy! V soukolí tohoto světa všechno přijímá formy. Že to člověk neví, anebo nechtěl vědět, je jeho věc a jeho vina. Jeho nevědomost účinků nemění.

Tak člověk svým falešným chtěním, svým sobectvím a domýšlivostí, zabránil jakémukoliv opravdovému rozkvětu a nakonec zkazil pozdější stvoření a působil místo k požehnání jen ku škodě!

Výstrahy proroků, ani samotného Syna Božího, nestačily k tomu, aby se obrátil a šel po správných cestách! Člověk **nechtěl** a živil dále vždy více svoji domýšlivost jako vládce světa a v tom byl již zárodek jeho nutného zániku, který rostl s domýšlivostí. A tato domýšlivost připravovala katastrofy, které podle pravěčných zákonů stvoření musí se nyní vybit, což člověk proměškal poznat, protože jeho domýšlivá panovačnost mu v tom bránila.

Příčinou nadcházejících hrůz jest jediné zkřivení Božských prazákonů falešným chtěním lidských duchů v pozdějším stvoření! Toto nesprávné chtění uvedlo ve zmatek všechny samočinně se projevující proudy sil. Avšak běh těchto proudů nemůže býti měněn bez trestu, protože tyto proudy sil, zauzlené nebo zamotané, se pak v určitém čase **násilím** uvolní. Toto uvolnění a narovnání projeví se v účincích, které nazýváme katastrofami. Je lhostejno, zda je to ve státnictví, v rodinách, u jednotlivců nebo celých národů, nebo bude-li to v přírodních silách.

Tím zhrouť se všechno falešné samo v sobě, soudíc se silou, která jest v proudech a která byla řízena lidskou domýšlivostí špatně, jinak, než to Bůh chtěl. Tam, kde jdou tyto proudy **tou** cestou, jež jim byla prazákonem předepsána, tedy určena samotným Stvořitelem, mohou vytvořiti **jen** požehnání. Nijak jinak.

Proto mohl býti konec toho všeho předvídan již před tisíci lety. Při falešně chtěném stanovisku lidí nemohlo nastati nic jiného, poněvadž konečné účinky jakéhokoliv dění zůstávají vždy přesně vázány na prazákony.

Lidé nikdy neslyšeli a nedbali výstrah. Proto nyní stojí v **tom** zhroucení, které podle přírodních zákonů nastává a bude pokračovati. Na tomto místě přirozeného vývoje **dnes** stojíme.

Poněvadž lidští duchové prokázali úplnou neschopnost poznat svou úlohu v tomto stvoření, protože prokázali svou nechuť k plnění tím, že zamítli a nesprávně vykládali všechny výstrahy proroků a povolání, ba dokonce i výstrahy samotného Syna Božího a zpečetili své nepřátelství jeho ukřižováním, zasahuje tentokrát Bůh **násilím**.

Proto tisíciletá říše!

Pozdějšímu stvoření může býti pomoheno již jen **násilím**, právě tak jako lidstvu, které prokázalo, že svobodným chtěním nepohybovalo se nikdy tak, aby šlo správnou cestou, kterou ve stvoření jíti musí, aby bylo takovým, jak chtěl Bůh a působilo požehnaně jako **takoví** tvorové, jakými skutečně jako duchovně existující jsou.

Z toho důvodu bude lidstvo nyní v soudu **zbaveno práv**, bude **vyděděno** z dosavadního práva, kterým **lidská vůle** ovládá toto pozdější stvoření jako vedoucí a formující! Lidstvo bude na tisíc let zbaveno práv, aby konečně mohl nastati mír a snaha ke Světlu podle prazákonů ve stvoření, jimž se člověk stavěl dosud nepřátelsky vstříc.

Možnost a záruka dlouho vytoužené říše míru přináší tedy sama vydědění všech dosavadních práv lidstva v pozdějším stvoření! **Tak** stojí člověk před svým Bohem! **Za to** musí se nyní zodpovídati. **To** jest smysl a nutnost tisíciletého království Božího zde na zemi. Je to smutná pravda a pro toto lidstvo nemůže být již nic více zahanbujícího!

Místo toho jsou lidé pyšní na toto zaslíbení ve svém bezuzdném velikášství! Toto zbavení práv bude přivzeno nejprostším způsobem a to tím, že do tohoto pozdějšího stvoření postaví se Bohem k tomu vyslaná vůle, která stojí **výše** než všechno lidské chtění! Tato skutečnost sama dostačí, aby všechna lidská práva ve stvoření přirozeným způsobem spoutala! Tak bude to **Boží** vůle, seslaná v mase a krvi, které se nemůže účinně vzepřít všem lidskému chtění a jež bude vládnouti a vésti ve stvoření jedině svým bytím. Podle prazákonů stvoření všechno **se musí** podle ní řídit, protože z ní kdysi mohlo povstati a jest a zůstane od ní odvislé.

Při soudu jest tedy mezi těmito pozemskými lidmi Božská vůle sama. Samočinně uvolňuje soud k rychlému řešení a povede pak sama k novému vybudování, jak to má být k požehnání všech tvorů celého stvoření, aby se na tom lidstvo učilo prožitím!

Tak bude tisíciletá říše **školou pro lidstvo**, ve které se má učit, **jak** má státi v tomto pozdějším stvoření, jak má myslet a jednat, aby vyplnilo svou úlohu správně a tím samo bylo šťastno!

Pro tisíc let jest za tím účelem lidská vůle jako vládnoucí v tomto pozdějším stvoření jen podvázána, když dříve v soudu bude zničeno vše, co bylo falešně zaseto a falešně vedeno!

Během tisíce roků bude vládnouti jedině Božská vůle, které musí se podříditi každý lidský duch, který mohl obstáti v soudu!

Božská vůle sama nezůstane však na zemi v krvi a mase po tisíc let, nýbrž po vykonané výstavbě odejde vzhůru do hradu Grálu. Na jeho místě bude však vládnouti na zemi během těchto tisíce roků vždy nositel jeho vůle, který s ním bude přímo spojen. Bude to vždy jeden z Prastvořených, čistě duchovních, který již svým původem, věděním a mocí bude daleko převyšovati lidské duchy tohoto pozdějšího stvoření, kteří všichni patří jen k vyvinutým. Bude to vždy rytíř svatého Grálu, z hradu, kde dříve byl již připraven, aby byl nositelem meče Imanuelova, nositelem Božské vůle.

Bude vždy nazýván nositel meče, poněvadž ve své úloze bude plniti slovo Imanuelovo, to slovo, které jest duchovně označeno jako meč. Bude pak vládnouti na zemi ve jménu svého Pána. A každý nový vládce na zemi během tisícileté říše bude vždy jen jeden z Prastvořených, který bude poslán z Grálu. Nijak jinak. V tom jest záruka, že tento Bohem určený čas zůstane také takovým, jakým podle vůle Boží býti má.

Po uplynutí těchto tisíce roků nebude již vyslán žádný nový Prastvořený. Tím bude vráceno lidstvu opět právo jeho vůdcovství v tomto pozdějším stvoření. V této době musí se již naučit řídit se zcela přesně podle prazákonů stvoření, aby působilo v tomto pozdějším stvoření, k němuž patří a patřiti bude, jen k **požehnání** tak, aby našlo pravé štěstí.

Nastane-li však potom ještě jednou selhání, jako dosud, tak musí počítat lidstvo s úplným zničením!

Taková jest říše tisíce let a její účel! Lidstvo ve své domýšlivosti a v představách o své důležitosti představovalo si ji úplně jinak. Bude se však učit a musí prožít, jaká skutečně jest! Také v tom jest pouze **milost** Boží pomoci těm, kteří jsou skutečně čistého chtění! Jinak byli by ztraceni se zavrženými! Po tomto soudu nemůže obstáti již nikdo, kdo nejde správně v prazákonech stvoření, kdo tedy nežije podle vůle Boží!

187. Přednášky k Velkému Pátku – 1.

15. prosinec 1929

Kristus řekl: „Jáť však pravím vám, abyste se nevzpírali zlému, ale udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i druhou.“

Právě tento výrok se stal již příčinou různých protikladných výkladů a střetů. Dal také podnět k tomu, že mnozí lidé označili křesťanské náboženství za náboženství slabochů. Lidé se přitom dopouštěli té chyby, že do tehdejších slovních forem vkládali *dnešní* pojmy. Vezmeme-li výraz „zlé“ tak, jak to myslel Kristus, musíme dnes za něj dosadit slovo „utrpení“. A to hned věc objasní.

Svémi slovy „Nevzpírejte se zlému, tedy utrpení“, vytýká Kristus lidem jejich špatný zvyk a současně tím dal praktickou radu pro blaho lidstva.

Už tehdy byl rozšířen zvyk stěžovat si na všechno, co se nedělo podle přání lidí. Přesně jako dnes! Jestliže přijde nouze nebo jiné trápení, hned začne naříkání a žalování i když lidé, ohlédnou-li se zpět, poznají, že jsou sami vinni a že všechno sami přivodili. Ještě horší je to však tam, kde si lidé nemohou vzpomenout, že by k tomu zavdali příčinu ve svém současném pozemském životě. Neměli by si však tak nerozvážně naříkat, neboť kdysi sami přece zavdali příčinu ke všemu, co na ně dopadá ve zpětném působení. A *proto* říká Kristus: „Nevzpírejte se zlému“, neboť člověk svým vzpíráním se na sebe nakládá jen novou vinu. Je to odpor proti rozuzlení osudových vláken, která visí na člověku. Bez tohoto rozuzlení nemůže člověk nikdy stoupat vzhůru.

Proto v této tak často nepochopené větě spočívá praktická rada, která v sobě obsahuje všechno, aby vedla člověka ke správnému jednání, aniž o tom potřebuje mnoho hloubat. A právě o tom hloubal nejvíce.

Nemá přijímat utrpení s reptáním a naříkáním, ale má se pustit *radostně* do toho, aby je překonal s vědomím, že tím odčiňuje něco, co by ho jinak zdržovalo od vzestupu. Jak velká cena spočívá už jenom v tom! Pustí-li se do toho radostně, pak tím nebude tolik trpět ani z poloviny a zkrátí si dobu celého trápení. Ve výrazu „Nevzpírat se zlému“, není tedy myšleno temno, nýbrž všechno nepříjemné, co člověka potká. To, že se pro výraz „zlé“ chtělo bezpodmínečně přijmout temno, vedlo nejprve k četným omylům a dalo základ k nesprávným výkladům, nebo k nemožnosti správného výkladu. Pod slovem zlo se zahrnovalo tehdy všechno pozemsky nepříjemné.

Lidé si musí zvyknout ještě také na jednu skutečnost: Nepřišel jsem, abych vysvětloval bibli s jejími lidskými chybami, nýbrž abych nově zvěstoval *Slovo Páně*, jakož i jeho jménem abych dosadil nová přikázání, která lidstvo od nynějška potřebuje, aby mohlo obstát v Boží říši na zemi.

188. Přednášky k Velkému Pátku – 2.

15. Velikonoce 1932

Doznělo Hosana a také „ukřižuj, ukřižuj ho“ již nebylo slyšet! Těžce dolehla bolest světa na Jerusalem.

Věrní Syna Božího věděli, že On žije! Ukázal se jim, aby tomu mohli uvěřit. Svým úlekem a údivem nad touto skutečností přece jen dokázali, že Synu Božímu a jeho slovům dříve nerozuměli. Jinak by jim bylo muselo být všechno samozřejmým. Kristus byl nucen se jim ukázat, jinak by bývalo jeho učení úplně zbytečné, vždyť sami učedníci by nebyli uvěřili! Neboť jejich pochybnosti byly veliké!

S radostí mohu říci, že mezi vámi, vyvolení, je několik, kteří jsou dnes silnější ve víře, než byli kdysi učedníci, a že to již mohli dokázat. Proto k vám může přijít požehnání Boží!

Po tři roky byli tehdy učedníci Kristovi neustále po jeho boku, pak začalo pro ně vlastní působení. Tři roky jste také vy u mne, když začíná váš pozemský úkol! Vy jste však tentokrát silněji vyzbrojeni, neboť vaše působení bude od vás vyžadovat daleko víc!

V samotném vašem kruhu se zrodili vaši pomocníci, kteří svým viděním zvěstují o velikosti dění, které smíte spoluprožívat, v němž máte také spolupůsobit!

To, že někteří z vás smějí být vidoucími je srovnatelné s děním, kdy se Syn Boží ukázal po ukřižování svým věrným. Tentokrát vám však bude dáno víc, neboť dar vidění má *trvat* mezi vámi po dobu vašeho působení na zemi. Kruh vyvolených bude mít v těchto vidoucích oči a uši pro světy jemnohmotné, bytostné i duchovní, protože velká část učedníků a apoštolů nemůže pro své působení potřebovat, aby sami viděli. Překáželo by jim to a brzdilo by je to v jejich splňování.

Vidoucí se vyvinuli tak, aby posilovali vaše působení, oni jsou vašimi oporami, vašimi sloupy, které vám později budou moci ukázat všechny důsledky vašeho jednání. Tak budete moci neustále pozorovat, jak působíte na lidi až do jemnohmotnosti, budete se moci na tom neustále učit a budete také musit sílit v přesvědčení o tom, co ještě sami nemůžete vidět.

Tak dojde ke společnému působení, které vás upevní ve víře, v přesvědčení a v působení na všechny časy.

Samozřejmě se nesmíte ptát vidoucích ani z malé zvědavosti, ani z osobního zájmu, ba ani nesmíte dát k tomu podnět kvůli sobě. Co bude nutné, aby vám bylo řečeno, bude řečeno samo od sebe a také jenom *to* vidoucí poznají! Budete-li se přesto ptát, uškodíte sami sobě a také vidoucím, neboť ti odbočí se své cesty, aby splnili vaše přání, a tím budou jednat proti zákonu, který jim dal takové vidění. Šli by pak chybným způsobem a zřítily by se. Nikdy nezapomeňte, že veškeré vidění nezávisí na vás, že vy v tom nemůžete jednat, jak vy chcete, nýbrž že je to řízeno k tomu určenými vysokými vůdci, kteří vám vidění nabízejí! Vy nejste dávajícími, nýbrž jen vykonávajícími v hrubé hmotnosti na zemi. Vám je dáváno, co je chtěno z Grálu. Budete-li požadovat ve svých přáních víc, bude to muset přinést jen zmatek nebo vám to bude úplně vzato.

Jděte však jen klidně kupředu! V hodině splnění dojde ke správnému zachvívání v kruhu, který tvoříte, pokud nebudete mezi sebou hovořit o svém povolání, pokud si nenecháte snad radit nebo se nebudete dokonce jeden druhého ptát na jeho mínění a radu!

Jste věnec z květin! Z nich každá jednotlivá má zcela určitou formu a barvu, vydává jiné vůně. Navzájem si nikdy nic nemůžete dát, a přesto tvoříte dohromady celek! Nevědomky podporujete pak jeden druhého. Jakmile stojíte správně jako jednotlivci, působíte správně jako celek.

Vychvívá a vyznívá to pak mezi pozemské lidi v barvách, které nesete, a jeden každý barevný tón přichází na ta místa, kde je potřebný, aby tam vylepšoval a budoval způsobem, který je mu vlastní!

Kolem mne je mnoho kruhů v neustálém vlny vytvářejícím pohybu, to znamená, že jsou v trvalé činnosti. Jeden každý kruh se skládá z vyvolených, ze silných pomocníků. Nejprve je to kruh prastvořených, pak následuje kruh z říše duchovna pro všech sedm světových obcí, pak se připojuje kruh z veškerého bytostného a nakonec jste to vy, z této hrubohmotnosti pro pozemské lidi tady.

Vyzařování, které vychází ze mne a z Trigonu, každé mé chtění, každé slovo je ihned uchopeno kruhy a jimi je předáváno do světů jejich stejnorodosti, bezprostředně! Tak máte i vy nyní dávat dál pozemským lidem nezkaleno, nezkomoleno, aby i zde nyní každé chtění z Božského bylo ihned proměněno ve skutečnost.

Nuže – nyní stojíte těsně před touto hodinou, která přináší splňování pro vás. Tak má nastat velikonoční pondělí pro celé lidstvo poté, co si bude muset prožít svou dobu utrpení a ukřižování, do níž nyní vstupuje. Blaze těm, kteří pak opět budou moci vstát z mrtvých! Jen těm máte pomáhat pro nový život, máte je probouzet k novému bytí, které jim vykvete!

Máte se stát strážci a ochránci, aby mezi nimi nevznikl nový jed. Máte být v zahradě svého Pána věrnými zahradníky, kteří rychle zničí všechno znovu rostoucí býlí lidských myšlenek, aby nebyla krása ještě někdy rušena tak, jak se to dělo v minulých tisíciletích.

Radujte se, vy, kteří jste k tomu povoláni, kteří jste byli vyvoleni! Jen týdný vás již dělí od činnosti, kterou jste pověřeni, která je pro vás nutnou stravou!

Zaměřte proto své myšlenky na velikonoční pondělí těchto pozemských lidí, jestliže se ocitnete v nebezpečí, že budete téměř umačkáni vážností přicházející doby. Neboť pro lidstvo nadchází nyní opravdový týden utrpení, v němž musí každopádně odčinit svou vinu, kterou si na sebe naložilo v celém dosavadním bytí. Nebude to období jen jednoho pozemského týdne, nýbrž bude trvat měsíce! Bez přerušení! Až dojde k dokonalému očištění a vyčištění od všeho falešného, temného, od veškeré viny!

Potom budou smět opět vstát z mrtvých *takoví* lidé, kteří mohli být očištěni, zatímco všichni ostatní budou se svou špinou v hrozném očištném dění rozmačkáni, neboť pro ně nebude možné vydržet tak dlouho, až by jejich oděv zbělel opět jako sníh. Zahynou přitom. Špína je v něm příliš zažrána, nepouští a stáhne nositele špinavého šatu mezi mlýnské kameny Boží spravedlnosti, které se při svém spuštění dostávají do stále rychlejšího pohybu.

Také vy budete muset prožít dobu utrpení lidstva. Neprojde kolem, aniž zanechá na vás stopu! Vy však máte *vědomě* projít touto těžkou dobou, v prožívání se máte učit pro úkol, který stojí před vámi! Nepromeškejte ani jedinou minutu! Žijte ji s lidstvem v sobě samých. Nestůjte stranou, neboť potřebujete toto prožívání, jinak nemůžete dozrát. Nezatvrďte se k cizí bídě a cizímu utrpení v mylném domnění, že smíte stát stranou! Znamenalo by to pro vás totéž jako odsouzení k nutnému zániku. Neboť vy *máte prožívat!*

Nebudete-li schopni dobrovolně a poctivě prožívat utrpení s jinými, pak ono sestoupí bezpodmínečně k vám samým, abyste nepromeškali nutné prožívání, kterým je podmíněna vaše zralost! Nezapomeňte na to! Má to pro vás velkou cenu! Nepovažujte se za lepší, než jste! Taková myšlenka by se musela pro vás stát hroživou. Kdo stojíš, hleď, abys neupadl! Tomuto nebezpečí jste vystaveni nejvíce. Přichází k vám bez varování a srazí vás takovým způsobem, že stěží budete schopni po tom pádu ještě vstát.

Nemyslete si, že je tak snadné obstát v ústraní před věcnou spravedlností Boží! Pojmu nesmírné vážnosti tohoto slova jste ještě velice vzdáleni. Komu je mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno! Vypalte si tento výrok hluboko do svých srdcí! Volám k vám proto varovně ještě jednou: Prožívejte v utrpení bližního! Úplně se pak změníte. Prožívejte s těmi, kteří jsou vám úplně cizí! Nedopusťte, aby to dopadlo na ty, kteří jsou vám blízcí! Nebo na vás samé.

Jestliže to nepochopíte, pak je to vaše chyba, protože prožívání se nedá obejít. Bez skutečného prožívání není duchovního dozrání! Nuťte se proto vši silou k prožívání! Vmýšlejte se do cizího neštěstí, do cizí bolesti a probudte tím v sobě milosrdenství. Pak se ve vás probudí radostná pohotovost pomáhat tam, kde si to člověk ještě zaslouží. A jsou jich tisíce, miliony, kteří si to dnes ještě zaslouží!

Tam, kde se člověk namáhá v hluboké nouzi, často jen zcela nepatrný dar oživí vědomí, že mu Bůh pomáhá prostřednictvím člověka, jak tomu skutečně také je, jakmile se jedná o hrubohmotné. Jinak se to totiž nemůže ani na zemi dít. Pomoc Boží musí přicházet přes člověka podle zákona o stejnorodosti.

V tom, jemuž bylo takto pomoheno, probudí se v mnoha případech opět víra, důvěra ve spravedlnost Boží! Já sám jsem již zažil mnoho takových případů! Mohl jsem často spoluprožívat, jak se v lidech radostně rozzářila čistá víra v Boha. Nezavazujte se takového štěstí, mnoho byste tím ztratili. Nehažte je však pod nohy nehodným, aby je pošlapali. Nemáte jednat bezmyšlenkovitě. Opravdové prožívání cizího neštěstí vám dovolí najít cestu, která je správná! Od těch, kteří jsou od Boha odvráceni, se vzdalte! Avšak těm, kteří Boha hledají, těm pomáhejte. Jak jen můžete! I kdyby to bylo jen laskavým slovem v pravou chvíli. Cožpak zažehnutí nové důvěry v Boha není protihodnota, která se vyrovná každému daru? Není to cena, která se nedá vyvážit všemi poklady tohoto světa?

Hluboko přitom klesá váha spravedlnosti ve prospěch toho, který byl vámi obdarován, i kdyby to byl jen jeden z nejmenších! On tím dává daleko víc, než jste mu mohli dát vy. On vrací Bohu, jemuž patří vše, od něhož i vám mohlo být nejprve všechno jen dáno. Jen dáno, abyste to využili a přehodnotili jemu ke cti!

Procitněte k pravému poznání Jeho vůle a budete blaženi již zde na zemi!

Takto připraveni smíte myslet na velikonoční pondělí, které má přinést výstavbu ve vašem činu! Neboť pak vám budou muset lidé uvěřit, mají-li věřit v Boha. Nebudou-li moci věřit těm, které posílám, tak neuvěří ani mému poslání, vy otrávíte dokonce i jejich dobré chtění věřit v Boha samého! Oloupíte je tím o cestu k důvěře v Boha!

Je to ohromná odpovědnost, kterou vám přinese velikonoční pondělí. Každé slovo, každý pohyb, každý váš pohled, každá myšlenka stojí od této chvíle již jen ve službě Bohu! Státisíce očí se budou na vás dívat, státisíce uší se vám otvírají každým okamžikem na tomto i na onom světě. Miliony o vás budou vyprávět ještě v době, kdy vy již nebudete prodlévat zde na zemi. Pak budete muset vidět, slyšet, jak o vás mluví! S každým slovem to bude pak ve vás znovu ožívat jako trvalé prožívání, podobající se trvalému soudu, který vás bude muset tlačit dolů nebo pozvedávat, podle toho, jak jste jednali a žili na zemi.

Nyní přichází doba, kdy se musíte bystře dívat kolem sebe, aby vám neuniklo nic, protože všechno musí být pro vás užitečné. Jeden každý den, který vám byl ještě darován k tomuto nezbytnému zrání, ať má pro vás desateronásobnou cenu. Není těch dnů již mnoho. I noc byste měli změnit pro sebe v den, abyste správně využili krátkého času.

Rozbijte kruh, který vás chce oddělit od vašich bližních, jste s nimi se všemi od nynějška opět úzce spojeni! Abyste se mohli stát kotvou pro ty, kteří vám věří.

Tak vkládám nyní pozemské lidstvo zčásti do vašich rukou! Veďte je ke Světlu svým myšlením, chtěním, jednáním! Dal jsem vám, co k tomu potřebujete! A jednou budu od vás lidstvo požadovat! Budete mi muset z toho složit účty, neboť jací vy budete v budoucnosti, podle toho se bude utvářet lidstvo!

Promyslete si jednou v klidu tu ohromnou odpovědnost v její plné velikosti. Odpovědnost, která nyní spočívá na vašich bedrech! K tomu musíte již přijímat citem, neboť váš mozek na to nikdy nebude stačit! Vyzbrojil jsem vás, abyste toho byli schopni, nyní *působte a žijte, procitněte k životu* v utrpení bližních, abyste mohli být prožhaveni pravou láskou a milosrdenstvím, jichž nesmíte postrádat při svém splňování.

Slyšte mé velikonoční volání, které vám dávám:

„Staňte se živými v sobě, neboť já přijdu brzo!“

Modleme se:

„Otče, prosím Tě, dej, aby o velikonočním pondělí všichni moji bojovníci, moji pomocníci byli silně vyzbrojeni Tvou silou, aby jejich čisté chtění přineslo bohaté požehnání veškerému stvoření!“

Amen.

189. Přednášky k Velkému Pátku – 3.

21. Velký pátek 1932

Nastává vážná hodina, ve které se setkáváme, převratná pro lidstvo, varovně připomínaná vědoucím a učícím se, kteří smějí stát v požehnání Svatého Grálu.

Hodina trojnásob významná! Oddělení Světla od Země vinou lidí ukřižováním Syna Božího! Stalo se to ve stejnou hodinu, když začalo to strašné dění.

„Dokonáno jest!“

Ta slova strhla most, který těsně spojoval Syna Božího s jeho učedníky, poněvadž on brzy poté opustil pozemské tělo. A učedníci byli tedy odkázáni sami na sebe: dát lidem příklad, jak žít podle vůle Boží!

A ve stejnou hodinu před devíti lety přišel Syn Boží ještě jednou na zemi, po dlouhé přípravě ze Světla, duchovně, aby mi osobně předal svůj úřad pro Stvoření, za přítomnosti všech Prastvořených a také v kruhu některých k tomu vyvolených pozemských lidí. Byl to vysoký okamžik, jehož sílu, pro pozemské lidstvo nezvyklou, nemohl žádný tenkrát přítomný zapomenout.

Potřetí přináší hodina dnes pro celé lidstvo započetí vrcholu duchovního soudu! To potrvá až do příští Slavnosti Svaté holubice! A potom následuje konečné završení. Završení všech rozsudků, které si lidstvo samo vyřklo ve svobodném chtění, jež jim k tomu zůstalo zachováno. Až potom smím předstoupit před Boha Otce a oznámím mu slova závažná svým obsahem:

„Dokonáno jest!“

Co spočívá v těchto několika slovech, která jsem vám tím dnes řekl, celá hrůza a tíha myšlení, to přenechám nyní jednomu každému z vás pro sebe sama!

Také ve mně bude nyní pro splnění pomalu přerušen jeden most, který mě dosud úzce spojoval s vámi a s pozemským lidstvem! To ve mně pozemsky lidsky duchovní bude se nyní uvolňovat od Světla! Abych přestával také to pozemsky lidské pociťovat! Avšak nikoliv rozumové chápání, dobře si to pamatujte, neboť rozum jako produkt pozemského těla, mozku, je také na tento úzce vázaný, takže mi zůstalo vše až dosud naučené, tedy porozumění pro lidské jednání. Neboť také pozemské tělo mně ještě dále bude ponecháno k pozemskému splnění.

Jen pozemsky lidsky duchovní, které až dosud muselo vyvíjet hrubohmotné tělo pro pozemské působení a neslo pozemské jméno „Bernhardt“, bude nyní prouděním Božského bílého Světla v tomto pozemském těle rozvázáno v působení prazákonů Stvoření, které jsem vám v přednášce „Život“ již objasnil.

Most, který mně k pozemskému lidstvu a k lidstvu v celém pozdějším stvoření potom bude chybět, musíte nahradit vy, rytíři, apoštolové, učedníci! Vy zůstáváte potom prostředníky mezi mnou a celým lidstvem! Zůstaňte vnitřně čistí a pevní a nezanechávejte uvnitř nikdy žádnou mezeru! Odpovědnost, kterou máte před Bohem a k lidem, je ve skutečném smyslu toho slova „nezměřitelné“ velká!

Připravte se k tomu; neboť vaše hodina se přibližuje s mou!

Modleme se:

„Otče, my všichni víme o vážnosti hodiny!

Pomoz nám svou láskou a svou silou,

aby spravedlnost v nejčistší formě

nyní na Zemi přišla a zůstala!“

190. úvaha: Týden utrpení...

-ZF-

Opět se blíží Velikonoce se svým děsivým poselstvím, ale i nadějí, která nám i přes naši zlovolnost byla nabídnuta. Otázka k těmto dnům, která myslícího a cítícího člověka logicky napadá je: ... a trvá vůbec ještě tato naděje? Nepropásli jsme ji, nepřehlédli, jako Židé, kteří pořád čekají na Spasitele, kterého sami pomáhali ukřižovat? Nebo jako Němci, kteří znovu usilují o velkoněmeckou říši, ale ne tu Boží, ne tu povolanou, ale muslimskou a multikulturní. Není dění kolem nás, které nás každodenně zasahuje ukázkou, že Bůh nás už přenechal temnotě, kterou jsme si tak oblíbili, že jí dáváme přednost před Ním? Kdo ví...

V méně známé přednášce Velikonoce 1932 /zveřejnil jsem v otázce č. 188/ nabádá Abdrushin povolání, aby prožili utrpení Velkého pátku. Z obsahu přednášky však vyplývá mnohem širší pohled na toto prožití. Není to zde postaveno tak, jak to obvykle chápeme, tedy vzpomínku na utrpení Ježíše Krista, vcítování se do tehdejších dějů. Zde zmiňované utrpení je nově směřováno do prožívání současnosti v lidstvu a s lidstvem – to nás dovádí i k našemu „dnešku“ a naší současné situaci. Jistě všichni věříme, že není náhoda to, že jsme právě nyní, v této době na Zemi. Že není náhoda, že musíme prožívat to, co lidstvo nyní postihuje a ještě postihovat bude. A celé toto prožívání lidstva jistě souvisí s karmou lidstva, ale i s karmou naší osobní. A karma lidstva zcela jistě souvisí s naším odvrácením se od Boha, naším odbojem proti Božímu řádu, naším vzdorem proti Jeho Vůli i proti Jeho Lásce. Proto zcela jistě souvisí i s činy a postoji proti Ježíši a Imanueli.

Velký pátek tedy není jen izolovaným dějem jednoho dne a pár hodin Ježíšova utrpení, ale je to provázaný děj, který je pevně spojen s mnohým. Především však s tím, co je přímo spjato s Bohem a Jeho milostí. Tedy kromě Ježíše i s Abdrushinem, Marií, Irmingard... Podle zákona stejnorodosti se stejné děje přitahují – jistě pozitivní k pozitivním, ale také negativní s negativními. Láska k Bohu, důvěra, zbožnost, ty si najdou cestu k podobným. Ale naše odmítnutí Boha, naše nenávisť, a mnohé další, namířené proti Jeho pomoci a tím i proti Němu – to vše se spojí do velké obžaloby nás, padlých tvorů. Proto se spojuje den Velkého pátku se dnem Abdrushinova předčasného odchodu nyní, ale i Jeho zavražděním kdysi, jakož i s odchodem Kassandry, ale i Marie, smrtí Nahome, ale i nepochopením Irmingard... To bychom si měli uvědomovat o každém Velkém pátku a nedívat se na tento den příliš jednostranně.

Co si počít s tím pokynem do vžívání se do utrpení lidstva, do prožití utrpení Velikonoční doby, Velikonočního týdne, který právě přichází?

Jistě není náhoda, že se napětí ve světě stále stupňuje. Nevzniká samo, ale je vyvoláváno námi a to nejen nějakými karmickými dopady, ale hlavně současnými rozhodnutími „vůdců lidstva“. Že tyto „vůdci“ jsou ničitelé míru, je zcela zjevné. Téměř už nemine týden, aby nepřibyl do seznamu atentátů, namířených do řad civilního obyvatelstva, další případ, další mrtví. Vždy jsou viníky muslimové, a přesto od našich pozemských „vůdců“ nedochází k žádné změně v jejich postoji k otevírání hranic a k podobným pošetilostem. Krev teče, lidé umírají, ale pokračuje se stále stejně, bez pochopení, bez poučení, zaslepeně, nadutě a hloupě k sebezničení. Člověk by zoufal nad tou hloupostí, nebo snad sebezničujícím vědomým konáním, které jde proti nám všem, ale hlavně proti Bohu a Jeho pořádku.

Ano, tyto zjevné nástroje temna, tyto služebníci Lucifera, kteří už místy dokonce veřejně používají symbolů Lucifera*, vedou lidstvo do utrpení a zřejmě i do zkázy. Tady se nám setkává pojem utrpení Velkého pátku s utrpením, které nám temní připravují a uskutečňují. Zde je nutné k tomu najít správný postoj. Jistě ne nihilistický, fatalistický a nečinný. To, co vidíme kolem, není vracející se karma, ale dopady současných temných a zkázonosných rozhodnutí současných vtělených temných duší. Ale to, že my jsme dnes zde vtělení, to už jistě s karmou souvisí. Nelze apaticky přijmout všechno valící se zlo jako karmu, sklonit hřbet a jen si povzdechnout „to je naše karma“. To není aktivní přijetí přicházejí-

cího dění, ale jen líné uhnutí nutnému aktivnímu postoji. Vzpomeňme na přednášku 15. prosinec 1929 /zveřejnil jsem v otázce. 187/, kde je řečeno něco o postoji k přicházejícímu utrpení. Zde je tato věta:

Nemá přijímat utrpení s reptáním a naříkáním, ale má se pustit radostně do toho, aby je překonal s vědomím, že tím odčiňuje něco, co by ho jinak zdržovalo od vzestupu.

Není jednoduché hledat v přicházejícím zkázonosném a sebezničujícím dění „radost“. Také ji v něm samotném najít nemůžeme. Ta radost se dá nalézt jen ve vlastním osvobození, odpykání a v nové cestě, která z toho teprve následně vzniká. Také nebyla tato věta pronesena k naší konkrétní situaci, ale protože je vše Božské všeobsáhlé, zasahují takové výroky i do dějů, které nejsou přímo cílem výroků. Je nutné si uvědomit, že všechny pokyny jsou vždy mnohostranné a nikdy ne jen pro jednu rovinu, jeden účel a je tedy nutné se na vše vždy dívat z nadhledu. Proto ani tuto větu nesmíme přijímat jednoúčelově a musíme si k ní přiřadit i tu z přednášky, kterou jsem zmiňoval, že máme prožívat „utrpení lidstva“.

Zdá se, jako by každé nabádalo k něčemu jinému, ale to je právě tím, že se vše snažíme chápat příliš dogmaticky a jednoúčelově. Výroky o tom, že povolání mají spoluprožívat utrpení s lidstvem, nepatřily jen k jejich odpykávání, ale i k vytvoření spojnice k vysokým dějům, kterých byli účastní a současně i k ději soudu v lidstvu. Druhový rozdíl mezi vtěleným vyslancem v jeho konání a lidským duchem je příliš propastný, a proto byla dokonalá služba povolanych Bohu a současně prožité spojení s lidstvem nezbytné.

Naše role dnes je pochopitelně jiná. Vyslanec zde není, Jeho Slovo jistě působí i nadále, jenže formy se přizpůsobují měnícímu se prostředí, hutnosti a celkovému postoji lidstva k Božímu řádu. Proto bych i ono spoluprožívání s lidstvem dnes vnímal v trochu jiné formě. V jiné přednášce je totiž řečeno, že když se povolany upne na své milé a chce je chránit, bude stržen s nimi. Jejich bolestné prožití je zasloužené a nemá být povolany brzděno či mírněno. Žádný výrok tedy nelze brát dogmaticky, ale jednotlivé pokyny je nutné k sobě přikládat a chápat je v širším rozpětí. Povolání se měli otevřít dějům, které lidstvo prožívá, měli je procítit, ale neměli se spojovat osobně s jednotlivci, hlavně ne s těmi, pro které má člověk „slabost“, jako jsou ti jemu milí příbuzní. Ale ani to není dogma, neznamena to být vždy „neosobní“, člověk má být srdečný a otevřený, jen tak může nalézt spojení s duší druhého člověka. Ale nesmí v sobě překročit určitou hranici, aby se tak spojoval s jiným – proti svému vnitřnímu řádu, ve kterém už žije.

To jsou děje duchovní a těžko se dají přesně vyhranit slovy rozumu. Člověk by měl být tak zralý a tak spojen s duchem, že by měl vědět, kam až v srdečnosti zajít a kde už je to scházení z vlastní duchovní cesty, kde je to spojování s jemnohmotným prostředím druhého, kde je to nezdravé prolnutí aury. To nelze přesně definovat, to musí každý vycítit. Obecně tento děj „pomoci druhým“ je jistě platný i dnes a proto je platný i pro nás v takovýchto rovinách:

Tam, kde se člověk namáhá v hluboké nouzi, často jen zcela nepatrný dar oživí vědomí, že mu Bůh pomáhá prostřednictvím člověka, jak tomu skutečně také je, jakmile se jedná o hrubohmotné. Jinak se to totiž nemůže ani na zemi dít. Pomoc Boží musí přicházet přes člověka podle zákona o stejnorodosti.

Toto platí stále a platit bude vždy. Ten mnou zmíněný „Týden utrpení“ je i o něčem jiném. Tehdy lidstvo ještě mělo možnost v prožívání utrpení dojít k poznání, ke změně a odpykání. Tím i k nastoupení nové cesty. Myslím si, že s předčasným odchodem Abdrushina se i toto změnilo, ne snad ve svém základním principu, ale opět ve změněné formě. Už tehdy, a tím méně dnes, lidstvo o

takové cíle nestálo. Jen někteří jednotlivci se namáhají jít takovou cestou, a proto si myslím, že jsou takové pomoci už jen pro ně, jednotlivce, ne však „pro lidstvo“, jak tomu mělo být.

Proto i prožití Týdne utrpení, které mělo přijít jako děj zvenčí, bude mít nyní jiný aspekt. Mnohé nasvědčuje tomu, že lidstvo je ponecháno na své sebezničující cestě, ale jednatel stále může svou cestu zvolit podle svého rozhodnutí. Protože však žije uvnitř lidstva, je současně podroben vnějším formám, které si nejsilnější část lidstva prosadí. Potom ale ta zaslíbení nebudou zevně v nejhrubší hmotě splňována /tam bude naopak splnění podle chtění lidstva/, ale budou se naplňovat v jemnější a ovladatelnější hmotě našich myšlenek a citů. My, jednotlivci, kteří chceme jít cestou, kterou nám Boží Vůle ukázala, budeme MUSET SAMI převzít aktivitu a ne čekat na dění, které mělo přijít. My sami se tedy musíme do tohoto dění vnořit svým chtěním, pak jej dostihneme a zúčastníme se ho v jemnějších vrstvách hmoty, i když fyzicky ještě dlíme v této nejhrubší materii ovládané temnými dušemi. Týden utrpení musíme tedy sami přijmout svou myslí, svým postojem, svým duchem, protože zevně se odehrávají jen pokračující hry Luciferových služebníků.

Jak se tedy postavit k pojmu „Týden utrpení“? Vše, co přichází, celé to hnusné a děsivé šílenství zkázy evropských hodnot, těch hodnot, za něž generace pokládaly životy v čisté touze po něčem dobrém a ušlechtilém, celý ten rozklad základních pilířů společnosti, jako je rodina, přirozené pohlavní vztahy, výchova dětí rodinou a ne zvrhlou společností, celé to pohrdání vlastní rasou, vlastním národem a mnohé další zvrácenosti – to vše patří k prožívání Týdne utrpení. Nechali jsme zvítězit temno, protože jsme dost opravdově nebojovali za Světlo a proto jsme tím všichni vinni. Toto si uvědomit a přijmout svůj díl viny na svá bedra, to je součást zmíněného utrpení.

Ne si říci, že to je „dílo temna“, dílo bláznivých lidí, nebo se raději schovat do svého myšlenkového světa pěkných představ – je nutné přijmout spoluvinu za tento zvrhlý lidský svět. My všichni jsme jej vytvořili a proto když jej spatřujeme jako hnusný a doznáváme se k jeho spoluvytvoření – tak současně přijímáme i trest, který na lidstvo MUSÍ DOPADNOUT. Avšak to, že dobrovolně přijímáme svůj díl viny, nesmí znamenat apatii ke světu, ale naopak velkou změnu k aktivitě. My jsme byli líní bojovat za Světlo, a proto naše změna musí znamenat opak – tedy stát aktivně proti všem zvrhlostem dnešního lidstva. Nebát se vystoupit proti tomu, co jde proti Bohu. A proti Bohu jde všechno politické, mezinárodní a nadnárodní usilování.

Nelze tedy opět chápat výrok „bojovat za Světlo“ jen v rovině náboženské, ale i ryze praktické a pozemské – jsme na Zemi, ve hmotě a proto musíme hájit všechny morální hodnoty i zevně, nejen v myšlenkách a v duchu. To neznamena se zúčastňovat agresivních hovorů, demonstrací, ale tam, kde to situace připraví se nebát hájit to, co pořád ještě lze nazvat jako přírodní pořádek a řád.

Náš postoj ke světu musí být mnohostranný, jako je vše v pohyblivých částech stvoření. Stát pevně a věčně proti všemu zrůdnému a nepřirozenému, podporovat pozitivní mechanismy všude, kde je to možné, pomáhat lidem v nouzi, ale jen tam a tak, jak to odpovídá zákonům stvoření, být osobní, ale zachovat si svou cestu, nikdy neustupovat druhým tak, aby to mou duši poškodilo v její cestě k Bohu, být věcný a neosobní ve velkém boji řádu a pořádku proti chaosu, který zde nastoluje temno, přijmout tíhu tohoto zrůdného světa jako osobní spoluvinu, ale současně bojovat proti všem jejím projevům.

Vinu přijímám vůči Božímu řádu, ale vůči falešným principům se vymezuji a jednoznačně stojím proti nim. To znamená ostře a bděle sledovat dění ve světě, stát proti všemu zlu, což vyžaduje, aby člověk dokázal rozpoznat, co je špatné, i když se to vydává za dobré. Tady musí člověk shromáždit různé zprávy z různých zdrojů a svým citem se pokusit neovlivněně a neosobně poznat, jak to skutečně je /konec konců k něčemu podobnému nás nabádá i pasáž v jedné přednášce PG/. Jen tak může člověk rozpoznat, co má podporovat a proti čemu se vymezovat. Je to nepříjemné, bolí to, je to ošklivé, jde z toho strach ... a toto vše patří k prožívání Týdne utrpení. Pochopitelně se to nevztahuje jen k „týdnu“, ale k celému pohybu v této temné hodině lidstva.

Týden Velkonoční je však něčím mimořádným, kdy máme naše úsilí o prožívání navíc propojit s dějem vraždy Syna Božího Ježíše Krista /Abdrushin však říká – i já jsem Kristus/. Musíme si uvědomit, že to není jen vražda Jeho těla, ale je to hlavně pohrdnutí a odmítnutí Boha a není jediného tvora v celém Božím díle, který by „přežil“ to, že odmítne svého Stvořitele, na němž je plně závislý...

To, že Velký pátek souvisí i se Synem Člověka, si můžeme uvědomit např. v přednášce Velký pátek 1932 /zveřejnil jsem v otázce č. 189/, kde je přímo napsáno, že v tomto období mělo dojít k vyvrcholení soudu. Také můžeme vzpomenout zápisků MUDr. Hütera, kde zmiňuje údajné výroky Abdrushina o dění soudu /soubory ke stažení/. Velké dění, které mělo smést více, jak polovinu lidstva z pozemské úrovně, mělo začít v jednom březnu. Zde se můžeme domnívat, že by to asi mohl být takový březen, ve kterém budou lidstvem slaveny velikonoce.

I z tohoto poznatku vychází naše očekávání nějakého vrcholného děje, takového, kdy bude lidstvo VIDITELNĚ sraženo k zemi. Roky míjejí, Velikonoce přichází a odchází, někdy jsou i v březnu, ale nic velkého se zatím nestalo. Nevíme nic... a po výroku Abdrushina, že všechno bude jinak, si skutečně můžeme to NIC jen podtrhnout. Jak jsem naznačil, je však možné, že se v jiné formě tento děj o každých Velikonocích přesto naplňuje v jemnější hmotě. Lidstvo je tupé a duchovním dějům uzavřené, takže není nijak podivné, že si nikdo ničeho nevšimne. Ale proč si ničeho nepovšimnou lidé věřící a lidé jemněji cítící? I to je velmi prosté. Lidské chtění formuje jemnější okolí člověka, proto vnímá a cítí především toto okolí – a v něm je on stále ještě pánem a tvůrcem.

K vycítění velkých vesmírných dějů nám chybí jedna podstatná věc. Zcela odložit své představy, zcela se osvobodit od myšlenky, že musíme být zachráněni, když to přece Pán slíbil. Zcela se oprostit ode všeho očekávání a být plně připraven vnímat SKUTEČNOST, bez ohledu na to, jaká je. Jen tento postoj dovolí vycítit, jak si vlastně „stojíme“ ve stvoření. Takový postoj u věřících, ani u jemněji cítících lidí a dokonce ani u čtenářů a stoupenců není „obvyklý“, naopak je velmi a velmi vzácný....

Proto přináším tento nový postoj, který mne oslovil, když jsem těmto souvislostem pootevřel cestu k mé duši. Tím „novým“ v něm, je přijmout utrpení velikonočního týdne, jako skutečný děj, který nás měl fyzicky postihnout. Nyní postihne jen ty, kteří se mu dobrovolně otevrou. Je to podobné, jako když Abdrushin říká – otevřete se mé přísnosti, aby vámi projela jako oheň a spálila vše nečisté...rozumějme – my se musíme SAMI a DOBOVOLNĚ otevřít Jeho přísnosti i když to bude bolestivé a snad i nepříjemné. Nemůžeme „čekat“, že se to stane soudem, my musíme aktivně jít tomuto ději vstříc. Je to o vnitřním postoji, který se musí stát přirozeným, ne chtěným sebetrýzněním, jakousi obdobou bičování asketů.

Máte-li zájem, vstupte se mnou zcela vědomě a s pochopením do Velikonočního Týdne utrpení... určitě nám to může být jen a jen k užtku...

*V Brněnské Redutě se údajně vystavuje socha Bafometa, což je jedna z podob ztělesnění Lucifera. Tato socha s velkým obnaženým mužským přirozením je symbolem sexuality, nevázanosti, perversnosti. Toto se veřejně prezentuje a lidé se s tím chodí fotografovat... Budova parlamentu EU má zase tvar Babylonské věže, ta mu dokonce údajně byla vzorem. Fotografie obojího jsou běžně na internetu. A takových zcela reálných příkladů, že svět slouží Luciferovi a uctívá ho, lze nalézt mnoho...

191. úvaha: Vzkříšení Syna Člověka

-ZF-

Než se mnohý čtenář začne rozčilovat a psát mi výhružné e-maily a poučení o „Liteře Slova“, musím rychle poznamenat, že samozřejmě nikdo nebude křísit Syna Člověka, protože On je jistě živý. Dokonce, ve smyslu „literary“, je On jediný živý ve stvoření. Vše ostatní, co vzniklo z Boha, jsou jen projevy Jeho vůle, ale Syn Člověka je Jeho částí...

Dnes se křesťanský svět raduje ze vzkříšení Ježíše Krista. Když si z tohoto pojmu oddělíme fakt, že existence po smrti pozemského těla je přirozená a nikoliv výjimečná a Božská, zůstane nám reálně jen úleva člověka, že se nám přece jen nepodařilo zavraždit Božího Syna tak úplně, když se po své pozemské smrti opět zjevil. To, že každý vtělený duch po smrti svého pozemského těla existuje dále, můžeme nazývat zázrakem, ale jen jako vyjádření obdivu k velikosti a dokonalosti Božího díla a projevu Jeho vůle. Proto my, stoupenci a čtenáři, nespatřujeme v „obživnutí“ Ježíše Krista Božský a neopakovatelný děj, ale obdivuhodný projev Boží milosti v dokonalých mechanismech Jeho díla.

Povšimněme si však děje, který tehdy proběhnul. Setkání s takto „obživlým“, či lépe zjeveným Kristem, nebylo ani běžné, ani směřované ke každému. Ba naopak, ten, kdo se „směl“ s Kristem setkat v Jeho posmrtné podobě, si to musel zasloužit. Musel po Něm z celého srdce toužit a volat, musel být otevřen a důvěřivý. V případě nedůvěřivého Tomáše je ukázáno, že nevíra vytváří problém na cestě k Bohu. Vzkříšení Ježíše Krista nebylo tím zázrakem, který bychom dnes měli brát za základ pro své usilování. Tím dějem, který jistě stojí za naši zvýšenou pozornost, je Jeho zjevení těm, kdo byli pro to „připraveni“. Pokud by připraveni nebyli, pak by ani Jeho přítomnost v jemnějším těle nebyla registrována a neměla by na člověka žádný velký dopad.

Oním skutečným „vzkříšením“ bylo vlastně „prohlédnutí“ těch, kteří se svým duchem směli setkat s Ježíšem v Jeho pozměněné existenci. To, že Ježíš existoval po smrti, na tom člověk nemá žádný podíl, ale to, že Jej potom spatří, to už si může částečně „zařídít“, nebo lépe řečeno, tomu napomoci on sám.

V letošním roce dochází ke zvláštnímu jevu, že den, kdy část lidstva vzpomíná „vzkříšení Syna Božího Ježíše Krista“, těsně předchází dnu, kdy ještě mnohem menší část lidstva vzpomíná zrození druhého Božího Syna Imanuele. Tento dotek dvou významných dějů nás upozorňuje na jistou spojnici, která by mohla být námi zpozorována a hlavně využita. Jako tehdy mohli zažít setkání s Kristem jen ti, kteří Ho ve svých srdcích vzkřísili, tedy jejich postoj a láska k Němu – to bylo živé, tak nejinak je tomu i dnes. Oni, lidé, museli Kristův obraz v sobě vzkřísit, aby se s Ním mohli setkat.

Může tomu snad dnes být jinak? Já jsem přesvědčen, že nikoliv.

Syn Člověka, část živého Boha ve stvoření, žije a tvoří. My, lidé pozdějšího stvoření, jsme se od Boha odvrátili a tím se samočinně oddělili z Jeho laskavé a všeobjímající náruče. My jsme touto náručí pohrdli, my jsme z ní dobrovolně vypadli. My nemáme podíl na Jeho životě, ale z Jeho života existujeme. Doba nevědomé existence, jako nějaký prvek či améba, však skončila. Lidský duch musí žít vědomě, nebo musí být rozezlato jeho nepovedené vědomí. K vědomému a podmíněnému procitnutí patří pochopení a podřízení se pojmu Syn Člověka. To je to „nové“, které automaticky ruší to dřívější staré. Nyní je jediná cesta k Bohu skrze Syna Člověka, věčného prostředníka mezi Stvořitelem a Jeho dílem.

I křesťané a věřící v Trojjediného Boha musí dojít k pochopení a přijetí pojmu Syn Člověka, to je podmínka znovuzrození lidského ducha v soudu. Opravdový křesťan najde ve svém duchu spojení s „duchem Kristovým“. Tímto duchem rozumíme Slovo a Slovem je i Syn Člověka, proto i křesťan má najít cestu k tomuto pojmu, a to i v případě, že nečetl Poselství Grálu.

Přijetí, tedy zevní, slovní, myšlenkové a pocitové přijetí pojmu Syn Člověka však nestačí. Pojem musí být „prožit“, protože on není jen vnější formou, ale je především vnitřním obsahem. Jako tehdy prožili vzkříšení Krista jen ti, kteří Jej duchem spatřili, tak i pro nás je toto jediná cesta k Synovi Člověka. Věřit v Něj nestačí, doba si žádá více.

Proto jsem tuto úvahu nazval „vzkříšení Syna Člověka“. Tím vzkříšením jsem myslel „oživení“ Jeho obrazu v našem duchu... My jistě nekřísíme Syna Člověka, ale pojem a Jeho obraz v našem srdci. To je naše práce, kterou za nás nikdo neudělá, jako ji nikdo neudělal za ty učedníky, kteří tehdy spatřili Ježíše po Jeho pozemské smrti.

Jako nestačí, že křesťan věří v Ježíše a to, že kvůli nám přišel na Zemi, tak nestačí, že čtenář věří v Syna Člověka a v to, že kvůli nám přišel na Zemi. Nestačí, že křesťan věří v oběť Krista a přesně tak nestačí, že čtenář věří, že Syn Člověka přinesl Slovo a napsal Poselství Grálu. Nic z toho člověka ne-spasilo, jen mu to dalo příležitost, aby o svou spásu mohl sám bojovat. Dokonce ani křest nestačí křesťanovi a zpečetění čtenáři. Tak jako povolání národů nestačilo k jejich spáse, tak jako povolání 144 tisíc lidských duchů nestačilo ke splnění jejich činnosti – ta totiž byla na nich...

Ježíš Kristus prošel touto Zemí téměř nepovšimnut. Přinesl vysoké duchovní dary, spásu lidskému duchu, ale ten nic nechápal. Poplival vše, čemu nerozuměl a zabil vše, o čem si myslel, že ho to nějak ohrožuje.

Immanuel, přes svou zvýšenou moc, s námi nepohnul nijak více. Věty, kterými jsem popsal náš vztah k Ježíši, lze beze zbytku použít i na misi Imanuele. Z hlediska vyššího pohledu není příliš velký rozdíl v tom, jestli jsme Syna umučili přímo fyzicky, nebo jsme ho utrápili duševně, až zemřel fyzicky. Přesto čekáme, přesně jako ti křesťané, že se „nic nestalo“ a naším odmítnutím Boha se nic nezměnilo na naší spásu – zvláštní myšlení. Synové prošli touto Zemí, lidstvo je odmítlo poprvé i podruhé a přece toto lidstvo stále věří, že bude zachráněno, protože přece věří, že Synové sem přišli...a tím už nás zachránili.

Jak probíhal náš vztah k nim zde na Zemi, to nikoho nezajímalo tehdy, ani dnes. Jako by to s naší spásou nesouviselo – takže vlastně nezáleží na našem vztahu k Bohu, stačí jen „věřit“? Případně se to svede na ty „zlé“, ale ti, kteří „věří“, ti už jsou zachráněni. Jsme součástí tohoto lidstva, chceme-li být skutečně zachráněni, musíme z tohoto lidstva „vystoupit“, abychom nesdíleli jeho osud. Tím nemyslím odchod ze Země, ale duchovní oddělení, či lépe hledání vlastní duchovní cesty, která vlastně zákonitě vede „od lidstva“.

Ježíš šel se svými učedníky do Getsemanské zahrady. Když se modlil k Otci, učedníci, obtíženi hmotou, nezvyklí na sílu ducha, usnuli... Když Mojžíš odešel na Horu Sinaj, aby tam vyprosil pro svůj národ podporu a pomoc Boží, lidé se nudili, byli zahlceni svými každodenními povrchnostmi a tak se rádi rozptýlili stavbou hmotného předmětu – zlatého telete.

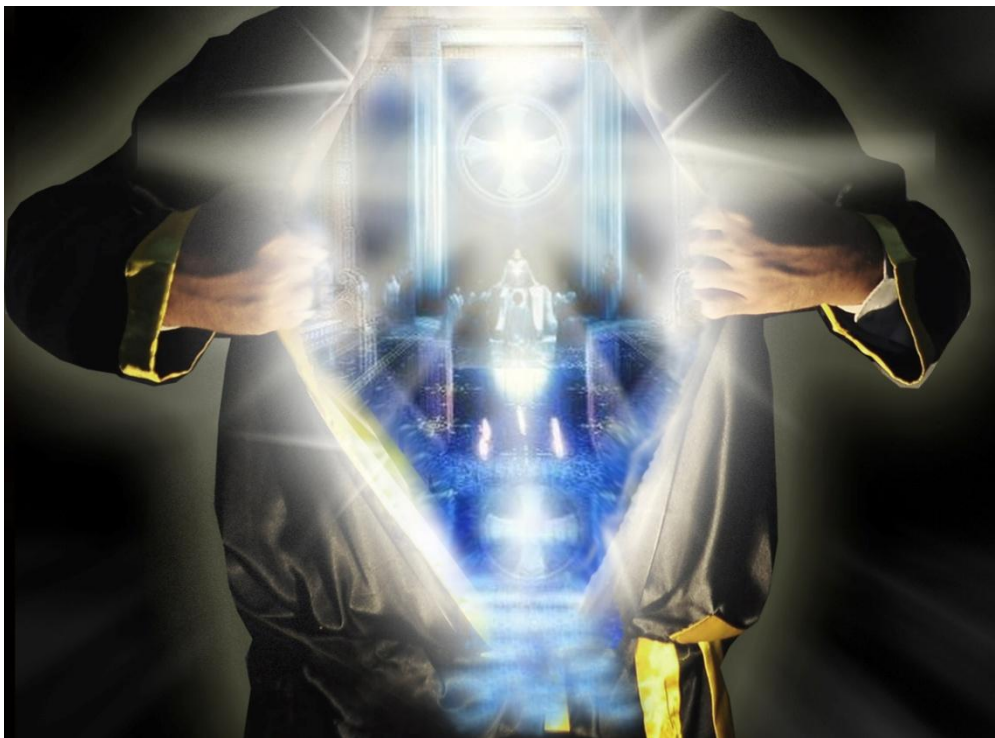
Jak my dokážeme prožít „zrození Páně“ 18. dubna? Budeme celý den sedět v hlubokém pohřžení do sebe, hledaje hlas svého Pána? Těžko, málokdo by dokázal setrvat tak dlouho v nějaké vnitřní izolaci. A rozum bude šeptat hlasem medovým – to není přirozené nic nedělat...dělej něco pěkného a tím Boha uctíš lépe, než nečinností... nebo pošeptá – musíš do práce, volno ti nikdo nedá, taková je prostě doba, nemůžeš se přece nechat vyhodit, kdo by živil rodinu, pak bys měl na cestu k Bohu ještě méně příležitostí... A skutečně, nelze říci, že by to nebyla pravda. Tak se člověk doma pustí do toho i onoho, v práci zase řeší to, či ono. Myšlenky se poutají k tomuto a za chvíli k něčemu jinému, nic z toho není o Bohu, v nejlepším případě je to aspoň něco, co není přímo špatné. Dnešní doba jistě není lepší, než ta, když učedníci spali v zahradě Getsemanské, ani ta, když Židé usínali při čekání na Mojžíše... Spíše naopak. Být bdělý v duchu bez ohledu na vnější svět – to je velké umění...

Cesta k Ježíši Kristu je zcela zasypaná našimi představami a jiné to nebude ani s cestou k Synovi Člověka.

Proto je víc než nutné vzkřísit skutečný, prožitý obraz Syna Člověka ve svém srdci. Už to nesmí být statická fotografie, plakát, fotka z Hory, obrázek pana Wenga, ale vlastní touhou a vůlí oživený obraz našeho Pána.

Zkusme využít „vzpomínkový den“ 18. dubna a změňme jej v „Den vzkříšení“

-ZF-

Obsah 3. dílu

139. úvaha: Tisíciletá říše včera, dnes a zítra.....	4
140. Tisíciletá Říše – jak ji vnímal učedník pan Muller-Schlauroth	16
141. úvaha: V předvečer Slavnosti.....	20
142. V podvečer po SlavnostiI.....	24
143. V podvečer po Slavnosti...II.....	27
145. V podvečer po Slavnosti...IV.....	31
146. úvaha: Tisíciletá říše: „...a co dál“	33
147. otázka: Povznesení vlastní kultury a vývoj.....	38
148. úvaha: O symbolice.....	41
149. Přednáška 1. k tématu Očista	43
150. Přednáška 2. k tématu Očista	47
151. úvaha: Očista...a nová cesta.....	49
152. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 1.....	56
153. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 2.....	58
154. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 3.....	61
155. Přednášky ke Slavnosti Čisté Lilie – 4.....	62
156. úvaha: O symbolice...dodatek.....	65
157. otázka: Žena – bojovnice?.....	67
158. úvaha: Volby – karma – imigranti	74
159. Jak bojovat proti temnu, aby se člověk neobtěžil vinou.....	78
160. otázka: Revoluce ducha, nebo jen těla?	81
161. Zamyšlení nad dnem 6. 12. 2016	89
162. otázka: Těžkosti se sjednocením pojmů	92
163. úvaha: Dilema	100
164. otázka: Pohřební zvyky, uchovávání opuštěného těla, dlouhý rozklad kostí	103
165. úvaha: Láska Boží	105
166. Přednášky pro tyto dny – 1.....	107
167. Přednášky pro tyto dny – 2.....	108
168. Přednášky pro tyto dny – 3.....	112
169. Přednášky pro tyto dny – 4.....	113
170. úvaha: Nový rok 2017	116
171. otázka: Dementní inkarnace	119
172. otázka: Meditační praktiky?.....	123
173. otázka: Je možné v dnešním světě stát bojovně a přitom být v harmonii?.....	125
174. Přednášky a Slavnosti	127

175. otázka: Modlitba před jídlem.....	129
176. otázka: Mimoszemšťané... ..	131
177. úvaha: Miluj Pravdu... ..	135
178. úvaha: Vymírání bílé rasy.....	144
179. úvaha: Slova	147
180. úvaha: Donucování	151
181. úvaha: To neříkejte.... ..	153
182. Jak jsem vdával manželku	155
183. Pohádka o Hvězdě.....	157
184. otázka: Je ještě vůbec možné dosáhnout „správného života“ v tomto nesprávném lidském hemžení?.....	159
185. otázka: O svobodné vůli člověka.....	170
186. Říše tisíce let	177
187. Přednášky k Velkému Pátku – 1.....	180
188. Přednášky k Velkému Pátku – 2.....	181
189. Přednášky k Velkému Pátku – 3.....	185
190. úvaha: Týden utrpení... ..	187
191. úvaha: Vzkříšení Syna Člověka	191